LUANNE RICE

Autoare a romanelor O VARĂ DE NEUITAT,
SPERANȚE REGĂSITE, INIMĂ DE PIATRĂ şi INVITAȚIE LA DANS

TIMP ŞI DESTIN

LUANNE RICE

TIMP ŞI DESTIN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

RICE, LUANNE
Timp şi destin/ Luanne Rice; trad.: Gabriela Grigore. - Bucureşti : Orizonturi, 2009
ISBN 978-973-736-111-0

I. Grigore, Gabriela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Redactor: ELENA TOMESCU
Tehnoredactor: GELA GOGU
Bun de tipar: TRAIAN ALEXANDRESCU

BEACH GIRLS

Copyright © 2004 by Luanne Rice
Toate drepturile acestei ediţii în limba română aparţin Editurii ORIZONTURI

Tel: 0744531333; 021.317.76.75 Fax: 021.317.76.78
E-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

LUANNE RICE

TIMP ȘI DESTIN

Traducere de GABRIELA GRIGORE

Editura ORIZONTURI

PROLOG

Iunie, 1976

Cele trei prietene îşi aranjară prosoapele la rând pe nisipul alb de la marginea mării, sub un cer de azur. Nisipul era fierbinte, dar o briză proaspătă adia, răcorindu-le. Valurile mici atingeau ţărmul din apropiere chiar la picioarele lor. Era vremea fluxului, iar fetele ştiau că vor trebui să-şi mute prosoapele pentru a nu se uda, dar acest moment unic al dimineţii de sfârşit de iunie din cel de-al şaisprezecelea an de viaţă al lor era prea frumos, prea glorios pentru a-l strica.

Stevie ştia cât de repede pot lua lucrurile o altă întorsătură; învăţase ce înseamnă să pierzi pe cineva drag încă de când fusese foarte mică. Cu talentul ei înnăscut de artist, ea înţelesese că era imposibil să te agăţi de un moment, fiindcă întotdeauna se întâmpla câte ceva care-l va răpi. Vântul îşi schimbă direcţia sau o umbră învăluie o clipă soarele sau lumina transformă apa din albastru închis în verde. Priveai pentru o clipă în altă parte iar când întorceai din nou capul totul putea fi diferit. Persoana despre care credeai că îi va fi întotdeauna alături a dispărut. Pictura era singurul lucru pe care se putea baza...

Madeleine nu avea asemenea gânduri. Ea era sora mai mică a celui mai popular băiat din şcoală. Faptul că fusese în anturajul lui o făcuse să se simtă întotdeauna în siguranţă,

întotdeauna dorită, întotdeauna prezentă în mijlocul evenimentelor. El o proteja de lucruri la care ea nu s-ar fi gândit vreodată, până nu mai era cazul să-şi facă griji, până ce pericolul şi problemele erau depăşite. Maddie se bucura de soarele fierbinte şi de cerul albastru, conştientă fiind că aceasta era menirea verii – să stai la soare pe plajă alături de cele mai bune prietene ale tale. Iar când această zi trecea, alta venea la rând.

Emma căscă şi se întinse, încercând să atingă apa cât putu de mult cu piciorul drept. Adora senzaţia pe care o lăsa apa mării pe gambele sale, senzaţie ce devenea din ce în ce mai intensă cu fiecare val. Statul la plajă putea fi atât de plictisitor. O excita faptul că fluxul urma să vină, cu o forţă din ce în ce mai mare. Marea era asemenea unui iubit nemaipomenit – sau ceea ce spera ea că ar putea fi. Oceanul o îmbrăţişa ori de câte ori dorea să se avânte în apele sale. Iubea faptul că era atât de seducător, de derutant, într-o permanentă schimbare... Pentru Emma, schimbarea era ca un extaz – o făcea să se simtă vie.

– Deci? întrebă Emma, stând întinsă pe spate cu ochii închişi. La început nu primi niciun răspuns de la prietenele sale – dacă nu ar fi ştiut că nu e aşa, ar fi putut crede că e singură pe plajă.

– Nu vreau să mă mişc, spuse Maddie care era întinsă între cele două. E prea frumos. Soarele este perfect.

– Stevie, eşti atât de tăcută... spuse Emma, strigând-o peste trupul lui Maddie. Eşti gata pentru o partidă de înot?

– Doar dacă ne putem ţine de mână, spuse Stevie. Emma îşi ascunse un zâmbet. Stevie adora să simtă apropierea.

Maddie chicoti.

– Oamenii vor crede despre noi că suntem nişte ciudate.

– Dar suntem, sau poate doar eu sunt, spuse Stevie.

Emma se aştepta ca ea să înceapă să râdă, dar aceasta nu o făcu. Emma se simţea tare tristă atunci când Stevie nu râdea şi nu-i plăceau asemenea sentimente. Părinţii ei nu erau de acord cu ele – lor le plăceau lucrurile noi şi atrăgătoare şi Emmei la fel. Făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru a evita introspecţia care se pare că acapara aproape în totalitate viaţa lui Stevie; Emma găsise câteva modalităţi eficiente pentru a scăpa de lucrurile triste sau deranjante, iar acestea implicau fie compania băieţilor sau cumpărăturile sau prietenele ei cele mai bune. O luă pe Maddie de mână şi o trase.

Formau un lanţ – Emma, Madeleine şi Stevie. Ţinându-se de mână, înfruntară apa strălucitoare a golfului. Promontoriile de granit de la Capul Hubbard pătrundeau în apele oceanului, protejând plaja care se ridica albă din apele oceanului. Ţipetele pescăruşilor se auzeau dinspre coloniile aflate pe insula stâncoasă; Emma ştia că Stevie se îndrepta acolo la răsăritul soarelui pentru a desena puii de păsări ce aşteptau mamele pentru a-i hrăni.

Acest lucru o făcu pe Emma să tremure uşor. Încă din copilărie fusese cea mai bună prietenă a lui Stevie. Maddie a intrat mai târziu în grupul lor, dar şi-a găsit repede locul, completând cercul lor. Emma ştia acest lucru, iar în gaşca lor de trei, ea era cea impertinentă. Maddie era cea veselă. Iar Stevie era cea sensibilă.

Ceea ce Stevie nu ştia, iar Maddie cu siguranţă nici atât, era faptul că Emma era în stare să-şi dea viaţa pentru ele. Ea era obraznică, amuzantă, cu un aer de conducătoare, înnebunită după băieţi, toate lucrurile uşuratice pentru care adorau să o tachineze. Deşi crease acel cerc al ceremoniei pentru a le uni, ele credeau că pe ea nu o preocupa prea mult acest

lucru, era doar o prietenie de vară pe care Emma o considera normal să se perpetueze de-a lungul anilor. Însă adevărul era că Stevie şi Maddie erau soarele şi luna ei; cine avea nevoie de instrumente de navigaţie astrală când ea le avea pe fetele mării?

– Credeam că intrăm în apă, spuse Maddie, trăgându-şi prietenele de mână.

– Îmi doresc, îmi doresc... spuse Stevie cu ochii puternic strânşi.

Emma îşi ţinu răsuflarea aşteptând să vadă ce urma să spună Stevie. Aceasta privea plaja într-un mod cu totul diferit de alte persoane. O inspira atât de mult – Emma iubea felul în care plaja prindea lumina, briza oceanului, ţipetele păsărilor, stelele, chiar în adâncul fiinţei sale pe care le împrăştia înapoi în lume pe hârtie, prin desenele şi picturile sale.

Aplecându-se înainte pentru a o vedea pe Maddie, Emma simţi valurile cuprinzându-i gleznele. Contemplă intensitatea afişată pe faţa lui Stevie – atât de fină şi cizelată, nebronzată din cauza ochelarilor de soare pe care-i purta întotdeauna, cu faţa încadrată de părul tuns bob cu breton – şi simţi o durere adâncă în suflet.

– Ce s-a întâmplat, Stevie? întrebă Maddie. Ce îţi doreşti?

Emma îşi simţi inima strângându-i-se. Ştia că Stevie urma să spună ceva uimitor, neaşteptat. O făcea întotdeauna. Era atât de ciudată, felul în care se ducea cu barca înainte de răsăritul soarelui spre insula păsărilor sau felul în care se plimba pe timpul nopţii prin mlaştină ascultând păpăludele, sau felul în care dispărea o zi întreagă, iar când Emma şi Maddie – tovarăşele ei de plajă mergeau să bată la uşa ei, tatăl ei le spunea că e plecată să deseneze florile de pe mormântul mamei sale.

Iar când Stevie se întorcea, le povestea cum a fost. Era

un paradox adevărat - atât de solitară, dar cu o nevoie intensă de comunicare cu cei pe care-i iubea cel mai mult.

Le povestea cu atâtea detalii, încât Emma şi Maddie simţeau că erau chiar acolo cu ea – despre felul în care se plimbase cu bicicleta pe lângă căsuţele albite de sarea din apa oceanului, având jaluzele colorate în culorile unor bomboane, prin micul cimitir aflat între cedrii şi stejarii răscoliţi de vânt, despre viţa de vie de culoare stacojie ce creştea la poalele statuetei ce reprezenta un îngeraş care veghea mormântul mamei sale dragi...

Le povestea cum florile roşii atrăgeau păsările colibri care ciripeau, mici păsărele nu mai mari de câţiva centimetri, cu penajul de culoarea smaraldului, pentru a fi cu mama sa; şi cum îndrăgea mai presus de orice păsărelele fiindcă îi ţineau companie mamei sale.

Stevie obişnuia să spună lucrurile aşa – din senin. Povestea se desfăşura în cuvintele sale la fel de evocator precum picturile sale, la fel de frumos descrise precum în cărţile de poveşti cu care Emma crescuse iubindu-le. Emma i-a spus şi ei acelaşi lucru: „Vei deveni faimoasă, Stevie. Să nu ne uiţi pe mine şi pe Maddie după ce vei fi scris o grămadă de cărţi, bine?".

– Niciodată, promise Stevie.

Emma o iubea pe Stevie pentru talentul său dar în acelaşi timp era... şi nu vroia să recunoască asta... invidioasă. Fiindcă cum era să vezi lumea aşa? Să iubeşti natura şi oamenii într-un mod atât de curat încât nu i-ar fi trecut prin cap să le întrebe ce ar face pentru ea? Emma ştia că Stevie era teribil de vulnerabilă, lucrurile o făceau să plângă atât de uşor.

Emma bănuia că aceasta era ideea – ca să fii creativă şi să simţi lucrurile în felul în care o făcea Stevie, ar fi trebuit

să-şi deschidă inima atât de mult pentru a lăsa lucrurile să pătrundă. Câteodată Emma şi-o închipuia pe Stevie ca pe Albă-ca-Zăpada şi pe ea ca pe Trandafirul Roşu... iar Madeleine era prietena lor drăguţă, normală, veselă, care avea un frate, trăznet.

– Ce îţi doreşti? o întrebă acum Emma.

– Doar ca acest moment să ţină o veşnicie, spuse Stevie.

Ei bine, după atâta suspans, ceva atât de simplu, Emma oftă uşurată. Se aşteptase ca Stevie să spună ceva profund despre păsări şi oameni, vară şi dragoste, prietenii cei mai buni şi sensul vieţii. Spre surprinderea sa, Madeleine fu aceea care deveni filozofică.

– Este bicentenarul, spuse Maddie. Facem parte din istorie.

– Tot ce ştiu este că avem şaisprezece ani şi suntem pregătite pentru a fi sărutate, sărutate, sărutate, spuse Emma.

– Fetele mării din anul 1976, spuse Stevie.

– Trebuie să scrii o carte despre verile petrecute împreună, spuse Maddie. O vom citi copiilor noştri şi va deveni o carte clasică, iar oamenii o vor citi copiilor lor în următorii două sute de ani.

Emma se înfioră auzind acest lucru – nu-i plăcea să se gândească la faptul că Stevie ar putea scrie cărţi şi ar putea deveni celebră. Ar fi făcut-o să se simtă pe locul doi.

– Haideţi, ce mai aşteptăm? întrebă Emma, pentru a le îndepărta de la acest subiect.

Ţinându-se de mână, alergară în apă în acelaşi timp fără a se opri nici chiar atunci când intrară în apa rece. Se ţineau strâns, scufundându-se în valurile argintii care se încolăceau în jurul lor. Când ieşiră la suprafaţă pentru o gură de aer, formară un cerc – la fel precum cel pe care-l desenase Emma pe nisip. Picioarele lor loveau apa, ţinându-le la suprafaţă.

Încă o dată oceanul îşi împlini lucrarea sa mistică – spălă toate sentimentele nedorite, făcu ca totul să fie din nou în ordine. Emma bău puţină apă sărată pe care mai apoi o scuipă. Sentimentele puteau veni şi pleca, dar acestea erau cele mai bune prietene ale sale şi le va iubi întotdeauna.

– Ce facem diseară? întrebă Madeleine.

– Privim cum răsare luna? spuse Stevie.

– Mergem să vedem un film pe plajă ca să vedem cine mai e pe acolo, spuse Emma. Păzea, băieţi...!

– Poate le vom face pe toate astea, spuse Maddie râzând. Să privim luna şi filmul.

– La asta mă gândeam şi eu, spuse Emma privind-o pe Stevie cum îşi ridică ochii spre cer fără a da vreun răspuns. Se auzea zgomotul valurilor lovind plaja. Jumătate din luna de astă-noapte era încă acolo, o umbră albă ce strica albastrul perfect. Emma se înfioră şi întoarse spatele lunii, acceptând doar minunatul cer albastru cum se arcuia deasupra capetelor lor, îmbrăţişând toate plajele şi toate fetele mării.

Vara abia începuse.

PARTEA I

CAPITOLUL 1

Iunie, 2003

Cea mai bună prietenă a mamei sale locuia într-o casă albastră şi asta era tot ceea ce ştia Nell Kilvert. Aşadar, din clipa în care ea şi tatăl său ajunseseră la plajă pentru a-şi petrece vacanţa de vară, Nell îşi forţă privirea căutând o casă albastră. Când îşi întrebă tatăl unde ar putea fi, acesta îi răspunse că, după atâţia ani, singura sa amintire pregnantă despre Hubbard Point era faptul că se îndrăgostise de mama ei pe promenada de pe plajă.

Fete ale mării acum, fete ale mării mâine, fete ale mării pentru totdeauna... Nell încă îşi mai aducea aminte istorisirile mamei sale despre Hubbard Point, acolo unde îşi petrecuse verile copilăriei. Ea spuse că ea şi mătuşa Madeleine şi prietena lor cea mai bună – cum o chema oare? – erau cele mai fericite când erau cu picioarele scufundate în apa sărată. Mama ei îi povestea că indiferent unde erau, indiferent unde le va îndrepta viaţa, vor fi întotdeauna unite de cerul albastru al verilor, de vânturile puternice şi de pescăruşii apăruţi de niciunde, de nisipul fierbinte al plajei sub tălpile lor.

Nisipul fierbinte al plajei...

Nell îl putea simţi acum, arzându-i tălpile fine ale picioarelor.

– Ah, se văită ea cu voce tare.

O fetiţă de vreo nouă ani îşi ridică privirea de pe prosopul de plajă.

– Stai aici, spuse ea, dându-se la o parte astfel încât aceasta să-şi ostoiască arsura picioarelor.

– Mulţumesc, spuse Nell aşezându-se pe marginea prosopului fetiţei.

– Locuieşti aici? o întrebă fetiţa.

– Am închiriat o căsuţă, spuse Nell. Împreună cu tatăl meu.

– Asta e bine, răspunse aceasta. Cum te cheamă?

– Nell Kilvert. Dar pe tine?

– Peggy McCabe. Eu locuiesc aici. Tot timpul anului.

– Ah, da? spuse Nell. Se simţea straniu stând aşezată pe marginea prosopului acestei ciudate fetiţe roşcate şi se gândea cât de drăguţ şi amuzant ar fi să stai pe lângă plajă tot timpul anului. Apoi, dându-şi seama că avea de-a face cu o expertă de la Hubbard Point, ochii i se măriră.

– Ai habar de vreo casă albastră prin zonă?

Peggy se uită nedumerită.

– Ah, poate aceea, spuse ea arătând în zare.

Nell se uită într-acolo. La capătul plajei creştea iarbă înaltă, ţinând nisipul pe loc astfel încât nicio furtună să nu-l poată spăla. O casă mare zugrăvită în albastru se odihnea pe o colină joasă – Nell se gândea că ar fi putut fi un club de plajă dar tatăl său îi spusese că aparţinuse unei familii norocoase. I-a spus că fusese construită pe piloni pentru a fi deasupra celor mai înalte valuri şi că atunci când erau tineri, el şi mama ei se adăpostiseră sub aceşti piloni pentru a se săruta. *Aparţinuse oare celei mai bune prietene a mamei sale?* întrebă Nell cuprinsă de furnicături. *Nu, nu-i cunoşteam pe proprietari*, îi răspunsese tatăl ei.

– O casă albastră mai ciudată, îi spuse Nell lui Peggy.

– Ah, spuse Peggy, căpătând o expresie amuzantă pe chip. Casa vrăjitoarei.

– Care vrăjitoare?

Peggy dădu din cap, dându-se şi mai departe pe prosopul ei dungat, invitând-o pe Nell să se aşeze. Arătă peste nisipul alb, peste golful strălucitor spre o casă de pe Cap, ascunsă în umbrele albastre ale stejarilor şi brazilor. Nell scrută zarea, ferindu-şi ochii de soare cu palmele.

– Casa aceea îmi pare a fi albă, spuse ea.

– Aşa este acum, spuse Peggy. Dar odată a fost albastră. Când eram eu tare mică. Îmi amintesc de acest lucru fiindcă sora mea Annie avea un cântec despre asta:

Inimă de piatră, casă de azur
Dacă vei veni în curtea mea...
Te voi transforma într-o vrăjitoare.

Nell privea ţintă spre casă. Era sceptică: nu se putea ca cea mai bună prietenă a mamei sale să fi fost o vrăjitoare. Pe de altă parte, Nell analizase aproape toate celelalte căsuţe de la Capul Hubbard. Se plimbase cu bicicleta pe toate drumurile, în sus şi în jos cu tatăl său. Şi se întorsese la singurele două căsuţe albastre pe care le găsise şi întrebase oamenii dacă îşi mai aminteau de mama sa, Emma Kilvert. De fiecare dată răspunsul fusese negativ.

– De ce spui că e vrăjitoare? o întrebă Nell.

– Fiindcă nimeni nu o vede niciodată, îi răspunse Peggy. Toată iarna trăieşte în New York, iar când este aici, stă în curte până la apusul soarelui. Vorbeşte cu bufniţele. Scrie cărţi pentru copii despre diferite păsări. După una chiar s-a turnat un film. Oamenii care nu ştiu cât este de ciudată vin de pe plajă să o caute, dar ea nici măcar nu răspunde la uşă. Iar în fiecare dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, merge în urma fluxului pentru a căuta păsările de pe mal şi inelul cu diamant pierdut.

– Inelul cu diamant pierdut? întrebă Nell.

– Da. Ea e divorţată. A fost căsătorită de mai multe ori. Nu are copii, deşi scrie cărţi pentru copii. A colecţionat inelele sale de căsătorie şi le poartă pe toate pe degete. Dar pe cel mai mare l-a pierdut odată când înota pe furtună, iar acum trebuie să-l găsească. Valorează milioane. Ea îi vrăjeşte pe bărbaţii pe care-i întâlneşte şi pe copiii care-i intră în curte. Ei au citit cărţile ei, iar ea îi alungă. Dacă ai vedea ce panou are în dreptul scărilor...

Nell se încruntă, ghemuindu-se cu genunchii la piept şi făcându-se mică. Nu-i plăcea ce auzea despre această femeie. Poate era o greşeală faptul că-şi dorea s-o cunoască... dar apoi se gândi la tatăl ei şi la Francesca, noua lui prietenă şi se gândi la ochii albaştri, calzi, ai mamei sale, cu urmele fine ale soarelui în colţuri şi la felul în care obişnuia să vorbească despre prietena sa cea mai bună, iar atunci Nell simţi un gol în stomac.

Fetele mării acum. Fetele mării mâine, fetele mării până la sfârşitul timpului...

Doar gândindu-se la acele vorbe din trecut şi se înfioră şi mai mult, iar golul din stomac deveni şi mai mare făcând-o pe Nell să simtă şi mai mult lipsa mamei sale încât crezu că durerea ar putea s-o doboare chiar aici pe plajă. Se uită la casa de pe colină strângându-şi genunchii şi mai puternic.

Ar putea fi oare cea mai bună prietenă a mamei sale o vrăjitoare care scrie cărţi? Nimic nu mai părea imposibil. De fapt, în comparaţie cu alte lucruri care i s-au întâmplat de-a lungul vieţii, acesta nici măcar nu părea ciudat sau îngrozitor. Îi mulţumi lui Peggy pentru informaţie, iar apoi plecă pentru a-şi găsi drumul pe colină spre casa care fusese odată albastră.

Terenurile de tenis de la Hubbard Point se schimbaseră mult faţă de ceea ce fuseseră în copilăria lui Jack Kilvert. Atunci nu erau decât nişte terenuri smolite pline de crăpături, aflate între plajă şi mlaştină, ce pătrundeau în parcarea plină de nisip, ce erau acoperite de ape în timpul furtunilor. Acum erau din material compozit verde, aliniate frumos, rulate şi întreţinute iar oamenii trebuiau să semneze pentru a le putea folosi.

– Treizeci, strigă Francesca de peste plasă.

Jack se concentră în timp ce ea se pregătea să servească. Avea părul de culoarea mierii, prins de o bandă albă lată care-i punea în evidenţă bronzul. Subţire ca o trestie, cu excepţia ochelarilor, avea picioare care nu se mai terminau şi în ciuda faptului că încerca să se concentreze asupra jocului, Jack era conştient că ea reuşise să oprească traficul. Doi bărbaţi care fumau trabuce ducând în braţe nişte scaune de plajă şi saltele se opriră din drumul lor spre Phelps Road pentru a o privi servind. Sau pentru a se holba la picioarele ei.

Ea servi, el se întoarse şi ea sări peste plasă drept în braţele lui.

– Ai câştigat, hoţule, spuse ea sărutându-l pe buze.

– Oare asta nu înseamnă că ar trebui să sar peste plasă? întrebă el.

– Nu trebuie să devii prea tehnic în toate. Poate eram doar într-o mare grabă să strâng în braţe corpul tău mare şi transpirat – nu ţi-a trecut prin cap?

Jack râse în timp ce ea îl sărută încă o dată. O simţea subţire şi încordată în braţele sale. Îşi amintea de ceva care nu-i acapara deloc mintea, existând doar în inima sa: la felul în care îşi ţinea în braţe soţia acum douăzeci şi cinci de ani, exact în acelaşi loc. Francesca era imaginea perfectă a soţiei

sale în tinereţe. Jack făcu socoteala diferenţei de vârstă dintre ei şi dintr-o dată îl apucă durerea de cap.

– Vino, hai să intrăm în apă, spuse Francesca.

– Vreau să merg acasă, să văd ce face Nell.

– Mi-a spus că se duce la plajă, replică Francesca. De fapt m-a văzut când am oprit în faţa casei şi ne-am întâlnit când am coborât din maşină. Cred că vroia să se uite în portbagaj să vadă dacă nu cumva mi-am adus vreun bagaj pentru noapte. Sincer, e ca patrula de coastă.

– Nu, doar te întâmpina.

Francesca pufăi pe nasul ei frumos arcuit.

– Nu prea ai dreptate aici. Părinţii mei erau divorţaţi iar atunci când tata a venit cu femei acasă m-am purtat oribil. Asta e răsplata mea şi crede-mă, o merit. Nu-ţi face griji, nu mă sperii atât de uşor şi îi respect în totalitate nevoia de a-şi marca teritoriul. Dar ne vom împrieteni, o să vezi.

Jack nu spuse nimic , nedorind ca ea să-şi facă o impresie greşită despre cum decurgeau lucrurile.

– Uite, dacă este pe plajă, înseamnă că nu este nimeni acasă, spuse Francesca strângându-l de mână. Ştiu că totul trebuie să fie în regulă în caz că ar da peste noi, dar crezi că am putea să ne ţinem măcar de mână pe canapea?

– În timp ce ne uităm peste harta părţii britanice a Mării Nordului... spuse Jack. Începură să râdă, Jack trăgându-şi mâna din a ei în timp ce plecau, gândindu-se: „ce romantic, uşuraticule". Avea patruzeci şi opt de ani, copleşit de probleme, suprasolicitat şi complet confuz în ceea ce privea schimbările vieţii. Ea avea douăzeci şi nouă şi era periculos de frumoasă.

În ultimele şase luni Jack fusese detaşat la biroul din Boston al unei firme de construcţii din Atlanta. Acum Fran-

cesca lucra în departamentul lui, iar înainte fuseseră câţiva ani de zile colegi. Jucau partide duble mixte de tenis împreună cu colegii de la servici. O admira cum serveşte mingile, precizia minţii sale, excelentele sale talente inginereşti, uimitorul simţ al umorului.

Oare ea a observat că el păstra distanţa dintre ei, nedorind ca oamenii să creadă că el ar fi partener într-un cuplu? Şi cui i-ar păsa? Cine şi-ar aduce aminte de el? Emma a petrecut aici aproape cincisprezece veri în copilărie înainte ca familia sa să se mute la Chicago. Familia lui Jack închiriase aici o casă trei ani la rând; Emma era cu patru ani mai mică – de vârsta surorii sale. A întâlnit-o pe faleză, într-o noapte senină de iulie, iar soarta i-a unit. Anul acesta, având nevoie de un loc unde s-o ducă pe Nell în vacanţă, a ales Hubbard Point în locul Vineyard-ului, Nantucket-ului, Cape-ului sau insulei Maine, nu atât pentru faptul că-şi dorea ca Nell să vadă locurile unde se întâlniseră părinţii ei, ci fiindcă fusese atras aici de forţe pe care nu le înţelegea.

– Dacă fiica ta nu este acasă, şopti Francesca apropiindu-se şi mai tare de el în timp ce mergeau... nu mai promit că mă voi purta aşa cum trebuie...

Jack simţi rânjetul de pe faţa sa, în muşchii din jurul gurii sale, dar atât. Putu să afişeze un zâmbet dar pe care nu l simţi. Acesta a fost cel mai mare blestem după ce o pierduse pe Emma. Era amorţit până în adâncul sufletului, ca şi cum iarna se instalase pentru totdeauna în viaţa sa. Avea un metru nouăzeci şi doi înălţime, fusese atlet încă de când învăţase să arunce mingea, dar acum nu mai simţea nimic. Băieţii din liga de baschet nu ştiau, partenerii săi de tenis habar nu aveau, femeile cu care mai ieşea nu ar fi ghicit, iar propria sa soră, Madeleine, era în ceaţă.

Doar Nell ştia, iar el nu putea suporta acest lucru.

Drumul spre Hubbard Point făcea un ocol dinspre plajă chiar în spatele terenurilor de tenis. Nell privi în jur, la timp pentru a-i vedea pe tatăl său şi pe Francesca sărutându-se în dreptul plasei, prea ocupaţi pentru a-şi ridica privirea ca s-o vadă trecând. Văzându-şi tatăl sărutând-o pe Francesca fu ca un pumnal în inima lui Nell, făcând-o să se îndrepte în grabă spre casa care obişnuise să fie albastră. Începu să fugă, oprindu-se abia în vârful colinei.

Umbrele erau dulci şi întunecate aici la Hubbard Point. Nell îşi încetini pasul privind toate casele, încercând să-şi dea seama unde se afla faţă de plajă. Părinţii săi îi vorbiseră despre acest loc, dar nu o aduseseră niciodată aici. Familia lor locuia în Atlanta şi îşi făcea vacanţele în minunatele insule de la graniţa Georgiei.

Nell era obişnuită cu plajele din sud, cu nisipul lor alb, iarba de un verde pal şi apa caldă... nimic din toate astea nu se regăseau pe această coastă adânc dinţată, friguroasa Long Island Sound. Un golf stâncos apărea printre copacii din grădină, în partea stângă. Unele dintre grădini erau frumoase, abundând de trandafiri şi crini. Câteva dintre ele aveau beţe pentru susţinerea steagurilor. Briza adia, făcând steagurile să fluture. Unele dintre ele aveau nişte cutii frumoase cu ghivece din care se revărsau petunii şi iederă.

Deodată, uitându-se spre colina care se ridica în dreapta, Nell văzu un alt fel de curte. Era aproape în totalitate din piatră, cu petice din iarbă sălbatică ce apărea dintre tufişuri şi copaci. Crinii înfloriseră în umbră, bucăţi de galben şi portocaliu precum păsările care se ascund în pădure. Ace de pin şi frunze de stejar foşneau pe deasupra capului iar vege-

taţia suculentă care acoperea crăpăturile dintre pietre se încolăcea urcând colina stâncoasă. Lui Nell începu să-i bată inima foarte tare când zări semnul:

VĂ ROG SĂ PLECAŢI!

Era scris de mână, cu vopsea albă pe placajul de culoare cenuşie prins de un stâlp şi înfipt în pământ chiar lângă scări. Nell îşi ridică privirea spre casă. Era vopsită în alb, dar culoarea părea aproape albastră în lumina umbroasă oferită de cei doi stejari înalţi.

Nell se uită din nou la semn. Apoi la casă. Auzea cuvintele lui Peggy despre femeia care era o vrăjitoare şi simţi o răzvrătire în stomac. Dacă era oare rea şi înfricoşătoare şi arunca asupra ei vreo vrajă? Această posibilitate o făcu să simtă un fior rece.

Dar unele sentimente sunt mai puternice decât frica... de pildă, iubirea, dragostea, dorinţa, dorul. Avea un nod în gât de care nu putea scăpa. Începu sa urce dealul agale, pentru ca mai apoi să alerge foarte repede. Uitându-se în sus văzu o figură la fereastră. I se făcu frică, dar acum nu se mai putea opri. În picioarele goale, îşi prinse un deget de la picior într-una dintre pietrele din curte, căzu şi îşi răni ambii genunchi.

Stevie Moore stătea la masa sa, cu pensula de acuarele suspendată în mână în timp ce privea pe fereastră la păsărea colibri care zburătăcea prin viţa de vie foşnitoare. Pisica sa, Tilly, în vârstă de şaptesprezece ani, stătea alături de ea pe masă, nu mai puţin vioaie. Stevie vroia să prindă esenţa păsărelelor care ciripeau şi care aveau uimitoarea abilitate de a rămâne pure în acelaşi timp cu acea mişcare constantă. Tilly îşi dorea doar să prindă colibriul.

Stevie nu-şi putea imagina cum ar putea supravieţui fără Tilly. Pisica îi fusese alături în toate momentele. Tilly o sco-

sese din singurătatea atâtor nopți încât abia le mai ținea socoteala. Oftând din dragoste pentru pisica sa, observă păsărelele luându-și dintr-o dată zborul. Privind spre scări văzu un copil alergând pe colină.

– Tilly, oare pe copii nu-i mai învață la școală să citească? zise Stevie, întrebându-se dacă nu cumva copiii răzbunători, băieții din vecini, nu-i furaseră iarăși semnul.

Pisica, spionând străina care se apropia, sări sus pe frigider pentru a se ascunde într-un coș de pâine din răchită. Stevie se ridică. Se scutură de părul pisicii depus pe tricoul său negru și pe pantaloni. Acest copil părea foarte preocupat de ceva, așa că Stevie își luă pălăria din panama, punându-și-o pe cap și își luă o atitudine dură și impunătoare, cu o secundă înainte de a vedea copilul căzând pe pietre.

Stevie fugi afară. Fetița era prăbușită la pământ, iar acum încerca să se ridice. Genunchii săi și degetul cel mare de la picior sângerau. Stevie ezită doar o clipă, suficient pentru ca fetița să o privească. Ochii ei verzi erau adânci, plini de durere, iar la vederea lor fu străfulgerată de un sentiment neașteptat, o emoție neobișnuită.

– Ai pățit ceva? o întrebă, dar înainte ca ea să apuce să se aplece, fetița dădu cu putere din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi.

– Tu ești, tu ești, spuse fetița, cu o voce subțire și tremurată.

– Ești o cititoare, spuse Stevie, presupunând că fetița făcuse acest drum pentru a întâlni persoana care scrisese *„Noaptea Bufniței"* sau *„Vara Lebedelor"* sau *„Piratul"*, dar chiar în acea clipă fetița privi în spatele ei și prin ea, ca și cum văzuse o nălucă.

– Mama mea te-a cunoscut, spuse fetița cu un puternic accent sudic.

– Mama ta?

– Emma Lincoln, răspunse ea. Aşa o chema înainte de a se mărita cu tatăl meu.

– Oh, Doamne, murmură Stevie uşor. Numele venea dintr-un trecut îndepărtat. Amintirile o cuprinseră clare şi vii precum razele de soare, din copilăria sa, amintiri despre fetiţele care învăţaseră să înoate împreună.

– Ce face Emma? întrebă ea.

– A murit, răspunse fetiţa.

Cerul îşi schimbă culoarea în acel moment. Chiar aşa s-a întâmplat. Pierdu câteva nuanţe de albastru în timp ce cuvintele pătrunseseră în sufletul ei. Cum s-a putut întâmpla asemenea lucru iar ea nu a ştiut? O adiere mişcă frunzele de deasupra făcându-le să foşnească. Stevie privi în ochii copilei şi putu să jure că o vedea pe Emma chiar în faţa ei.

Stevie întinse mâna iar fetiţa i-o prinse cu o mână zgâriată, umedă.

– Mai bine ai veni înăuntru, spuse Stevie.

Intrară în casă.

CAPITOLUL 2

După ce Stevie curăţă mâinile şi genunchii fetiţei, aplicându-i nişte bucăţi de plasturi, făcu un ceai, fiindcă asta ar fi făcut mama sa. Aranjă setul de ceşti şi farfurii din porţelan chinezesc Blue Willow, bolul cu zahăr plin cu cuburi de zahăr brun, fin şi o farfurie cu biscuiţi cu lămâie. Apoi, împreună cu fetiţa, se aşezară la masa din faţa şemineului din piatră.

– Mama ta şi cu mine obişnuiam să luăm ceaiul chiar aici, spuse Stevie.

– Atunci când casa ta era albastră? întrebă Nell.

– Da.

Privirea copilului era avidă, cuprinzând totul: scaunele din răchită, de culoare verde, estompată de trecerea timpului, scaune ale iubirii, cu braţele şi spătarele pline de urmele ghearelor lui Tilly şi a surorilor sale – ilustraţii cu păsări din unele dintre cărţile lui Stevie, colecţia sa de pene, scoici, cuiburi de păsări şi oase. Stevie privi faţa lui Nell şi realiză că fetiţa se întreba unde stătuse oare mama sa, oare ce obiecte privise. Stevie făcuse acelaşi lucru când avea vârsta lui Nell atunci când vizitase locuri pe unde trecuse mama sa.

Cele două îşi savurară ceaiul preţ decâteva momente. Stevie îşi dorea să găsească cuvintele potrivite pentru a alina sufletul fetiţei. Dorea s-o întrebe ce se întâmplase cu Emma. Dar nu putu să scoată niciun cuvânt, de teamă ca nu cumva să spună ceva greşit. Şi mama sa murise când ea era copil, iar ea îşi amintea o lume a adulţilor care îi doreau binele, dar se pare că făceau totul greşit.

În plus, Stevie era o singuratică. Ea scria şi picta, adesea

în tăcere. Nu fusese întotdeauna aşa; odată fusese multă dragoste şi bărbaţi şi copiii bărbaţilor. Dar acum erau doar ea şi Tilly şi de foarte multă vreme asta fusese de ajuns. Aşa că îşi ţinea ceaşca de ceai în mână aşteptând ca Nell să vorbească. Dură câteva minute, timp în care ascultară sunetele verii timpurii care soseau prin ferestrele deschise: valurile mici care se spărgeau de plajă, cintezele care cântau în tufişuri, o veveriţă care îşi făcea de lucru printre stejari.

Nell îşi termină biscuitul, îşi şterse politicoasă degetele şi gura cu şervetul din pânză roz, apoi îşi ridică privirea. Avea aproape nouă ani, era foarte slabă, cu părul castaniu până la umeri ridicat spre spate de o bentiţă cu flori şi nişte ochi imenşi verzi.

– Mama mi-a spus că erai cea mai bună prietenă a ei.

– Ah, da. Eram cele mai bune prietene.

– Şi cu Madeleine?

– Maddie Kilvert! spuse Stevie râzând. Da, eram nedespărţite. Cu mama ta, Emma m-am cunoscut prima. Familia ei avea o cabană aici de tot atât atâta timp ca şi familia mea, de când eram foarte mici. Apoi a apărut Maddie... atunci am devenit cu adevărat apropiate. Toate trei, timp de trei veri... în timp ce spunea asta, cuvintele îi reveneau. Trei veri, de durata a trei ierni lungi... Observând expresia de pace de pe faţa lui Nell în timp ce îşi închisese ochii pentru a asculta, Stevie ştiu că mai auzise aceste cuvinte înainte.

– Ţi-a spus mama ta că am preluat aceste cuvinte de la Wordsworth?

– Da, de la un poet celebru, mi-a zis ea. Pentru a descrie cât de lungi erau iernile fără cele mai bune prietene ale sale, fetele mării.

– Fetele mării ! spuse Stevie, încântată că o altă amintire din trecut apărea din cufărul îngheţat al amintirilor. Aşa ne

spuneam. Fiindcă eram întotdeauna cele mai fericite, cu picioarele în apa sărată... nu suportam iernile, despărţite unele de celelalte. Facturile noastre de telefon erau uriaşe. Eu obişnuiam să urmăresc corespondenţa înainte ca tatăl meu să vadă facturile cu convorbirile pe care le avusesem cu Emma şi Maddie. Într-o lună a trebuit să-mi vând hainele!

– Cum?

– Da, aşa am făcut. Mi-am vândut două tricouri noi şi o pereche de cizme doamnei de al cărei copil aveam grijă, pentru a-i da banii tatălui meu, partea mea de bani din factura de telefon. Slavă Domnului că nu exista pe atunci telefonia în trei sau ar fi fost o adevărată ruină financiară.

– Şi aţi trăit toate separat una de cealaltă?

Stevie încuviinţă din cap.

– Ei bine, aşa era atunci. În timpul iernilor eu locuiam în Noua Anglie, Maddie în Hartford, iar mama ta în New Haven. Dar apoi venea vara şi ne întorceam din nou la locul nostru, chiar aici, la Hubbard Point.

– Mătuşa Maddie locuieşte acum în Rhode Island, spuse Nell.

– Mătuşa ta... Stevie făcu o pauză, punând lucrurile cap la cap. Mama ta s-a măritat cu Jack!

Nell încuviinţă.

– Nu ştiai?

Stevie îşi reţinu un oftat. Cum să-i explice acestui copil dulce de nouă ani o viaţă nebunească, toate valurile şi desuetudinea şi greşelile din viaţa sa şi despărţirile, şi pierderea a tot ce-i fusese drag?

– Nu, răspunse ea. În momentul când fetele mării au plecat la colegiu, drumurile noastre s-au despărţit cumva. Şi am pierdut legătura.

– Mama nu a pierdut legătura cu mătuşa Maddie, spuse Nell. S-au văzut foarte des fiindcă ea s-a măritat cu fratele ei. El era fratele fetelor mării? Băiatul mării?

Stevie începu să râdă.

– Nu, nu era aşa, Nell. Doar noi eram apropiate. În plus, el era cu patru ani mai mare, lucru care atunci îl făcea să pară foarte bătrân. Îmi aduc aminte totuşi de vara dinaintea colegiului, când mama ta a început să iasă cu el.

– Atunci s-au îndrăgostit, spuse Nell.

Stevie aprobă, deşi faţa ei rămase de nepătruns.

– Hubbard Point a fost întotdeauna locul unde te puteai îndrăgosti.

– Tata îmi spunea că obişnuiau să se sărute sub pasarela din lemn de pe plajă şi la Little Beach şi în spatele casei aceleia albastre. Nell arătă cu mână spre fereastră, spre Steven Hideaway, locul care se întindea la capătul plajei.

Stevie zâmbi, amintindu-şi de unele din săruturile sale remarcabile pe care le resimţise exact în acelaşi loc. Dar nedorind să strice entuziasmul provocat de unica poveste de dragoste a părinţilor copilei, păstră gândurile astea pentru ea.

– Case albastre, spuse Nell. Ştii, aşa te-am găsit. Mama mea întotdeauna spunea că locuiai într-o casă albastră.

– Nu ţi-a spus cum mă cheamă?

– Cred că da, răspunse Nell. Dar Stevie este un nume de băiat. Probabil că nu l-am reţinut cum trebuie. De ce te-au botezat aşa părinţii tăi?

– Fiindcă le aducea aminte de locul de unde veneam, spuse Stevie după o lungă pauză, decizând că fetiţa Emmei nu avea nevoie să audă povestea despre felul în care fusese ea concepută într-un hotel de pe strada SF. Stephen Green din Dublin.

– Ce te-a făcut să nu îţi mai vopsesti casa în albastru? întrebă Nell.

– Lasă-mă să-ţi văd genunchii... spuse deodată Stevie. Te-ai rănit binişor.

– Nu am nimic, spuse Nell. Accentul său făcu ca bine să sune „bene".

– Unde locuieşti acum? întrebă Stevie, mai bucuroasă că ea era aceea care punea întrebări.

– Atlanta este casa mea adevărată, dar tatăl meu s-a transferat la biroul din Boston, aşa că suntem aici temporar. Şi îşi va lua vacanţă toată vara, cred. Vreau să spun că lucrează, dar nu va trebui să meargă la birou atât de des.

Se lăsă tăcerea, iar Stevie îi simţi privirea atentă asupra ei. Lucrurile nu stăteau atât de rău. Dar atunci Stevie observă că Nell nu se uita în altă parte iar atunci începu să se simtă copleşită.

– Motivul pentru care mi-am zugrăvit casa, spuse Stevie doar pentru ca fetiţa să nu o mai privească atât de intens, este pentru că a fost întotdeauna albastră. Întotdeauna, încă de când m-am născut. Şi am început să mă gândesc... poate dacă aş fi schimbat culoarea casei... aş schimba câteva lucruri care nu îmi plăceau. Din viaţa mea... Înţelegi?

Nell o aprobă plină de gravitate, iar Stevie văzu cum îşi lasă privirea în jos spre mâna stângă a lui Stevie.

– Te uiţi după un inel de logodnă? o întrebă Stevie. Ştiu. Toţi copiii fac asta.

– Le-ai pierdut pe toate în apă?

Stevie încercă să zâmbească.

– Doar unul, spuse ea. Şi nu l-am pierdut.

– Nu l-ai pierdut?

– L-am aruncat, îi răspunse Stevie.

– Dar îl cauţi în fiecare dimineaţă!

Stevie dădu din cap.

– Nu, spuse ea. Merg zilnic pe plajă căutând pietroşei pentru a-i desena. Şi fiindcă îmi place să înot înainte de răsăritul soarelui. Şi să umblu cu picioarele în apă.

– Cu degetele de la picioare, spuse Nell cu o strâmbătură pe faţă.

Stevie încuviinţă. Zâmbetul fetiţei o făcu să simtă un nod în gât şi o înţepătură puternică în ochi.

– De ce te duci la plajă înainte de răsăritul soarelui?

– Fiindcă nu mai este nimeni acolo, răspunse Stevie. Sunt o singuratică.

– Asta înseamnă un fel de vrăjitoare?

Stevie zâmbi.

– Da, într-un fel, spuse ea.

Afară adia o briză calmă, iar în depărtare se auzea zgomotul scos de motorul unei bărci. Stevie o văzu pe Tilly strecurându-se în cameră, făcându-se invizibilă. Bătrâna pisică, încremenită ca o statuie într-un colţ lângă o colivie în stil gotic, îşi privea stăpâna alături de străină.

– Ei bine, spuse Nell împăturindu-şi şervetul, îmi pare bine că te-am cunoscut.

– Şi mie îmi pare tare bine, spuse Stevie.

Se ridicară în picioare, stând faţă în faţă. Stevie mai avea o mulţime de întrebări despre Emma, despre ceea ce se întâmplase, dar îşi aminti din propria experienţă despre delicateţe în asemenea momente. Plecară împreună, spre uşa bucătăriei. Tilly le urmă.

– Ah, o pisică, spuse Nell, observând-o. Făcu o mişcare să o mângâie şi fu întâmpinată de un şuierat şi o mişcare a cozii. Ah, scuze!

– E puţin capricioasă, spuse Stevie. Şi bătrână.

– Da, înţeleg, spuse Nell. Privi în jurul bucătăriei, observând toate schiţele şi acuarelele ce reprezentau păsări, veveriţe, iepuri şi şoareci de câmp.

– Toate astea sunt din cărţile tale?

– Unele din cărţile pe care nu le-am scris încă. Stevie făcu o pauză. Mama ta ţi-a citit vreo carte de-a mea?

– Nu, nu ştiu de ce nu a făcut-o, spuse Nell, scuzându-se. Desenele tale sunt foarte frumoase.

– Mulţumesc, spuse Stevie, întrebându-se de ce vechea sa prietenă nu îi arătase fiicei sale munca ei. Îi deschise uşa lui Nell pentru ca aceasta să poată ieşi afară, dar deodată copila se întoarse spre ea cu o expresie dură pe faţă.

– Motivul pentru care am plecat la Boston seamănă foarte mult cu motivul pentru care nu ţi-ai mai zugrăvit casa în albastru, spuse fetiţa.

– Da?

Nell încuviinţă.

– Fiindcă totul în Atlanta a rămas neschimbat. La fel cum era când trăia mama. Bucătăria mirosea a mâncarea gătită de ea, grădina era plină cu plantele ei. Ea stătea pe scaune. Pantofii ei sunt în debara. Ăăăă... peria de păr cu care mă pieptăna este acolo.

Nell îşi închise ochii strâns. Stevie ştia că aceasta simţea atingerea mamei sale pe cap. Durerea de pe chipul fetiţei era puternică şi vie. Stevie o simţi şi ea şi şi-ar fi dorit foarte mult să i-o poată îndepărta, dar ştia că nu avea cum. Nell spuse în şoaptă:

– A murit acum un an.

– Îmi pare rău, Nell.

– E prea greu să locuieşti acolo unde a trăit ea. Aşa că a trebuit să ne mutăm.

– Câteodată asta ajută, spuse Stevie, privind-o atent pe fetiţă, cu inima plină de amintirea pierderii propriei sale mame, de iarna când tatăl său a petrecut vacanţa la Paris şi de vara când nu au mai suportat Hubbard Point, plecând în schimb la Newport. Dar în final s-au întors întotdeauna acolo.

– Oare noi ne vom întoarce vreodată? întrebă brusc Nell . Se întinse înainte ca şi cum ar fi vrut să o apuce pe Stevie de mână. O privi pe Stevie în ochi ca şi cum ar fi vrut ca aceasta să fie un oracol care are răspunsuri.

Stevie ar fi vrut să spună lucrul potrivit – de dragul Emmei. Vroia să prindă acest moment, să fie înţeleaptă şi bună, s-o ajute pe fetiţa bunei sale prietene să depăşească acest moment teribil. Lacrimile îi ardeau ochii, iar când Stevie clipi, acestea începură să-i curgă pe obraji. Scufundată în durere din cauza pierderii bunei sale prietene pe care nu o mai văzuse de douăzeci şi cinci de ani, abia mai putea vorbi.

– Dacă părăseşti un loc nu înseamnă că trebuie s-o faci pentru totdeauna, spuse ea în final. Câteodată este cel mai bun lucru pe care-l poţi face; apoi, deodată, vei descoperi că este timpul să mergi acasă.

– E timpul să merg acasă, spuse Nell, legându-se de cuvinte.

– Între timp, spuse Stevie, mătuşa ta poate veni în vizită împreună cu tatăl tău cât staţi pe aici. Hubbard Point nu este departe de Rhode Island...

– Ea nu poate veni, răspunse Nell atât de brusc încât Stevie fu luată prin surprindere. Se gândi cam ce ar putea spune pentru a îndulci lucrurile.

– Ei bine, eu cred că eşti o fetiţă tare deşteaptă dacă ai hotărât să pleci din Atlanta pentru un timp. Câteodată este o idee bună să pleci, spuse Stevie. Eu cred că atunci când stau

foarte mult timp în acelaşi loc, uit unde ar trebui să stau. Amândouă zâmbiră la jocul de cuvinte.

– Ca acum?, întrebă Nell.

– Acum?

Creştetul castaniu al lui Nell rămase aplecat în timp ce pe buze îi înflori un zâmbet. Stătea acolo, în uşa bucătăriei lui Stevie, arătând la fel de mulţumită precum o mică pitulice.

– Ai uitat că tu trebuie să mergi mai mult la plajă, spuse Nell. Nu doar când răsare soarele. Doamne, atunci e întuneric! Ai nevoie de soare şi de valuri şi de nisip fierbinte sub tălpi!

– Ar trebui, nu-i aşa?

Nell aprobă din cap hotărâtă, cu atâta suflet, încât lui Stevie îi inspira mai mult ca niciodată o micuţă pitulice. Nell spuse:

– Ar trebui! Nisip fierbinte!

Apoi Nell îi mulţumi şi îşi luară la revedere, îşi strânseră mâinile, iar Nell se îndreptă spre colină pentru a coborî. Privind-o cum pleacă, Stevie simţi nişte înţepături pe care nu le putea identifica imediat. Tot ce ştia era faptul că *la revedere* era un cuvânt mult prea precar pentru a termina conversaţia.

– Şi oare de ce am nevoie de nisip fierbinte? strigă ea.

– Fiindcă eşti o fată a mării! îi replică Nell, aruncându-i lui Stevie o strâmbătură minunată, perversă, care imediat o duse pe Stevie cu gândul la Emma – imaginea îi transmise un fior în tot corpul, până la genunchi. Stevie privi fetiţa coborând dealul. Tilly veni să stea lângă ea în uşa deschisă.

Nell mai făcu o dată cu mâna. Apoi nu se mai zări.

– Unde ai fost? întrebă Jack în momentul în care Nell intră pe uşa cabanei. Era mică şi funcţională, aranjată pentru

a fi închiriată. O canapea acoperită familiar cu stofă, două fotolii aşezate spre un televizor mare, o masă Formica şi patru scaune, ilustrate înrămate reprezentând marea.

– Tocmai vroiam să chemăm Garda Naţională, spusc Francesca.

– Asta ar fi însemnat o mare pierdere de bani pentru taxe, spuse Nell.

– Nell... spuse Jack prevenitor. Fii politicoasă!

– Îmi cer scuze, doamnă. Trebuia să zic.

Francesca, spre norocul ei, părea amuzată.

– Îmi place grozav să mi se spună „Doamnă". De unde ştiai?

Nell dădu din umeri. Jack remarcă că genunchii ei erau plini de julituri, acoperite de două benzi de plasture, cu care încerca să le ascundă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Am căzut, răspunse Nell.

– Şi cine ţi-a dat plasturii?

– O doamnă foarte drăguţă.

Jack rămase cu privirea fixă asupra fiicei sale. Când era nervoasă reuşea să scoată tot ce era mai bun din ea. Vestea că Francesca venea cu maşina de la Boston pentru o partidă de tenis şi înot a provocat ceva care era încă în acţiune. Jack observă umbra din ochii fiicei sale, dorindu-şi să o poată alunga.

– Nell, i-ai spus Francescăi că te duci la plajă. Am fost acolo să te căutăm şi nu erai acolo. Francesca a spus-o în glumă că urma să chemăm Garda Naţională. Eu mai aveam de gând să stau cinci minute şi sunam la 911. Puteai să te îneci, puteai să fii răpită – asta îi trece prin cap bătrânului tău tată. Deci, hai s-o luăm de la început. Ce doamnă drăguţă?

– O prietenă de-a mamei.

Jack tăcu. I se păru că o aude pe Francesca dregându-şi glasul; un *aha* foarte politicos.

– Dar cum te-ai întâlnit cu această prietenă a mamei? Familia sa nu a mai venit aici de foartă multă vreme.

– Unele lucruri nu se schimbă cu timpul, spuse Nell aruncând o privire piezişă spre Francesca. Cele importante, vreau să zic.

– Cum o cheamă pe această prietenă?

– Stevie Moore.

– Oh, Doamne! spuse Francesca. Cea care scrie cărţi pentru copii?

Nell încuviinţă.

– Era cea mai bună prietenă a mamei când erau mici.

Jack încercă să-şi amintească de prietenele de plajă ale Emmei dar toate amintirile erau parcă în ceaţă. El avusese ochi doar pentru Emma. Dar Stevie Moore era un nume cunoscut; Emma ştia de cărţile acesteia, dar nu a dorit ca Nell să le citească.

– Asta e foarte grozav, spuse Francesca. Îmi plăceau atât de mult cărţile ei când eram mică. De fapt, cea în care povestea despre cuiburile de păsări m-a inspirat să devin inginer, jur. Toate acele desene nemaipomenite – le făcea să arate precum nişte planuri. Linii, bucăţi de hârtie, panglici – când îţi cureţi peria de păr şi aşezi pe marginea ferestrei, păsările vin şi iau firele de păr pe care le aşează apoi în cuiburile lor.

Jack aştepta o reacţie din partea lui Nell şi aceasta apăru.

– Mama obişnuia să facă aşa, spuse Nell. Îmi peria părul şi-l împărţea cu mama păsărelelor, pentru a le ajuta să-şi facă cuibul.

Avea dreptate; Emma chiar făcea asta. După ce îi peria

părul... era un ritual, iar Jack adora să urmărească asta; părea a fi parte din felul de a fi al Emmei, demonstrând cât de mult îi plăcea să fie mama lui Nell.

Jack se uita fix la Nell. Oare cum o descoperise pe prietena mamei sale? Nu l-a rugat să o ajute – sau o făcuse? Oare ce însemnau acele întrebări despre casa albastră de la marginea plajei? Oare avea din nou secrete? Îşi amintea de acele teribile nopţi din iarna trecută când s-a trezit strigând după mama sa. Şase luni cu un terapeut o ajutaseră – acum experimentau prin această vacanţă departe de casă. Dr. Galford era la o distanţă de două ore de Boston. Nell încă mai avea probleme cu dormitul, dar cel puţin ţipetele nu mai făceau să-ţi îngheţe sângele în vene.

– Dar să revenim la plasturi, Nell. Ce s-a întâmplat?

– Ei bine, aşa cum ţi-am spus, am căzut, tată, iar Stevie m-a ajutat să le bandajez.

Stevie. Jack îşi miji ochii uitându-se spre Nell cu cea mai aspră privire posibilă, dar ea îi întoarse acea privire verde, implacabilă.

– Nu ai vrea să îmi spui cum ai dat de ea?

– Toţi copiii de pe aici o cunosc. Toţi merg la casa ei.

– Precum păsările pe care le desenează, spuse Francesca.

– Ştii, şi tu eşti aproape un copil, spuse Nell radioasă, încât Francesca nu sesiză înţepătura şi zâmbi.

Jack era obosit. Plănuise să iasă cu toţii undeva la o cină pe malul mării, dar acum tot ce îşi dorea era să se întindă şi să nu se mai gândească. De la moartea Emmei, de acum un an, absolut totul îl obosea. Îşi dorea ca ea să fie din nou aici, lângă el, chiar acum. Îşi dorea asta atât de mult, ştia că acesta era motivul pentru care se întorsese aici, pe plaja unde o cunoscuse întâia oară şi ştia – gândindu-se la Nell care o căutase pe prietena cea

mai bună a mamei sale şi remarcând strălucirea din ochii ei, că făcuse o mare greşeală venind aici.

– Te rog să nu o mai deranjezi altădată, spuse el. Acesta este un ordin.

– Nu o voi mai face, promise Nell.

– Doresc să-ţi faci prieteni de vârsta ta, spuse Jack. Copii de vârsta ta cu care să te joci pe plajă.

Nell chicoti.

– Ce este atât de amuzant?

– Nimic. Doar că atunci când spui copii de vârsta mea îmi aduci aminte de ceva spus de ea. Stevie a spus ceva de tine.

– Ce a spus?

– Că erai tare bătrân, râse Nell tachinându-l, dar privirea pe care i-o aruncă Francescăi merita totul. Iar când se uită din nou la tatăl ei, ochii ei erau din nou mari, radiind de gluma pe care o făcuse. Jack încercă să o ia de mână, dar ea fugi din cameră, sus pe scări. El îi auzi paşii pe podeaua goală de la etaj. Francesca se îndreptă spre el pentru a-l lua în braţe, îi şopti ceva în ureche, dar el nu simţi şi nu auzi nimic.

CAPITOLUL 3

Următoarea carte a lui Stevie era intitulată temporar *„Nectarul Roşu"* şi vorbea despre păsările colibri şi pasiunea lor pentru florile roşii. Deşi era sub presiunea unui termen pentru a o termina, în acea seară o lăsă deoparte şi începu să picteze nişte acuarele ce reprezentau nişte pitulici micuţe, cafenii.

Tilly privea cu o dezaprobare totală. Ea ştia cumva – Stevie încetase de multă vreme să încerce să înţeleagă conexiunea mistică care era între ea şi pisică, încetase de mult să vadă prin vălul dintre oameni şi feline – că stăpâna sa îşi abandonase munca în favoarea inspiraţiei nu pentru a câştiga bani, ci pentru a-şi provoca o anumită durere.

În general lui Stevie îi plăcea să picteze – sau cel puţin să deseneze din realitate. Fiecare dintre cărţile sale provenea din viaţa reală, păsări care intraseră în atenţia sa, chiar dacă doar pentru o scurtă vreme. Îi plăcea să-şi aşeze acuarelele în curte, în spatele gardului viu şi să deseneze păsărelele care se aşezau la locul unde le punea mâncarea, care ciuguleau prin curte, care se cocoţau pe acoperiş. Dar acum era întuneric şi nicio pitulice nu era trează şi în plus, această pitulice nu era chiar o pitulice adevărată.

Tilly mârâi. Când Stevie se uită înspre ea, pisica îşi arătă dinţii, cei patru din faţă, lipsă.

– Tilly, lasă-mă să termin, bine? Apoi vom merge amândouă după şoricei.

Folosea un bloc de desen pentru acuarele şi culori de la Sennelier de pe Quai Voltaire din Paris, magazinul ei favorit

de unde se aproviziona cu materiale. O umbră de culoare verde pal, nişte mişcări de pensulă fine sugerau frunze obsidiene, culoarea apropiată de cea a ochilor lui Nell. Pasărea era de un cafeniu închis cu o tentă de culoarea castanei, cu ochii alerţi şi curioşi. Stevie ştia criticile pe care le primea întotdeauna – păsări cu trăsături umane. Ce să facă dacă aşa vedea ea lumea? O mare antropomorfică şi prost îndreptată poveste despre creaturi şi oameni şi căutarea lor nesfârşită a dragostei?

Schiţă un pui de pitulice în cuibul de deasupra. Care învaţă să zboare. Aşezat pe ramură. Hai, întinde-ţi aripioarele... o poţi face... mama se uită în sus, încurajându-l.

Apoi, următoarea schiţă; puişorul singur, mama, plecată. Fu cuprinsă de emoţie dar o îndreptă repede în altă parte:

– Ah, Emma, spuse ea. Ah, Nell.

Stevie îşi ridică pensula, rămasă fără suflare, ca şi cum abia învăţase să zboare chiar ea. Pensula de culoare neagră căzu pe pictură. Lacrimi, se gândi ea. Copilul singur plângea după mama pierdută.

Copii abandonaţi de univers – aşa se simţeau cei ale căror mame plecaseră sau muriseră de mult – îşi petreceau vieţile căutând o uniune perfectă, intensă. Orice altceva se simţea ca un eşec. Stevie se gândi la toată durerea pe care acea întrebare i-o cauzase chiar ei şi altora. Descurajată de tot, ea se devotase scrisului şi picturii. Dar avusese parte de acea apropiere cu fetele mării.

Oare cum lăsase să se piardă acea prietenie? Prietene bune care o cunoscuseră pe ea şi pe fiecare în parte atât de bine. Stevie îşi închise ochii strâns şi o imagine a Emmei îi veni în minte: părul de culoare castanie tuns în scări, costumul de baie cu dungi alb-albastre, cerceii săi cu şurub, râzând

atât de tare încât se ţinea de burtă. Ea putea să le facă pe Stevie şi pe Maddie să râdă doar cu o privire sau un cuvânt.

Stevie nu realizase până acum cât de mult îi lipseau prietenele sale. Poate ele ar fi putut s-o împiedice să-şi distrugă atât de mult viaţa sentimentală. Căutările ei pentru intensitatea conexiunii, pasiunea pusă în toate lucrurile au adus-o aici: să stea singură în această casă tăcută de pe plajă. Devenise aşa o singuratică, nu-şi putea aminti cine o vizitase ultima oară înainte de Nell. Se trezi gândindu-se la Jack, sperând că este un tată bun.

Ce păcat că pitulicele-umane nu puteau învăţa nimic de la pinguinul imperial. Îşi amintea de o excursie – o expediţie de cercetare în Antarctica, cu Linus Mars, cel de-al doilea soţ al său. Îşi amintea lumina fragilă, apăsarea întunericului, apropierea stelelor, felul în care păreau atârnate, atât de jos pe cer precum lanternele, abia aşteptând să fie luate. Îşi amintea de păturile din blană şi felul în care o făceau să plângă fiindcă viaţa era suficient de grea pentru vietăţile din tundră fără ca şi oamenii să le ucidă pentru pieile lor.. Linus o ţinuse în braţe, îndrăgostit, dar amuzat. Ce amuzant era să iubeşti o femeie cu aşa un suflet, care plângea pentru animalele moarte cu asemenea ardoare încât aproape că ar răbda de frig decât să stea învelită în blănurile lor. Chiar şi atunci, şi erau în luna de miere, deşi în expediţia de cercetare, Stevie ştiuse că făcuse o greşeală măritându-se cu el. Pasiunea pe care o simţise pentru Linus era la fel de puternică ca la început dar în acelaşi timp o făcuse să-şi dea seama de zidul care era între ei, o cută în relaţia lor, în universul lor şi aceasta era mare şi chiar se interpunea între ei.

Linus putea întotdeauna să se delimiteze de ea şi să o privească de la distanţă cu umor, amuzat, clar. Dar greşeala

fatală a lui Stevie era dorința sa de a fi una cu persoana pe care o iubea, de a-și uni inima și sufletul în totalitate cu al lui. El era om de știință, ea era o artistă. Schițele lui erau analitice, căutând o mai mare înțelegere a adaptării uimitoare a pinguinilor la acest mediu brutal, aspru. Ale ei, deși analitice, se îndreptau spre căldura emoțională, miraculoasă, uimitoare a acestei păsări în acel climat rece.

Stevie îl întâlnise pe Dr. Linus Mars în Woods Hole, la laboratorul de biologie marină, unde ținea o conferință despre *Aptenodytes foresteri* – pinguinii imperiali. Ea era acolo pentru a se documenta pentru următoarea sa carte – *Tatăl cel Bun*, despre păsări.

Stătea, ascultându-l absorbită pe Linus în timp ce acesta vorbea despre cea mai mare specie de pinguini. Incapabili să zboare, aceștia își petreceau întreaga viață pe bancul de gheață din Antarctica, unde se încălzeau din gălăgia pe care o făceau și din cele șaptezeci și cinci de pene pe centimetru pătrat, mai mult decât orice altă pasăre.

– Ei stau în grup, spuse Linus, stând în fața auditoriului din întuneric în timp ce fotografiile făcute de el cu ocazia ultimei sale expediții se derulau pe ecran. Lumina din spatele ecranului reda trăsături aspre: părul castaniu care avea nevoie de un tuns, pomeții înalți ai obrajilor, un nas lung, o bărbie puternică. Stând pe rândul din față, Stevie se gândea că arăta precum un don al Oxford-ului.

Ceea ce și era.

– Ei se mișcă într-un fel de dans, a cărei coregrafie este dirijată de frig. Într-o mișcare continuă, ei se mișcă cu rândul în centrul cercului. Martie este mijlocul iernii, când toate celelalte vietăți au părăsit continentul, dar *Aptenodytes foresteri* rămân pentru reproducere.

Stevie fu cuprinsă de fiori pe scaunul ei, în aerul condiţionat din micul amfiteatru, gândindu-se la povestea de dragoste a pinguinilor, dansul lor pe gheaţă şi la ritualul de împerechere. Dr. Mars se uita drept spre ea, chiar o făcea, era convinsă şi astăzi şi spuse :

– Au chiar un ritual de curtare. Acesta durează câteva săptămâni, care pare a fi de ajuns.

Oare o putea vedea cum a roşit în întuneric? Imposibil, se gândea Stevie, dar acesta nu îşi luase privirea de la ea. Ea ţinea un carnet în mâna stângă şi îl văzu cum acesta se uită direct la inelarul ei. La acel moment era căsătorită cu un bărbat pe care îl întâlnise la şcoala de artă. Kevin Lassiter. Artist, muzician, gurmand, alcoolic. Dr.Mars se uită la verigheta ei, ce purta chiar designul lui Kevin, iar Stevie se gândea: *Doamne, fă să nu fie o greşeală că sunt o femeie măritată.*

– După perioada de curtare, spuse Dr. Mars cu minunatul lui accent britanic, femela depune un ou – un singur ou. Apoi... pleacă. Ea este o feministă adevărată, pentru a folosi expresia şi în acelaşi spirit, deşi în mod normal nu-i las pe studenţii mei să facă asemenea ecuaţii umaniste, tatăl este un adevărat om liber.

– În timp ce ea traversează aproape şaptezeci de kilometri pentru a ajunge la mare în căutarea hranei, el rămâne cu tovarăşii lui pentru a avea grijă de ou. În picioare, care se mişcă continuu, fiindcă pinguinii se învârt în centrul mulţimii, oul este în siguranţă în cuib. Un adevărat bărbat liber!

Oamenii de ştiinţă începură să râdă. Stevie se lăsă în jos în scaun. Acum că demonstrase doctorului care era statutul ei marital, dar şi mai important ei însăşi, ea simţi un val de emoţie care o învălui. Această parte din conferinţă era motivul

pentru care alesese pinguinul imperial pentru viitorul ei proiect: din cauza iubirii intense, protectoare a unui tată pentru unicul său copil.

Stevie şi tatăl său, Johnny Moore. Ah, abia dacă mai putea suporta partea asta pe măsură ce Dr. Mars continua conferinţa cu vocea sa cultă, dulce, care arăta fotografiile cu braţul lui puternic, îmbrăcat în stofă de tweed. Şi tatăl lui Stevie fusese profesor la Colegiul Trinity din Hartford. Era născut şi crescut în Irlanda, un iubitor al limbii engleze, profesor de literatură irlandeză. Era cunoscut în primul rând pentru lucrările sale despre James Joyce şi Lucia, fiica lui schizofrenică. Iubirea neputincioasă pe care un bărbat o poate simţi pentru fiica sa bolnavă...

În timp ce Dr. Mars continua, Stevie se lăsă şi mai adânc în scaun.

– Acolo tatăl stă, în vremea aspră, timp de şaptezeci şi două de zile. Furtunile sunt foarte puternice, cu vântul care poate atinge o sută cincizeci de kilometri pe oră, spulberând zăpada şi gheaţa. Tatăl nu mănâncă nimic în tot acest timp, hrănindu-şi puiul cu lichide de consistenţa laptelui, produse de o glandă din esofagul lui.

Gândindu-se la sacrificiile pe care le făcuse tatăl ei pentru a o creşte, Stevie încetă să mai ia notiţe, fixându-şi pur şi simplu privirea asupra diapozitivelor. Profesorul continuă:

– În final, femelele se întorc după cele două luni de pescuit. Ele îşi regăsesc partenerii şi puii printre alte câteva sute de pinguini cu ajutorul strigătelor de recunoaştere. După cum vedeţi, două păsări nu scot aceleaşi sunete. Iar în momentul când s-a format o pereche, sunetul scos de fiecare se imprimă în...

– Inimile lor, se auzi Stevie spunând cu voce tare.

– Vroiam să spun – creierul lor, spuse Linus Mars.

Grupul de oameni de ştiinţă începu să râdă.

– Dar bineînţeles, nimic nu este bine stabilit. Lumea este dură pentru toate animalele şi este natural pentru noi – omul, adică *Homo Sapiens* – să ne imaginăm o conexiune emoţională alături de una biologică. În special când, lucru care se întâmplă foarte des, mama nu se întoarce de la mare. Pe cât de eroic poate părea pentru tată să aibă grijă de ou în timpul celor şaptezeci şi cinci de zile, el nu se confruntă cu aceleaşi condiţii în partea de sud a oceanului, aceiaşi prădători. Câteodată ea nu se mai întoarce. Ochii lui Stevie se umplură de lacrimi.

– Din această cauză voi ţine cont de părerea doamnei din rândul din faţă. „Inimă" este tot atât de corect spus. Trupul oricărei creaturi este o hartă de drumuri pentru toate aceste experienţe şi astfel sunetul strigătului lui *Aptenodytes forsteri* este imprimat în inima partenerului său. Iar când nu primeşte un răspuns la chemarea sa, creează un dezastru pe care noi, oamenii, ni-l putem imagina foarte bine.

Când conferinţa luă sfârşit, profesorul se apropie de Stevie. Deşi ea îşi ştersese lacrimile, el îi întinse o batistă de pânză perfect curată şi călcată, exact precum cele folosite de tatăl său.

– Sunt bine, spuse ea. Dar îţi mulţumesc.

– Păreai foarte prinsă de această conferinţă.

– Da, scriu o carte pentru copii despre pinguinul imperial, iar tu mi-ai oferit un material minunat.

– Aş fi spus că.... erai prinsă de o poveste de dragoste.

– O poveste de dragoste?

Profesorul era foarte înalt. Jacheta sa era de culoare verzuie, un amestec de culoarea măceşelor, care o făcu pe Stevie

să se gândească la călătoriile pe care le făcea împreună cu tatăl ei la Sligo, la Galway şi pe insulele Aran. Avea ochii de culoare căprui, cu gene fine, cafenii. O pereche de ochelari din aur stăteau tocmai să cadă din buzunarul de la piept; ea îi împinse uşor înapoi.

– Dragostea tatălui pentru perechea sa. Şi urmaşii lor.

– Ştiam că oamenii de ştiinţă nu cred că păsările pot trăi poveşti de dragoste, spuse ea.

–Aşa este. Nici ei nu cred, dar eu am crezut că tu probabil crezi altceva.

– Da, eu chiar cred altceva.

– Este deosebit de cinstit din partea ta să admiţi asta aici, în bastionul biologiei – ceea ce spui este un sacrilegiu pentru un ornitolog cum sunt eu.

– Îmi pare rău, artiştii nu gândesc întotdeauna aşa dur.

Pe faţa lui se aşternu o privire îngrijorată. Privirea dură vreo zece secunde, apoi el se uită spre tavan şi respiră cu un aer de regret disperat. Ea se întrebă dacă nu cumva el nu gândise aşa linear prea mult timp.

– Aş vrea... să mă pot dezvăţa de anumite lucruri, spuse el.

– Rigiditatea gândirii este o capcană în care mulţi dintre noi cad, şopti ea în timp ce privea direct spre inelarul lui gol, gândindu-se în acest timp la Kevin, care era acasă în acel moment, stând aşezat pe canapea cu o bere şi nişte coniac, mutând canalele la televizor într-un aer tulbure de disperare.

– Apără-ţi teoria, spuse profesorul.

– Soţul meu a fost cel mai talentat artist din clasa noastră. Ulterior s-a lăsat de pictat fiindcă, spunea el, nu mai are inspiraţie. I-am zis că disciplina este mai importantă decât inspiraţia – oricând. Du-te la atelier şi picturile vor curge din

pensula ta. Aşa se întâmplă – este alchimia artistului. Acest dar, mă înţelegi? Dar să ajungi la final, asta e cea mai grea parte.

– Şi te-a ascultat?

Ea dădu din cap.

– Nu, nu mai pictează deloc. Ea se simţi copleşită de singurătatea faptului că era căsătorită cu un bărbat care se îneca în băutură la distanţă.

– Îmi pare rău.

Stevie dădu din cap.

– Chiar crezi ceea ce spui? Că disciplina este mai importantă decât inspiraţia?

– Da, ştiu că aşa este. Tatăl meu mi-a spus că...

– Şi tatăl tău de unde ştia?

Stevie înghiţi cu greu.

– Tatăl meu era profesor – ca tine. Dr. John Moore. A fost, de asemenea, şi poet. Le avea pe toate – un doctorat, era sufletul Irlandei. Apoi mama mea... mama mea a plecat, la fel ca o mamă pinguin. A plecat în Franţa într-un tur pentru a vizita opere de artă pe care tatăl meu i l-a dăruit cu ocazia celei de-a treizeci şi cincea aniversare şi nu s-a mai întors acasă .

– Ce i s-a întâmplat?

– A murit într-un accident de avion.

– Îmi pare tare rău, spuse el şi văzând că acum îi cerea batista lui, i-o oferi din nou.

Ea îşi şterse nasul.

– O chemare minunată, spuse el. E adânc înrădăcinată în sufletul meu.

Ea râse şi îi dădu înapoi bucata de pânză împăturită.

– Iar problema cu segmentul de disciplină din povestea

ta? o întrebă el, apoi dădu din cap. Ce prost sunt. Să mă interpun peste povestea ta atât de plină de tandreţe pentru singurul motiv de a te aduce înapoi la linia iniţială. Vezi ce vreau să spun prin gândire lineară?

– Nu-i nimic. Vroiam să spun că tatăl meu a avut de atunci grijă de mine. Nimic nu i-a stat în cale. Nici predatul, nici poezia sa. După ce a murit mama, el a încetat să mai publice poezii – cred că-i ocupam prea mult timp. A fost, din păcate, mutat ca şef de departament, fiindcă trebuia să mă ducă la lecţiile de călărie şi să mă ducă să pictez de-a lungul râului Farmington.

– Pare a fi un om minunat.

– A fost, spuse Stevie. Şi un tată grozav.

– Poţi face acea distincţie? Nu e unul şi acelaşi? întrebă el cu nerăbdare în glas. Este posibil să fii unul fără celălalt? Un om minunat, un tată grozav?

– Da, cred că este acelaşi lucru.

– Fir-ar să fie, mi-era teamă că vei spune asta. Am fost cel mai îngrozitor tată pentru fiul meu. Oare aş fi stat cu el şaptezeci şi două de minute pe gheaţă, nemaivorbind de şaptezeci şi două de zile? Probabil că nu.

– Sunt sigură că te va ierta.

– Să mă ierte? Mă venerează. Pământul pe care calc din ziua în care am părăsit-o pe mama sa este poleit cu aur pentru William. Este oare corect?

– Fiul tău îşi iubeşte tatăl. Mi se pare corect.

Profesorul zâmbi.

– Ei, eşti drăguţă că spui asta. Foarte, foarte drăguţă. Haide, îţi fac cinste cu ceva de băut la Landfall şi mă poţi învăţa câteva lucruri despre cum să nu gândeşti drept. Cum te cheamă?

– Stevie Moore.

– Eu sunt Linus Mars. Hai, vino, te rog. Cred că ştii lucruri pe care am nevoie să le aud.

– Despre fiul tău?

– Despre inima mea...

– Ah...

Ea se gândi la Kevin, care era acasă la New York, la distanţă de patru ore şi jumătate. El nu mânca până ce nu ajungea ea acasă şi îl hrănea sau îl forţa să pună mâna pe telefon şi să comande mâncare chinezească. Pe de altă parte, putea fi beat de mult când ajungea ea acasă. Propria sa inimă fusese pedepsită cu un mariaj pe care odată şi-l dorise din tot sufletul. Uitându-se la chipul lui Linus, o faţă cu trăsături bine definite, frumoasă, cu ochi căprui, simţi primii fiori ai unor sentimente de mult îngropate.

Acum, în tăcerea casei sale din Hubbard Point, lăsă să cadă pensula peste suprafaţa aspră a hârtiei. Puiul de pitulice stătea singur.

Stevie îşi şterse sprâncenele. Vizita lui Nell o incitase. Se gândi din nou la Emma. Stevie, Madeleine şi Emma.

Hubbard Point era despărţit de restul Connecticut-ului de o cale ferată care traversa drumul. Dacă intrai pe poartă era ca şi cum intrai într-un loc minunat unde prietenii erau tot atât de apropiaţi ca şi fraţii şi surorile. Timp de trei ani, pe măsură ce se transformau din fete în tinere femei, au stat pe prosoape, absorbind căldură şi promisiuni, crezând că viaţa şi prietenia lor va dura pentru totdeauna. Şi-au promis că vor îmbătrâni împreună, că vor ajunge precum acele bătrâne care-şi aranjau scaunele de plajă în cerc şi vor purta saltele ca ale bunicilor lor în apă.

Cât de repede renunţă oamenii la lucruri, se gândea Stevie în timp ce picta. De ce nu m-am străduit mai mult să

păstrez legătura? În timp ce picta penajul pitulicei, se gândea la toate lucrurile pe care le-a făcut în viaţă despre care fetele mării nu ştiau. Îşi aminti cum au ajutat-o să depăşească primul său eşec – o excursie la *Paradisul Îngheţatei*, pentru a mânca îngheţată cu fructe şi sirop, apoi ritualul de îngropare a cireşelor de maraschino în nisip.

Ar mai fi făcut acel ritual de multe ori de atunci. Lăsând jos pensula, puse deoparte schiţele pitulicei. Apoi, fiindcă îi promisese lui Tilly că o va duce la vânătoare de şoricei, deschise uşa bucătăriei şi lăsă pisica să iasă afară în noapte. În picioarele goale, se plimbă prin curte şi se aşeză pe stânca ce era îndreptată spre plajă. Auzi valurile şi observă marginile lor ascuţite, albe, spărgându-se de întunericul de cerneală.

Unul după altul, micile valuri de la Long Island atingeau plaja într-un ritm stabil. Stevie încercă să-şi ţină răsuflarea, încercă să-şi adapteze inima la ritmul valurilor. Tilly se ascunse într-un boschet. O pisică aproape ştirbă în căutarea prăzii. Acest lucru o făcu pe Stevie să zâmbească, chiar o făcu să se gândească la speranţă în faţa realităţii dentare.

– Du-te, Tilly, spuse Stevie încă privind spre plajă, spre locul unde cu mult timp în urmă ea şi prietenele sale petrecuseră atâtea clipe minunate. Se uită la stele şi găsi una pentru Madeleine şi una pentru Emma.

– Şi una pentru Nell, spuse Stevie, privind mica steluţă care strălucea alb-albastră în nesfârşita noapte neagră.

O briză caldă sufla prin transperante, iar sunetul greierilor şi al păsărilor nopţii era ca un cântec de leagăn. Nell stătea în pat, cuprinsă de o durere de stomac de la prea mult homar şi încerca să-şi aline durerea cu sunetele din natură. Dar nu prea reuşea.

– Ahhh...

– Du-te la culcare, Nell, spuse tatăl ei.

– Încerc, strigă ea.

– Încearcă mai tare.

Îşi scoase limba afară. Ce fel de răspuns era ăla? Încearcă mai tare! Doamne, taţii ăştia chiar nu pricep. Oare ei nu ştiu că nu poţi dormi cu cât încerci mai mult, iar cu atât trece mai repede somnul? Mama ar fi spus... Nell îşi strânse ochii, încercând să-şi amintească ce ar fi spus mama sa.

Dar nu reuşi. Nell putea altădată să umple golurile cu cuvintele mamei sale, dar dintr-o dată nu mai era nimic. Nimic! Încercă să imite vocea mamei sale, dar nici asta nu-i reuşi.

– Ohhh..., strigă ea cu voce tare. Deodată stomacul o durea şi mai tare. Tati!

Acesta veni în micuţa cameră. Îi zări silueta înaltă în uşă. Apoi acesta se aşeză pe marginea patului. Casa era mică şi mirosea a mucegai. Perdelele erau urâte. Nell ura acest loc. Stomacul o durea. Îi lipsea mama sa. Faptul că o întâlnise pe Stevie era deja prea mult şi prea puţin totodată. Toate acestea îi tulburau mintea, i-o tăiau cu cuţite micuţe, făcând-o să plângă încontinuu.

– Totul va fi bine, Nell, spuse tatăl ei, luând-o în braţe.

Nu, nu va mai fi bine niciodată, vru să spună, dar sughiţa prea tare pentru a putea lăsa cuvintele să se reverse.

– Poate nu ar fi trebuit să mănânci tot acel homar, spuse el. A fost cam mare.

Nell îşi aminti scena din restaurant: tatăl său şi Francesca discutând despre nu ştiu ce pod construiau, masa atât de frumos decorată şi plină de homari şi ştiuleţi de porumb, iar Nell care îşi suflecase mânecile şi înmuia carnea roz a homarului în untul

topit, simţindu-se din ce în ce mai plină şi Francesca care îşi înăbuşea râsul, spunându-i:

– „Ochii cuiva sunt mai mari decât stomacul".

– A plecat acum, spuse tatăl ei.

– Ştiu, strigă Nell. Ea îşi închise acum ochii, ridicându-şi genunchii la piept şi punându-şi mâinele în jurul lor. Ea o auzise pe Francesca luându-şi la revedere cu puţin timp în urmă. Trebuia să conducă tot drumul înapoi spre Boston, iar Nell putea spune că aceasta şi-ar fi dorit să fie invitată să rămână acolo.

– Nu te îngrijora din cauza ei, spuse tatăl ei.

– Tatăl lui Mary Donovan s-a însurat cu prietena lui, plânse Nell.

– Dar eu nu sunt tatăl lui Mary Donovan.

– Lui mami îi plăceau homarii.

– Ştiu.

– Ea mi-a spus că fetele mării obişnuiau să meargă împreună să prindă homari.

– Poate că o făceau. Nu ştiu.

– Nu o putem întreba pe mătuşa Maddie?

Tăcere. Mâna tatălui său se simţea grea pe capul ei. Nell aştepta ca el să spună ceva, deşi ştia că nu o va face niciodată. De câte ori îl întreba despre mătuşa Maddie, el înceta să mai vorbească până ce întrebarea ei se pierdea. Gândindu-se cum mama şi mătuşa ei obişnuiau să râdă împreună o făcea să i se strângă stomacul, iar durerea era atât de mare încât îşi strângea mâinile pe lângă ea, rostogolindu-se spre perete pentru ca tatăl său să nu-i vadă faţa.

CAPITOLUL 4

A fost nevoie de trei zile pentru a o convinge pe Nell că ar trebui să meargă la plajă pentru a se recrea, urma să fie distractiv, îşi va îmbunătăţi stilul de înot, iar Jack urma să o aştepte pe promenadă în fiecare zi când termina. Poate exerciţiile fizice o vor obosi, o vor ajuta să doarmă. Jack era în legătură directă cu dr. Galford, dar nu dorea să-l sune încă. Dorea ca fiica sa să aibă o vacanţă liniştită, plină de distracţii, fără psihiatru.

Aşa că mergeau spre capătul plajei, iar Nell juca foarte bine rolul unui prizonier. Ea stătea în spatele lui Jack în timp ce acesta o prezentase lui Laurel Thompson, entuziasta profesoară de sport. Prezenţă agreabilă, blondă, de şaptesprezece ani, ea îl forţă pe Jack să zâmbească spre Nell. Nell reacţionă retrăgându-se după celălalt picior al lui Jack.

– Bună, Nell.

– Ştii, nu e prea sigură de asta, spuse Jack.

–Ah, nu e nicio problemă, spuse profesoara. Înaltă şi slabă, îi zâmbi direct lui Nell. O mulţime de copii nu sunt prea siguri la început. Dar astăzi poţi să fii ajutorul meu, Nell.

– Ai auzit, Nell? o întrebă tatăl ei, sperând ca aceasta să fie încântată. Nu spera el prea mult privind-o cu picioarele goale în nisipul umed. Nell?

– Nnnn, spuse ea.

– Ne vom distra, spuse Laurel.

– Ne întâlnim cu tine la ora douăsprezece, spuse Jack, lăsându-şi mâna pe capul lui Nell. Părul ei castaniu era fierbinte în soare. Aici, pe promenadă.

– Tati, spuse Nell în timp ce alţi copii de vârsta ei începuseră să se adune. Nu am de gând să stau.

– Bună, Nell, strigă o fetiţă pistruiată cu părul roşcat şi un zâmbet uriaş. Îţi mai aminteşti de mine? Ai stat pe prosopul meu acum câteva zile. Sunt Peggy.

Nell încuviinţă.

– Da, îmi amintesc.

Inima lui Jack începu să bată foarte repede, aşteptând să vadă un zâmbet sau vreun semn din partea fiicei sale că totul urma să fie bine, că o putea lăsa aici cu noua sa prietenă.

Peggy o luă de mână.

– Tu vei fi partenera mea în cursa de ştafetă. Noi suntem împreună, Laurel.

– Excelent, Peggy. Haideţi, toată lumea, aliniaţi-vă pe nisip, acolo.

Încă ţinând-o pe Peggy de mână, Nell îi aruncă o ultimă privire tatălui ei. Nu era chiar un zâmbet, dar era ceva apropiat. Atunci când murise Emma, inconştientă pe patul de spital, Jack i-a ţinut faţa în mâini şi a rugat-o ca amintirea ei să-l urmărească. Ea chiar făcea acest lucru, în fiecare zi, prin fetiţa lor.

Jack o lăsă pe Nell la Centrul de Recreere de la Hubbard Point şi plecă de-a lungul plajei, îndreptându-se spre casa unde trăia cea mai bună prietenă a soţiei sale. Privi cabanele înşiruite de-a lungul marginii de stâncă, pe jumătate ascunse de pini. Încercă să-şi amintească care era a ei.

Nell era un adevărat magnet pentru fiecare mic detaliu legat de mama sa. Înainte de moartea Emmei, Nell o bătea la cap pe mătuşa sa să-i povestească care erau aventurile, amintirile, secretele, cântecele favorite. Madeleine o învăţase pe Nell să cânte la armonică cântecul *Lămâiul*. Nell cânta cânte-

cul de câte ori avea ocazia – în baie, în maşină, doar aşteptând ca o voce de femeie să îi vină în întâmpinare de nicăieri.

Poate acesta era motivul pentru care o căutase pe Stevie Moore. Cu siguranţă Jack nu-i vorbise de ea până atunci – probabil nici nu şi-ar fi adus aminte de numele ei. Ea era doar una dintre prietenele surorii sale mai mici, niciuna căreia i-ar fi dat atenţie, cu excepţia Emmei.

Jack îşi simţea sufletul apăsat– se întoarse pentru a vedea dacă nu cumva avea vreo umbră în urmă – nu, Nell nu-l urmărea. Bun. Trebuia să-i găsească ceva de făcut timp de câteva ore pe zi. Trebuia să facă planuri, iar cu Nell în permanenţă lângă el nu putea să facă nimic.

Îşi verifică ceasul: nouă şi douăzeci. Asta îi lăsa aproape trei ore de timp liber. Avea timp liber să se plimbe mai întâi înainte de alte probleme. Traversă podişca peste pârâu şi urcă scările din piatră care duceau spre pădure.

* * *

– Hei, nu o scăpa!

– Nu o scap – tu eşti cel cu degete de cârpă.

– Vrei să tăceţi din gură şi să luaţi scara? Doamne – chiar trebuie să vă spun cum să faceţi totul?

– Dar dacă ne vrăjeşte?

– Eşti un prost – nu este o vrăjitoare adevărată.

– Este o vrăjitoare bună, precum cea din *Vrăjitorul din Oz.*

– De ce, fiindcă îi plac păsările? Ei bine, păsările au gheare grosolane cu solzi şi ciocuri cu care îţi scot ochii. Ai auzit, Billy? O să-ţi spunem „Băieţelul-Pasăre". Tot aşa cum vrăjitoarea este „Femeia-Pasăre". Este ciudată. Mama mea spune că ea nu umblă cu oameni normali.

– Ea nu umblă cu nimeni. Doarme toată ziua, iar noaptea face vrăji.

– Nu, spuse Billy McCabe, a cărui mamă îi citise cărţile lui Stevie lui şi surorilor sale când era mic. El ducea cutia de gogoşi în care se zbătea micuţa pasăre.

– Este bună.

– Pe dracu! Este precum vrăjitoarea din acel film prost unde copiii erau ciopârţiţi.

– Ciopârţiţi? Vrăjitoarele nu ciopârţesc. Doar rechinii.

– Proiectul „Vrăjitoarelor cu Fălci".

– Ai înnebunit?

– Ah, marele Jeremy a spus acel cuvânt!

– Tu ai spus-o.

– Eu am doisprezece ani.

– Da, bine, iar eu am unsprezece.

Băieţii tropăiră prin curte, purtând uneltele lor: o scară, o cameră de luat vederi şi o lumânare. Îşi denumiseră clubul lor de vară VAV – „Vânătorii Anonimi de Vrăjitoare". Billy ducea o cutie care nu făcea parte din expediţie: un pui de cioară pe care-l găsiseră într-un boschet. Mama lui îl învăţase să zboare şi probabil căzuse din cuib. Billy îl salvase, lucru ce a determinat întârzierea expediţiei. Când vor termina de spionat, va lăsa pasărea la cabinetul veterinarului – Rumer Larkin, care locuia la doar câteva case distanţă de Stevie Moore.

Scurtară drumul prin proprietatea fostei cabane de vânătoare, se uitară în ambele părţi şi fugiră spre casa albă cu olane. Drumul cobora în pantă spre plajă – făcând ca scara să fie foarte greu de purtat. Jeremy Spring îşi înfipse un picior în pământ, Rafe Morgan se sprijini cu celălalt pe pietrele plate de dedesubt, iar capul scării se lovi de casă cu un zgomot puternic. Ceilalţi băieţi se prăbuşiră în tufişuri. Îşi ţinură respiraţia cu toţii, aşteptând să apară o faţă supărată la fereastră

– Billy se ghemui sub o tisă, ţinând cutia. Era o greşeală – mamele lor îi vor omorî dacă vor afla. Şi de fapt ce se aşteptau să vadă înăuntru?

– Hai s-o lăsăm baltă, spuse el privind pe fereastră.

– Am ajuns până aici, spuse Rafe.

– Dar de fapt ce naiba ne aşteptăm să vedem?

– Ea face vrăjile în pielea goală, spuse Jeremy.

– Ah, da!

– Aşa am auzit.

Doi dintre băieţi ţinură de capătul scării în timp ce Jeremy şi Eugene Tyrone se certau care să urce primul. Eugene fu cel care câştigă. Se urcă primul. Deoarece casa era construită pe o margine stâncoasă, această parte a casei era foarte înclinată. Băieţii habar nu aveau spre ce camere dădeau ferestrele – spre camera de zi, spre dormitor, spre camera magică sau spre cea de tortură. Cu toţii se holbau la Eugene, poate le spunea ce vedea.

– Hei, ce face acolo?

– Spune-ne!

Jeremy zgâlţâi baza scării. Eugene ridică mâna stângă prin aer, făcându-le semn să tacă. Toată lumea încremenise, cu capetele trase înapoi. Nu era corect ca Eugene să stea aşa de mult. Un stejar bătrân, lovit de furtuni, creştea lângă casă, iar Rafe şi Jeremy au încercat să se urce în el pentru a putea vedea la ce se uită Eugene.

– O vezi? întrebă Rafe.

Eugene încuviinţă din cap. Nu scoase niciun cuvânt. Se încruntă. Acum dădu din cap ca şi cum vedea ceva care nu-i plăcea, după care începu să coboare de pe scară.

– E goală?

– Taie cozi de salamandre?

– Se poate vedea colecţia ei de capete tăiate? Asta le face ea băieţilor care privesc pe fereastră, spuse Billy. Toţi ceilalţi vorbeau în şoaptă, dar el vorbea pe ton normal. Rafe smulse o ramură plină de ghinde pentru a le lua cu el. Avea o atitudine hotărâtă, iar ghindele erau ca nişte gloanţe în mâinile sale. Billy scăpă cutia de gogoşi, pasărea ieşi din ea, iar când acesta se întinse s-o prindă, dădu cu capul de scară. Se clătină uşor, apoi căzu cu zgomot pe pământ.

Stevie nu ştia ce se întâmpla cu ea. Stătea în faţa şevaletului, privind fix la hârtia din faţa ei, incapabilă să picteze. Era îmbrăcată cu ceva care îl inspirase pe un fost iubit să spună: *„Bine aţi venit în gaura neagră a universului!“*, o veche rochie-capot de mătase de culoarea untului pe care erau imprimate caractere chinezeşti de culoare albastră, despre care se spunea că ar fi fost purtată în culise de Joan Morgana, o tânără stea de operă de la Metropolitan Opera, care trecuse printr-o relaţie dezastruoasă cu un tenor celebru şi care se sinucisese la scurt timp după o reprezentaţie a operei *Madame Butterfly*. În primul rând din cauza acestei poveşti de dragoste întunecate, la scurt timp după ce s-a despărţit de Linus, Stevie cumpărase rochia de la magazinul de antichităţi al Operei de pe East Twenty-Third Street.

Stând în faţa şevaletului, încerca să se concentreze asupra picturii sale, când auzi un zgomot. Îl ignoră. Trecuseră câteva zile de la vizita lui Nell. Două dintre ele le petrecuse pictând pitulici, iar acum se întorsese la păsările colibri. Viţa-de-vie din partea de nord a casei era ca un magnet pentru ele. Urmărise o pereche timp de săptămâni de zile – femela era de culoare verde pal, iar masculul de un smarald strălucitor, cu guleraş de culoare rubinie.

Dar capul nu-i stătea decât la Emma şi la Nell. Sorbi din ceaşca cu ceai – ciobită, cu trandafiri albaştri, una din piesele de colecţie disparate ale bunicii sale şi îşi aminti cum ea şi fetele mării dădeau „ceaiuri" cu ele. Obişnuiau să facă limonadă şi să o bea din aceste cupe. Aceasta îi plăcuse Emmei cel mai mult. Îi dădură lacrimile gândindu-se la acest lucru.

Deodată auzi un zgomot care o făcu pe Tilly să zboare de pe canapea, fugind să se ascundă. Auzi o voce: *Ohhhh, gata!* Apoi un zgomot metalic pe piatră. Stevie mai auzise acel zgomot şi altădată. Oftă şi speră că nimeni nu fusese rănit. Ştergându-se la ochi, îşi puse capotul de casă pe ea şi fugi spre fereastră.

Scara era căzută pe o parte. Băieţii se împrăştiaseră – îi văzu cum aleargă printre tufişuri, din spatele stâncilor. Unul dintre ei era încă sub stejar. Şi un altul urmărea un pui de cioară căzut pe pământ.

Cu colţul ochiului văzu un bărbat care alerga prin curtea ei. Acesta sărise peste gardul jos din merişor, demonstrând a fi într-o formă de jucător de zile mari. Alarmată de zgomot, ea fugi desculţă pe scări, ieşi pe uşa bucătăriei îndreptându-se spre micul grup.

– Eşti în regulă? întrebă bărbatul, aplecându-se spre un băiat care se ţinea de încheietura mâinii.

– Da, sunt bine, răspunse acesta. Cred că am scrântit-o.

– Ai face mai bine să vezi despre ce este vorba, spuse bărbatul.

– Nu ar trebui să sprijiniţi scări pe pereţii caselor oamenilor, spuse ea cu voce gravă. Nu ştii niciodată ce s-ar putea întâmpla. Avea un ton dur, iar doi dintre băieţi fugiră. Unul dintre ei rămase unde era încercând să scoată ceva din verdeaţa viţei-de-vie.

– Ce ai acolo? îl întrebă ea.

– Fugi, Billy! strigă unul dintre prietenii săi. O să te transforme într-un şarpe.

Stevie încercă să rămână calmă. Câteodată ironiile copiilor o făceau să râdă, dar astăzi se simţea altfel, diferit, făcându-i ochii să lăcrimeze.

Băieţelul cel pistruiat nu se mişcă; se concentra doar să prindă pasărea.

– Un pui de cioară. Mai înainte se zbătea ca un nebun, dar acum este atât de tăcut.... am încercat să-l hrănesc, dar nu vrea să mănânce. Aşa că am hotărât să-l duc la veterinar...

– Hai, Billy, lasă pasărea, strigară prietenii săi.

– Nu pot!

– Hai, plecaţi cu toţii! spuse Stevie. Duceţi-vă acasă şi vă promit că nu o să vă transform în reptile. Voi avea eu grijă de pasăre.

Băiatul o privi cu îngrijorare vădită în ochii săi căprui. Apoi dădu din cap, plecând cu prietenii săi. Stevie se lăsă pe genunchi, studiind cu atenţie micuţa cioară ascunsă în umbră. Se prinsese de fundaţia de pietre, cu penele din jurul gâtului înfoiate precum un guler.

– Ai nevoie de ajutor? o întrebă bărbatul.

– Nu cred, răspunse cu răceală în glas Stevie. Tu eşti tatăl vreunuia dintre băieţi?

– Nu, eu doar treceam pe aici când am văzut scara căzând şi m-am gândit că cineva ar putea fi rănit.

Stevie îl studie cu atenţie. Faţa lui i se părea cumva familiară – era cea a unui copil al mării din trecut. Înalt, brunet, cu un păr lung, aproape negru, purtând ochelari de soare, o cămaşă albă şi pantaloni scurţi kaki cu prea multe buzunare. Una din problemele ei era de ce lumea din Hubbard Point

era încă preocupată de treburile altora. Era o comunitate mică, insulară. Nu se compara cu anonimitatea deschisă din New York... Oricine ar fi fost, el avea să împrăştie zvonul despre băieţii care o spionau pe fereastră, care spionau „vrăjitoarea".

Stevie să lăsă jos, încercând să prindă pasărea din tufiş. Degetele ei mângâiară penele micuţei păsări.

– Lasă-mă pe mine, spuse bărbatul. Braţele mele sunt mai lungi. Fără a aştepta vreun răspuns, acesta îngenunche, prinse pasărea în mână şi i-o întinse lui Stevie.

– Mulţumesc, spuse aceasta.

– Cu plăcere.

Stevie luă în mână micuţul pui de cioară, dorea să intre înăuntru. Deja se gândea cum să o facă să-şi revină, să o ferească de Tilly. Dar bărbatul nu se mişcă. Poate ea chiar era vrăjitoare: o privea cu atenţie şi într-o clipă ea îşi dădu seama că îl cunoştea. Trăsăturile feţei lui, forma gurii – cu siguranţă era tatăl lui Nell.

– Jack?

– Da, bună, Stevie. Am auzit că ai cunoscut-o pe fetiţa mea.

– Da. Este nemaipomenită, Jack. Îmi pare atât de rău...

– Da, Emma... ştiu. Mulţumesc.

El părea stânjenit, iar Stevie se simţea la rândul ei ciudat. Îmbrăcată în capot, simţindu-se răvăşită, ţinând în mână o pasăre... exact imaginea unui artist nebun.

– Ascultă, ai vrea să intri înăuntru? Aş vrea să stăm de vorbă...

El ezită, ca şi cum se gândea la o scuză. Îşi privi ceasul – un cronometru uriaş, apoi dădu din cap.

– Îmi pare rău, am o întâlnire. Trebuie să plec.

CAPITOLUL 5

Jack se întoarse acasă, unde nu îl aştepta nimic. Intră, închise uşa în urma lui, privi înjur. Nu era nimic mai deprimant decât o casă de vacanţă închiriată atunci când nu eşti foarte sigur de ce ai venit aici în primul rând. Gusturile ciudate ale altor oameni în ceea ce priveşte arta, mobilierul, covoarele. Era oare posibil ca acel macrame de culoare portocalie care atârna pe pereţi să fi fost ales cu bună ştiinţă? Jack se posomorî, devenind din ce în ce mai mult un avar permanent, refractar.

Îşi scoase servieta, mapa cu dosare şi telefonul mobil. Verifică cât era ceasul – era abia trecut de ora patru în Inverness. Marea Nordului, următoarea sa frontieră. Francesca deschisese drumul, neintenţionat, în timpul călătoriei sale făcută în aprilie. Romanov o plăcuse, fusese impresionat de scrisorile de prezentare ale firmei. Se făcuseră oferte, dar Jack dorea să profite de această ocazie pentru a sta de vorbă faţă în faţă cu cel care lua decizia finală.

Încercă să se aranjeze în timp ce aştepta să-i sune telefonul. Oare ce îl făcea să fie atât de tensionat? Să fi fost faptul că Nell era pe plajă cu o grămadă de copii pe care nu-i cunoştea? Nu, nu era asta. Laurel părea a fi de încredere şi responsabilă, programul de recreere de la Hubbard Point era în plină desfăşurare încă de când era Jack copil, iar Nell mergea deja singură la şcoală, acasă, în Atlanta. Odată ce se acomoda, era bine.

Telefonul sună – cu cinci minute mai devreme.

– Jack Kilvert, răspunse el ca şi cum ar fi stat în biroul lui cu vedere la Portul Boston.

– Bună, se auzi vocea Francescăi uşor gâtuită. Eşti pe plajă?

– Nu chiar, spuse el, simţindu-se puţin vinovat. Nimeni de la firmă nu avea habar de ce intenţiona el să facă, nici măcar Francesca.

– Cumva spre terenul de tenis sau pe o barcă, te pregăteşti să navighezi? Spune-mi doar că eşti la soare şi că nu stai în casa aia.

– Mă pregătesc să ies, spuse el forţându-se să râdă, dorind să scurteze convorbirea, s-o facă să dispară de la telefon.

– Aşa ar trebui să faci. Te transform în proiectul meu numărul unu, spuse ea. Te voi face să te distrezi până la sfârşitul verii. De fapt, te-am sunat fiindcă am câteva documente. Acum, aş putea să ţi le trimit prin fax, aceasta este una dintre opţiuni. Dar mă gândeam, nu ar fi mai bine dacă aş veni până acolo? Ce zici, diseară?

– Francesca, e un drum prea lung, începu el uitându-se din nou la ceas. Mai erau trei minute până la acel telefon...

– Ah, eşti fără speranţă. E vorba despre fiica ta? Hai, Jack, plaja este plină de baby-sittere. Găseşte o fată drăguţă care are nevoie de bani şi ia-ţi liber noaptea asta!

– Uite, Francesca, spuse Jack, nu se poate în seara asta. Dacă nu te deranjează, trimite documentele prin fax, bine? Acum trebuie să închid.

Ea tăcu. El ştiu că asta însemna că sunt probleme. Îşi dădu seama că fusese nepoliticos. Dar timpul trecea şi nu era mai bine ca ea să priceapă acum decât mai târziu?

Ea spuse:

– Da, sigur, distracţie plăcută, închizând telefonul.

Inima lui Jack era în derivă. Durerea era mare – în trupul lui, în sufletul lui. Se gândi cum îi spusese Emma, să se roage.

Acea amintire îl făcu să se cutremure. Zilele astea era ca un om mort – cumva acel telefon iminent era un fel de răscumpărare a unei datorii. Stătea acolo, cuprins de o transpirație rece, aşteptând să sune.

Îşi aplecă capul. Avea nevoie de un răgaz, o pauză de la universul lui. Închise ochii, iar ceea ce văzu îl surprinse.

Stevie Moore. Arăta aşa cum simţea el: o stafie intrată în viaţa sa. Oare ce făcea pe jumătate dezbrăcată într-o dimineaţă senină? Urmele acelea de pe faţa ei erau lacrimi, ştia asta. Era expert în lacrimi.

Fusese uimit de strângerea puternică a mâinii ei şi de zâmbetul cald. Totodată, de dimensiunile ei: era micuţă. De aproape 1,60 m, foarte subţire. Capotul ei era cu aproape patru măsuri mai mari, cu cordonul strâns bine. Avea părul negru strălucitor, lung până la bărbie şi breton care scotea în evidenţă nişte ochi mari, de culoare violet. Avea tenul alb şi fără pată. Cu excepţia acelor urme de lacrimi.

Şi-o imagina luând în mâini acea micuţă pasăre pierdută, patetică. Ce şanse avea? Fără mamă, fără tată. Cel puţin Nell îl avea pe el... dădu din cap. Dar la ce era bun el ? Nu-i ieşea din minte imaginea lui Stevie ţinând acea pasăre. Ţinând-o, ţinând-o...

Se auzi telefonul sunând. Făcu zgomot, iar el tresări. Pulsul îi crescu şi îşi simţi inima luând-o din loc. Treaba asta trebuia să meargă...

– Bună ziua, spuse el. Jack Kilvert...

Nell şi Peggy câştigară ştafeta. Îi întrecuseră pe toţi, băieţi sau fete. Arătau precum nişte partenere, îmbrăcate în costumele lor de baie albastre, ca şi cum plănuiseră asta de dimineaţă, ca şi cum erau cele mai bune prietene.

Peggy avea părul roşcat şi o mulţime de pistrui şi purta o pălărie pentru a-şi feri faţa de soare, pe care o scotea doar când mergea să înoate. Practic o ţinea pe Nell de mână aproape tot timpul – au participat chiar şi la concursul de plutire, pe spate, în apa calmă a golfului, ţinându-se de mână.

– E ca şi cum aş avea o soră, strigă Nell când concursurile se terminară, iar întregul grup luă o pauză pe prosoape.

– Şi mai mult, crede-mă, spuse Peggy. Sora mea, Annie, e deja adolescentă şi nu-şi bate capul cu mine. Ea nu vrea decât să stea cu prietenul ei. Mama spune întotdeauna despre cea mai bună prietenă a ei, Tara: „Nu-ţi poţi alege familia, dar îţi poţi alege prietenii".

Nell îşi simţi cum umerii i se lasă puţin.

– Eu mi-aş alege familia exact cum este.

– Ei bine, şi eu, spuse Peggy. Dar cele mai bune prietene vin imediat după asta. Foarte apropiate, ar trebui să le vezi pe mama şi pe Tara. Ele fac totul împreună.

– Şi mama a avut asemenea prietene, spuse Nell. Ele au crescut aici, la Hubbard Point. Din această cauză am venit aici cu tata. Fiindcă au fost atâtea clipe minunate.

– Tu şi tatăl tău? întrebă Peggy clipind uşor din ochi acea întrebare nespusă: *dar ce s-a întâmplat cu mama ta?*

– Da, spuse Nell, încovoindu-se şi mai mult. Ea nu putea pronunţa cuvintele: *mama a murit*.

– Îţi lipseşte mama ta.

Nell o privi. Oare de unde ştia?

– Mie îmi lipseşte tata, explică Peggy. Puteam să spun despre tine... sau cel puţin... credeam că pot. Dar când ai spus că eşti doar tu şi tatăl tău aici, am ştiut sigur... e rău, nu?

– Nişte vremuri grozave... spuse Nell.

Fetele stăteau pe marginea prosoapelor, cu capetele atât de apropiate încât faţa lui Nell era în umbra pălăriei lui Peggy. Nisipul era foarte fierbinte, iar ele îşi îngropaseră picioarele cât mai adânc, până dăduseră de stratul umed, răcoros. Nell îşi dorea să fi putut sta acolo tot restul zilei. Dar chiar atunci o umbră lungă căzu peste prosoape, iar ea ridică ochii – chiar spre faţa pistruiată a unui băiat care semăna foarte mult cu Peggy.

– Bună, nesuferito, spuse el.

– Billy, unde este pasărea?

– Am lăsat-o acolo. Arătă spre cabanele de pe colina de piatră – la casa care fusese albastră. Nell simţi un fior, amintindu-şi de Stevie.

– Doar nu ai lăsat-o cu o vrăjitoare, spuse Peggy. Ai înnebunit? Îi va smulge penele pentru a-şi face o pălărie sau o capă sau altceva. Ciorile sunt negre, ai uitat?

Nell avu primul sentiment de îndoială în ceea ce o privea pe noua sa prietenă. Dorea s-o apere pe Stevie, dar băiatul – după cum arăta şi se purta, probabil era fratele lui Peggy, o convinsese.

– Nu cred asta, spuse el. Nu este genul care smulge penele. Pare mai repede supărată, sau ceva de genul acesta. Eugene o spiona, pe fereastră. Şi a văzut-o plângând. Singură, de dimineaţă. Era cam ciudat.

– Deprimată? întrebă Nell. Ea ştia că descoperise o familie de suflete-pereche, acel cuvânt era şi în vocabularul lor.

– Da, spuse băiatul. Dar tu cine eşti?

– Nell Kilvert.

– Nell, acesta este fratele meu, Billy, spuse Peggy. Cam asta cred că ar face o vrăjitoare – să plângă într-o dimineaţă de vară. Scuzaţi-mă, dar este ciudat.

– Poate a murit cineva care îi era drag, spuse Nell.

Peggy şi fratele ei Billy se uitară curios, ca şi cum ea ar fi spus cel mai ciudat lucru din lume. Billy dădu din umeri şi plecă mai departe pe plajă.

Peggy se decise să râdă de toată situaţia.

– Hahh, la fel precum pisica ei cea neagră sau salamandra ei. Sau poate a divorţat din nou, pentru a cincisprezecea oară. Sau poate şi-a pierdut un alt inel cu diamant uriaş...

– Ea este specială, spuse Nell.

– Ea asta vrea să crezi, spuse Peggy. Să te ademenească.

– Eu nu cred că vrea să ademenească pe nimeni. Chiar are semnul acela: ***VĂ ROG SĂ PLECAŢI!*** – pe gard.

Peggy se strâmbă. De data asta Nell o surprinsese.

– Ea împreună cu mama şi mătuşa mea au fost foarte apropiate. Chiar îşi spuneau într-un fel. Mă gândeam... am putea să ne spunem şi noi aşa.

– Adică, cum? întrebă Peggy.

– *Fetele mării*, spuse Nell.

Nasul lui Peggy se strâmbă, iar ea se lăsă cu faţa în voia soarelui. Privirea i se îndreptă spre stâncă, spre *Casa care fusese albastră*. Nell aproape că-i putea citi gândurile: ea îşi închipuise boluri de cristal magice, negre şi pălării negre, ascuţite, dar acele imagini fuseseră înlocuite de mingi de plajă, prosoape viu colorate şi costume de baie albastre. Nell zâmbi.

– Vrăjitoarele nu sunt fete ale mării, spuse Peggy, plină de îndoieli.

– Fetele mării nu sunt vrăjitoare, o contracară Nell, iar Peggy îşi ridică sprâncenele în sus într-un mod gânditor.

Chiar atunci apăru Laurel alergând de pe scaunul de salvamar unde stătuse de vorbă cu câteva dintre prietenele sale şi bătu din palme.

– Gata, toată lumea în apă pentru ultima dată – vom călca apa timp de zece minute. Găsiți-vă parteneri!

Peggy o luă pe Nell de mână și alergară împreună în apă, aruncându-se în primul val. Trupurile lor erau înfierbântate din cauza soarelui, iar ele simțiră șocul apei sărate, apoi ieșiră la suprafață chicotind. Nell se gândi la mama sa ținând-o pe Stevie de mână. Sau pe mătușa Madeleine... privirea lui Peggy era ațintită asupra capului lui Nell, spre cabana de pe colină – ca și cum ea, la fel ca Nell, se întreba ce o putea face pe o fată a mării să plângă într-o zi frumoasă ca aceasta.

Când erau pui, ciorile, gaițele albastre și graurii erau insectivore. Părinții lor prindeau țânțari și musculițe, le mâncau, iar apoi își hrăneau puii cu ele. Apoi urmașii lor creșteau, se transformau în omnivore, caprele unei lumi aviare – păsări care mâncau orice. Stevie o creditase pe editorul ei cu aceste cunoștințe: Ariel Stone era o ahtiată a detaliilor științifice, iar ea adora poveștile de dragoste emoționale. Combinația asta o făcea să fie un foarte bun editor, impulsionând-o pe Stevie să scrie *Totemul ciorilor*.

– Ciorile sunt foarte loiale, spuse ea puiului, citând din propria sa carte, încercând să facă puiul de cioară să mănânce o muscă prinsă. Știai asta?

Pasărea refuză să se urnească sau să-și deschidă ciocul. Tilly se plimba în afara dormitorului, zgâriind pe la ușă. Stevie se întreba cât erau de fine simțurile păsării, dacă cumva înregistrase zgomotele ca și amenințări directe la viața sa. Continuă să încerce până când, în sfârșit, vrând să scoată niște sunete ascuțite, își deschise ciocul, iar ea reuși să-i arunce musca pe gât.

– Gata, spuse ea. Nu-i așa că a fost bun?

Probabil că fusese, fiindcă puiul deschise ciocul şi mai mult, iar ea aruncă câţiva ţânţari şi altă muscă ce rămăsese prinsă într-o pânză de păianjen de la uşa din spate. Viaţa la ţară, se gândi ea... Viţă-de-vie, păsări colibri, pânze de păianjen, un pui de cioară... natura la uşa sa din spate, o inspiraţie pentru ca ea să -şi poată face treaba.

– Asta e pentru tine, Emma, spuse ea, dându-i puiului de cioară încă o muscă moartă.

Emma ar fi râs de toate astea. *„Mulţumesc, Stevie"*, ar fi spus ea. O muscă moartă. Avea un simţ al umorului straniu, întunecat. Stevie se duse cu gândul înapoi în timp... briza caldă îi aduse toate amintirle la suprafaţă.

Aerul pe pielea lor în timp ce conduceau Hillman-ul decapotabil al lui Stevie, pe drumul ce ducea la gara din Noua Londră, unde mergeau să o ia pe Maddie care se întorcea de la mătuşa sa din Providence. Două fete de şaisprezece ani, cu costumele de baie ude pe sub tricouri, cu părul ud în bătaia vântului; nimic nu le-ar fi făcut să plece de pe plajă, cu excepţia sosirii prietenei lor.

În Noua Londră totul fusese diferit atunci. Frumuseţea fărâmiţată şi sărăcia abjectă definea bătrânul oraş pescăresc. În timp ce conduceau pe strada Bank, văzuseră o femeie fără adăpost ghemuită în uşa unei case chiar peste drum de birourile vamale.

– Trebuie să o ajutăm, spuse Stevie oprind maşina. Femeia avea pielea crăpată şi haine murdare. Părul ei era nespălat. Toată averea ei era strânsă într-o pungă de cumpărături de la Two Guys.

– Şi ce să facem? întrebă Emma. S-o luăm şi s-o ducem pe plajă?

– Da, şi o hrănim, spuse Stevie.

Cele două prietene se uitară una la cealaltă, Emma dându-şi seama că Stevie vorbea serios. Familiile lor erau foarte diferite. Tatăl lui Stevie o învăţase pe Stevie că fiinţele umane trebuie să fie unite şi că arta şi poezia le ţinea unite. Părinţii Emmei o învăţaseră că viaţa era un fel de a ţine pasul cu familia Jones – te uitai la vecinii tăi nu pentru a-i ajuta, ci pentru a judeca cât de bună este relaţia ta cu ei. Emma o luă încet pe Stevie de mână.

– Te iubesc, dar eşti nebună!

– Nu, Em... trebuie să...

– Nu ştii că există feluri... şi feluri? Din cauza asta există caritatea. Mama m-a învăţat că... vocea Emmei se pierdu... partea nespusă, neterminată, tristă a gândului că Stevie nu avea o mamă care să o înveţe. Periferia nu a fost construită pentru oameni ca ea, nici doar pentru a trece pe aici. Îţi poţi imagina doamnele de pe plajă făcând vreun gest? Nu, trebuie s-o ajutăm aici, în mediul ei.

– Deci putem să ne întoarce pe plajă şi să uităm de ea?

– Da, şi asta nu înseamnă răutate, Stevie. O să-i cumpărăm nişte mâncare şi îi va fi bine. Apoi ne vom întoarce acasă.

Stevie îşi aminti că se simţise ciudat. *Oameni ca ea*: oare Emma chiar a spus asta? Totuşi dorinţa Emmei de a ajuta păruse reală. Se căută prin buzunare după bani. Stevie se uită şi ea prin portofel. Aveau împreună şase dolari cincizeci.

Aşa că atunci când ajunseră la micuţa staţie de gară din cărămidă, domnişoara Emma, care avea şaisprezece ani, reuşise să facă cunoştinţă cu o pereche de cadeţi de la Academia de Patrulă de Coastă. Tinerii stăteau pe peron, îmbrăcaţi în uniformele lor albe, aşteptând trenul. Pantalonii lor erau atât de curaţi, atât de perfect călcaţi; pantofii lor străluceau. Pe

sus porumbeii guguiau pe streşini. Se auzea sunetul sirenelor feriboturilor, iar pescăruşii ţipau de pe pilonii docurilor. Peste râul Tamisa submarinele proaspăt construite stăteau la pândă în golful deschis de la Electric Boat.

Părul Emmei era un dezastru din cauza condusului în maşina decapotabilă. Pielea ei era bronzată, strălucitoare. Purta un lănţişor de aur şi o brăţară. Tricoul umed îi atârna pe corp, iar Stevie observă cum bărbaţii o remarcau chiar înainte de a se apropia de ei.

– Bună! se adresă ea cadeţilor.

– Bună! răspunseră băieţii în cor.

– Noi strângem nişte bani. Eu şi prietena mea.

Cei doi tineri le priviră, observară faptul că veniseră de la plajă şi încercară să nu râdă.

– Pentru o cauză nobilă, spuse Emma. Mai încolo este o femeie flămândă, iar noi am vrea să-i cumpărăm ceva de mâncare. Prietena mea va începe să plângă dacă nu ne ajutaţi. Serios, aşa va face.

Cadeţilor le-a luat exact treizeci de secunde pentru a-şi deschide portofelele. Stevie privea uimită. Văzu cum Emma zâmbea, un amestec de flirt şi umilinţă, cum îi sărută pe amândoi pe ambii obraji atunci când îi întinseră banii, cum le mulţumi fiindcă apărau zona de coastă.

– Ce uşor a fost! spuse Emma, în timp ce se întorcea spre Stevie.

Băieţii îi dăduseră fiecare câte zece dolari.

După ce a sosit Madeleine, s-au întors pe strada Bank. Au mers până la clădirea din granit a vămii şi o căutară pe femeie. Căruciorul ei era încă acolo, parcat pe alee, dar ea dispăruse. Au mers înapoi pe stradă, uitându-se după ea.

– Trebuie s-o găsim, spuse Stevie.

– Nu a păţit nimic, spuse Emma. Probabil i-a fost prea cald din cauza soarelui şi a plecat să găsească umbra.

– Trebuie să-i dăm banii, spuse Stevie.

– A supravieţuit şi fără noi în toţi anii aceştia, răspunse Emma. Cuvintele erau dure, dar tonul era dulce. Stevie ştia că Emma încerca să o facă să se simtă mai bine, chiar şi atunci când ea se întoarse pe scaunul său şi îi spuse lui Maddie cum dorea Stevie să salveze lumea, aducându-i pe toţi înapoi la Hubbard Point.

Au aşteptat vreo cincisprezece, douăzeci de minute. Emma îşi pierduse răbdarea; Stevie putea spune asta după felul în care umbla la butonul radioului, încercând să găsească nişte cântece bune.

Femeia nu s-a mai întors. Stevie împături cele două bancnote de zece dolari şi le puse într-o pătură aşezată în partea de sus a căruciorului umplut cu boarfe.

Emma ieşi din maşină şi luă înapoi una dintre bancnote.

– Asta e pentru a ne hrăni pe noi, spuse ea. Nu poţi avea grijă de alţii şi să uiţi de tine.

– Emma...

– Am cerşit pentru mâncarea acelei femei. Acum sunt o cerşetoare, iar mama m-ar omorî dacă ar şti. Aşa că va trebui să mă lăsaţi să vă invit la o îngheţată pe tine şi pe Maddie.

– Nu ţi-a fost niciodată foame în viaţa ta. Porţi bijuterii de aur la plajă.

– Stevie, trebuie ca cineva să-ţi spună că nu este nicio problemă dacă eşti fericit. Chiar nu este. Noi te iubim, Maddie şi cu mine. Tu ai vrea să salvezi toate persoanele de pe pământul acesta, fiecare pasăre pierdută. Ei, bine prietenele tale sunt aici ca să te salveze pe tine, ce zici de asta? Hai, hai să mergem înapoi pe plajă.

Capota era lăsată, soarele strălucea; Maddie era atât de bucuroasă că se întorsese din vizita făcută mătuşii şi vroia să audă tot ce se mai întâmplase pe plajă în lipsa ei. Se opriră la Paradise pentru nişte îngheţată şi când îşi îngropară cireşele în nisip, o făcură în onoarea femeii fără casă. Stevie se simţea vinovată fiindcă arunca mâncarea. Îngheţata ei avea gust de rumeguş. Când Emma văzu că îşi pune îngheţata jos, se aplecă şi îi dădu să mănânce cu propria ei linguriţă.

– Hai, păsărico, spuse ea privind-o pe Stevie în ochi, asigurându-se că îi pusese şi frişcă în timp ce îi băga linguriţa de plastic în gură. Bucură-te de această zi de vară!

– Dar...

– Bucură-te de această zi de vară, repetă Emma cu o umbră în priviri pe care Stevie o interpretă că însemna lecţia pe care trebuia s-o înveţe. Oare de ce era atât de greu să fii fericit? Oare fetele care aveau încă mame se simţeau mai bine? Şi totuşi nu putea să uite imaginea Emmei care a luat acea bancnotă de zece dolari din cărucior...

Acestea erau amintirile care îi veneau acum lui Stevie în minte în timp ce hrănea puiul de cioară.

Gândurile sale despre Emma o îndreptară acum la Nell şi Jack. Ochii bărbatului exprimau nefericire – ca şi cum fusese bătut. Mângâie spatele ciufulit şi negru al micuţei păsări. Dacă ar putea să-i salveze viaţa, s-o ajute să trăiască, ar fi făcut-o într-un fel în onoarea Emmei şi a fetiţei pe care o lăsase în urma ei.

Sau poate că exista o altă cale, mai bună.

CAPITOLUL 6

Întorcându-se acasă de la întâlnirea de amiază de pe promenadă, Nell şi tatăl său găsiră un bilet prins în uşă. Văzând desenul ce reprezenta două păsări, Nell strigă:

– E de la Stevie!

Tatăl ei citi mesajul: „Sunteţi invitaţi în mod cordial la cină cu mine şi Tilly, diseară la ora şase". Era semnat S. M. şi avea o pisică desenată în vârful literelor.

– Mergem, nu-i aşa? întrebă Nell.

– Am mult de lucru, răspunse tatăl ei.

– Muncă, muncă, muncă! spuse ea cu mâinile în şolduri, simţind un val de frustrare. Ce fel de vacanţă este asta? Ştiu, pariez că Francesca urmează să vină cu acte şi vei lua masa cu ea!

– Nu. De fapt i-am zis să mi le trimită prin fax. Zâmbi uşor ceea ce însemna că Nell va obţine ceea ce dorea.

– Ei bine? se strâmbă Nell. Atunci chiar nu avem nicio scuză. Mergem la Stevie!

Şi asta au şi făcut. La ora şase fix urcau dealul spre casa lui Stevie. Nell purta cea mai bună rochie a ei galbenă, cu margarete brodate în jurul tivului. Tatăl ei purta pantaloni şi o cămaşă albastră, iar Nell îl văzuse cum îşi piaptănă părul mult prea lung pe după urechi, ca atunci când vroia să arate bine şi îşi dădu seama că ar fi trebuit să se tundă. Nell ţinea în mână un buchet de flori de câmp pe care le culesese de la marginea plajei. Tatăl său ducea o sticlă de vin.

Ciocăniră la uşă. Tilly era înăuntru şi scoase un şuierat răutăcios, lipsit de dinţi. Nell sări, apoi chicoti.

– Tu eşti probabil Tilly, spuse tatăl ei.

– Ai dreptate, spuse Stevie, dându-le drumul în casă. Arăta chiar drăguţ, cu părul său negru pieptănat, strălucitor, cu câte o suviţă în formă de aripă de pasăre în dreptul fiecărui obraz. Era machiată la ochi şi purta o cămaşă albă peste blugii albaştri. Nell se înclină, dorindu-şi ca Peggy s-o poată vedea acum pe Stevie: era atât de frumoasă şi strălucitoare.

– Ţi-am adus flori, spuse Nell oferindu-i buchetul. Le-am cules de la capătul plajei. Tati, tu obişnuiai să mergi acolo cu mami şi mătuşa Maddie? Ai cules şi tu flori de acolo?

– Nell, las-o mai moale! spuse tatăl său.

Dar Stevie era minunată. Ştia că Nell îi dădea mai mult decât câteva fire de ochiul boului, buruieni de pe plajă şi mătasea reginei; ştia că Nell îi dădea şansa să-şi amintească de cele mai bune două prietene ale sale . Se aşeză privind-o pe Nell drept în ochi şi încuviinţă:

– Este exact locul unde obişnuiam să mergem să culegem flori, spuse ea.

Nell îi aruncă un zâmbet tatălui său şi o privire triumfătoare.

Stevie se ridică, uitându-se la sticla din mâna tatălui lui Nell.

– Te-ar deranja dacă ai deschide sticla în timp ce pun florile în apă? Cred că ai nevoie să bei un pahar.

Jack era bucuros că avea ceva de făcut. Stevie îi întinse un tirbuşon şi îi arătă un raft plin de pahare. Dar el nu găsi două la fel. Toate erau de mărimi şi forme diferite – unele aveau embleme, mici şi rotunde, altele din cristal pur, altele din sticlă colorată. Inginerii şi arhitecţii aveau tendinţa de a păstra lucrurile în ordine, potrivite, în simetrie. Stevie, cu

casa şi paharele sale, îl făceau să-şi piardă echilibrul. Sfârşi prin a alege două de diferite mărimi. Ea îl rugă să-i toarne un pahar cu bere de ghimbir.

Nell vroia şi ea tot bere. Jack o privi în timp ce Stevie decoră paharele cu felii proaspete de piersică; fiica sa zâmbea atât de fericită încât puteai crede că era ziua ei. Merseră cu toţii în sufragerie, care oferea o privelişte minunată spre plajă. Stevie scoase pe masă brânză şi biscuiţi, se aşeză într-un balansoar, în timp ce Nell şi Jack se aşezară pe o canapea îmbrăcată în creton învechit. Bătrâna pisică se făcu ghem în braţele lui Stevie.

– Ce face puiul de pasăre? întrebă Jack.

– Ah, e foarte bine, spuse Stevie. Mănâncă orice insectă de pe aici.

– Am auzit despre pasăre, spuse Nell. De la fratele celei mai bune prietene ale mele.

– Ai deja o prietenă foarte bună? o întrebă Stevie. Jack o văzu cum zâmbeşte. Avea un zâmbet frumos, cald, care-i lumina toată faţa.

– Da, am, spuse Nell, dornică să povestească încât mişcă canapeaua şi aproape că răstoarnă brânza şi biscuiţii. Jack o sprijini de braţ, uimit de entuziasmul ei.

– O cheamă Peggy McCabe!

– Ah, fiica lui Bay, spuse Stevie. Fratele ei Billy m-a vizitat azi dimineaţă.

– Unul dintre huligani? o întrebă Jack.

– Ce anume? întrebă Nell.

Stevie râse.

– Fac asta în fiecare an, câte un grup de vârste diferite. Povestea a început de atât de mult timp încât acum sunt o vrăjitoare. Presupun că este un ritual pentru băieţii din Hub-

bard Point de a se uita pe fereastra mea şi de a încerca să mă prindă amestecând într-un cazan.

– Sunt pur şi simplu nişte proşti, spuse Nell. Nu te cunosc.

– Mulţumesc, Nell.

– Putem să vedem pasărea?

– Nell... o avertiză tatăl ei.

– Desigur. Vrei să vii şi tu, Jack?

Zâmbetul ei era radios. El chiar vroia să meargă. Dar şi mai mult dorea ca Nell să poată vorbi cu ea, era clar că asta îşi dorea.

– Nu e nicio problemă, spuse el. Îi voi ţine de urât lui Tilly.

Nell îi aruncă o privire aprobatoare şi o rupse la goană pe scări după Stevie. Jack îşi sorbea vinul şi încercă să înţeleagă de ce se simţea atât de stânjenit. Aceasta nu era o întâlnire romantică sau altceva. Era o cină luată împreună cu o veche prietenă a soţiei sale. Asta era tot. Nici măcar nu o cunoştea pe Stevie – făcea asta pentru Nell.

Jack nu vroia ca Nell să sufere. Era sigur că Stevie nu va face nimic intenţionat, dar oricum se simţea protector. Nell se purta într-un fel când avea companie şi în alt fel când mergea la culcare acasă seara. Moartea mamei sale o traumatizase complet, iar Jack ştia că ea se agăţa de Stevie fiindcă aceasta reprezenta o legătură cu Emma. Dar trebuia să admită, se simţea bine văzând-o atât de fericită.

Vocile lor se auziră de la etaj – adora s-o audă pe Nell râzând. Auzi păsărica ciripind şi pe Nell care încerca s-o imite. După câteva minute se întoarseră, Nell ţinând-o pe Stevie de mână.

– Tati, ar trebui să-i vezi atelierul! Are un şevalet în dor-

mitor. Peste tot sunt vopsele şi picturi şi desene despre toate păsările acestea şi tati, este un portret al meu. Sunt un pui de pitulice.

– Uau, spuse Jack privind faţa strălucitoare a fiicei sale. Simţi tăişul unui cuţit – se îngrijora că aceasta se lega prea mult de o femeie pe care o cunoştea atât de puţin.

– Eu am inspirat-o, spuse Nell. Mami şi cu mine...

– Serios? spuse Jack. Îşi ridică privirile pentru a întâlni ochii lui Stevie. În spatele zâmbetului ei el remarcă tristeţea pe care o mai văzuse şi de dimineaţă, arătând precum un suflet pierdut în capotul de baie prea mare. Îşi amintea vag de Emma care citea una dintre cărţile ei – despre lebede, dacă îşi amintea el bine. Ea dezaproba felul în care Stevie descria violenţa din lumea păsărilor.

– Da, spuse ea.

– Şi mama ei a murit când era ea mică, spuse Nell.

– Ah, spuse Jack şi sorbi din vin fiindcă deocamdată nu putea scoate niciun sunet. Oare cum se făcea că femeile şi fetele puteau spune totul atât de repede? Oare Stevie a reuşit să-i spună asta acolo sus, în dormitor? A făcut-o fără ca cineva să înceapă să plângă? Atât Stevie cât şi Nell radiau, nu o mai văzuse pe Nell atât de fericită de ...

– Îmi pare rău, spuse Jack într-un sfârşit.

– Ea a fost bine, spuse Nell. A avut un tată grozav. Era ca tine.

– Da, aşa este, spuse Stevie.

– O să-mi dea o carte despre pinguinii imperiali, spuse Nell. Ea a scris-o. Era despre tatăl ei şi despre ea, dar ar putea fi şi despre tine cu mine.

– Uau! spuse Jack pentru a doua oară în ultimele două minute. Deci şi-au spus o grămadă de lucruri acolo sus. Se

uită la Stevie şi îi remarcă ochii violeţi incredibil de dramatici în lumina ce venea prin ferestrele ce dădeau spre vest. Din nou îşi aminti de dezaprobarea Emmei privind cărţile ei.

Se întinse după paharul cu vin şi îl vărsă.

Neavând copii ai ei, Stevie nu ştia niciodată ce ar trebui să servească la cină. Ea avea o mătuşă foarte dragă, Aida, sora tatălui ei care se căsătorise cu un bărbat care avea un băiat adolescent. Crescându-l pe Henry, Aida învăţase că nu putea greşi cu o friptură, salată, cartofi piure şi o prăjitură cu ciocolată la desert. Aşa că sperând ca totul să fie bine, Stevie servi meniul mătuşii Aida.

– Ador cartofii piure, spuse Nell. Tati, cum se face că noi nu mâncăm cartofi piure decât de sărbătoarea recunoştinţei?

– Nu ştiu, probabil fiindcă m-am gândit că îţi plac cartofii congelaţi, prăjiţi, spuse el.

– Friptura este bine făcută? întrebă Stevie.

– Este grozavă, spuse Nell.

– Minunată, spuse Jack.

Soarele începea să apună, aruncând o umbră aurie prin cameră. Stevie iubea acest moment al zilei şi obişnuia adesea să folosească această ultimă oră de lumină pentru a face cele mai bune lucrări ale sale. Faptul că avea acum musafiri la cină era ceva neobişnuit. A trecut atâta timp de când...

Vroia ca totul să fie perfect pentru familia Emmei. Remarcase felul în care Jack se blocase atunci când Nell menţionase picturile cu pitulici. Ar fi trebuit oare ca ea să ţină totul numai pentru ea? Copiii fără mamă păreau a fi pretutindeni, amintindu-i lui Stevie de propria sa viaţă, de Emma, de Nell.

– Vrea cineva prăjitură? întrebă ea în timp ce strângea de pe masă.

– Desigur, spuse Jack care începuse să o ajute.

– Aş mai putea vedea încă o dată pasărea? întrebă Nell.

– Dacă tatăl tău este de acord, spuse Stevie, iar Jack încuviinţă. Nell bătu din palme şi fugi sus pe scări.

Stevie se apucă să facă o cafea apoi, împreună cu Jack, merseră în camera de zi pentru a o aştepta să se filtreze. Ridurile de îngrijorare dintre sprâncene îi aduseră aminte de tatăl ei. Vroia să-l întrebe de Emma, dar nu dorea să-l supere. Totul părea atât de greu de explorat. El îşi drese glasul şi, ca şi când îi citise gândurile, vorbi cu o tonalitate foarte joasă, pentru ca Nell să nu audă.

– A fost un accident de maşină. În Georgia, când se întorcea acasă dintr-un weekend.

– Ah, Emma, spuse Stevie, ducându-şi mâna la gură.

– Nell avea opt ani. Anul trecut. Era prima oară când era plecată fără noi, de când s-a născut Nell.

– Era singură?

Jack dădu din cap. Începu să vorbească apoi se opri. În acel loc, în ceea ce stătea ascuns în întrebarea lui Stevie şi răspunsul pe care era el să-l dea – era un mare pericol. Putea citi acest lucru în ochii şi pe gura sa. El privi spre plajă, la florile pe care le aduseseră el cu Nell şi apoi la Stevie.

– Era cu sora mea, spuse el.

– Madeleine?

Jack încuviinţă.

– Maddie... a păţit şi ea... abia reuşi Stevie să întrebe.

– A fost rănită. Dar acum e bine.

– Îmi pare rău, Jack.

El dădu din cap, ca şi cum nu mai era nimic de spus. Stevie încercă să-şi imagineze cum ar putea fi să-ţi pierzi soţia, iar sora să fie rănită în acelaşi accident. Tăcură pentru

câteva clipe, ascultând-o pe Nell cum vorbea cu puiul de cioară sus.

– Dar ce poţi să-mi spui despre tine, Stevie? Ai copii? Te descurci minunat cu Nell.

– Nu, răspunse ea, simţindu-se groaznic de goală, ca şi cum ar fi spus adevărul doar pe jumătate. Nu am.

– Ai fost căsătorită?

Ea ezită. Deja nu mai era amuzant.

– De trei ori.

– Ah!

El zâmbi – oare îşi imagina ea sau deja el ştia? Era atât de stânjenită de unele articole din presă la adresa ei: *„Unele păsări se cuplează pentru toată viaţa, dar nu şi mult îndrăgita autoare de cărţi pentru copii, Stevie Moore."*

– Probabil nu sunt genul casnic, spuse ea încercând să glumească, la fel cum îşi spusese şi în alte dăţi: Elizabeth Taylor din sud-estul Noii Anglii.

– Hmmm, spuse el fără să râdă, ca şi cum nici măcar nu putea să pretindă că era amuzant. Ciudat însă, reacţia lui o făcu să se simtă bine.

Soarele coborâse şi mai mult, aruncând raze aurii peste plajă şi golf. Jack o privi atent, iar ea văzu bunătate în ochii săi. Lui nu i se părea amuzantă situaţia ei, contrar altor persoane. Stevie avea prieteni în New York care o prezentaseră drept : Stevie Moore cea foarte măritată. Chiar ea se referise odată la ea, în glumă, uşor ameţită de băutură, atunci când acest lucru încă funcţiona: ca o nevastă în serie...

– De ce crezi... continuă el după câteva momente.

– Că m-am măritat de trei ori?

El aprobă. Cafeaua se filtrase, însă niciunul dintre ei nu se mişca. Stevie se uita fix la sticla goală de vin, dorindu-şi

să mai fi fost ceva în ea. Îşi aminti de mătuşa sa Aida care îi povestea că bătrâna sa bunică irlandeză o sfătuise să nu bea niciodată „ultimele picături" sau altfel va rămâne fată bătrână. Dacă... se gândea acum Stevie.

– Ei bine, spuse Stevie... prima oară a fost un băiat pe care l-am cunoscut la Colegiul de Arte. A doua oară, a fost un bărbat care m-a dus în Antartica să văd pinguinii imperiali. Iar ultima oară m-am măritat cu un bărbat care... făcu o pauză, încercând să se gândească la un mod de a descrie ce însemnase Sven pentru ea. Mi-a luat răsuflarea... au fost singurele cuvinte pe care a putut să le spună.

– Şi de ce nu a mers?

– Aş vrea să ştiu şi eu.

Jack era politicos şi nu o tachina, dar totodată vroia să ştie de ce nu-i răspundea concret. Aşteptă.

– Ai auzit vreodată de „geografie"? îl întrebă ea folosind un cuvânt pe care-l auzise la recuperare. Când o persoană nu se simte bine cu ea însăşi şi hotărăşte că singurul mod de a rezolva lucrurile este o mutare? Aşa că se mută într-un alt oraş sau în alt stat sau în altă ţară, sperând că totul se va schimba şi va fi mai bine acolo. Ea lasă în urmă tot ce este familiar şi devine „geografică".

Să fi fost imaginaţia lui Stevie, sau apusul de soare, sau Jack chiar se înroşise?

– Am auzit de asta, spuse el încet.

– Ei bine, eu am ales matrimonialele. Am lăsat în urmă un mariaj nefericit, cu speranţa că următorul va fi unul mai bun. Îşi împreună mâinile, conştient fiind de ruşinea pe care o simţea de fiecare dată când vorbea despre asta. Sunetul valurilor care se loveau de ţărm intra prin fereastra deschisă. De ce îi spunea astea lui Jack? Probabil din cauza faptului

că ei se cunoşteau de atâta vreme – cunoştinţe de pe plajă, chiar dacă nu prieteni apropiaţi.

– Îmi doresc să fi fost clipe mai fericite pentru tine, spuse Jack.

– Ei, aveam nevoie de relaţii. Emma obişnuia să mă tachineze despre asta. Chiar şi atunci când eram copii, aici, pe plajă.

– Nu te blama singură.

– Este atât de nedrept, îi spuse ea privindu-l. Tu ai avut-o pe Emma, iar ea ţi-a fost răpită atât de repede. Iar eu mi-am ratat mariajele...

– Faptul că am pierdut-o pe Emma a fost nedrept, spuse el. Asta nici măcar nu acoperă parte din problemă. Dar nu trebuie să te judeci atât de tare. Poate acei bărbaţi nu te-au meritat.

Ea îşi ridică privirile spre el. Ochii lui aveau o privire pătrunzătoare. Iar pentru o secundă ea simţi protecţia pe care i-o oferise tatăl său. Senzaţia o şocă– era complet neaşteptată. Zâmbi, relaxându-se în ciuda a tot ceea ce simţea. Nu avusese un prieten de atâta timp. Deschizându-i uşa lui Nell în ziua aceea, fusese un dar minunat: îl privi pe Jack, surprinsă să remarce că umerii i se decontractară.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Se ridicară, pregătiţi să meargă în bucătărie. Inima ei îi bătea foarte tare. Simţea ceva în felul în care Jack se uita la ea care o făcu să se uite la mare. Soarele apusese deja, golful era argintiu, aproape negru. Cerul se întuneca din ce în ce mai mult, iar lui Stevie i se accelera pulsul din ce în ce mai mult.

Există un schimb de priviri între ea şi Jack cu o încărcătură emotivă sălbatică care o cutremură pe Stevie. O făcu

să se simtă stânjenită şi confuză. Se uită împrejur, încercând să găsească ceva nevinovat de spus. Tilly stătea tolănită pe marginea ferestrei, mârâind la şoarecii din boscheţi. Stevie atinse capul lui Tilly cu vârful degetelor, iar pisica se arcui.

– Mi-ar plăcea să o văd pe Madeleine, spuse ea.

Jack nu răspunse – ea văzu că dispoziţia i se schimbă în acel moment.

– Vrei să-mi dai numărul ei? Poate reuşesc să o sun, dacă va veni să vă viziteze, mi-ar plăcea să o văd.

– Nu va veni, spuse el încet.

Stevie se uită la el şi fu şocată de expresia de pe faţa lui. Părea supărat, încordat.

– Nu?

– Este mai bine ca ea şi Nell să nu se vadă deocamdată. Dacă nu te deranjează, aş prefera să nu vorbim despre asta acum.

Stevie era uimită. Nu ştia ce să spună şi se simţea confuză de această schimbare. Durerea părăsi repede privirea lui Jack şi de fapt toată expresia de pe faţa lui. Părea amorţit, neavând puterea să înfrunte privirea lui Stevie.

– Cred că e gata cafeaua, spuse ea după câteva momente.

– Foarte bine, spuse el, părând uşurat. Chiar atunci ea se gândi la Nell. Se scuză şi urcă să o aducă.

Nell vorbea cu puiul de cioară, învârtindu-se prin camera lui Stevie, părând foarte fericită. Tatăl ei şi Stevie erau jos – îi putea auzi. Asta o făcea să se simtă în siguranţă şi fericită, să se gândească că vorbeau despre ea, despre mama sa. Stevie era aproape ca o altă mătuşă a ei.

Când te gândeşti că Stevie ştia ce simţea Nell: că şi ea îşi pierduse mama când era mică. La fel ca şi micuţa cioară...

Nell stătea lângă colivie, privind ochii strălucitori şi negri ai păsării. Se duse la oglindă. Avea părul castaniu şi ochii verzi, exact ca şi mama sa. Oare mama ei fusese vreodată în această cameră? Poate că ea şi mătuşa Madeleine dormeau peste noapte la Stevie...

Poate Stevie îl va putea face pe tatăl ei să ierte... ah, abia dacă putea ea însăşi să spere. Cu soarele care apusese în spatele ei, Nell se privea în oglindă, la ochii ei verzi ca ai mamei sale şi îşi puse o dorinţă uriaşă.

Chiar atunci zări o fotografie pe birou. Era înrămată într-o ramă argintie şi reprezenta o femeie şi o fetiţă. Stăteau lângă un şevalet, amândouă având pensule în mâini, privind serios la aparat. Oare era Stevie cu mama sa?

Auzind paşi, Nell se întoarse. Stevie stătea în uşa camerei.

– Tu eşti aici? o întrebă Nell, arătându-i fotografia.

– Da, răspunse Stevie.

– Cu mama ta?

– Nu. Cu sora tatălui meu. Mătuşa Aida. Ea este motivul pentru care am devenit artistă.

– Este şi ea artistă?

– Da, pictoriţă. Una foarte renumită. Pictează tablouri uriaşe care... arată precum spaţiile larg deschise.

– Ce vrei să spui? Artă modernă precum acea pictură de acolo? o întrebă Nell, arătând spre o pictură care nu avea decât două culori. Era atârnată pe un perete în spatele patului lui Stevie şi reprezenta un pătrat uriaş alcătuit din două forme rectangulare: una albă şi alta albastră. Asta era tot.

Stevie râse, ca şi cum Nell spusese cel mai bun lucru.

– Exact. Acesta este din „*Seria Plajelor*", a mătuşii Aida.

Nell privi pictura. Camera se întunecase, aşa că Stevie aprinse o veioză. Albastrul era deasupra.

– Deci cerul e deasupra şi nisipul alb e jos?

– Mătuşa Aida te-ar îndrăgi foarte mult, îi spuse Stevie, chicotind.

Nell râmji. Apoi se opri. Un gând rău îi trecu prin minte.

– Mai trăieşte sau...

– Da, sigur.

– Ca şi mătuşa mea, spuse Nell.

– Da, răspunse Stevie, dar zâmbetul îi dispăru de pe faţă.

Inima lui Nell începu să bată tare. Ah, avea ceva ce trebuia să întrebe, îşi luă inima în dinţi.

– Stevie...

– Ce-ai zice de nişte prăjitură cu ciocolată? spuse atentă Stevie. Şi lasă-mă să găsesc cartea aceea despre pinguini pe care vreau să ţi-o dau... Începu să caute prin rafturi, uitându-se la fiecare titlu.

– Stevie, începu iar Nell.

Ca şi cum ştia ce vroia Nell să întrebe, Stevie începu să caute şi mai atent. Luă o pereche de ochelari, ca aceia pe care-i purta câteodată tatăl lui Nell.

– Nell, strigă tatăl ei de jos. Hai, vino. Se face târziu şi ar trebui să mergem acasă.

– Unde este cartea aceea? zise Stevie.

– Haide, Nell, strigă tatăl său şi mai tare.

– Este prietena ta bună, spuse deodată Nell.

Stevie se opri, dar imediat se apucă să caute din nou.

– O prietenă bună de la plajă, spuse Nell. Prieteniile astea nu mor niciodată...

– Uite-o, spuse Stevie, luând un volum subţire de pe raft. Arăta atât de sigură şi înţeleaptă cu părul ei negru şi jumătăţile de ochelari, iar Nell avu o pornire subită de a i se arunca în braţe. Dar se reţinu, chiar dacă lacrimile îi apărură în ochi.

– Mătuşa mea Madeleine, spuse Nell, incapabilă de a se opri din plâns... îmi lipseşte atât de mult. Trebuie să o cauţi. Este prietena ta. Madeleine Kilvert, ca şi înainte, are acelaşi nume cu al nostru. Tata o urăşte, dar eu o iubesc! La fel cum o iubeşti pe mătuşa Aida. Vocea deveni un strigăt, iar Nell simţi cum e luată în braţe de Stevie. Stevie o ridică, ţinând-o atât de strâns, sărutând-o pe gât la fel cum obişnuia să facă mama sa, sau mătuşa Madeleine.

Îşi simţi lacrimile fierbinţi pe piele, iar sughiţurile sale cutremurau aerul. Auzi paşii tatălui ei şi îl simţi cum o ia din braţele lui Stevie. Nell nu -şi mai dădea seama dacă era doar obosită sau prea plină ori copleşită de durerea pe care o simţea din cauza absenţei acelor femei din viaţa ei, dar se auzi plângând ca şi cum lumea se sfârşea şi îl auzi pe tatăl său spunând:

– Totul e în regulă, Nell. Nu mai plânge, iubito, nu mai plânge...

– Îmi pare rău, o auzi ea pe Stevie.

– Nu e nimic, îl auzi pe tatăl său cu vocea aceea care de fapt spunea *„Nu, nu e bine"*.

– O vreau pe mătuşa Madeleine, plânse ea.

– Nu trebuia să o las să vină sus, spuse Stevie. Nu trebuia să-i arăt acea pictură...

– Este foarte emotivă, spuse tatăl său.

Atunci Stevie spuse ceva despre înţelegere, nedorind să mai intre şi altă dată în intimitate. Nell simţi buzele lui Stevie atingându-i obrajii uzi de lacrimi, apoi simţi marginea dură a unei cărţi puse în mâna sa. Cu un braţ de gâtul tatălui său, Nell continuă să plângă tot drumul până la casa lor închiriată, strângând la piept cartea lui Stevie despre puii de pinguini şi despre taţii lor care-i iubeau.

CAPITOLUL 7

O căldură fierbinte de iulie invada plaja, cu zile lungi, fierbinți, abia cu câte o adiere a vântului. Jack se folosea de orele dimineții, când Nell era la centrul de recreere, pentru a-și rezolva problemele de serviciu. Stând pe verandă, vorbea cu Ivan Romanov la IR în Inverness, apoi își nota în calculator pagini cu ideile despre proiectul acela, își imagina planuri pentru biroul din Boston, dorindu-și să fi fost într-un birou cu aer condiționat, oriunde, nu aici.

Își dorea să fi putut merge pe colină să vorbească cu Stevie.

Nell își revenise de la scena făcută acasă la Stevie. În noaptea aceea plânsese și în dimineața următoare se trezise tăcută și retrasă. Dar apoi a mers la centrul de recreere – lui Jack îi fusese frică că nu mai vroia s-o facă și părea fericită în momentul când se întâlnise din nou cu Peggy. Avea o prietenă cu care se juca cât era ziua de lungă.

Jack dorea să îi ceară scuze lui Stevie, dar nu știa sigur ce vroia să-i spună. Nu dorea să deschidă o ușă care era mai bine să rămână închisă. De cealaltă parte, Stevie nu-i mai căutase. Jack știa că era mai bine așa. Dar ce era ciudat, era faptul că se gândea la ea oricum. Își dorea să meargă din nou cu Nell la ea la masă, să bea din paharele descompletate, să privească cum apune soarele de la fereastra ei. Își dorea să-i vadă din nou zâmbetul acela frumos.

La ce se gândea oare?

Gândindu-se la afacerea cu Romanov, își aminti ceea ce îi spusese Stevie despre geografii. Era în firea umană să te

gândeşti că o schimbare de peisaj ar putea rezolva totul, când adevărata problemă era mult mai adâncă – învăţase acest lucru când era doar un copil. El şi Madeleine fugiseră când ea avea doar opt ani şi el doisprezece. Bunicul lor venise în vizită din Providence – ocupase camera lui Jack, fuma pipă şi urmărea programele de televizor pe care nimeni altcineva nu le agrea. Avea păr în urechi şi în nas. Era surd şi refuza o protezã auditivă. Lui Maddie îi era teamă de el fiindcă vorbea tare şi avea un neg pe vârful capului fără păr.

Fuga păruse o soluţie bună; Jack şi Maddie se urcaseră într-un autobuz spre Elizabeth Park, verificară grădina de trandafiri şi descoperiră locuri unde se putea construi o căsuţă în copac unde să nu poată fi găsiţi de nimeni. Jack începu să caute crengi, pentru a le lega unele de altele ca să construiasă podeaua casei, iar Maddie începuse să plângă, gândindu-se cât de mult le va simţi lipsa mama lor.. Jack se prefăcea că este exasperat, dar de fapt era bucuros pentru că se puteau întoarce acasă.

Faptul că acum trebuia să fugă de Maddie şi nu cu ea îl înnebunea. Se încruntă şi se întoarse la planurile lui, încercând să nu se mai gândească la ea.

Faptul că venise la Hubbard Point fusese, într-un fel, un plan bun – Nell semăna cu mama ei. Iubea plaja, prin vene îi curgea apă sărată. În fiecare după amiază trăgea de el să meargă să înoate. Acest lucru era ca un elixir pentru el, apa rece, faptul că înotau împreună spre plută. Descoperi că se uită spre casa lui Stevie, întrebându-se ce face.

În fiecare seară lucrurile decurgeau în acelaşi mod de când avusese loc accidentul. Nici măcar aerul sărat nu putea schimba faptul că Nell nu putea adormi imediat. Aceasta intra în panică la o oră sau două după cină. Acum că avea

cartea de la Stevie, Nell îşi dorea să citească din ea în fiecare seară, iar Jack îi citea iar şi iar povestea tatălui pinguin care avea grijă de ou, până ce o învăţase pe dinafară.

O săruta la culcare, iar apoi începea drama. Ea se sucea şi se învârtea în pat, îl chema pe Jack să-i mai citească din nou povestea, să vorbească cu ea, să o mângâie pe spate. Era un tipar care se repeta de şase-şapte ori pe noapte, înainte de răsăritul soarelui. În unele nopţi Nell începea să plângă de frustrare şi oboseală, nemaiputându– se opri – simţea lipsa mamei sale în fiecare celulă a corpului său.

Într-o noapte, o furtună puternică cuprinse valea râului Connecticut. Trăznete ucigaşe scuturau copacii. Fulgere crestate luminau cerul. Zgomotele o speriau pe Nell. Ea se agăţa de tatăl ei precum un urs koala, ţipând şi tremurând. Jack o ţinea în braţe, incapabil să o liniştească. Cumva cartea lui Stevie a scos în evidenţă golul pe care-l simţea, îi definea viaţa într-un alt fel, nou, i-o transpunea în cuvinte şi picturi. Oare cum se putea descurca, să-i fie atât mamă cât şi tată lui Nell? Şi totuşi, văzând-o pe Stevie vorbindu-i atunci, îl făcuse să se simtă ca şi cum chiar el era pe drumul cel bun.

Se simţea groaznic de egoist ţinând-o pe Nell departe de Madeleine şi făcându-şi planuri pentru Scoţia. Încercă să-şi spună că acea mişcare era una înţeleaptă pentru cariera sa. Era un pas înainte, să lucreze direct pentru un client atât de important. Dar ştia, în adâncul sufletului, că fugea şi că o lua şi pe Nell cu el.

Deodată, era plin de furie ce clocotea, din cauza Emmei, şi asta îl măcina cumplit de mult. Nu Madeleine, ci Emma. O legănă pe Nell, încercând să-şi amintească un cântec de leagăn, copleşit de ura pe care o simţea pentru soţia sa care murise.

Pe care o iubise mai mult decât viaţa sa. Se îndrăgostise de Emma chiar acolo, pe promenada de la Hubbard Point. Era atât de frumoasă şi amuzantă, cu o minte atât de ascuţită. Se întâlniseră pe ponton. El stătea acolo, după un meci de baschet, transpirat şi murdar de praf, încercând să se răcorească în briza mării. Ea venise şi îi oferise prosopul care-i acoperea şoldurile.

– Ai nevoie de asta, spusese ea într-un mod amuzant.

– Poftim?

Luat prin surprindere, el o privise cum stătea acolo într–un costum de baie roz, cu un lănţişor de aur la gât şi altele la mână şi la gleznă. Era foarte sigură pe ea. Nu-i dăduse atenţie până atunci – era doar una dintre prietenele surorii sale mai mici. Fusese la ei acasă cu un weekend în urmă, când un grup de prieteni ai săi veniseră de la Hartford. Prietena lui Jack, Ruth Ann O'Malley, era şi ea acolo, iar el o observă pe Emma stând de vorbă cu ea despre colegii.

Amândouă erau frumoase. Remarcase acest lucru atunci când Madeleine o adusese prima oară la ei acasă. Ruth Ann nu era o studentă seriosă – şi nici nu pretindea a fi una. Ea intrase la Pine Manor, un colegiu aflat nu departe de Jack, care învăţa la MIT. Jack crezuse că Emma învăţa la aceeaşi şcoală, dar se înşelase – o auzise spunându-i lui Ruth Ann că primele sale opţiuni erau Wellesley şi Smith.

– Ai transpirat, spuse ea.

– I-auzi. Am jucat un simplu.

– Cine a câştigat?

El începu să râdă fără să vrea.Părea atât de sigură de ea – mult mai plină de încredere în ea decât majoritatea fetelor de vârsta ei – era de fapt la fel ca Ruth Ann.

– Eu.

– Hmm, nu ştiam că studenţii la matematică pot să joace baschet.

Era cu dublu înţeles precum suna? Mintea lui Jack fierbea, nu vroia ca ea să-şi dea seama că el făcuse presupuneri greşite despre ea; îi remarcase felul în care arăta, nu ce avea în cap şi fusese surprins să audă că intenţiona să meargă la Seven Sisters. Termină să se şteargă şi îi întinse prosopul. Ea îl luă de la el, apoi se ridică pe vârfuri şi îi şterse fruntea.

– Ai uitat să te ştergi aici, spuse ea.

Genunchii i se înmuiară când ea îl şterse cu prosopul, apăsându-şi sânii de pieptul lui. Era prietena lui Madeleine, el avea deja o prietenă... motivele pentru care nu trebuia să simtă ceea ce simţea erau dure.

Ruth Ann era minunată, arăta ca o adevărată atletă. Fusese majoreta conducătoare la South, vechea şcoală a lui Jack. Jack o putea vedea acum; felul în care îşi aranja părul, în care se dădea cu ruj, în care purta un sarong peste costumul de baie. Toţi prietenii lui o considerau grozavă, spunându-i cât era de norocos. Îşi spunea toate astea stând acolo, pe ponton. Micuţa Emma probabil nu ştia ce efect are asupra bărbaţilor. Nu putea face asta cu bună ştiinţă.

Peste câteva zile, Jack era la cabană, aşezat la masa din bucătărie şi bea OJ, în timp ce citea pagina de sport a ziarului „Hartford Courant". La uşă se auzi un ciocănit – era Emma, care venise să o ia pe Madeleine. Era îmbrăcată cu o cămaşă galbenă cu imprimeul unui crocodil, pantaloni scurţi strânşi şi o pereche de ochelari uriaşi ca ai vedetelor de cinema. Se hlizi când îl văzu.

– Ai mai jucat baschet zilele astea? îl întrebă ea.

– În fiecare zi.

– Şi nu ai mai venit la mine să te usuci?

– Nu. Am folosit prosopul prietenei mele, răspunse el încercând să ignore faptul că îi tremurau genunchii.

– Ce mai face micuţa Ann? întrebă Emma, cu semnele de întrebare aferente atât răutăcioase, cât şi seducătoare.

– Ruth Ann, o corectă el.

– Ah, da, aşa e.

– Fii atentă ce vorbeşti, fetiţo.

– Nu sunt o fetiţă şi ştii asta foarte bine.

– Eşti prietena surorii mele. Hai să lăsăm lucrurile aşa, bine?

– Din partea mea foarte bine dacă e bine şi pentru tine, spuse ea aruncându-i un zâmbet care-i puse pielea pe jar. Ce era ea oare – o Lolita profesionistă?

– Dar câţi ani ai de fapt?

– La fel ca şi sora ta . De fapt cu o jumătate de an mai mare.

– Şaptesprezece?

– Aproape optsprezece.

– De ce îi spui lui Ruth Ann aşa?

– Fiindcă este puţin cam pufoasă – prea preţioasă ca s-o priveşti, dar proastă cât e ziua de mare.

Lui Jack i se lăsară colţurile gurii în jos – foarte bine, avea optsprezece ani. Undeva pe parcurs uitase să observe că Maddie şi prietenele ei crescuseră. Dar ce făcea ea, punând-o la zid pe Ruth Ann, prietena lui şi cea mai populară fată de la South Catolic?

– Nu pare deloc genul tău, spuse Emma, apropiindu-se şi mai mult, scoţându-şi ochelarii de pe nas şi privindu-l drept în ochi. Credeam că eşti prea deştept ca să-ţi placă cineva ca ea. Pine Manor? Într-adevăr...

– Doar pentru că tu mergi la Wellesley....

– Aha, deci ai reţinut?

– De ce vrei să mergi acolo?

– Fiindcă vreau să am o carieră strălucitoare şi fiindcă vreau să mă întâlnesc cu băieţi de la MIT, spuse ea zâmbind plin de subînţelesuri. Ce faci dacă ieşi cu o fată care termină şcoala cunoscută mai mult ca „*Plapuma lâncezită*"? Nu cred că e de ajuns pentru un băiat deştept ca tine.

– Dar ce ştii tu despre asta?

– Am crescut urmărindu-te, Jack Kilvert, şopti Emma. Ştiu mai mult decât tine...

Jack ar fi vrut să o sărute chiar acolo. Se îndrăgostise de ea în urmă cu trei zile – în momentul în care i-a dat prosopul. Luptase cu sentimentele sale timp de şaptezeci şi două de ore şi continua să se lupte cu ele încă câteva zile. El şi Ruth Ann avuseseră o relaţie stabilă. Dar Emma avea dreptate – Ruth Ann nu era de ajuns pentru el. Se simţea vinovat de cât de plictisit se simţea atunci când vorbea cu ea. Încercase să-şi spună că frumuseţea ei era de ajuns pentru a face fericit orice bărbat şi că ceea ce avea cu ea ar fi de ajuns pentru oricine. De ce nu ar fi fost şi pentru el?

Apoi apăruse Emma... avea un mod extraordinar de a-i răsuci inima prin felul în care îl flata şi apoi îl punea la pământ, totul în acelaşi timp. Această metodă nu dădea greş niciodată. Îl câştigase prin faptul că îl făcuse să dorească, mai mult decât orice pe lume, ca ea să creadă ce era mai bun despre el.

Cel mai nebunesc lucru – Emma avea mai multe în comun cu Ruth decât văzuse el. La început, el privise lucrurile din afară. Inimile lor erau complet străine una de cealaltă. Jack nu ghicise niciodată ce vroia Emma cu adevărat, importanţa lucrului care o furase pe ea de lângă el şi Nell.

Oare îl iubise cu adevărat? Sau a vrut doar să-şi dovedească că îl putea avea pe el?

Acum, singur în noapte cu fiica lor, era sfâşiat de furtuna din sufletul său, o furtună care stârnise fulgere şi tunete. Pentru a face faţă, el îşi legăna fetiţa cât putea de încet. Totul va fi bine, Nell, spuse el... totul e bine...

Cuvintele păreau atât de firave. Oare Nell îi putea simţi inima bătându-i în piept? Dacă ar fi avut cea mai mică idee despre gândurile din mintea sa, cuvintele pe care ar fi vrut să le strige fiindcă mama ei i-a părăsit aşa, nu ar mai fi dormit niciodată.

Furtuna se îndepărta spre Long Island Sound, lăsând în urmă pace, răcoare şi un aer curat. Umiditatea scăzuse. Şi ce era mai surprinzător, Nell adormise adânc. Răsuflarea ei era ritmică, aşa cum fusese când era mică şi Emma era acolo. Nici nu a mişcat când Jack o puse în pat.

– Nell? spuse el cu voce tare pentru a verifica. Ea respira uşor şi nu se mişcă.

Jack putea recunoaşte oboseala. Fetiţa ajunsese la epuizare. Afară cerul se luminase. Îşi verifică ceasul: cinci şi jumătate. Era atât de tensionat încât simţea că ar putea exploda. Simţea că arde, deşi căldura se domolise. Dacă se grăbea puţin, ar fi putut să meargă să facă o baie. Plaja era doar la un minut distanţă.

Îşi puse pantofii de sport, o mai verifică o dată pe Nell: aceasta dormea adânc. Ieşi uşor afară, închizând uşa în spatele lui. Începu să alerge pe drumul şerpuit, dar se dovedi a fi până la urmă un sprint. Alerga împotriva sentimentelor dinlăuntrul său. Îşi putea auzi picioarele tare în urechi. Plaja era adormită. Deasupra, stelele străluceau pe cerul de un albastru întunecat. Vroia să strige şi să geamă, să trezească lumea. S-o trezească pe Emma.

Încetini pasul când ajunse pe promenadă, locul unde o

întâlnise prima oară. Simţi o durere în piept – se atinse cu mâna peste locul inimii. Ce s-ar întâmpla dacă ar muri acum? Ar fi atât de uşor, durerea ar înceta, confuzia privind sentimentele de ură faţă de Emma, fiindcă l-a lăsat cu Nell fără să aibă nici cea mai mică idee de ce urma să facă. Dar ideea de a o abandona pe Nell îi dădu putere, îi alungă gândurile rele din minte.

Un nor cenuşiu atârna spre est, luminând cerul cu zorile care se apropiau. Stelele erau ca nişte globuri albe, iar luceafărul dimineţii strălucea cel mai tare dintre toate. Jack se aşeză pe banca de pe ponton pentru a-şi scoate pantofii. Atunci o zări pe Stevie.

Câţiva metri mai încolo, ea traversa în tăcere promenada. Abia dacă părea o figură umană, venind din întuneric, mai mult o apariţie. O văzu sărind pe nisip, apoi alergând spre partea mai aspră a plajei, după linia fluxului. Se opri chiar aproape de locul unde stătea el şi se uită pe plajă. Pentru un moment îşi imagină că l-a zărit. Îşi ţinu respiraţia.

Dar ea se întoarse spre Sound. Părea că scrutează orizontul departe spre est, salutând ziua. Îşi desfăcu larg braţele ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze fiecare lucru cât de mic. Această privelişte îl mişcă într-un fel pe care nu-l mai simţise de mult, încât nici nu-şi mai amintea. Se chinui să vadă în întuneric, apoi o văzu cum îşi aruncă halatul pe nisip.

Pielea sa goală era atât de albă în lumina stelelor! Îi văzu linia sânilor şi a şoldurilor şi inspiră uşor. El era aşezat pe marginea pontonului, ca şi cum urma să se întâmple ceva, ceva insuportabil. Ea intră în apă, direct, fără a se opri să se obişnuiască cu apa rece.

Îi privi capul, mişcările puternice în timp ce înota în larg. Steaua Venus era undeva la vest, luminându-i deştepta-

rea. Jack îşi suci gâtul pentru a o păstra în raza vizuală. Se simţea incredibil de vinovat şi neloial, fiindcă gândea astfel. Dar era mişcat de un val de pasiune şi ar fi vrut doar să alerge spre marginea apei, să intre în apă, să înoate repede, s-o întâlnească pe Stevie în valuri.

O pierdu un moment din ochi – se panică – unde era oare? Scrută primprejur. Oare intrase sub apă? Privi suprafaţa apei din jurul plutei, la aproape douăzeci de metri în larg şi după stânca din spate.

Ea nu avea nevoie să fie salvată; trecuse de ponton, înota drept spre stânca uriaşă. Jack îşi aminti cum mergea acolo când era copil. Era o stâncă de granit, masivă, un loc grozav unde puteai pretinde că ai naufragiat. Midii şi scoici de mare acopereau suprafaţa sa, homarii se spălau în apele stârnite de furtună, braţele lor constituind piedici pe suprafeţele ieşite în afară.

Jack o privi cum iese din apă şi se urcă pe vârful stâncii. Era goală şi frumoasă, iar apa neagră ce lua o culoare argintie îi uda trupul. Din nou îşi desfăcu braţele ca şi cum ar fi îmbrăţişat un iubit invizibil, apoi se scufundă din nou. Se întoarse încet spre mal. Oare îl putea vedea? Lui Jack i se acceleră pulsul. Era cuprins de îndoială, neştiind ce să facă – ştiind că trebuie să stea ascuns, totodată dorind să iasă în lumină pentru ca ea să-l vadă.

Dar nu făcu nicio mişcare. Ea înota la răsăritul soarelui din nevoia de intimitate. Asta era plaja ei. Ştia asta până în adâncul sufletului. Acest nisip alb, marea albastră, erau ale ei. Ea stăpânea stânca de granit şi pietrele de cuarţ, pietrele lunii şi oglinda mării, sălciile de apă. Locul acesta era al ei. Toţi acei oameni care veneau în timpul orelor însorite ale zilei şi care-şi aşezau cearşafurile, scaunele şi umbrelele pierdeau acest secret magic.

Era al lui Stevie. Dându-se în tăcere înapoi, Jack aproape crezu că ea a oprit fulgerele, pentru a răcori noaptea. Vroia să aştepte să-i vadă din nou trupul, mai aproape de data asta, argintat de apa mării. Se simţea ca în transă. Jumătate din el dorea să guste din sarea de pe pielea ei, ştia că asta nu e bine, nu ştia de unde îi vine această pornire. Şi totuşi dorinţa de a o privi era atât de puternică încât simţea că îl trage în jos, jos, spre marginea fluxului.

Hotărî să se întoarcă, să-i lase plaja numai ei.

Repede, sperând că nu l-a văzut , îşi luă pantofii şi fugi înapoi spre drumul nisipos, spre casa unde dormea fetiţa sa.

Stevie îl zărise pe Jack pe ponton chiar când se oprise din înotat. Inima i se strânse – o aştepta oare ? O văzuse dezbrăcându-se? Cum putea oare să iasă din apă dacă era şi el acolo? Îl văzu cum ezită, ca şi cum se decidea dacă să se îndrepte spre el. În schimb, el se retrase, îşi luase pantofii de pe ponton şi plecase spre drum.

Plaja era din nou a sa, aşa cum era în fiecare zi la ora asta. Vroia să-i simtă liniştea, legătura cu ritmurile pământului şi misterul său, pe care îl simţea întotdeauna. Se simţi în schimb aproape sălbatică.

Văzându-l acolo, cu o secundă înainte ca el să plece, îi simţise dorinţa. Putea citi acest lucru în atitudinea lui. Ştia asta foarte bine, fiindcă acelaşi lucru îl simţise şi ea. De când rămăsese fără mama sa, din copilărie, Stevie avusese un sentiment de dorinţă fără speranţă pe care şi-o satisfăcuse în tot felul de moduri. Se îndrăgostise prea intens şi prea greşit, călătorise în lung şi-n lat pentru a evada, atinsese stelele care erau de fapt doar nişte lumini ieftine.

Dorinţa lui Stevie era adâncă şi eternă; ştia că umblase

după dragoste până o găsea. Iar în zilele bune, ea ştia că o găsise deja; în natură, în scufundările de dimineaţă în mare; în Tilly, păsările sale, secretele şi intimitatea New York– ului. Ea spera că bărbatul o găsise în ceva pe care-l avea deja şi nu putea pierde, dragostea fiicei sale.

Se întreba cine era cu Nell cât fusese el pe plajă. Poate că el avea o prietenă ... sau poate că nu...

În orice caz nimic nu putea explica imboldul pe care-l simţise în timp ce-şi punea halatul pe umerii goi, alergând în picioarele goale pe nisip şi apoi peste podul de lemn, până la scările de piatră. Fiecare senzaţie era un cui în inima sa. Îşi făcu un duş rapid afară, asigurându-se că prinde câţiva gândaci de prin pânzele proaspete din iarba acoperită de rouă proaspătă: feţele de masă ale zânelor, aşa cum le spunea când era copil.

Se gândea la ce-i spusese odată tatăl ei: „Stevie, există două feluri de a privi lumea. Ori poţi crede că nu există magie nicăieri în lume sau poţi crede că există magie în fiecare lucru oricât de mic ar fi."

În timp ce intră în casă pentru a-şi hrăni puiul de cioară, se gândi cum se simţise ştiind că Jack o privise atunci când înota, dar chiar nu avea de ales decât să creadă a doua variantă.

– Vrei să cântăm „*Lămâiul*"? întrebă Nell câteva zile mai târziu, în pauză. Mătuşa mea m-a învăţat.

Peggy chicoti.

– Mama mea şi cu Tara cântă acel cântec. Ele cântă pe rând la chitară. E tare drăguţ.

– Sunt sigură că şi Stevie îl cântă, spuse Nell. Îi plăcea să se audă pronunţând numele ei: Stevie. Stevie mi-a dat o

carte pe care a scris-o ea. Are o mătuşă care a inspirat-o când a ales să fie artistă!

– O ciudată, o artistă vrăjitoare!

– Ar cânta „*Lămâiul*"? o tachină Nell.

– Poate că îi place să-i transforme pe copii în lămâi, o tachină la rândul ei Peggy. Abia ieşiseră din apă şi se aşezaseră pe prosopul lui Nell, cu al lui Peggy înfăşurat pe umeri.

Grupul stătea în cerc în aşa fel ca Laurel să le poată spune o poveste adevărată despre cum fuseseră construite unele dintre aceste căsuţe cu o sută de ani în urmă şi cum, cu mult înainte de a fi fost construite, indienii din Eastem Woodland obişnuiau să vâneze şi să pescuiască pe aceste locuri stâncoase şi cum, mai târziu, artiştii de la Black Hall obişnuiau să vină aici pentru a picta.

– Folosiţi-vă imaginaţia, le spuse ea copiilor. Gândiţi-vă la plajă în cu totul alt mod.

Lui Nell îi plăcea această temă. Ea şi Peggy deciseră să exploreze plaja şi făcând acest lucru, Nell ştia că va vizita locuri pe care mama sa, mătuşa sa şi Stevie le văzuseră cu mult înainte. Se opriră la magazinul lui Foley pentru a căuta în sertar bilete de dragoste, apoi merseră la Point unde se aşezară pe stânci, privind oamenii care pescuiau într-o barcă şi se furişară prin spatele curţilor pentru a privi grădinile secrete şi ascunzişurile păsărilor încât Nell nu mai putea ţine socoteala.

Câteva zile mai târziu, stăteau aşezate pe nisip, fără prosoape, la plaja de la Little Beach, un alt loc secret descoperit după ce urmaseră o potecă prin pădure. Strânseseră cele mai bune scoici pe care Nell le găsise vreodată, inclusiv două bucăţi rare. Privind cerul, Nell se gândea la tabloul mătuşii Aida din camera lui Stevie. Peggy i-a povestit despre şcoala

din Black Hall, iar Nell i-a povestit lui Peggy despre mutarea din Atlanta la Boston.

– De aceea ai acest accent amuzant?o întrebă Peggy.

– Da, sunt din sud.

– Iar eu sunt din Noua Anglie.

– Îmi place cum vorbeşti, spuse Nell. Parcă ai fi mama mea. Ea era din nord. La fel şi tatăl meu...

– Ah, nu trebuie să-mi spui, dar cum... vreau să spun ce s-a întâmplat cu ea?

Întrebarea o făcu pe Nell să se ridice în picioare. Pieptul i se lăsă încet, încet, iar umerii i se strânseră în jurul inimii. Ea dădu din cap – nu putea vorbi despre asta.

– Îţi spun eu, spuse Peggy ridicându-se şi ea. Ce s-a întâmplat cu tatăl meu. A fost tare urât. Îţi spun asta doar fiindcă vreau să ştii că nu doar mama ta... şi alţi părinţi mor...

– Câteodată visez despre asta noaptea, şopti Nell. Mama mea care a plecat. Îmi lipseşte tot timpul. Şi mă gândesc că dacă ea a plecat, atunci aş putea tot atât de bine pleca şi eu. Ca şi cum nu aş fi fost niciodată aici. Şi mi-e frică să adorm. Îl pun pe tata să mă mă ţină în braţe până când obosesc atât de tare încât nu-mi mai pot ţine ochii deschişi. Mă gândesc că dacă mă ţine strâns, nu pot pleca nicăieri. Senzaţia atingerii mamei sale o copleşi – felul delicat în care degetele acesteia o atingeau pe cap atunci când îi pieptăna părul. Era atât de delicat, aproape ca o adiere de vară. Tatăl ei încercase, dar mâna sa era atât de grea...

– Obişnuiam să o fac pe mama să meargă cu mine la podul unde maşina tatălui meu...

Nell făcu ochii mari.

– Accident de maşină?

– Mda, cam aşa ceva, spuse Peggy, înroşindu-se. El, ei bine, a fost omorât. Iar maşina a căzut într-o prăpastie.

– Şi mama a avut un accident de maşină, spuse Nell.

– Da? întrebă Peggy cu gura căscată.

– Ea a mai trăit după aceea. Am crezut că... se va face bine. Îmi doream ca ea să...

– Dar cum s-a întâmplat accidentul ei?

Nell se ghemui, cu braţele strâns în jurul genunchilor, făcându-se mică de tot. Nu vroia să vorbească despre asta. Dar ceva o făcea să-şi dorească să-i spună povestea, să-şi găsească cuvintele pentru a-i putea spune cum murise mama sa. Dar brusca schimbare de trăiri o lăsă atât de confuză încât nu putu să scoată niciun cuvânt. Peggy stătea acolo, cu o faţă imobilă, lipsită de orice expresie, în aşteptare. În sfârşit, Nell îşi regăsi puterea.

– Ea împreună cu mătuşa mea conduceau pe drumul spre casă. Fusese ziua mătuşii mele. Plecaseră împreună în acel weekend. Înghiţi. Cuvintele păreau că-i strâng gâtul în timp ce ieşeau, ca şi cum fiecare avea gheare. Era prima oară când mama pleca de lângă mine.

– Prima oară?

Nell încuviinţă.

– Mătuşa mea venise la noi şi închiriase o maşină specială pentru zile de naştere. O maşină sport. Roşie şi frumoasă... au plecat spre Insulele St. Simons. Îmi plăcea grozav să merg la St.Simons... era plaja noastră favorită din Georgia...

– Şi au avut un accident?

– Mda...

– Eşti supărată pe mătuşa ta când o vezi? o întrebă Peggy.

– Nu ne vizităm.

– Fiindcă o urăşti pentru ce s-a întâmplat?

– Nu... Nell apucă o mână plină de nisip şi lăsă nisipul să i se scurgă printre degete pe genunchi. Firele fine de nisip îi pătrunseră în firele fine de păr blond, strecurându-se pe piele. Făcu asta iar şi iar. Amuzant era faptul că îşi simţea gâtul plin de nisip. Ca şi cum înghiţise o cantitate enormă de nisip şi asta o împiedica să înghită.

– Nu, o iubesc pe mătuşa mea.

– Atunci de ce nu o vezi?

– Tata nu o va ierta niciodată. Pentru ce s-a întâmplat. Apoi cele două prietene tăcură. Nell luă din nou în mână bucăţelele de sticlă de mare pe care le adunase, atingându-le cu vârful degetelor.

Odată mama sa îi spusese că acestor sticle le trebuie mult timp pentru a se forma. Trebuia să le arunci pe cele care nu erau încă formate, care erau prea ascuţite sau prea strălucitoare, neşlefuite încă de apa mării. Închizând din nou ochii, se gândi la mama sa, la mătuşa sa şi la Stevie. Se întrebă dacă ele au stat vreodată în acel loc. Se întrebă dacă sticla ei de mare fusese atunci în acel loc, dacă fusese poate culeasă de una dintre ele şi aruncată înapoi în apă fiindcă nu era îndeajuns de şlefuită.

Era frumos să se gândească că da, se gândi Nell. Ah, ar fi atât de frumos...

CAPITOLUL 8

Următoarele trei dimineţi erau întunecate, iar de fiecare dată când Stevie traversa puntea mergând să înoate, se uita spre ponton şi îl vedea pe Jack aşteptând. Lumina zilei începea să pătrundă cerul înainte de răsăritul propriu-zis. În timp ce înota, de data asta cu costumul de baie pe ea, vedea stelele pălind astfel încât rămăseseră doar planetele mai strălucitoare. Acestea aruncau o vrajă minunată, undeva între eros şi romantism. Stevie se simţea confuză şi înnebunită. Ca şi cum ştia şi nu dorea să o lase în starea aceea, Jack aştepta până ce ea ieşea cu bine din apă, apoi se întorcea acasă.

În cea de-a patra zi, se trezi mai devreme ca de obicei. Aerul era din nou înăbuşitor, ceţos şi greu. De la distanţă putea auzi sunetul sirenei de pe Wickland Shoal. Îşi imagină că şi Jack îl auzea. Erau legaţi de un mister ciudat, abia dacă vorbiseră, dar ea aştepta cu nerăbdare să-l vadă din nou. Simţea pe trup atingerea senzuală a cearşafurilor, amintindu-i de atingerea mării. O dureau coapsele, iar sfârcurile i se întăriseră. Senzaţiile erau sălbatice, făcând-o să se gândească la faptul că făcea dragoste cu un bărbat pe care abia dacă îl cunoştea.

În ziua aceea nu se duse să înoate.

Tilly stătea aşezată pe birou, deja trează, cu ochii verzi strălucind. Privirea lor părea să o acuze de laşitate.

– Da, ştiu, spuse Stevie.

Se ridică din pat, îşi trase ceva pe ea, abţinându-se să se uite pe fereastră să vadă dacă nu cumva Jack era pe ponton. Îşi hrăni pisica şi pasărea şi, în loc să se ducă pe plajă, se urcă în maşină şi plecă spre Hubbard Point.

Crescu viteza de-a lungul şoselei Shore, printre mlaştini şi depăşi Rezervaţia Lovecraft Wildlife. Aerul erau apăsător, alb şi dens. Egretele pescuiau prin bancurile de nisip ale golfului ascuns, sentinele palide, ridicându-şi capul în timp ce ea trecea pe acolo. Stevie îşi imagină că păsările îşi transmiteau de la una la alta mesajul că ea trecea pe acolo, în drum spre castel, cu turnul său din piatră acoperită de iederă şi parapetele crenelate din care mai rămăseseră doar ruinele abia vizibile deasupra liniei copacilor. Opri la poarta de piatră, atingând clopotul în trecere spre căsuţa din piatră de la poartă unde trăise Henry, apoi se întoarse spre aleea abruptă, un pavaj neted care făcea loc unor urme murdare, pline de pietriş. Simţi miros de cafea în timp ce ajunse sus.

Era doar şase dimineaţa, iar ceaţa atârna în mănunchiuri peste pini. Stevie trase adânc o gură de aer ascultând sirena – Wickland Shoal. Deşi castelul era aşezat sus pe Lovecraft Hill, era copleşit de gurile râului Connecticut şi de Long Island Sound, iar sunetul apei se auzea ca şi cum era chiar dedesubt, nu la câţiva metri distanţă.

Mătuşa şi mentorul său, Aida Moore Von Lichen, trăia şi picta acolo. Avea şaptezeci şi nouă de ani, fiind mult mai vioaie şi având o vervă mult mai mare decât mulţi oameni care erau pe sfert mai tineri decât ea. Născută în Irlanda, la fel ca şi iubitul său frate, Johnny, Aida era un artist expresionist de artă abstractă cu o reputaţie faimoasă. Se împlinise în New York, pe lângă cei din Taverna Cedrilor, cu un simţ artistic la fel ca cel literar al fratelui ei.

Mătuşa Aida era proprietara castelului – o nebunie construită în anii 1920 de mult mai vârstnicul său soţ de-al doilea, Van Von Lichen, moştenitorul unei averi uriaşe şi mult mai faimos datorită jocului ca actor interpret al operelor

lui Shakespeare din piesele „*Iago*“ şi „*Falstaff*“. Unchiul Van murise cu douăzeci de ani în urmă, după ce ruinase mare parte din averea sa ce fusese odată considerabilă. Lipsindu-i dorinţa grandorii şi banii care să o susţină, mătuşa Aida lăsase castelul să se degradeze, iar ea locuia într-o căsuţă din lemn, lipsită de canalizare. Pentru a scoate apa folosea o pompă veche, albă, cu braţe de fier forjat. Luptătoare pentru păstrarea mediului, îşi iubea viaţa simplă. Verile la Black Hall, iernile la Everglades. Henry, fiul ei vitreg, retras de curând din marină, îşi petrecea vara la căsuţa de la poarta castelului.

– Hei, Lulu, o strigă el pe Stevie, în timp ce urca dealul. În vârstă de cincizeci de ani şi arătos ca un star de cinema, arăta de parcă aparţinea ruinelor acelui loc.

– Hei, ce faci, Comandante? îi răspunse Stevie.

O poreclise „Lulu“ pentru pielea ei măslinie şi asemănarea cu eroina filmelor mute, femeia fatală Louise Brooks. Ea îi spune „comandant“ fiindcă acesta era gradul cu care ieşise din marină.

– Ai ieşit devreme.

– Am multe pe cap, îi răspunse ea.

Henry ridică din sprâncene.

– Oh, nu.

Foarte înalt şi cu o constituţie solidă, avea părul grizonat, ochii albaştri şi tenul aspru, bătut de vânt de la cei aproape treizeci de ani petrecuţi pe puntea numeroaselor vase.

– Ce? întrebă ea.

– Cine e norocosul?

– Nu sunt îndrăgostită.

– Lulu, tu eşti întotdeauna îndrăgostită. Aceasta este binecuvântarea şi blestemul tău.

– Mai mult blestemul, răspunse ea, râzând uşor. Se întoarse pentru ca el să nu o vadă înroşindu-se.

Merseră spre un bolovan rotunjit de la marginea, cum spunea mătuşa Aida, terenului arid pe care creşteau pini, o pădure de pini albi şi cedri care se întindeau spre Mount Lamentation. Investitorii îi oferiseră întotdeauna tone de bani pentru a vinde locul, dar ea jurase că prefera să moară în sărăcie decât să cedeze.

Henry îşi aprinse o ţigară şi i-o întinse lui Stevie. Ea formă trei rotocoale perfecte de fum, apoi i-o dădu înapoi.

– Scoţi la suprafaţă obiceiurile proaste din mine.

– Cineva trebuie s-o facă, iar tu mai ai doar câteva. Acum că eşti trează, mi-am pierdut partenerul de băut, spuse el. Râseră amândoi şi împărţiră ţigara, privind cum se ridica ceaţa deasupra râului. Sirena continua să se audă, deşi acum golful se putea zări liniştit, de un albastru argintiu, punctat întotdeauna de vasele care lăsau urme albe în urma lor. Peste golf, Point Orient era ca o mâzgălitură subţire de creion.

– Nu ai de gând să-mi spui?

Ea dădu din cap.

– Ai prins-o rău, fetiţo, spuse el. Ai dat atât de mult şi ai primit atât de puţin.

Aplecând capul, se uită în sus la el.

– Serios? Am senzaţia că am rănit pe toată lumea pe care am iubit-o.

– Şi asta, spuse el. Deşi Henry nu se căsătorise niciodată, avusese o relaţie îndelungată cu cineva din Newport. Ea rupsese relaţia cu el cu un an în urmă şi deşi el avusese atitudinea stoică a unui marinar, avea sufletul complet devastat. Dragostea este o cătea pentru toţi cei implicaţi.

– Cu excepţia momentului când nu există, spuse ea. Ea

închise ochii, întrebându-se de fapt ce însemna asta. Ea nu încetase să spere niciodată. În ciuda tuturor relaţiilor sale pierdute şi a începuturilor strâmbe, ea aşteptase să găsească o iubire veşnică, copleşitoare, care să crească. Această dorinţă era atât de puternică, încât încă îi mai aducea lacrimi în ochi şi se gândi din nou la prietenul său de pe ponton.

– Şi totuşi apasă, spuse el, reluându-şi limbajul din marină, aşa cum făcea adesea. Era în mod ciudat liniştitor, iar Stevie zâmbi auzindu-l.

– Chiar?

El aprobă.

– Te admir, spuse el.

– Pentru că am divorţat de trei ori?

– Fiindcă te-ai căsătorit de trei ori. Eşti cea mai curajoasă fată din lume. Ar fi trebuit să am curajul tău. Tot ce îşi dorea Doreen era un inel, iar mie mi-a fost prea teamă să i-l ofer.

– Ah, Comandante! Căsătoria nu este o garanţie... eu sunt dovada vie.

– Eşti o forţă a naturii, asta eşti. Am navigat pe fregate şi portavioane, prin uragane care nu aveau nici pe jumătate puterea pe care o ai tu.

– Ieşi afară, spuse ea privind traficul vaselor pe apa din faţa lor, ascultând păsările care cântau în copacii dimprejur.

– Toţi anii aceia pe *Cushing*. Obişnuiam să citesc două lucruri. Shakespeare fiindcă... ei, îţi poţi imagina. Şi „*Odiseea*".

– Mi se pare normal pentru cineva care navighează.

– Ştii ce eşti tu, Lulu? Eşti un personaj nou din „*Odiseea*". Se chinuia să caute numele. Luocious, spuse el pronunţând „Luuucius". Eşti o sirenă care ademeneşte bărbaţii pe stânci... dar întotdeauna barca ta este aceea care se scufundă.

Ea privi în altă parte fiindcă părea atât de adevărat.

– Aida s-a sculat? întrebă ea, sărutându-l pe obraz, ridicându-se de pe piatră.

– Da, sigur. Câteodată am impresia că nu doarme niciodată.

– Ne vedem mai târziu, Henry.

O salută, privind-o cum pleacă.

Stevie intră în casă. Aida se apucase deja de pictat. Îşi pregătea singură şevaletele, iar acesta avea 0,500 pe 0,500 inch, la fel de mare ca şi fereastra de la nord. Stevie făcu câţiva paşi în spate şi evaluă lucrarea, ultima din *„Seria Plajelor"*; jumătatea de sus era un cenuşiu deschis, iar cea de jos jumătate albastru închis. La linia unde se uneau părea a fi orizontul.

– Ce faci, scumpo? întrebă Aida fără să se întoarcă.

– Am nevoie de o mătuşă înţeleaptă.

Aida râse.

– Şi ai venit aici?

Stevie o îmbrăţişă. Mătuşa sa era înaltă, la fel ca şi tatăl ei. Purta o bentiţă roşie peste părul încărunţit, ondulat, tăiat scurt şi un şorţ peste blugi. Unghiile ei erau scurte şi roase, pline de vopsea în ulei.

– Vezi că găseşti cafea pe aragaz.

– Mulţumesc. Stevie îi umplu din nou cana mătuşii sale, o cană de pe vasul *Cushing*, amintire a ultimului vas al fiului ei vitreg. Apoi îşi umplu şi ea una. Cele două femei se aşezară la vechea masă de pin, sorbindu-şi cafeaua. Ferestrele cabanei erau larg deschise, prin ele intra o briză cu miros sărat, de pini.

– Ce te aduce aşa devreme aici? o întrebă Aida.

– Încerc să mă lămuresc cu nişte lucruri, spuse Stevie. Săptămâna trecută am avut doi vizitatori. Mi-au intrat amândoi... în suflet.

– Hmmm, făcu mătuşa sa, privindu-şi tabloul.

– Unul este o fetiţă, Nell. Este fiica unei vechi şi dragi prietene... Emma. Mi-a spus că Emma a murit.

– Oh, Doamne, spuse Aida privind-o în ochi.

– Da, ştiu. Abia dacă îmi vine să cred – parcă acum înotam împreună, zăcând pe nisip, planificându-ne o viaţă minunată...

– Atât de tânără, aşa de repede, murmură Aida.

– Este îngrozitor. A murit în accident de maşină, iar cealaltă prietenă a noastră, Madeleine, cumnata sa, era la volan.

– Ce groaznic pentru Madeleine!

– Ştiu, spuse Stevie. Nici nu-mi pot imagina.

Rămaseră tăcute preţ de un minut. Stevie privi din nou la noua pictură, la colţurile drepte ale dreptunghiului pal. Oare erau marea şi cerul sau nisipul şi marea? Nu ştia şi chiar nu conta: sentimentul mării o liniştea, trecea peste ea.

– Emma a avut o viaţă minunată, se pare. Fiica ei este aidoma ei – atât de deşteaptă şi dulce, curioasă să descopere viaţa. Ea şi-a dorit să mă cunoască fiindcă am fost prietena mamei sale şi a urcat tot dealul şi s-a prezentat.

– Asta înseamnă curaj, spuse mătuşa Aida blocată.

– Ce vrei să spui?

– Păi, în primul rând, acel panou. Bagă frica în toţi care se apropie. Dar chiar ăsta e scopul, nu?

La început Stevie nu spuse nimic. Ştia că ea îi izgonea pe oameni şi asta funcţiona. O ferea de probleme, o ferea să mai facă greşeli, să mai fie rănită, să mai rănească pe alţii.

– Ei bine, spuse ea, Nell a trecut de semn. Iar eu am invitat-o împreună cu tatăl ei la cină săptămâna trecută.

– Asta a fost tare drăguţ din partea ta.

– Totul a mers bine până la sfârşit, când am pomenit-o

pe Madeleine şi atunci a pornit totul. Jack, tatăl lui Nell, nu mai vrea să aibă de-a face cu ea. Şi este sora lui!

Mătuşa Aida dădu din cap, ca şi cum ar fi înţeles. Stevie o privi.

– Este sora lui, cum poate oare s-o alunge aşa?

– Tu ai fost singură la părinţi, draga mea.

– Dar ce importanţă are asta?

Mătuşa Aida inspiră adânc, se uită la pictura ei pentru a-şi face curaj, apoi o privi pe Stevie direct în ochi.

– Întotdeauna mi-am dorit ca părinţii tăi să mai fi avut un copil. Întotdeauna am spus că mai aveai nevoie de un frate. Întotdeauna am vrut ca şi tu să ai ce am avut eu şi Johnny. Şi ce a avut mama ta. Atunci ai fi înţeles cum e cu Madeleine şi... cum ai zis că-l cheamă? Jack. Da.

– Ei bine, nu am un frate, aşa că va trebui să-mi spui, mătuşă Aida.

Aceasta oftă.

– Fraţii sunt lumea celuilalt – când sunt mici. Pentru mine, lumea se învârtea în jurul lui Johnny. Soarele răsărea şi apunea după el. Aveam aceeaşi familie, aceeaşi casă, aceeaşi muzică... mergeam împreună la şcoală.

– Jack era cu patru ani mai mare decât Madeleine.

– Iar Johnny era cu trei ani mai mare decât mine...

Stevie o asculta atent.

– Vârsta nu este atât de importantă. Sentimentul contează. Creşti depinzând de celălalt. Nu ai putea să-l laşi vreodată. Aşa că atunci când se întâmplă ceva deosebit, este un cataclism. Ar fi mai uşor să îl părăseşti decât să vorbeşti vreodată despre asta. Sau să ai de-a face cu asta.

Stevie îşi imagină cât de supărat fusese Jack atunci când Stevie începuse să vorbească despre Madeleine. Părea atât

de supărat... nu doar furios, şi, gândindu-se acum, rănit. Ca şi cum îi luase ceva

– Ţi s-a întâmplat vreodată şi ţie cu tata?

Mătuşa sa nu îi răspunse. Se ridică în schimb în picioare, aduse cafetiera şi umplu din nou cănile cu cafea. Apoi se aşeză din nou.

– Ai putea s-o cauţi chiar tu pe Madeleine.

– Ştiu, răspunse Stevie. Această discuţie cu mătuşa Aida îi întări gândul pe care-l avea deja.

– Da, aşa am de gând să fac.

– Bun, spuse mătuşa Aida.

Căzură din nou în tăcere, sorbind cafeaua fierbinte. Stevie nu se putea opri să nu privească tabloul mătuşii sale. Părea atât de deschis şi liber – cu un sentiment al măreţiei mării, cerului şi plajei. Seria prindea schimbările de culoare ale plajei şi trăirile. Stevie se simţea ciudat în privinţa băilor ei de dimineaţă, de cât de mult aştepta apropierea tăcută de soţul vechii sale prietene. Făcuse atât de multe greşeli în dragoste – iar în ultimii ani se baricadase în faţa lumii. Revăzu afişul de la intrarea în curtea sa şi se gândi la cuvintele lui Henry, despre bărcile care eşuează pe stâncile dragostei.

– Ce e asta? întrebă mătuşa sa, privindu-i faţa.

– Ah, mă gândeam la Henry. El m-a avertizat despre îndrăgostire.

– Da, tocmai persoana cu care puteai vorbi, spuse mătuşa sa disprețuitor.

– Oare Doreen nu-i va mai da o şansă?

– Ce ai zice de a suta doua şansă? Henry a navigat şapte mări, întotdeauna crezând că ea va fi acolo aşteptându-l. Apoi a părăsit marina, aşteptându-se ca doar să se mute, iar ea să-l

primească cu brațele deschise. Ea vroia un angajament; Henry, oricât de mult l-aș iubi, dorea o colegă de cameră.

– O iubește, spuse Stevie.

– O iubește? întrebă mătușa Aida. Sau vrea doar ca ea să fie acolo atunci când vrea el? Sunt o nonconformistă în multe privințe, dar cred că ar fi trebuit să se însoare cu ea. Mă supără foarte tare să-l văd atât de trist. La fel cum mă supără să te văd pe tine atât de tristă....

Stevie clipi, privind în altă parte...

– Mi-e bine.

– Iubito, nu ți-e bine. Pot vedea asta. Este o zi minunată de vară, iar tu ești supărată. Faptul că ai întâlnit-o pe Nell și pe tatăl ei te-a incitat și nu e vorba doar de Madeleine, nu?

Stevie clătină din cap. Câteodată ea și mătușa sa nici nu aveau nevoie de cuvinte. Mătușa Aida fusese acolo pentru ea după moartea mamei sale, nimeni nu-i putea lua locul mamei, dar mătușa sa a iubit-o atât de mult, iar ea știa acest lucru foarte bine.

– Noi credem că dragostea ar trebui să rezolve totul, spuse mătușa ei încetișor. Dar atât de des este opusul. Creează dificultăți pe care nici nu le visăm vreodată.

– Dragoste? Abia îi cunosc...

– Ai iubit-o pe prietena ta, Emma. Iar ei sunt familia sa. Am senzația că întâmplarea de a-i fi întâlnit, văzându-i împreună, te-a făcut să te gândești la propria ta viață. La familie...

– Tu ești familia mea.

– Te iubesc, Stevie, dar eu nu sunt de ajuns. Ai nevoie să-ți găsești pe cineva cu care într-adevăr să-ți împarți viața. Cu care să ai copii... eu am avut parte de anii aceia cu Van și de fericirea de a-l vedea pe Henry crescând. Mi-am dorit ca

eu şi Van să fi avut copiii noştri, dar nu a fost să fie. Henry mi-e ca un fiu. Privirea i se întunecă. Nu vreau să rămâi singură.

– Dar nu sunt singură. Sunt doar precaută – nu vreau să fac aceleaşi greşeli... te am pe tine, pe Tilly... munca mea. Ştii ce balsam este pictatul, arta noastră...

– Spune-ţi ţie toate astea, draga mea, spuse mătuşa Aida, atunci când viaţa a trecut pe lângă tine şi nu mai ai decât pânzele pentru a demonstra aceste lucruri.

Stevie simţi că roşeşte. Privi fix la nervurile de lemn din masa de pin, şocată de sentimentele din sufletul ei.

– Când crezi că o vei suna pe Madeleine? o întrebă mătuşa sa, schimbând cu blândeţe subiectul.

– Nu sunt sigură, spuse Stevie. Poate după ce Jack şi Nell vor pleca de aici.

– E rău că trebuie să aştepţi atât, spuse mătuşa sa. Am senzaţia că are mare nevoie de o prietenă. Şi tu la fel... de fapt, ca să fiu mai precisă... Nell are nevoie de o mătuşă.

Cuvintele atârnau în aer. Stevie aşteptă, dar mătuşa sa nu mai scoase nicio vorbă. Singurele sunete erau păsărelele care cântau în copacii de afară şi propria sa inimă care-i bătea în urechi.

Pe drumul înapoi spre casă, Stevie îşi aminti de o zi însorită – după amiaza, în luna iulie. Ea şi prietenele sale se plimbaseră pe aleea care ducea la Little Beach. Erau adolescente care doreau să scape de ochii iscoditori ai adulţilor. Se gândeau numai la băieţi. Fiecăreia îi plăcea cineva – detaliile erau delicioase şi captivante. A te îndrăgosti era ca o febră pe durata verii.

– Ei ne vor, spunea Emma.

– Şi noi îi vrem pe ei, spuse Madeleine.

– I-am spus lui John că mă voi întâlni cu el la Point, spuse Stevie. Dorința era un lucru nou pentru ea. Experimenta deja frumusețea obsesiei, febra nebună a senzației de pierdere când îți dorești pe cineva, când te gândești la el tot timpul.

– La cât ai spus că vei fi acolo? o întrebă Madeleine.

– La două, răspunse Stevie, iar Madeleine dădu din cap ca și cum îi spunea că ar face bine să plece odată.

Dar cu Emma era altfel. Le prinse de mână pe ambele prietene ale sale și le trase spre nisipul tare, chiar sub iarba de mare uscată de la linia fluxului.

– Nopțile sunt pentru ei. Zilele sunt pentru noi.

– Dar... începu Stevie.

– Ascultă, spuse Emma. La lăsarea întunericului este timpul pentru băieți. Când soarele apune, iar aerul este răcoros, iar noi am înghețat astfel încât ei își pun brațele în jurul nostru... iar picioarele noastre goale se răcesc atât de tare, iar săruturile lor sunt atât de fierbinți...

– Și ne plimbăm cu mașinile lor... spuse Maddie, ascultând muzica de la radio unde fiecare cântec îți amintește ce vei face mai târziu.

– Și te face să vrei să te căsătorești cu ei, spuse Stevie.

Maddie chicoti, dar Emma se cutremură de râs. Stevie stătea acolo înroșindu-se toată și încercând să-și păstreze o atitudine demnă – să arate ca și cum ele i-au tăiat elanul. Ele credeau că glumea. Cum le putea explica ea celor două prietene ale sale că era serioasă. Știa că era o nebunie, dar așa simțea.

– Asta a fost bună, Stevie, spuse Emma. Ai de gând să te măriți cu *Jon*?

– Nu am spus asta, răspunse Stevie, știind că prietenele sale credeau că acesta era prea timid, prea serios și nu îndeajuns de înalt.

– Lasă-mă să-ţi spun ceva despre realitate, zise Emma. Verişoara mai mică a mamei mele va veni în vizită. Are vreo douzeci şi doi de ani, abia a absolvit la Wellesley, iar pentru mine e ca şi cum voi petrece vara la un seminar despre sex. Ştiu lucruri pe care voi nu le ştiţi. Trebuie să fiţi foarte atente ca să-l găsiţi pe *El*. Trebuie să alegeţi pe cineva care va fi prietenul vostru pe viaţă. Trebuie să fie suficient de drăguţ ca să vă doriţi să-l sărutaţi o viaţă întreagă. Adică să fie înalt. Când găsiţi acea persoană, vă apucaţi apoi de un plan de douăzeci şi patru de ore, toată ziua şi toată noaptea, încontinuu, dar până atunci...

– Avem zilele la dispoziţie, spuse Madeleine care, având un frate mai mare, părea să ştie acelaşi lucru. Şi nopţile cu lună plină.

– Nu nopţi, spuse Emma.

Stevie zâmbi, dar se simţi sfâşiată pe dinăuntru. Oare era ceva rău cu ea? Prietenele sale păreau mai bine pregătite pentru incertitudinile întâlnirilor. Ea nu glumise când spusese că acele cântece de la radio o făceau să viseze că se mărită. Vroia să se simtă în siguranţă pentru totdeauna, vroia să ştie că persoana pe care o iubea nu o va părăsi niciodată, nu o va răni niciodată. Vroia certitudini.

Emma fugi prin iarba înaltă care creşte între plajă şi mlaştină. Privi în jur, se întoarse cu un băţ de lemn alb lung, albit de sare şi soare.

– Ce faci? întrebă Stevie.

– Desenez un cerc magic, spuse Emma. Iar noi suntem în el.

Stevie şi Maddie se apropiară una de cealaltă, luându-se de mână. Emma veni şi ea, întinzând mâna şi desenă un mare cerc pe nisip. Se răsuci şi se răsuci, adâncind şi mai mult cercul.

– Arată ca soarele şi luna, spuse Stevie.

– Corpuri cereşti, spuse Maddie.

– Exact. Băieţii sunt ceva, dar prietenii adevăraţi, altceva. Hai să nu uităm acest lucru. Indiferent ce se va întâmpla. Să nu ne pierdem una de cealaltă...

Lui Stevie i se strânse gâtul. Deja se simţea trasă... dorea să se întâlnească cu Jon, în loc de prietenele sale. Vroia ca verile să continue pentru totdeauna, cu fetele mării lângă ea.

Dar asta nu însemna nimic pe lângă idea de a fi ţinută în braţe de un băiat, în noapte, care-i şoptea numele. Dar de ce oare nu puteau Emma şi cu Maddie să umple golul? Dacă îşi dorea acest lucru, dacă încerca destul de mult, ar putea face să se întâmple acest lucru... iar în timp ce fetele se tot învârteau, cu Emma care continua să deseneze cu băţul în nisipul fierbinte... părea că parcă o vrajă fusese aruncată peste ele.

– Nu ne putem pierde una de cealaltă, nu o vom face, cânta Maddie, intrând în spiritul magiei.

– Prin puterea cu care am fost investită, spuse Emma, cu puterea...

– Soarele amiezii, continuă Maddie.

– Luna plină şi pleiadele... adăugă şi Stevie.

– Eu vă declar acum... legate pe viaţă... termină Emma.

Ameţite, căzură pe nisip. Lui Stevie îi trecu prin cap că Emma declarase ce era evident. Nu fusese întotdeauna aşa? Stăteau întinse pe spate, râzând până ce le dăduseră lacrimile. Pentru Stevie, care stătea întinsă pe spate la soare, lacrimile care îi curgeau pe obraji erau pură emoţie şi doar pe jumătate din cauza râsului.

Când se ridicară, au început să fugă spre partea privată a plajei, în spatele stâncii care arăta precum un rechin alb uriaş. Emma a fost prima care şi-a scos costumul de baie.

Celelalte o urmară şi ele, fugind apoi spre mare după ea. Au format un alt cerc chiar acolo, la malul mării.

– Ar trebui să facem asta la noapte – scufundări în pielea goală în lumina lunii, spuse Madeleine călcând apa.

– Nu e atentă, spuse Emma cu pretinsă tristeţe.

Stevie aştepta – gândea acelaşi lucru ca şi Maddie.

– Ziua este pentru noi. Nopţile sunt pentru ei.

– Băieţi, spuse Maddie.

– Jon, spuse Stevie.

– Este vorba despre cum îi păstrăm, spuse Emma. Noi ştim că ne avem deja una pe cealaltă... dar chiar dacă nu suntem împreună, privind noaptea, ştim pur şi simplu că fata din lună ne face semne...

– Fata de pe lună? întrebă Stevie, plină de încântare.

– Mda. Bătrânul de pe lună a obosit, iar viitorul era clar.

– Este o slujbă pentru femei, spuse Stevie.

– Asta e de la sine înţeles, fii sigură, spuse Maddie.

– O ştii, spuse Emma şi se aruncară toate râzând în următorul val.

În acea zi de iulie Stevie plecă de la mătuşa Aida spre casă, hotărâtă să o sune pe Madeleine în acea după amiază. Dar până la urmă nu o sună deloc. Telefonă la informaţii şi primi adresa lui Madeleine Kilvert de pe strada Benefit din Providence şi scrise o invitaţie. Plecă cu ea în mână pentru a o trimite de la poştă. Poate înrăutăţea lucrurile; nu fusese foarte clară în acel bilet...

Dar lacrimile lui Nell, care plângea după mătuşa sa şi amintirea celor trei bune prietene de pe plajă, erau prea mult pentru ea, iar Stevie făcu singurul lucru pe care-l putea face: aruncă plicul în cutia poştală şi speră la ce era mai bun.

Într-o dimineaţă, în timp ce Nell era la centrul de recreere, Jack făcu o plimbare pe colină. Îşi spuse că era vorba doar de afaceri, fără nicio legătură cu visele erotice, pasionale, scăldate în transpiraţie, avute în timpul acelor puţine ore de somn pe care le dormise în această ultimă săptămână. Această vizită era făcută strict din cauza faptului că Stevie avusese şi ea o copilărie asemănătoare cu a lui Nell. Şi ea îşi pierduse de mică mama. Poate ea putea să-l ajute, să-i spună ce să facă.

Bătu la uşă, simţindu-se precum unul dintre acei băieţi care se căţăraseră în copacul din faţa ferestrei ei – temându-se să nu deranjeze şi totuşi dorind să ştie ce s-a întâmplat în interiorul lumii ei. Îşi simţea inima bătându-i în gât. Ea umbla desculţă prin bucătărie, îmbrăcată în blugi şi un tricou.

– Bună, spuse ea prin uşa rabatantă.

– N-aş vrea să te deranjez, spuse el. Pictai?

– Nu e nicio problemă. Poftim înăuntru. Ea îi deschise uşa, iar în timp ce trecea pe lângă ea, Jack aşteptă ca ea să spună ceva despre faptul că-l văzuse la răsăritul soarelui acolo, pe plajă, dar ea nu o făcu. Amândoi se prefăceau că nu se întâmplase nimic. Deşi o mai văzuse şi înainte, totul părea atât de nou acum. Vroia să pară serios, să mascheze puternica atracţie pe care o simţea faţă de ea. Iar asta era ceva serios – avea nevoie de ajutor cu Nell. Se opri în bucătărie.

– Totul e în regulă? întrebă ea.

– E bine. Ei bine, nu e chiar bine. Nell...

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat atunci când aţi fost aici. Nu am vrut s-o supăr atât de tare.

El dădu din cap. Răbufni, amintindu-şi de starea lui Nell din ultimele nopţi. Era extenuat din cauza nesomnului.

– Chiar trece printr-o perioadă grea.

– Ce vrei să spui?

– Nu doarme, plânge foarte mult. Noi... ea are un terapeut în Boston, Dr. Galford. Este un tip de treabă, mi-a fost recomandat de psihiatrul care a consultat-o în Atlanta după moartea mamei sale.

– Asta e bine. Ochii lui Stevie străluceau atât de puternic. Zâmbetul era acolo, la fel de cald ca întotdeauna, dar nu atât de larg. Îl făcu pe Jack să-şi dorească s-o îmbrăţişeze. Dorea să fie ţinut în braţe. Asta e, se gândi el. Îşi dorea doar pe cineva care să-l îmbrăţişeze şi care să-l asigure că se descurcă. Că nu încurcase lucrurile prea tare. Asta îl făcea să simtă zâmbetul lui Stevie. Dar el mai fusese atras şi altădată de zâmbete – şi nu prea avea încredere în sine pentru a-şi da seama ce se întâmplă.

– Bine că îl vede pe Dr. Galford. Sau bine că a mai văzut un doctor în Atlanta. Vezi, eu nu ştiu... nimic, nu m-am dus niciodată la un terapeut când am fost copil. Nici sora mea. Nu am avut niciodată probleme – motive pentru care să consultăm unul. Credeam că doar copiii cu probleme merg la psihiatru.

– Eu am consultat unul, spuse Stevie.

– Da?

Ea încuviinţă. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, dar era încă acolo, în ochii ei. Jack se aplecă spre ea. Îşi dorea să se poată bizui pe ea. Dorea ca să-şi dea seama cât de mult dorea ca ea să-l ia în braţe. Se simţea atât de obosit... viaţa lui Emma fusese o catastrofă. Nu mai putea repeta şi de data asta, nu cu Nell. Se străduí să stea mai drept.

– După ce a murit mama mea, mergeam în fiecare săptămână să mă vadă cineva. Nu cred că aş fi rezistat fără ea.

– Serios?

– Serios, spuse ea, complet uşurată.

– Ce ai făcut cu ea? Cum te-a ajutat?

– Ne jucam. Avea o casă de păpuşi, jucării. Obişnuiam să stau la masă şi să desenez. Nu ştiam atunci, dar învăţam să fiu artist şi cum să dau sens lumii mele prin poveştile despre asta... era întotdeauna vorba despre păsări. Păsări-mămici şi puii lor...

– La fel ca în cărţile tale.

– Da. Era mai uşor să scriu despre prihori care cădeau din cuib, gaiţe care zboară şi nu se mai întorc, decât despre oameni. Doctorul Galford desenează cu Nell?

– Nu ştiu. Înţelegerea este că ce se întâmplă acolo să rămână între ei.

– Asta e bine, spuse Stevie, revenindu-i zâmbetul pe buze. Tatăl meu făcea asta. A lăsat asta între mine şi Susan. O chema Susan.

– Mi-am dorit ca Nell să aibă o vacanţă. Am vrut doar să aibă timp să fie normală... nu să petreacă aceste zile de vară vizitând un doctor.

– Poate aşa va fi capabilă să se bucure de zilele astea pe plajă. Vizitându-şi doctorul.

Jack îşi mută mâna pe masă, degetul său atinse mâna lui Stevie. La rândul ei, îşi retrase mâna, dar când el o privi în ochi văzu atâta emoţie încât îşi dori din nou să o ia în braţe. Era împietrită – probabil îşi amintise de copilăria sa dureroasă. Trebuia s-o facă să înţeleagă cât de mult îl ajutase faptul că vorbiseră. Dar înainte să apuce să-i spună ceva, începu Stevie:

– Am simţit că venirea voastră aici cealaltă noapte a supărat-o. Poate din cauza faptului că îi amintesc de Emma.

Ştiind că noi am fost prietene... sau că a petrecut timp în această casă. Şi mai cred că îşi doreşte atât de mult s-o vadă pe Madeleine încât crede că eu sunt un mod de a-şi împlini această dorinţă.

– Ai dreptate, spuse Jack, răsunându-i plânsul lui Nell în urechi.

– Am decis să stau departe de ea, spuse Stevie. Şi să nu o mai invit pe ea... sau pe tine aici. Nu că mi-aş dori asta...

– Stevie...

Dar ea se retrase. O putea vedea cum tremură şi cum îi dispăruse zâmbetul. Această conversaţie o zguduise în adâncul sufletului – dar care parte din discuţie? Despre Nell? Sau Emma? Sau se uita la cearcănele de sub ochii lui, barba de două zile care avea nevoie de un bărbierit şi gândul că tatăl ei se descurcase mai bine cu ea?

– Am venit ca să-ţi cer sfatul. Nu trebuia să te deranjez.

Ea făcu un pas înainte şi îl prinse de mână. Atingerea îi arse inima.

– Nu mă deranjezi, şopti. Doar mi-e frică că fac mai mult rău decât să ajut. Cel puţin acum. Ceva din întâlnirea noastră a stârnit-o pe Nell. Mai ales că am invitat-o aici pe Madeleine.

– Da?

Prima sa reacţie a fost de bucurie, urmată apoi de... panică.

– Da, nu te speria – nu am de gând să forţez nimic.

– Chiar dacă nu eşti de acord cu decizia mea?

– Chiar şi aşa. Pari un tată grozav. Nu vreau să mă bag peste acest lucru. Voi încerca, chiar aşa voi face. Dar din moment ce pari să fii înclinat să faci acest lucru, de ce nu o duci pe Nell înapoi la doctorul Galford?

– Şi apoi?

– Vezi dacă se simte mai bine după aceea. Dacă da...

„Ne putem întoarce, se gândi Jack. Putem fi prieteni...". Se uită în jur: Madeleine urma să vină aici în vizită. Ce ar fi dacă îşi schimba hotărârea, s-o lase pe Nell s-o vadă pe Madeleine? Le-ar face fericite pe amândouă. Dar gândul de a-şi vedea sora, să se uite în ochii ei, s-o aducă înapoi în viaţa lor... era prea mult.

– Este îngrozitor prin ce trece Nell, spuse Stevie cu o voce mai puternică. Este cel mai rău lucru din viaţa unui copil. Să-ţi pierzi un părinte... dar Nell este puternică şi te are pe tine. Te descurci minunat.

– Chiar dacă o ţin pe Maddie deoparte?

Stevie îl privi ca şi cum vroia să se decidă cât de mult să spună.

– Nu te înţeleg de ce faci asta, spuse ea.

Nu putea să fie de acord cu asta, şi nici nu avea de gând să pretindă că ar face-o. Doar îl privea în ochi ca şi cum vroia să-l convingă să dea înapoi şi să-şi schimbe hotărârea.

Jack nu putea face asta.

Nu suporta să-i dea drumul la mână, dar ştia că va trebui s-o facă. Stăteau prea aproape. Era obosit, abia îşi mai amintea când s-a retras, luându-şi la revedere. Dar se agăţa de acel zâmbet.

Când ajunse acasă, aranjă o întâlnire de urgenţă cu doctorul Galford. Un drum rapid până la biroul din afara Bostonului, după orele de program, astfel încât doctorul s-o poată primi pe Nell. Jack aşteptă în camera de aşteptare în timp ce fetiţa era înăuntru împreună cu doctorul său. Oare desena? Sau picta o poveste despre cum îşi pierduse mama şi mătuşa în acelaşi an?

Jack nu ştia. Încercă să nu se gândească la sora sa, la cât de mult îi lipsea lui Nell. Oare Maddie era în drum spre Hubbard Point sau era deja acolo? Se gândea la zâmbetul lui Stevie şi la cuvintele pe care i le spusese : *pari un tată minunat*.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 9

Madeleine Kilvert îşi împachetă o geantă cu câteva lucruri, se asigură că Amanda supraveghea biroul şi îşi luă rămas bun de la soţul său. Conduse maşina pe aleea vechii lor case, pe strada Benefit, spre autostradă. Chris nu avusese nimic împotrivă ca ea să plece – era un soţ minunat, gata oricând să-i ridice moralul.

Iniţial, când a primit invitaţia de la Stevie, pe Madeleine nu a uimit-o prea tare. Primise poşta, se uitase prin toate facturile şi cataloagele. Apoi mai era un plic alb cu un scris care era vag familiar – oare unde îl mai văzuse?

Ştampila poştei – Black Hall, Connecticut, eliberă valuri de amintiri. Verile petrecute la Hubbard Point, o serie de căsuţe închiriate între care şi una unde trebuia să împartă camera cu fratele ei, apoi plaja situată între două stânci, zilele leneşe petrecute cu cele mai bune prietene ale sale...

Stevie... era din partea lui Stevie Moore.

Biletul era atrăgător de sumar şi la obiect:

Prezenţa ta este cerută pentru a sărbători luna plină din iulie. Doar regrete...

În josul paginii, un creion care desena umbrele a trei fete ce stăteau pe un dig, ţinându-se de mâini, privind luna plină care se ridica din mare. Razele lunii străluceau, o potecă pe apă.

Pe un afiş era scris *Fetele mării leşinate în lumina lunii.* Sub desen, Stevie notase data, o adresă şi cuvintele: Aranjează-ţi să rămâi aici!

Madeleine se grăbi să-i arate lui Chris.

– O Stevie Moore originală, spuse ea.

– Prietena ta cea faimoasă. Am auzit atât de multe despre ea de-a lungul anilor – o mare pictoriță.

– E vorba de noi trei. Ea nu știe de Emma.

– Dar cum a dat de adresa ta?

– Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Madeleine, studiind fix invitația.

Stevie era minunata sa prietenă care a „plecat". Fuseseră foarte apropiate, toate trei. Dar pe urmă Emma s-a mutat la Chicago, iar familia Kilvert nu a mai închiriat casa de la Hubbard Point. Emma a devenit membră a familiei, îndrăgostindu-se de Jack. Dar îndată ce toată lumea a plecat la colegiu, i-au pierdut urma lui Stevie. Ea le-a mai scris când și când, Madeleine i-a recunoscut scrisul și și-a amintit că a fost la Georgetown, unde a primit corespondență de la RISD.

La un moment dat, Stevie a șocat-o pe Madeleine anunțând-o că s-a măritat. Era un anunț subit – fugise, primărie, o afacere încheiată. Madeleine a sunat-o pe Emma și și-a amintit că amândouă s-au simțit ciudat, se întâmplase atât de repede, iar Stevie nici nu se gândise să le invite. Și-au amintit cât de mult se implicase cu băieții de pe plajă – Emma o dojenea adeseori, dar cumva Maddie a realizat că avea legătură cu imensul gol lăsat de moartea mamei sale.

Apoi... ce se întâmplase? Madeleine s-a logodit cu Chris, Jack s-a însurat cu Emma... nunți, sărbători în familie...

Au început să vadă cărțile lui Stevie în librării. Cariera sa se definea. Madeleine citea întotdeauna „nota autorului" la spatele cărții. Urmărea astfel viața lui Stevie. Unele cărți menționau un soț, altele nu. Pe Madeleine o întrista văzând

cât de intens se îndrăgostea Stevie. „Trăieşte viaţa unui artist – neconvenţională şi instabilă", obişnuia să spună Emma.

Madeleine a cumpărat odată o carte a lui Stevie – un cadou de Crăciun pentru Nell, când aceasta avea cinci ani. Acum, conducând pe şoseaua I-95, Madeleine încerca să-şi amintească povestea; ceva despre lebede... despre doi masculi care se luptau pentru o femelă. Emma îşi aruncase o privire pe carte, spunând: Aceasta este cu siguranţă viaţa lui Stevie... toată această dramă.

– Ei, într-adevăr, lebedele luptă până la moarte, spuse Madeleine. Îţi aminteşti la Hubbard Point, cum ne uitam la ele?

– Nu prea, răspunsese Emma, ţinând-o pe Nell pe genunchi. Nu-mi amintesc şi chiar nu-mi place ideea ca cineva să citească despre violenţă – chiar şi din lumea lebedelor. Biata Stevie – sper să nimerească mai bine şi să-şi găsească fericirea.

– A avut parte de o viaţă dură, spuse Madeleine. Faptul că şi-a pierdut mama. M-am gândit întotdeauna că asta a făcut-o să se mărite atât de repede, în colegiu. Mi-ar fi plăcut să nu fi pierdut contactul cu ea. Eram atât de apropiate! Cum poate viaţa să te îndepărteze unul de altul!

– Probabil ar fi plictisită cu noi, spuse Emma. Două doamne măritate, fericite, fără evenimente deosebite în viaţa lor...

– Pare o poveste interesantă, spusese Jack, frunzărind cartea. Iar desenele sunt grozave.

– Poate o fi aşa, dar nu pentru fiica noastră. Un gând frumos din partea lui Maddie să-i cumpere cartea, dar cred că o voi dona bibliotecii.

– Bine, spusese Madeleine. Îşi aminti cum îi dăduse lui

Jack o carte micuță – Emma era precum fusese mama sa, avea modul ei de a romanța viața, dorind ca totul să arate și eventual să fie perfect.

Între timp, Madeleine și Jack împreună cu familiile lor începură să se invite reciproc la Crăciun. În acel an erau la Atlanta, bucurându-se de fantezia de sezon a Emmei în alb și verde. Decoruri fantastice, un șir nesfârșit de colinde, prăjituri pentru toți vecinii, cea mai grasă gâscă de la cel mai bun măcelar din Peachtree Road.

Madeleine și fratele său se înțelegeau perfect, dintr-o singură privire – o iubeau prea mult pe Emma pentru a o convinge să nu o oprească pe Nell să-i citească cartea lui Stevie despre lebede și în multe alte privințe.

Madeleine evitase să privească realitatea din mariajul fratelui său – acesta o ținuse departe de ea. Iar Emma își ținuse nefericirea înăuntrul său, încercând toate modurile de a găsi alinarea.

Ironia a fost că, în câțiva ani, căutarea perfecțiunii a făcut-o pe Emma să se implice în religie. Ea se înscrisese în comitete, se lăsase dusă de val într-un grup de voluntari laici. Maddie privea cu uimire cum Emma părea să decidă că viața sa era frivolă și schimbase direcția curentului. Când Nell împlini șapte ani, Emma hotărî că nu va decora casa deloc, pentru a economisi banii pe care i-ar fi cheltuit pentru pom și lumini și beteală, considerând că era mai bine să-i doneze unui centru de caritate. Jack era supărat, fiindcă Nell fusese atât de dezamăgită. Madeleine își aminti în secret de Emma, Stevie și femeia aceea fără casă din Noua Anglie; se întreba dacă oare Emma își ispășea pedeapsa pentru faptul că luase atunci acei zece dolari.

Sau oare Emma chiar dorea să facă fapte bune – volun-

tariat pentru locurile unde era într-adevăr nevoie, să schimbe lumea puţin? Cu siguranţă nu ştia că ultima sa alegere îi va distruge familia.

Toate astea şi altele fuseseră prezente în prima sa reacţie când citise biletul lui Stevie; emoţie, amintiri fericite, excitare, curiozitate şi nevoia de a spune cuiva întreaga poveste. Dar acum, în timp ce conducea spre sud, traversând frontiera dintre Rhode Island şi Connecticut, în timp ce se apropia de Hubbard Point, nu se mai simţea atât de optimistă.

Desenul lui Stevie cu cele trei fete... Stevie, Madeleine şi Emma. *Fetele mării toropite în lumina lunii.* Maddie nu putea să nu se gândească la declaraţia de atunci a Emmei: *zilele sunt pentru noi, nopţile sunt pentru ei...*

Emma. În timp ce conducea, Madeleine nu putea să nu observe scaunul gol de lângă ea. Îi lipsea tare mult cumnata sa. După accident, aflată la recuperare în spital pentru piciorul rănit şi pentru spate, Madeleine întâlnise alţi pacienţi care supravieţuiseră unor accidente grave. O femeie care-şi pierduse un braţ îi povestea lui Maddie despre sindromul membrului lipsă.

– Câteodată stau aici şi simt că braţul drept mă mănâncă şi aş vrea să mă scarpin. Mâncărimea este atât de reală. Sau mă duc şi iau un creion – sunt atât de obişnuită să scriu cu mâna aceea şi sunt surprinsă că nu o pot face. Este exact ca şi cum ai avea un braţ-fantomă.

Acum, în timp ce conducea de-a lungul golfului Mystic Seaport, Madeleine ştia că suferă de sindromul fantomă Emma. Părea imposibil că ea nu mai era acolo – lângă ea, vorbind, schimbând posturile de radio de la rockurile favorite ale lui Madeleine la posturile cu muzică clasică, elegantă, preferate de ea.

Iar un sindrom îl preceda pe altul. Acum Madeleine experimenta sindromul fantomă Jack, sindromul fantomă Nell. Îi lipseau fratele şi nepoata sa atât de mult. Era mai greu, nu mai uşor.

Ce rezolva oare întorcându-se la Hubbard Point, locul unde ea şi Jack o întâlniseră prima oară pe Emma? Poate Stevie avea gânduri fericite despre cele trei adolescente, dar pentru Madeleine cele mai pregnante amintiri despre Hubbard Point aveau legătură cu faptul că cei din familia lor veniseră împreună acolo.

Urma să fie dificil, să încerce să explice asta unei femei care, aparent, se mărita aşa cum îşi schimbau alţii pantofii. Poate Stevie era grozavă în felul ei, dar Madeleine nu se aştepta ca aceasta să înţeleagă prin ce trecea ea. Se privi în oglinda din spate; acest ultim an de coşmar chiar se oglindea pe faţa ei. Se îngrăşase şi căpătase obiceiul să bea mai mult decât ar fi trebuit – pentru a uita lucrurile pe care nu mai suporta să şi le amintească.

Madeleine spera că spiritul liber al lui Stevie să se extindă şi la a-ţi plăcea să bei. Adusese cu ea două sticle de şampanie – Cordon Rouge. Trebuiau să toasteze cum se cuvine luna plină din iulie.

Amorţeala era singurul mod de a privi lucrurile!

Tara, mătuşa lui Peggy, avea o bicicletă pentru două persoane. După pauză şi masa de prânz, Nell şi Peggy plecară cu bicicleta. Mama lui Peggy avea grijă de Nell cât timp tatăl ei era plecat la Boston cu problemele de serviciu; fusese şi ea acolo. Nell le privi pe cele două femei arătându-le fetelor cum se proceda, să mergi cu acea bicicletă lungă şi albastră în susul şi josul străzii liniştite din spatele mării.

– Una dintre voi va sta la cârmă, strigă Tara. Cea din faţă. Cealaltă stă în spate şi trebuie să cedeze complet controlul.

– Ceea ce este cel mai greu lucru din lume de făcut, strigă mama lui Peggy, care venea râzând în spatele lor. Să cedezi controlul!

– Cum? întrebă Peggy. Nu vreţi să vorbiţi pe limba noastră?

Nell le privi pe cele două femei şi se gândi la propria sa mamă şi mătuşă. Şi ale ei se comportau la fel: râzând, glumind, spunând lucruri doar de ele înţelese. Femei mature cu secrete de adolescente. Ce era amuzant, în loc să se simtă dată la o parte, Nell se simţea în siguranţă văzându-le împreună. Aşa se simţea acum, privind cele două femei amuzându-se şi râzând.

Purtau amândouă pălării de paie asortate cu margarete la panglică. Doamna McCabe purta un tricou de la şcoala Black Hall şi pantaloni scurţi, iar Tara purta peste costumul de baie o cămaşă neagră şi pantaloni FBI inscripţionaţi cu litere galbene. Tara mergea pe bicicletă pe mijlocul drumului, mişcându-se încoace şi încolo, ca şi cum era la o cursă cu obstacole invizibile. Mama lui Peggy îşi scoase picioarele goale din pedale şi le ţinu în aer strigând: Heiii!

– Mamă, eşti complet caraghioasă, spuse Peggy.

– Nu se poate abţine, spuse Tara, oprind bicicleta albastră în faţa fetelor. Nu mai are nicio speranţă.

– Eşti geloasă fiindcă am aşa o voce, spuse doamna McCabe.

– Hiiii, strigă Tara şi mai tare, deşi se opriseră. Hiiii!

– Doamne, sunteţi nebune amândouă, spuse Peggy, dar continuă să râdă la rândul ei. Nell încercă, dar era prea ocu-

pată să-şi amintească cum o tachina mătuşa sa pe mama ei pentru că avea aşa o casă perfectă: întotdeauna curată, nicio urmă de praf, nimic care nu era la locul lui, o grădină precum o poză dintr-o revistă. Altceva o făcea să-şi amintească de casa sa: grădinile Tarei şi ale mamei lui Peggy erau atât de frumoase şi îngrijite.

– Sper că Nell se simte bine cu noi, aşa e, Nell? o întrebă doamna McCabe.

– Da, totul e bine, spuse ea dând din cap.

– Mulţumesc. Acum, cine vrea să conducă? întrebă Tara.

– Eu, spuse Peggy.

– Eşti de acord, Nell? întrebă doamna McCabe. Poate crezi că e uşor să stai în spate dar, crede-mă, nu e. Ai acolo mânerele acelea, dar nu poţi conduce.

– E bine, spuse Nell.

Tara îi arătă lui Peggy unde este frâna de mână şi se asigură că şaua se afla la înălţimea potrivită, iar doamna McCabe îi potrivi şaua lui Nell şi o ajută să se urce. Îi simţea braţul puternic şi sigur, iar pentru câteva secunde Nell îşi aminti cum era să ai o mamă.

Fetele pedalară în susul şi-n josul drumului de câteva ori, apoi se-ndreptară spre marginea mării şi ponton, în jurul golfului unde acostau bărcile, sus, pe drumul care înconjura mlaştina. Trecură de magazinul Foley, se îndreptară spre vechiul cimitir, după căsuţa unde locuia Nell, în sus spre Point. Ca şi cum Peggy i-ar fi citit gândurile lui Nell...

Peggy trebuia să stea ridicată pe jumătate în timp ce pedala pe bicicletă spre deluşorul dinspre strada închisă unde locuia Stevie; Nell pedala şi ea cu toată puterea, ca să ajute cumva. Copacii înalţi umbreau drumul, iar apa era răscolită de o briză uşoară, proaspătă. Peggy îi făcu semn să se uite

spre stânga, spunând ceva despre faptul că urma să fie lună plină în acea noapte şi pe care o puteau urmări şi ele.

Însă Nell privea undeva în dreapta: spre casa lui Stevie. Era acolo, umbrită de stejari şi pini; în lumina aceea olanele albe păreau albastre. Se întreba dacă aşa arăta când mama sa şi mătuşa Madeleine veneau aici în vizită, când era într-adevăr albastră.

Se gândi la puiul de cioară, se întrebă dacă învăţase să zboare. Se întreba dacă Stevie se gândise vreodată la ea. Dacă se întrebase de ce Nell nu mai venise pe acolo.

Nell ştia că motivul pentru care tatăl ei nu a mai lăsat-o să meargă la Stevie nu era din cauza programului ei de scris. Era fiindcă Nell avusese acea cădere, fiindcă lansase subiectul despre mătuşa sa Madeleine. Nell ştia că tatăl său era hotărât în ceea ce privea faptul că nu dorea ca ea să-şi vadă mătuşa şi nu dorea ca Stevie să răscolească lucrurile, înrăutăţindu-le.

Acest gând îi aduse lacrimi în ochi. Dacă Peggy ar fi întors capul, Nell i-ar fi spus că de vină este vântul, că îi intrase praf în ochi. Pedalară până la capătul drumului, se întoarseră şi veniră înapoi.

La cea de-a doua trecere, Nell observă că afişul era încă acolo:

VĂ ROG SĂ PLECAŢI!

Văzându-l, îşi muşcă buzele. Nu vroia să plece. Vroia să urce dealul, să bată la uşa lui Stevie, să bea sirop de ghimbir cu o felie de piersică şi să privească tablourile lui Stevie şi ale mătuşii Aida, apoi să vorbească despre mama sa, despre mătuşa Maddie, despre toate.

Chiar atunci, o maşină de culoarea untului opri la capătul drumului. Probabil şoferul căuta o adresă, fiindcă nu văzuse

semnul, fiindcă nu văzuse bicicleta – Peggy fu nevoită să pună frână pentru a evita maşina. Mişcarea o făcu pe Nell să simtă un gol în stomac.

– Şofer nebun din Rhode Island, strigă Peggy.

– Rhode Island?

– Mda. Cu o plăcuţă de înmatriculare pe care scria *„Statul Oceanului"*.

Nell nu răspunse, gândindu-se ce curios era ca o maşină din Rhode Island să vină pe strada lui Stevie în timp ce ea visa cu ochii deschişi despre mătuşa ei. Mătuşa Madeleine şi unchiul Chris se mutaseră în Rhode Island, Providence. Nell ştia fiindcă mătuşa ei încă îi mai trimitea vederi. Ea nu-i răspundea, dar mătuşa Maddie nu a încetat niciodată să încerce.

Peggy pedală spre colină, în jos spre plajă.

– Pregăteşte-te! îi strigă lui Nell. Crezi că ne descurcăm cu dealul?

– Sper.

– Ţine-te bine.

– Mă ţin.

Prinseră viteză. Nell se întoarse pe jumătate, să arunce o ultimă privire spre casa învăluită în umbra albastră. Încercă să vadă maşina din Rhode Island, dar Peggy pedala prea repede.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, se gândi ea. Dacă ar putea fi împreună cu toţii.

Se ţinu strâns de barele pe care nu le putea manevra, închise ochii fiindcă Peggy era la comandă şi oricum nu mai conta. Simţi vântul cum îi adie prin păr şi îşi dori, îşi dori...

CAPITOLUL 10

Stevie se plimbase noaptea trecută prin întuneric. Urcase desculță drumul spre casa lui Jack. Stând în spatele gardului viu din lemn câinesc, ascultase greierii și mirosi vântul sărat ce răvășea frunzele pe deasupra capului.

Ferestrele căsuței erau deschise. Îi venea să strige la geam, să-l roage pe Jack să vină la ușă, să-i dea drumul înăuntru. Ar fi vrut să-l întrebe cum decursese vizita lui Nell la doctorul Galford. Făcu un pas spre gardul viu, apoi se opri.

Stăteau pe canapea. O lumină aurie ce venea de la o veioză de masă ilumina părul castaniu al lui Nell; capul lui Jack era aplecat aproape de al lui Nell, iar sunetul vocii sale calme se auzea acum prin fereastra deschisă.

– „Șoarecele de câmp alergă spre copacul căzut, strecurându-se în gaură în timp ce bufnița se năpusti prin întuneric, cu aripile deschise..."

Stevie o privi pe Nell care stătea cuibărită în brațele lui, auzi tonul din vocea lui Jack în timp ce îi citea din *„Bufnița Nopții"*. Văzu încântarea din ochii lui Nell, care era atât de aproape de tatăl său, îl privi pe Jack remarcând felul în care o privea, asigurându-se că nu e prea speriată. Stevie îngheță, stând acolo în curte. Vroia să intre înăuntru, dorindu-și acest lucru mai mult decât își amintea că și-ar fi dorit ceva de mult timp. În schimb, se întoarse și plecă spre casă prin noaptea caldă.

Acum, din nou Stevie stătea deoparte și privea cum se desfășoară o altă dramă care o implica și pe Nell – stând la fereastra sa de la bucătărie și așteptând-o pe Maddie să so-

sească, văzu bicicleta de două persoane mergând foarte repede. Chiar în acel moment văzu o maşină de culoarea untului care rula încet pe stradă, văzu bicicleta întorcându-se brusc, le recunoscu pe Nell şi pe prietena acesteia, ţinându-şi respiraţia când o văzu pe Madeleine care coborâse din maşină.

Inima începu să-i bată în timp ce aştepta ca Madeleine şi Nell să se vadă. Dar acestea nu se văzură, iar Stevie nu ştia cum să se simtă – uşurată sau dezamăgită. Deschise uşa şi se grăbi să coboare dealul.

– Ai reuşit! strigă ea.

– Nu-mi vine să cred! spuse Maddie.

Se îmbrăţişară iar şi iar. Stevie luă bagajul lui Maddie şi urcară pe scări braţ la braţ.

– Locul ăsta e neschimbat, spuse Maddie, uitându-se prin prejur. Imediat ce am ajuns sub estacada trenului m-am simţit de parcă am intrat în Brigadoon sau altceva.

– Tărâmul timpului pierdut, spuse Stevie.

– Casele sunt atât de mici şi demodate, grădinile arată ca-n peisajele de provincie din Irlanda, copiii încă pedalează pe biciclete pe mijlocul străzii de parcă ar fi a lor – la fel cum făceam şi noi! Aproape că am dat peste o bicicletă pentru două persoane.

Stevie îşi ţinu răsuflarea, dar Madeleine nu mai spuse nimic despre asta. Intrară în casă, iar Madeleine se plimbă pe acolo exclamând plină de încântare:

– Doamne, e neschimbat! Parcă îl văd pe tatăl tău la biroul de acolo! şi arătă spre biroul de mahon din colţul camerei. Eram atât de cuminţi când lucra aici... şi-mi amintesc ce tare era să ai un tată a cărui muncă era să scrie poezii!

Stevie zâmbi.

– Şi eu simţeam acelaşi lucru.

– Mă întrebam de ce, cu această privelişte minunată – arătă spre ferestre, care dădeau spre colina din faţă, spre plajă şi golful albastru ca safirul de dedesubt – îşi aranja biroul astfel încât să fie îndreptat cu faţa spre perete. Şi l-am întrebat, iar el mi-a răspuns: „Fiindcă poezia are nevoie de un alt fel de peisaj, unul în care priveşti în interior".

– Îmi aduc aminte.

– Şi tu gândeşti la fel?o întrebă Maddie. Te-ai descurcat atât de bine, Stevie. Sunt atât de mândră de cărţile tale. Şi tu ai nevoie de o privire interioară?

– Din contră! râse Stevie. Hai sus, să-ţi arăt camera ta şi atelierul meu.

Merseră sus. Stevie îi oferi lui Maddie camera de oaspeţi, unde mama mamei sale obişnuia să doarmă. Era îndreptată cu faţa spre est şi deoarece casa era aşezată într-un unghi care ieşea în afară spre Sound, apa albastră era vizibilă printre copacii din partea aceea a casei. Apoi intrară în camera lui Stevie.

– Este incredibil, spuse Madeleine, uitându-se la dormitorul-atelier. Se întindea pe lăţimea casei, cu ferestre imense ce dădeau spre plajă. Fiind aşezată la înălţime, locuinţa avea o privelişte incredibilă spre sud-vest, spre golf. Un tablou simplu, foarte modern şi şocant, atârna pe unul dintre pereţi. O pasăre neagră stătea cocoţată pe o stinghie într-o colivie. Rafturile cu cărţi se aliniau pe peretele interior.

– Nu-mi amintesc ca dormitorul tău să fi fost atât de mare, atunci când eram copii.

– Nu era. După ce a murit tata am decis să păstrez casa, am dărâmat un perete şi am făcut o cameră lungă din două.

– Aici pictezi... spuse Madeleine stând în faţa şevaletului lui Stevie, privindu-i picturile.

– Da... îmi place să mă dau jos din pat direct la treabă. Cred

că... îmi folosesc visele ca să mă inspir. Roşi. Privind-o pe Madeleine care se uita la tabloul ce reprezenta două păsări colibri cu penajul gâtului de culoare roşie, pereche ce sorbea nectarul din florile roşii, Stevie se-ntrebă ce ar crede prietena sa dacă ar şti că cele mai recente vise ale sale erau despre Jack.

– Sunt minunate, spuse Maddie. Asta este noua ta carte?

– Da. Îşi privi munca: două păsări minunate cu penajul de culoare verde, simbolul ei pentru speranţă şi perseverenţă. Se gândi cum se schimbase povestea de la începutul verii. Iniţial era vorba despre două păsări şi lunga lor migraţie din Noua Anglie spre Costa Rica; acum era vorba despre o vară din viaţa unei perechi care avea cuibul şi îşi creştea puiul – inspirată de un vis de-al lui Stevie şi de întâlnirea cu Nell. Constanta în ambele poveşti era viţa-de-vie roşie înfloritã care atrăgea şi hrănea micile păsări.

– Sunt atât de onorată să o văd în lucru, spuse Madeleine. Să mă gândesc că vechea mea prietenă va ajunge aşa un artist cunoscut.

– Eşti drăguţă că spui asta, spuse Stevie zâmbind.

– Cred că toată lumea de la Hubbard Point este foarte mândră.

– Copiii de aici mă consideră o vrăjitoare.

– Glumeşti.

– Am devenit excentrica acestei generaţii – la fel ca bătrâna Hecate. Îţi aminteşti de ea?

– Da, sigur. Mai este aici? Dar doamna Lightfoot şi doamna Mayhew – încă mai stau acolo? Dar mătuşa ta mai locuieşte în castelul acela ciudat? Ah, şi toţi acei băieţi drăguţi care ne plăceau. Trebuie să-mi povesteşti tot despre toată lumea. Aceasta era raţiunea noastră de existenţă atunci – plaja şi băieţii.

– Hai afară să bem niște ceai la gheață – o să te pun în temă cu toate. O luă în jos pe scări înaintea lui Maddie, simțindu-se ușor vinovată. Avea o agendă secretă despre care prietenele ei nu știau nimic. Faptul că era cu Madeleine o făcu să se simtă curios – părea atât de vulnerabilă. Aceasta purta o jachetă neagră, largă, deși afară erau treizeci de grade, pentru a-și ascunde greutatea pe care o căpătase. Ochii lui Madeleine erau atinși de tristețe – ea nu își putea închipui că Stevie știa deja de ce.

Stevie deschise ușa laterală, o pofti pe Maddie să stea într-un scaun de tek așezat sub o umbrelă albă și se duse apoi în bucătărie să pregătească o tavă. Când se întoarse pe terasă, Maddie își atinse buzele cu degetul, arătând spre viță-de-vie. Păsărelele colibri ce cântau – care intrau și ieșeau din florile tubulare.

Stevie servi ceaiul cu gheață și biscuiții, apoi cele două prietene rămaseră în tăcere, privind păsările. Penele lor verzi radiau în lumina soarelui, cu aripile ca în ceață. În sfârșit, când își luară zborul, Madeleine deschise discuția.

– Emma ar iubi asta, spuse ea.

Stevie apucă strâns paharul, întrebându-se ce ar trebui să spună.

– A murit. Într-un accident de mașină, în urmă cu un an.

– Îmi pare atât de rău. Dacă Maddie se întreba de ce nu era surprinsă, nu o arătă.

– Ea s-a măritat cu fratele meu, Jack. Știi că s-au întâlnit aici, pe plajă. Madeleine privi în josul dealului.

– Da, spuse Stevie, încercând să respire, imaginându-și-l pe Jack și pe Nell cum stăteau aici pe canapea, cu câteva seri în urmă.

– S-au întâlnit acolo, pe ponton, spuse Madeleine. Arătă

spre pavilionul albastru, un acoperiş construit peste ponton doar pentru umbră. Au ieşit împreună toată perioada cât a fost ea la colegiu şi el la facultate. Jack s-a dus la MIT şi a devenit inginer. Emma a mers la Wellesley. Când a absolvit, s-au căsătorit şi s-au mutat în Atlanta. Ea nu a muncit cu adevărat niciodată, dar a devenit voluntar pentru ajutorarea drogaţilor. Dacă aveai nevoie de ceva şi nu aveai bani, o sunai pe Emma.

– Serios? întrebă Stevie, încercând să şi-o imagineze pe Emma în această postură.

– Obişnuiam s-o tachinez spunându-i că a căpătat conştiinţă socială ca să se achite faţă de femeia cu cărucior din Noua Anglie... s-a dovedit a fi o bună strângătoare de fonduri.

– Asta nu ar trebui să mă mire deloc, spuse Stevie, gândindu-se la trecut. Îmi amintesc acea zi când a obţinut acei bani – tot ce a făcut a fost să zâmbească la acei tineri cadeţi. A venit spre mine, ţinând acele două bancnote de zece dolari... cu acel zâmbet diabolic pe faţa sa. A spus: „A fost cel mai uşor lucru pe care l-am făcut vreodată" şi am izbucnit toate în râs.

Zâmbiră amândouă gândindu-se la zâmbetul Emmei şi la felul în care reuşea să-i convingă pe băieţi să facă ce vrea ea.

– Am pierdut legătura cu voi amândouă, spuse Stevie. Am fost de nedespărţit în acele veri şi nu mi-am imaginat că nu vom fi în legătură totdeauna. Dar viaţa a devenit haotică...

– Noi te-am urmărit cu toţii, spuse Madeleine. Tu erai prietena noastră faimoasă. Îmi amintesc filmul făcut de Disney după cartea ta despre prihorii din livadă.

– Trebuia să se filmeze aici în Connecticut, dar au filmat în schimb în Bainbridge Island, Washington.

– L-am urmărit, sperând să te vedem şi pe tine.

– Eu eram fermiera. Eram matca albinelor, cu o plasă pe faţă. Dacă ai fi clipit, nu mă mai vedeai. L-aţi văzut, tu şi Emma?

– Nu, Emma nu l-a văzut, răspunse Maddie, iar felul în care a spus-o o făcu pe Stevie să simtă un gol în stomac. Chris, soţul meu şi cu mine.

– Aş fi dorit ca Emma să fi fost aici, spuse Stevie.

Madeleine o aprobă.

– Îmi lipseşte în fiecare zi. Pe drumul de la Providence mi se părea de necrezut că ea nu era cu mine. Noi amândouă... nu e corect. Eram întotdeauna trei.

– Acolo, jos, spuse Stevie uitându-se la plajă. Părea a fi la un milion de kilometri depărtare, toţi acei oameni fericiţi, familii cu copii, prietene cu prosoapele apropiate, pături şi umbrele care acoperă nisipul. Stevie se uită la pielea palidă a lui Madeleine şi la a sa şi se gândi cât de departe de plajă păreau a fi acum cele două fete care altădată practic trăiseră acolo.

– Emma nu ar accepta una ca asta, spuse Madeleine. Să stea aici în haine de stradă. Ar fi deja în costumul de baie, ungându-ne pe spate cu cremă de bronzat.

– Poate ar trebui să facem ce făcea ea...?

– În niciun caz, spuse Madeleine. Mi-e foarte bine pe terasa ta, privind toţi acei oameni slabi care se distrează.

– Provocarea caloriilor, spuse Stevie.

– Tu vorbeşti. Uite ce e, hai să vorbim de ale noastre. Soarele este sus? Ei, deci e undeva. Am adus şampanie – am împins-o în frigider în timp ce veneam aici. Hai s-o desfacem şi să bem în cinstea acelor zile minunate.

Stevie se duse în bucătărie şi luă una dintre sticlele aduse

de Maddie din frigider. Umplu un pahar cu suc de ghimbir pentru ea, luă un pahar de şampanie din spatele raftului şi se întoarse pe terasă.

– Acestea au fost cadouri de nuntă şi e pentru prima oară când le-am folosit, spuse Stevie, aşezând paharul de şampanie pe masa de tek, a fost după cea de-a doua nuntă. A avut loc chiar aici, chiar pe această terasă. Tu stai chiar pe locul unde am spus: Da!

– Te-ai măritat în casa copilăriei tale – ce romantic!

– Este un fel de a spune, zise Stevie posomorâtă. Desfăcu folia, scoase sârma din jurul dopului şi deschise ca un cunoscător sticla de şampanie fără a scoate niciun pocnet – doar o uşoară cascadă, aşa cum o învăţase Linus. Turnă în pahar.

– Ce înseamnă asta? Tu nu bei cu mine?

– Ba da. Doar că mi-am luat porţia de şampanie pe viaţă. Berea de ghimbir e mai bună acum pentru mine.

– Eh, asta nu mai e distracţie, spuse Madeleine încruntându-se, dar ridică paharul.

– În cinstea ta, Emma! Oriunde ai fi.

– Pentru fetele mării! spuse Stevie. Sorbiră din pahare. Madeleine îl bău pe al său aproape jumătate. Stevie îşi aminti cum obişnuia să bea aşa; aproape că simţi uşurarea pe care probabil că o simţea Madeleine acum.

– Fetele mării, spuse Madeleine, încântată de frază. Îţi aminteşti, era ca un club de femei. Doar noi trei.

– Fetele mării acum, fetele mării mâine, fetele mării până la sfârşit, spuse Stevie. Se uită spre deal. Nisipul era atât de alb, iar golful Sound era atât de albastru, ca şi cum apa dintre maluri era ca o oglindă ţinută spre cer. O privi pe Madeleine cum îşi umple din nou paharul.

– În cinstea... începu Maddie, apoi se opri. Privi în zare ca şi cum încerca să găsească ceva potrivit pentru următorul toast. În cinstea a ce...?

Coloana lui Stevie se curbă în timp ce stătea nemişcată, cu următorul toast pe buze. Nu e timpul, îşi spuse ea, va trebui să aştepţi. Cât de greu era şi totuşi reuşi. Iar Maddie găsi chiar ea cuvintele pentru următorul toast:

– În cinstea faptului că suntem din nou împreună!

– Din nou împreună, murmură Stevie.

Ciocniră paharele. Madeleine sorbi fericită băutura sa şi nu păru să-şi dea seama că privirea lui Stevie era îndreptată spre plajă, spre o casă din spatele digului, la marginea mlaştinii de un verde argintiu. O casă cu o grădină minunată, cu două femei ce purtau pălării de paie care stăteau în mijlocul drumului – Bay McCabe şi Tara O'Toole, care le întâmpinau pe cele două fete aflate pe bicicleta de două persoane.

Jack era la Boston, în biroul său de la Structural Associates, aflat la etajul treizeci, privind avioanele aterizând pe aeroportul Logan, peste golful albastru strălucitor. Francesca intră şi închise uşa după ea. Arăta minunat, îmbrăcată cu gust într-un costum perfect croit de la Prada, cu pantofi negri, cu toc cui. Tenul îi strălucea după două săptămâni petrecute la nişte prieteni din Nantucket. Se aplecă peste biroul lui.

– Ce faci, străine?

– Bună, Francesca.

– Să vedem. Ţi-am trimis poze de la Siasconset, care erau extrem de încântătoare – după părerea mea – eu pe iahtul prietenului prietenei mele şi invitaţii pentru tine, să te urci într-un ferryboat să vii să mă vezi, iar tu m-ai ignorat.

– Nu te-am ignorat...

– Toată vara te-ai făcut nevăzut. Ai venit de la Boston în Atlanta cu luni de zile în urmă şi abia dacă te-am văzut în iunie. Şefului nici nu-i pasă că abia dacă mai vii la birou, spuse Francesca. Mă întreb dacă şi-a dat seama ce e cu tine...

– Să-şi dea seama?

– Că pleci din firmă. Jack privi fix la tipăriturile albastre de pe biroul lui. Erau cel mai recent proiect al lui, un nou pod peste autostrada din New Hampshire. Francesca lucrase cu el la acest proiect. Îşi aminti ce surprins fusese când l-a sărutat, la prima vizită după ce începuse construcţia. Se simţea rău. Nu fiindcă părăsea firma şi pe ea, ci fiindcă nu mai avea niciun sentiment pentru nimic.

– Cum ai auzit?

– Nu am auzit, am văzut. Am văzut că nu mai stai pe aici deloc. Cum şeful îi dă lui Taylor tot acel proiect grandios. Cum sunt singură în weekend. Când credeam că ne-am simţit bine în vara asta.

– Nu e vorba de tine, Francesca. Acum privirea i se opri pe punga de la Librăria Faneuil Hall. Avea înăuntru mai multe cărţi pentru Nell, toate de Stevie Moore. *„Prihorul Roşu"* şi *„Vântul Nordului"* şi *„Insula din Golf"*. El credea că nimic nu întrecea *„Bufniţa Nopţii"*, dar a vrut să le cumpere pe toate. Îşi ridică privirea de la pungă.

– Nu? Ei bine, se simte că aşa ar fi. Am vorbit cu Ivan Romanov şi m-a întrebat dacă voi veni să te vizitez la Inverness. Chiar nu puteai să-mi spui tu însuţi?

Jack o privi fix. Nu avea nicio scuză, nicio justificare. Era o femeie frumoasă, un inginer bun, o colegă minunată. Umblase pe la spatele ei, acceptând o slujbă de la un client al firmei.

– Îmi pare rău dacă tu crezi că ţi-am suflat-o.

– Mi-ai suflat-o? Scuză-mă, dar eşti un idiot. Nu vroiam acea slujbă – ştiam că Ivan plănuia să le spună celor de la personal – mi-a pomenit de ea în acelaşi timp ca şi ţie. Mă simt trădată. Suntem prieteni, Jack. Credeam că putem fi mai mult de atât.

– Îmi pare rău. Jack ar fi vrut s-o ia de mână, fiindcă şi el se gândise că ar fi putut fi mai mult de atât. Oare când i s-au schimbat sentimentele? Când Nell a cunoscut-o, el a ştiut...

– Ce a fost? Ai încercat să ai o relaţie cât timp lucram împreună? Am forţat eu nota prea tare?

– Ai fost, eşti minunată. Ţi-am spus, nu e vina ta.

– Atunci, despre ce e vorba?

– E vorba de noi, de mine şi Nell. Am fost ca într-un uragan. Aşa se simte. O furtună puternică care a dărâmat casa de lângă noi. Nimic nu mai e sigur sau corect. Nu ar fi drept din partea mea să mai invit pe altcineva în furtună.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Ce metaforă minunată!

– Asta e tot ce pot scoate acum din mine.

– Copilul tău este atât de traumatizat încât nu te poţi întâlni cu nimeni, astfel încât o smulgi din America şi o duci în Scoţia. Da, e rezonabil, într-adevăr.

Jack se gândi la Stevie şi la ceea ce spusese despre „geografii", privirea îndreptându-i-se din nou spre pungă.

– Părinţii mei erau divorţati, spuse Francesca. Nell e mare acum. Va accepta întâlnirile tale. Va depăşi acest moment. Nu trebuie s-o protejezi...

Jack simţi gheaţă în vene. Cuvintele Francescăi au trecut prin el. Se gândi la Emma pe patul de spital, Madeleine în al său, golul uriaş din familia sa şi a lui Nell.

– Divorţ? Părinţii lui Nell nu sunt divorţaţi. Mama ei a

murit. A fost ucisă deodată, într-o zi minunată în Georgia, în timp ce conducea maşina spre casă cu sora mea.

– Nu vreau să par insensibilă, înţeleg ce vrei să-mi spui. Părerea mea e că eşti depăşit. Un tată care începe să vadă alte femei este la fel ca şi o femeie – se va frige indiferent de situaţie.

Jack dădu tare din cap. Ştia că acest schimb de replici doar făcea lucrurile mai uşoare pentru el. Mult mai uşor decât ar fi meritat.

– Nu, nu înţelegi, spuse el. Ea are o problemă cu noi. Nu este pregătită pentru ca eu să mă întâlnesc cu alte persoane. Să te văd pe tine. Îmi pare rău, Francesca.

Ea puse mâna pe clanţă şi îl privi fix.

– Ar trebui să-ţi pară!

Prin cap îi treceau o mulţime de comentarii, dar rămase tăcut şi o lăsă pe ea să aibă ultimul cuvânt. Se simţi uşurat când ea plecă şi închise uşa în urma ei. Se lăsă pe spate în scaun. Privind în jur, îşi dădu seama că acest loc nu era deloc ce îi trebuia. Venise la Boston să scape de durerea şi singurătatea din Atlanta. Francesca încercase să fie o bună prietenă, dar nu era de ajuns. Deschise sertarul şi scoase paşaportul lui şi al lui Nell.

Oare ce va zice de Scoţia? Deodată nu-şi putea imagina la ce se gândise când făcuse aceste planuri. Se imagină stând în bucătăria lui Stevie, vorbind despre doctorul Galford. De atunci, Nell îl vizitase de două ori. Dintr-o dată dormea mai bine. Oare va trebui să găsească un nou doctor în Inverness? Şi cu cine va trebui să vorbească Jack atunci când se simţea copleşit de toate prin câte trecea Nell?

La început Scoţia păruse un loc bun pentru a duce o fetiţă. Părinţii lui Jack călătoriseră acolo cu el şi Madeleine

când erau mici. Îşi aminti că îi cumpăraseră lui Maddie un kilt. Roşu cu verde, prins cu un ac mare de argint în faţă.

Fuseseră în ţinuturile nordice de sus, vizitaseră vechii munţi rotunjiţi de la marginea mării, luaseră un feribot până la insula Harris pentru a cumpăra stofă de tweed. Apoi se întorseseră pe continent, unde au stat la un hotel care avea vedere spre lac. Tatăl lor închiriase o barcă pentru a-i duce să pescuiască somon pe râu. Îşi amintea de ceaţa densă, joasă, de dealurile verzi, de râul care îşi făcea loc spre lac.

– Nu am prins nimic, nu voi prinde nimic, spusese Maddie.

– Ai răbdare, îi spusese tatăl lor. Maddie surprinse privirea fratelui său care se strâmbase.

– Jack, dacă prinzi vreun peşte, te omor.

– Vei prinde unul înaintea mea, îi răspunsese el. Ai să vezi!

– Oare monstrul acela din Loch Ness trăieşte aici? întrebase Maddie, prinzându-şi fratele de mână. Ea avea atunci zece ani, iar el paisprezece, dorindu-şi să fie înapoi în Hartford cu prietenii lui.

– Nu, îi spuse el, continuând să fie amuzat. Aici trăieşte un monstru mult mai rău. Creatura Râului.

– Ce este asta?

– Crede-mă, Maddie, nu aş vrea să afli.

– Ba nu, vreau, vreau să ştiu!

Tatăl lor şi Murdoch, tipul care-l ajutase, pescuiră o grămadă de vreme în timp ce Jack şi Maddie îşi ţineau undiţele şi vorbeau. Jack îi descrise Creatura Râului: lungă şi subţire precum un şarpe, un şarpe alb care trăia în cea mai adâncă gaură a lacului. Se pare că se hrăneşte cu somon, astfel încât atunci când peştii muşcă momeala, Creatura Râului e chiar în spatele lor – pentru a ţâşni din apă şi a prinde atât peştele, cât şi pescarul.

– Vezi? spuse Jack. Suntem norocoşi că nu prindem nimic.

Madeleine fusese amuzată – putea citi prin el, ştiind că încearcă s-o facă să se simtă mai bine. Acum, ţinând în mână paşapoartele lui şi al lui Nell, Jack spera să poată face acelaşi lucru pentru Nell.

Spera s-o poată duce în Scoţia, să-i alunge tristeţea şi grijile. Nu putea uita cât de fericită fusese Maddie în acea excursie. Îndrăgise plantele, cimpoaiele, chiar şi pârâiaşele de apă cafenie, curată, care cădeau peste văile acoperite de turbă. Dacă Scoţia putea face acest lucru pentru sora sa, poate că avea acelaşi efect magic asupra lui Nell.

Trebuia să-l aibă.

Rulă printurile, le puse într-un tub. Apoi îşi strânse servieta cu cele câteva documente de călătorie şi cărţile lui Stevie şi părăsi biroul. Spera să nu dea peste Francesca, dar acest lucru nu se întâmplă. Îşi luă la revedere de la recepţioneră, ajunse la lift şi se îndreptă spre maşină. Nell era la plajă în siguranţă cu prietena ei Peggy şi familia acesteia. Ştia că ea îl aştepta nerăbdătoare – nu-i plăcea să fie plecat mult timp.

Cel mai tare se bucura datorită faptului că avea noile cărţi ale lui Stevie ca să i le citească. Adora *„Bufniţa Nopţii"*, dar nu se putea stăpâni să nu ia din nou cartea despre *„Pinguinul Imperial"*. Cartea aceea ajunsese să-i aducă aminte despre discuţia pe care o avusese cu Stevie în bucătăria acesteia. Când a fost nevoit să se reţină...

Îi citise lui Nell cartea despre pinguini iarăşi şi iarăşi, în nopţile dinaintea acelor trei dimineţi incredibile când se dusese la plajă s-o vadă pe Stevie înotând.

Îi lipseau acele dimineţi mai mult decât îşi putea închipui.

Amintirea siluetei sale pe fundalul soarelui care se ridica îi dădea fiori, chiar şi acum. O privise scufundându-se în apa întunecată, de pe scaunul aşezat pe ponton cu o încântare la fel cum o privise cum iese afară să ia o gură de aer, cum a înotat tot drumul până la stâncă. De ce oare nu s-a dus după ea, să fi înotat înaintea ei?

Cu siguranţă l-a văzut şi totuşi nu a spus nimic atunci când a vizitat-o acasă. Oare ce credea despre asta? Dacă ar fi deranjat-o, oare nu i-ar fi spus nimic?

Amintirea era ca un viciu ascuns – ceva despre care nimeni nu trebuia să ştie, faptul că el tânjea după acele dimineţi, spionând-o. O simţea în pori, în mădulare, în fiecare centimentru de trup. Îşi spuse că nu căuta o relaţie – el şi Nell nu erau pregătiţi pentru asta. Faptul că Nell o plăcea nu avea nicio legătură cu nimic. Faptul că ea înţelesese că a pierde o mamă nu însemna foarte mult sau că îi spusese că Nell avea nevoie de ajutor, că trebuia să meargă din nou la doctorul Galford. Îl ajutase să treacă printr-o perioadă grea, dar nu conta.

Sau conta?

Nu, dorinţa părea a fi departe de orice ar fi dus spre o relaţie reală. Ce simţea el pentru Stevie era dorinţă pură.

Exista în ciuda faptului că fiica sa o iubea.

Doar dacă Stevie nu ar fi fost atât de insistentă în ceea ce o privea pe Madeleine – până la a o invita s-o viziteze la Hubbard Point! Lui Jack i se strângea stomacul întrebându-se ce se va întâmpla. Vroia doar să nu participe la această problemă. Acesta era un subiect închis pentru totdeauna pentru el. În ceea ce îl privea, avusese o soră. Fetiţa pe care o iubise atât de mult – în Scoţia, la şcoală în Hartford, când juca tenis pe plajă – dispăruse.

Nell nu înţelegea de ce nu vroia s-o vadă pe Madeleine sau să vorbească cu ea, iar Jack se ruga să nu o facă niciodată. Dacă acel moment ar fi venit vreodată, îi va fi recunoscătoare fiindcă le-a ţinut departe una de cealaltă.

Se urcă în maşină, intră în traficul din Boston pentru a porni la drumul lung spre plajă.

Acel mare lucru legat de dorinţă, de fantezie, de imaginea pe care o avea despre Stevie când ieşea din apă cu stropii de apă argintii picurând de pe corpul ei subţire era un motiv care nu avea nicio legătură cu el.

CAPITOLUL 11

Prima sticlă de şampanie fusese atât de bună încât Madeleine abia aştepta s-o deschidă şi pe cealaltă. Nu era foarte distractiv să bea de una singură – mai ales că Stevie abia îşi terminase berea de ghimbir. Dar Madeleine se prefăcu că nu observă.

– Povesteşte-mi totul despre tine,spuse Madeleine. Stai aici tot anul?

– Nu. Îmi petrec iernile la New York, aici vin la sfârşitul lui mai.

– Presupun că flexibilitatea e frumuseţea vieţii de artist. Eu lucrez la biroul de dezvoltare al firmei Brown, adun fonduri.

– Providence este un oraş mare. Am fost la şcoală acolo. RISD. Acolo l-am cunoscut pe primul meu soţ.

Madeleine nu vroia să o întrebe despre situaţia soţului, dar era bucuroasă că Stevie pomenise despre această problemă. Îşi sorbi şampania.

– Kevin era atât de talentat şi inteligent. Ne-am îndrăgostit în prima săptămână a primului an de facultate. Era un talent crud... nimeni nu putea să tragă o linie aşa cum o făcea el. Atât de simplu şi eficient... scăpa de tot ce era în plus. RISD este o şcoală atât de progresistă, atât de avangardistă...

– Spectacolul de la absolvire este cu siguranţă o încântare a ochiului, spuse Maddie.

Stevie încuviinţă.

– Da, este. Este sălbatic şi minunat. Dar Kevin picta tablouri aproape în stil clasic. Iubea trupul, lucra în cărbune

şi hârtie. Cea mai bună lucrare a lui îmi amintea de Picasso. Nu cubism, dar linia...

– Şi v-aţi căsătorit?

– Da, încă de când eram în şcoală. Am fugit...

– Îmi amintesc că mi-ai scris despre asta. Cred că atunci a fost ultima oară când am primit ceva de la tine.

Stevie oftă.

– Probabil că aşa este. Eram într-o căutare...

– Ce fel de căutare?

– Pentru a găsi arta şi iubirea.

Madeleine râse.

– Credeam că le-ai găsit pe amândouă.

Stevie dădu din cap.

– M-am născut cu amândouă. Cred că aşa se întâmplă cu majoritatea oamenilor. Dar apoi ne petrecem toată viaţa complicând lucrurile. Părinţii mei m-au iubit atât de mult! Am fost... nu vreau să spun răsfăţată din cauza asta – mai repede afectată. Aveam nişte aşteptări foarte mari. Să mă gândesc că viaţa va fi întotdeauna aşa... chiar şi după ce a murit mama, tatăl meu a fost...

– Totul pentru tine. Îmi aduc aminte.

– A fost. Mă iubea atât de mult. Mă punea întotdeauna pe primul loc, mă făcea să simt de parcă puteam să fac orice. M-a crescut să fiu independentă, să cred în mine, dar să nu mă îndoiesc de nimic. Obişnuia să-mi spună: „Stevie, artiştii privesc la ce este, la ce pot vedea şi desenează. Poeţii nu au încredere în lucrurile de suprafaţă. Ei învaţă să privească mai adânc, să aibă încredere în ceea ce nu pot vedea."

– Ceea ce nu pot vedea..., spuse Madeleine.

– L-am privit pe Kevin şi am văzut un artist frumos, strălucitor. Doar peste câţiva ani, căsătoriţi fiind, m-am uitat

mai adânc. Am văzut un om cu probleme care invidia pe toată lumea. Era atât de înverşunat. Ori de câte ori unul dintre colegii noştri expunea, făcea comentarii despre cum se vor vinde, intermediind cu colecţionarii. Îi ura. Apoi, am început să scriu cărţile de copii...

– Şi ai devenit faimoasă, adăugă Madeleine.

– Asta l-a făcut să mă urască şi pe mine. A fost atât de greu să trăiesc cu asta, spuse Stevie, uitându-se la mare cu o privire încordată. Am găsit-o pe Tilly – era doar un pisoi, o micuţă pisică din New York, născută pe aleea din spatele clădirii unde locuiam. A fost aşa o alinare pentru mine – soţul meu se închistase atât de mult în el încât abia îmi vorbea. Nu dormeam niciodată împreună. Dar o aveam pe Tilly.

– O iubire necondiţionată.

– Da, asta e. Îmi tot aminteam de cuvintele tatălui meu – încă nu priveam în adâncul problemelor, mai departe de suprafaţă. Ştiam cât de fericită mă făcea iubirea atunci când fusesem tânără şi ştiam că a iubi o pisică nu era de ajuns, încât am devenit disperată să găsesc iubirea. Am plecat la curs în Woods Hole, iar acolo l-am întâlnit pe Linus.

– Linus?

– Cel de-al doilea soţ al meu. L-am părăsit pe Kevin pentru el. Pe vremea aceea Kevin se pierduse în băutură. Nici măcar nu ştiu dacă a observat.

Madeleine continua să soarbă din şampanie. *Pierdut în băutură* – asta nu se referea la ea. Mai luă o înghiţitură.

– Linus era ornitolog. Era britanic, un om inteligent şi interesant. Avea un fiu din prima căsătorie – mi-a plăcut să fiu mamă vitregă. Chiar am crezut că am găsit tot ce îmi doream. Obişnuia să aducă şi să scoată dinAnglia diferite specii de păsări, îi cunoştea pe inspectori – cumva, am scăpat de carantina impusă

animalelor. Mi-a spus să nu-mi fac griji cu Tilly, că inspectorii se vor face că nu bagă de seamă. Şi au făcut-o.

– Motive suficiente pentru a iubi un bărbat!

Stevie râse.

– Exact. Am locuit la Oxford, într-o casă din piatră aflată peste drum de o biserică medievală. Fiul lui locuia la Londra, dar venea la noi în weekend-uri şi în vacanţe. Pictatul meu mergea din ce în ce mai bine – atunci am vândut drepturile pentru „*Prihorul Roşu*"... îmi doream un copil...

– Serios? Şi eu am vrut...

– Dar nu ai avut?

Madeleine dădu din cap.

– Nu, nu am putut rămâne însărcinată. Am încercat ani la rând, chiar două încercări în vitro. Dar nu s-a întâmplat nimic. A fost bine fiindcă aveam... cuvintele se pierdură, neputând să pronunţe „Nell". Stevie o aşteptă să-şi termine ideea, dar Madeleine dădu din umeri. Îl aveam pe Chris.

– Eu am rămas însărcinată, spuse Stevie. Vocea ei părea calmă, dar obrajii i se îmbujorară.

– Ai avut un copil?

– Nu. Am pierdut sarcina...

– Ah, Stevie. Îmi pare rău.

Stevie închise ochii.

– Nu am ştiut cât de rău poate fi. Înainte, când auzeam femeile povestind că li s-a întâmplat, gândeam: „Pot încerca din nou. Nu e ca şi cum ai pierde un copil". Dar aşa este. Este un copil adevărat.

– Cât de înaintată era sarcina?

– Trei luni. Abia le spusesem tatei şi mătuşii mele. Era fetiţă.

– O fetiţă... ca Nell. Ce s-a întâmplat?

– Am fost foarte supărată. Am vrut să o botezăm, să o înmormântăm. Linus nu a fost de acord. Credea că e ridicol. Era atât de ştiinţific, atât de clinic în privinţa asta. Vorbea despre faptul că fusese bolnavă, că probabil nu ar fi supravieţuit oricum şi a început să mi-l explice pe Darwin, selecţia naturală şi supravieţuirea speciilor. I-am spus că merita ceva mai bun. I-am pus numele Clare, după mama. Am ţinut o slujbă privată pentru ea. Apoi l-am părăsit pe Linus.

– Ce trist, spuse Madeleine. Că nu a înţeles ce aveai nevoie.

– Da, aşa e.

Rămaseră în tăcere câteva momente. Madeleine se gândi la durerea pierderii unei fetiţe. Se gândi la Nell şi ştia că Stevie se gândea la Clare.

– A fost trist că eu nu am înţeles ce aveam nevoie. Nu mă cunoşteam deloc.

– Ce vrei să spui?

– Emma obişnuia să mă tachineze – spunând că am în permanenţă nevoie să fiu conectată. Avea dreptate. Eram convinsă că aveam nevoie de un bărbat pentru a-mi fi bine. I-am privit pe Kevin, pe Linus şi am văzut ce trebuia să văd. M-am căsătorit aşteptând, având nevoie ca ei să-mi ofere lucruri pe care nu erau capabili să le ofere. Am văzut mariajul părinţilor mei şi mi-am dorit o viaţa ca aceea. Un cuplu minunat,care erau cu adevărat suflete-pereche, care aveau un copil pe care să-l iubească... vechea chestie cu ceasul, ştii?

– Ah, da, prea bine.

– M-am mutat apoi la New York – am plecat cu un vas comercial. Tilly şi cu mine în propria noastră cabină. Am plecat de la Southampton. În momentul când am ajuns în Azore...

– Ai sărit de pe vapor?

– Nu. M-am îndrăgostit de căpitan.

Madeleine începu să râdă, la fel şi Stevie.

– Nu-mi spune...

– A fost un voiaj lung. Vasul acesta nu este precum vasele de croazieră. Nu merge direct dintr-un loc la următorul. E mai mult un circuit lung, traversând jumătate din glob. Lunile trec. Îmi dorisem această călătorie pe mare pentru a mă gândi, pentru a-mi pune lucrurile la punct.

– Nu a fost prea mult timp pe mare?

– Da. Cu mult prea multă apă. Era un vas suedez, iar meniul era compus din somon fiert, somon afumat, somon sărat, icre de somon... toate servite cu cantităţi mari de apă minerală. De asemenea, serveau şampanie de fiecare dată când părăseam un port – şi am vizitat o mulţime de porturi.

– Atunci te-ai lăsat de băut?

– Da, dar nu suficient de devreme. Eram pe mare, îndreptându-ne spre insulele Azore, Tenerife,Cape Town, Rio, Miami, cu multă apă în jurul nostru şi mult timp de gândire. Eram divorţată de două ori, mă îndreptam spre eşec la treizeci şi şapte de ani...

– Îţi doreai un copil.

– Da.

– Aşa că te-ai măritat cu căpitanul.

– Cel puţin nu el a fost cel care a oficiat slujba, spuse Stevie râzând uşor. Primul ofiţer a făcut-o.

– Ce drăguţ!

– Da, într-un fel. De altfel era şi puţin ilegal. În momentul când am andocat în Manhattan ştiam că am probleme, chiar mari de tot. Tata m-a aşteptat în port, mi-a angajat un avocat care ar fi anulat căsătoria – dacă aceasta ar fi fost ilegală.

– Ce a făcut căpitanul?

Stevie privi spre plajă.

– A fost foarte supărat. Dar în scurtul timp petrecut împreună, după ce s-a consumat căsătoria, am remarcat că era tot timpul supărat. Văzusem totul ca o pasiune intensă. Mi-am dat seama de asta când a lovit-o pe Tilly.

– Ţi-a lovit pisica?

– A încercat. Dar m-am repezit s-o apăr şi în schimb mi-a prins bărbia.

– Nenorocitul!

Stevie dădu din cap, oftând. Madeleine se întinse pentru a o mângâia pe mână. Rămaseră acolo câteva momente, iar Madeleine fu recunoscătoare pentru viaţa pe care o avea cu Chris. Un pescăruş trecu pe deasupra terasei, îndreptându-se spre plajă. Femeile îl urmăriră cum zboară fără a face vreun efort, bătând din aripi. Tilly era ascunsă după uşa batantă, urmărindu-l cu o privire aprigă.

– Este ultima oară.

– Ce ultima oară?

– Când mă mai mărit.

– Nu ai de unde să ştii asta, s-ar putea întâmpla să întâlneşti pe cineva. Cineva precum Chris.

– Povesteşte-mi despre el.

– Ei bine, este inteligent, un prieten minunat... are propria sa agenţie de asigurări şi e foarte bun la asta. Chiar îi pasă de clienţii săi – are grijă de ei pe tot parcursul vieţii. Când se căsătoresc, când au copii, când cumpără case, când au grijă de părinţi, când mor... chiar se implică.

– Cum v-aţi întânit?

– Jack a cumpărat o asigurare de la el. De mult, când era la începutul prieteniei sale cu Emma. L-au plăcut atât de mult, încât ne-au făcut cunoştinţă.

– E un mod bun – să fii prezentat de oameni care te cunosc şi te iubesc.

– Da, spuse Madeleine. A fost.

Rămase nemişcată, uimită de cât de bine se simţea, cum regăsea vechea prietenie. Cu Stevie întotdeauna fusese uşor să vorbeşti. Îşi amintea cum Emma, fiind ocupată cu mama ei sau făcând comisioane, îi dădea Madelenei şansa de a o avea pe Stevie doar pentru ea.

– La ce te gândeşti?

– Ah, la Emma.

– E ca şi cum ar fi aici... o simt aici cu noi.

– Îmi amintesc, spuse Maddie cu voce tremurândă, de felul în care obişnuia să se ocupe de lucruri. Când vroia ceva, îl avea.

– Da, a avut o personalitate puternică.

Emma avusese o latură posesivă – referitor la prieteni şi mai târziu la Jack şi Nell. Oare ce o determinase să renunţe la toate astea? Acest gând o făcu pe Madeleine să-şi dorească să îşi umple paharul încă o dată, dar auzind-o pe Stevie vorbind despre problema sa cu băutura, se abţinu.

– Ce zici de o plimbare? o întrebă Stevie după ceva timp.

– Mi-ar plăcea să mă plimb pe aici, să văd ce s-a mai schimbat şi ce nu, spuse Madeleine, uşurată că putea face câţiva paşi, că putea să se îndepărteze puţin de propriile sale gânduri negre.

Era o zi frumoasă, cu cer senin, de un albastru strălucitor. Madeleine era bucuroasă că-şi putea mişca puţin picioarele. Acest lucru o făcea să nu se mai gândească la şampanie. În timp ce se plimbau pe drumurile sinuoase din Hubbard Point, Stevie părea foarte atentă, ca şi cum spera sau... se temea să nu vadă pe cineva. Se plimbară spre terenul de tenis, spre parcarea de pe plajă.

– Îmi amintesc că ne jucam pe aici, spuse Madeleine.

– Serios? Nu-mi aduc aminte să fi jucat prea mult tenis, eram veşnic pe plajă.

– Nu cu tine şi Emma. Cu fratele meu. Jack era atât de răbdător cu mine – eram cu patru ani mai mică, dar obişnuia să stea acolo şi să-mi dea pase...

Maddie privea fix spre linia dreaptă şi putea jura că îl vedea pe fratele său chiar acolo – înalt de 1,90 m, brunet, cu părul lung pe care întotdeauna uita să-l tundă şi care acum încărunţise. Oare cum mai arăta? Trecuse aproape un an. Oare mai purta ochelarii aceia de soare cu rame groase? Oare părul îi încărunţise şi mai tare? Oare durerea i-a acoperit faţa de riduri, la fel ca a ei?

Cele două prietene se plimbară până la capătul parcării, spre ponton. Stevie îşi scoase sandalele, urmată de Maddie. Se plimbară prin nisip care era atât de fierbinte încât fură nevoite să alerge spre malul mării pentru a-şi răcori tălpile.

– Mă uit la copiii de vârsta aia şi mă gândesc la mine şi la Emma, spuse Stevie privind cei doi copilaşi de la marginea apei. Ne-am cunoscut în prima vară a vieţii noastre.

– Cu mult înainte de a apărea şi eu.

– Da, dar nu fusesem niciodată atât de apropiate ca atunci când ni te-ai alăturat şi tu.

– Îţi mai aminteşti când am mers la Little Beach, iar Emma a găsit acel băţ cu care desena cercuri?

– Şi când am jurat că vom fi unite pe viaţă...?

– Prin puterea cu care am fost investite de luna plină...?

Se priviră şi ştiau ce aveau de făcut: nici măcar nu mai trebuiau să vorbească şi se îndreptară spre Little Beach. Plimbarea a fost lungă şi fierbinte. Rochia lui Madeleine i se lipise de corp, dar puţin îi păsa. Se simţea din nou ca o fetiţă,

călătorind înapoi în timp. Stevie o ţinea de mână, trăgând-o în sus pe partea abruptă a potecii ascunse.

Alergară printre copaci, Madeleine amintindu-şi fiecare bucăţică de drum. Recunoscu bătrânii stejari şi arborii de cauciuc negru care deveniseră uriaşi de când nu mai fusese ea pe acolo. Crengile lor se întrepătrundeau deasupra lor: lumina soarelui şi umbrele învăluiau îngusta cărare murdară. Deodată ajunseră la o plajă secretă, cu nisipuri ce străluceau de albeaţă în soare.

Cele două prietene se grăbiră să traverseze plaja, în spatele enormului bolovan ce avea forma unui rechin alb, spre alte nisipuri şi mai secrete... acolo unde Emma desenase cercul.

– Acum e aici cu noi, spuse Stevie. Simţi?

– Da. Crengile de lemn de pe jos stricau linia lăsată de flux, netede şi strălucitoare precum nişte oase. Stevie se aplecă, luă un băţ lung de jos şi îl întinse lui Madeleine. Nu spuseră niciun cuvânt, doar îşi atinseră mâinile. Întorcându-se uşor, Madeleine încercă să deseneze un cerc.

– Prin puterea cu care am fost investită de luna plină din această seară... spuse Stevie.

– Fata din lună, spuse Maddie, cuvintele ieşind parcă din trecut, făcând-o să se simtă ameţită.

Madeleine lăsă băţul să cadă şi închise ochii. Îi fusese dor de magia locului. Îşi simţea sângele trecându-i prin vene şi părul vâjâindu-i pe lângă urechi. Dar nu era decât căldura şi vântul. Fata fermecată a mării dispăruse... Emma dispăruse...

– Nu pot, şopti ea.

Stevie o strânse şi mai tare de mână.

– Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te aduc aici.

– Mă gândesc la Emma, spuse Maddie cu ochii plini de

lacrimi. La cât de mult iubea această plajă. Că ar trebui să fie aici şi ea.

– Este aici, spuse Stevie. În dragostea pe care i-o purtăm.

Madeleine dădu din cap, nemaiputând să-şi stăpânească lacrimile. Nu-i putea spune lui Stevie ce simţea cu adevărat – că ceea ce simţea pentru Emma nu mai era doar o dragoste de-o viaţă, ci un fel de ură perversă. Pentru ceea ce îi făcuse lui Jack şi lui Nell...

– Ea nu e aici, spuse Madeleine, încercând să-şi stăpânească emoţia din glas. Vroia să fugă şi să strige. Dacă nu s-ar fi stăpânit bine, i-ar fi spus totul lui Stevie: fiecare mic detaliu din ceea ce îi spusese Emma, privirea lui Jack atunci când i-a spus şi lui totul.

– Maddie? întrebă Stevie cu ochii plini de îngrijorare.

Madeleine închise ochii bine. *Emma nu e aici*, îşi spuse ea. Şi totuşi era. Sindromul fantomă al cumnatei dispărute o lovise din nou. Se dezlănţuise nebuneşte fiind aici cu Stevie. Simţi mâncărimi în partea din dreapta. Braţul său drept dorea să o poată ţine pe Emma de umeri, strâns, s-o tragă înapoi în familie, înapoi la viaţă – acolo unde-i era locul.

– Hai să ne întoarcem la plaja principală, spuse uşor Stevie.

Madeleine aprobă. În timp ce plecară, se mai întoarse o dată să se uite: cercul era chiar acolo pe nisip, unde-l desenase. Valurile mângâiau plaja, anunţând apropierea fluxului. În curând cercul va dispărea – la fel ca şi cel desenat de Emma cu mulţi ani în urmă.

Oare mai credea încă în magie?

Se gândi la dorul nebun, la nevoia de a crede în ceva, dorinţa existentă în sufletul tuturor fetelor. Ele – Emma, Stevie şi Maddie, fetele mării, avuseseră nevoie să se încon-

joare cu simboluri ale soarelui şi lunii, ale nisipului şi mării pentru a se convinge că totul va dura o veşnicie. Crezuseră în magia plajei.

Ce prostie!

În momentul când ajunseră la poteca care ducea la plaja principală, Madeleine îşi ştersese toate lacrimile şi urmele cercului magic. Simţea o nevoie disperată de a bea nişte şampanie. Cu cât mai repede o ducea Stevie înapoi acasă, cu atât mai bine.

Dar pe măsură ce se plimbau cu picioarele goale în apă, fiecare loc îi mai ciobea câte puţin din suflet.

– Privesc copiii de vârsta aceea şi mă gândesc la... începu Madeleine privind fetiţa de aproape patru ani care construia un castel de nisip. Mama ei o ajuta, adăugând câteva scoici pentru decor. Gândurile o duseră la Nell şi fu nevoită să întoarcă capul.

– Maddie, la ce te gândeşti?

Madeleine nu putu să vorbească, aşa că se prefăcu că nu aude. Continuară să se plimbe de-a lungul nisipului ud, simţind valurile care le atingeau gleznele. Din nou apa îi îndepărtă gândurile, le înlocui cu liniştea acelei zile de vară. Se apropia fluxul, iar Madeleine aproape că dădu peste un băiat care se îndrepta spre valuri. O prinse pe Stevie de braţ, trăgând-o în jos.

Râzând, Stevie o stropi pe Madeleine care lovea apa stârnind un uriaş arc argintiu. Picăturile erau atât de răcoroase şi sărate, iar ele continuară să se joace şi să chicotească, ca şi cum erau iarăşi nişte adolescente. Încetul cu încetul, intrară şi mai mult în apă – Stevie îmbrăcată în pantaloni scurţi şi o bluză fără mâneci, iar Madeleine cu poalele rochiei sale lungi ridicate în sus.

– Hai să înotăm, spuse deodată Stevie, cu ochii strălucind, scoţându-şi pantalonii.

– Dar suntem îmbrăcate!

– Cui îi pasă? Hai s-o facem!

– Asta ar face mătuşa ta cea excentrică. Sau o femeie care a înconjurat jumătate de glob pe un vas de mărfuri – să înoate îmbrăcată în Portofino sau Positano sau... nu ştiu, undeva strălucitor. Dar eu nu pot s-o fac în faţa acestor provinciali corecţi.

– Dar suntem pe plajă!

– Da, draga mea şi suntem îmbrăcate!

– Suntem prinţesele crepusculului, iar viaţa este precum o fântână! spuse Stevie intrând în apă şi ieşind, aşa cum şi-o amintea Maddie – creativă şi nervoasă, într-un fel care părea excitant, îndrăgostită de viaţă. O privi pe Stevie înotând până la dig şi înapoi, cu părul negru strălucind precum pielea unei balene.

– Ţi-ai adus costum de baie? Vrei să mergem acasă să te schimbi? o întrebă Stevie în timp ce călca apa.

– Te rog, nici măcar nu mai am unul.

Şampania şi bucuria revederii o făcuse pe Madeleine să uite să mai fie atât de conştientă de greutatea sa. Dar acum observa corpul subţire, picioarele şi braţele bine lucrate ale prietenei sale, faţa îngustă şi pometii obrajilor înalţi în timp ce făcu câţiva paşi înapoi ieşind din apă.

– Tu mergi înainte. Continuă să înoţi.

– Nu fără tine, spuse Stevie cu ochi strălucitori în timp ce ieşea din apă şi îşi scutura capul precum un Labrador retriever ud. Ajunse lângă Madeleine şi o luă de braţ. Dar îţi promit – până la sfârşitul verii te voi face să te întorci şi să înoţi.

– Ar trebui să mă vrăjeşti, murmură Madeleine râzând. Fiindcă îţi spun chiar acum, nu ai avea cum. Nu fără vreo putere magică sau vreo magie neagră. Se cutremură în căldură, simţindu-se nelalocul ei în corpul şi sufletul său. Fiind acum pe plajă, îşi aminti de ultimele clipe alături de Emma. Deodată i se păru că această plimbare, această excursie... era o mare greşeală.

Stevie, udă toată, porni de-a lungul malului, trecând de oamenii care intrau şi ieşeau din apă, de femeile aşezate în şezlonguri, de copiii care construiau castele de nisip. Maddie o luă de braţ.

– Te-ar deranja dacă ne-am întoarce acasă? E atât de frumos acolo...

– Da, sigur, hai să mergem, spuse Stevie şi se întoarse. Îşi luară sandalele şi porniră spre scurtătură, de-a lungul podului din lemn de peste stâncă,spre scările ce duceau spre copacii deşi. O luară la stânga pe o cărare prin tufişuri de care Maddie uitase – o cărare secretă pietruită printre tufişuri care ducea chiar spre casa lui Stevie. Privi în sus spre crengile copacilor care se întindeau deasupra capului, ce se îndreptau verzi spre cerul strălucitor cu frunze lucitoare şi simţi un nod adânc în gât.

Pe drum, Stevie făcu un duş la duşul de la marginea plajei. Maddie o văzu cum se apleacă să culeagă câteva insecte din tufişurile de hortensie. Se strâmbă la Maddie:

– Pentru pasăre.

– Ah, da.

Madeleine îşi scutură nisipul de pe picioare cu o cârpă din curte, iar Stevie se duse sus să se schimbe şi să hrănească pasărea. Pe Maddie o durea capul, iar stomacul o ardea. Plimbarea de pe plajă o răscolise. Profitând că era singură, des-

chise frigiderul şi scoase afară mica sa prietenă:cea de-a doua sticlă.

Stevie intră în bucătărie chiar în clipa în care Madeleine deschidea sticla.

– Sper că nu te deranjează. Dar cred că se cere o sărbătorire. E incredibil că suntem din nou împreună.

– Este incredibil, spuse Stevie. Faţa îi strălucea ca şi cum avea un secret pe care abia aştepta să-l împărtăşească. Maddie observase agitaţia ei când se plimbaseră pe plajă. Poate avea vreo legătură cu asta. Stevie îşi turnă un pahar de ceai rece şi ridicară paharele.

– Să vedem, spuse Maddie. Am băut în cinstea fetelor mării şi pentru revedere... acum ce mai e?

– Cum ar fi... în cinstea celei mai noi fete a plajei? spuse Stevie cu aer solemn, privind-o pe Maddie drept în ochi. Am vrut să-ţi spun despre ea când eram la Little Beach. După ce ai desenat cercul...

– Cea mai nouă ?...

– Nell, spuse Stevie.

Madeleine clipi, abia venindu-i să creadă că auzise numele. Stevie o privea fix.

– Despre ce vorbeşti? o întrebă Madeleine confuză.

– Am întâlnit-o, Maddie. E aici, la Hubbard Point, chiar acum. Ea şi fratele tău au venit la plajă. Stau într-o casă închiriată lângă terenul de tenis.

CAPITOLUL 12

Stevie nu ar fi trebuit s-o ia aşa direct pe Maddie – văzu privirea rănită din ochii săi în momentul în care rostise acele cuvinte. Madeleine puse paharul jos, îşi acoperi ochii cu mâinile şi începu să plângă. Tremura, aşa că Stevie o luă în braţe. Se desprinseră din îmbrăţişare după câteva momente.

– Îmi pare rău dacă te-am şocat.

– Nu sunt sigură dacă tu m-ai şocat – e vorba despre faptul că fratele meu şi nepoata mea au venit aici. Ce fac tocmai aici, la Hubbard Point, dintre toate locurile de pe lume?

– Jack s-a transferat la sucursala din Boston a firmei unde lucrează.

Madeleine dădu din cap.

– Doamne, mă doare să aud asta de la tine. Este aici în Noua Anglie şi nu a putut nici măcar să mă sune la Providence? Să-mi spună?

– Se pare că... Stevie ezită o clipă. Că este foarte prins.

– Din cauza lui Nell? întrebă Maddie trăgându-şi răsuflarea. Povesteşte-mi despre ea, Stevie. Nu am văzut-o de aproape un an.

– Este nemaipomenită. O conduse pe Maddie în salon, spre fotoliul unde stătuseră Jack cu Nell în acea seară. S-au aşezat jos, una lângă alta, iar Stevie îi spuse întreaga poveste, începând cu expediţia lui Nell în căutarea casei albastre. Stevie descrise părul ei castaniu, tuns scurt şi ochii verzi, luminoşi, despre isteţimea ei, despre zâmbetul larg.

O privi pe Madeleine cum reacţionează, dornică la fie-

care detaliu şi totuşi atât de rănită. S-au întâmplat atât de multe de când o văzuse pe nepoata sa pe care o iubea atât de mult; Stevie îşi dorea să fi putut face să dispară durerea, îşi dorea să nu trebuiască să-i spună prietenei sale despre copilul pe care-l cunoştea şi iubea.

– Merge la Boston la şcoală?

– Da.

Madeleine îşi închise ochii.

– Iubea atât de mult şcoala din Atlanta şi pe profesoara ei... îmi pare rău că a trebuit să o părăsească. Emma alesese casa din cauza copiilor vecinilor care mergeau la aşa o şcoală bună. Lui Nell i-a plăcut să înveţe din prima clipă.

– E atât de deşteaptă!

– Da, este. Prinde totul din zbor. A moştenit curiozitatea Emmei şi dorinţa şi abilitatea tatălui ei de a rezolva lucrurile. Avea o prietenă foarte bună în Georgia. Parcă o chema Tristan... cred că îi lipseşte teribil de mult.

Stevie văzuse cât de mult suferea Nell, dar preferă să spună altceva:

– Şi-a făcut o prietenă de vacanţă aici. Cel puţin nu este singură. Mai devreme le-am văzut pe amândouă pe bicicletă. Nu menţionă în mod special cuvântul – bicicletă pentru doi, în caz că Maddie şi-ar fi amintit că le-a văzut. Prietena ei părea atât de fragilă acum, cu mâinile tremurându-i în timp ce şi le strângea.

– Ce a mai spus, Stevie? Oare ea a... Madeleine îşi muşcă buza, părând a-i fi teamă să termine fraza. A pomenit de mine?

Stevie încuviinţă.

– Da, Maddie.

– Spune-mi. Ce a spus?

– Îi lipseşti.

Madeleine luă o gură de aer.

– A mers sus să vadă pasărea. Iar când m-am dus să văd ce face, m-a rugat să... te găsesc.

– Pe mine?

Stevie încuviinţă.

– A văzut pictura făcută de mătuşa mea şi ştia toate poveştile despre fetele mării, cât de apropiate eram. Şi a început să plângă, rugându-mă să te sun. Fiindcă îi lipseşti foarte mult.

Madeleine ascultă, cu ochii mari, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Privi în jurul ei ca şi cum o căuta pe Nell. Stevie vroia să-i arate toate locurile pe unde fusese Nell – cum stătuse în acel scaun, privind pictura, examinând cochilia de scoică.

– Este un proverb pe care tata obişnuia să-l folosească. „Atât de aproape şi totuşi atât de departe". Aşa mă simt acum. Ca şi cum toţi oamenii pe care îi iubesc sunt chiar aici, dar nu pot ajunge la ei.

– Poţi ajunge la ei.

Madeleine dădu din cap.

– Nu-l cunoşti pe Jack. Când ia o hotărâre, e definitivă. M-a şters din sufletul lui.

– Eşti sora lui, spuse Stevie, chiar dacă îşi amintea cuvintele mătuşii Aida.

– Ştiu. Asta înrăutăţeşte şi mai mult lucrurile. Îl face să se simtă şi mai îndreptăţit. E foarte încăpăţânat, Stevie. Când îi intră ceva în cap, nu i-o mai scoate nimic.

– Nu poate s-o ţină pe Nell departe de tine. Numai dacă ai fi auzit-o. Ea îşi doreşte atât de mult să te vadă... cred că acesta este adevăratul motiv pentru care a venit să mă vadă.

– Eu cred că dorea să o cunoască pe cea mai bună prietenă a mamei sale.

– Acesta e doar unul dintre motive. Dar tu nu ai auzit-o cum plângea din cauza ta. Jack a trebuit să o scoată de aici.

Madeleine părea atât de palidă. Privea spre paharul de şampanie pe care-l ţinea în mână, dar nu bău din el. Ferestrele erau deschise şi un vântul răcoros adia în casă, dar faţa şi gâtul său erau acoperite de o perdea de transpiraţie.

– Eşti bine?

Madeleine încuviinţă. Apoi dădu din cap.

– Nu chiar. E puţin cam mult pentru mine să pot duce. Îmi pare rău că trebuie să fac asta, dar cred că ar fi mai bine să plec acasă.

– Nu poţi pleca!

– Trebuie. E prea dureros să fiu aici, ştiind că nepoata şi fratele meu sunt aici, în apropiere, iar mie nu mi se permite să-i văd.

– Poţi merge direct acolo – voi merge cu tine!

Madeleine dădu din cap.

– Asta nu ar fi bine pentru Nell. Nu ştiu ce ar spune sau ar face Jack şi nu vreau să o pun să asiste la o altă scenă dureroasă.

– Dar nu va fi aşa! Te vor vedea şi ei ştiu cât de mult îi iubeşti.

– Nu crezi că i-am spus asta deja lui Jack?

– Da, dar dacă te-ar vedea...

Stevie îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ca Maddie să zică ceva.

Madeleine simţi cum supărarea sa creşte.

– Tu nu ştii, Stevie. Nu-mi vine să cred că m-ai adus aici – am împărţit atât de multe, mi-ai vorbit despre nişte lucruri atât de intime, dar nu ai pomenit nimic despre asta.

– Nu, eu...

Madeleine dădu din cap.

– Nu vreau să aud nimic. Ai luat masa cu Jack şi Nell într-o noapte şi acum crezi că ştii ce înseamnă pentru ei, pentru noi. Dar chiar nu ştii. Nu ştii toată povestea. Şi nu ar fi trebuit să faci asta.

– Dar Nell m-a pus să o fac.

Madeleine era atât de supărată încât nu mai suporta să audă numele lui Nell. Plecă sus şi îşi luă bagajul. Îi tremurau mâinile, dar ştia că nu era din cauza şampaniei. Efectul acesteia se disipase în timpul plimbării pe plajă.

Când se întoarse în bucătărie, o găsi pe Stevie în uşă. Părul îi era aproape uscat, atât de negru şi perfect aranjat. Ochii săi violeţi păreau îngrijoraţi şi îi întinse mâinile. Madeleine era încă supărată, dar o prinse totuşi de mână. Cele două vechi prietene rămaseră aşa, privind una în ochii celeilalte.

– Sper că te vei întoarce.

– Nu e acelaşi lucru fără Emma.

– Nu, nu este, dar poate fi bine totuşi.

Madeleine dădu din cap.

– Dacă o vezi pe Nell, spune-i că o iubesc.

– Maddie, te rog du-te şi spune-i tu.

Madeleine nu putu să răspundă la asta. O îmbrăţişă pe Stevie, murmură ceva, să aibă grijă de ea, să păstreze legătura şi se îndreptă spre uşă. Când ajunse la drum, privi spre casă. Stevie şi Tilly erau la fereastră. Păsările cântau din copaci. Madeleine făcu cu mâna. Simţi o durere în gât, ascuţită precum un băţ de lemn.

Părăsea plaja. Îşi luă rămas bun de la vechea sa prietenă. Îi reamintea atât de profund de ceea ce simţea atunci când erau adolescente, când se despărţeau una de cealaltă pentru o întreagă iarnă lungă.

Trecură cinci ani; cinci veri cât cinci ierni lungi! şi aud iarăşi aceste ape...

Cuvintele lui Wordsworth, „versuri la câţiva kilometri distanţă de mânăstirea Tintern" – adoptate când ea şi prietenele sale erau adolescente, îi reveniră în memorie lui Madeleine în timp ce se îndrepta spre nord, departe de plajă, de vechea sa prietenă, de fratele şi nepoata sa. Era o minunată zi de vară, fierbinte, în această noapte era lună plină, dar în timp ce ea se îndepărta, Madeleine simţi asprimea iernii.

Nu e acelaşi lucru fără Emma.

Stevie fusese atât de răscolită de plecarea Madelenei, de acele cuvinte, încât plecă să facă o nouă plimbare de-a lungul plajei. Oare ce se întâmplase acolo la Little Beach când Stevie îi dăduse lui Maddie băţul acela argintiu. Maddie arăta de parcă urma să leşine. Stevie era atât de plină de energie încât trebuia să o consume cumva. Plimbându-se, îşi dorea să se întâlnească cu Jack. Ar fi vrut să-l scuture puţin, să-i spună ce soră minunată avea. Dar era ceva ce nu înţelegea.

Îşi dorea s-o vadă pe Nell, să-i spună că mătuşa sa o iubeşte.

Nu e acelaşi lucru fără Emma.

De pe plajă, căsuţele presărate pe stânci arătau precum nişte case de păpuşi, fiecare curată, perfectă şi plină de fericire. Grădinile şi ghivecele de pe verande se revărsau de petunii şi iederă englezească. Casa lui Stevie părea o scenă

aranjată pentru mulţumirea sufletului. Pescăruşii se înălţau spre azurul cerului. Copiii se jucau în valurile mici în timp ce mamele lor stăteau în şezlonguri, împărtăşindu-şi secretele vieţii.

Stevie şi Emma fuseseră doi dintre aceşti copii. Mamele lor petrecuseră vara anului 1959 amândouă, fiind însărcinate, pe plaja de la Hubbard Point, discutând cât de diferită va fi vara ce urma şi cât de fericite erau că fetiţele lor vor creşte împreună. Stevie s-a născut în octombrie, iar Emma în decembrie.

Fetele s-au întâlnit pentru întâia oară în luna iulie care a urmat. Îmbrăcate de plajă, Stevie cea de nouă luni într-un costumaş albastru cu alb şi Emma, la şapte luni, cu un costumaş de plajă roz, fuseseră aşezate împreună, legănate de mâinile mamelor lor într-o gaură făcută în nisip, spălată de valuri, proaspăt săpată după linia fluxului.

Stevie putea să jure că-şi amintea întâlnirea – atingerea blândă a valurilor spre margine, spuma răcoroasă răsucită a acestora, atingerea mâinilor mamei sale pe umeri, genele lungi ale Emmei care încadrau ochii mari, verzi, în timp ce priveau la noua şi cea mai bună prietenă a sa.

– A fost ca un mariaj aranjat, Emma, îi spusese odată. Mamele noastre au pus totul la cale, în iarna lungă ce a venit după naşterea noastră. Am fost sortite să ne iubim încă înainte de a ne fi născut. Serios, dacă ne gândim, nu am avut nicio şansă.

– Dar ce se întâmpla dacă nu ne-am fi iubit, sau chiar plăcut? Dacă ne-am fi privit şi am fi început să plângem? Dacă una dintre noi nu suporta să stea în apă şi începea să arunce cu nisip? Dacă doar una dintre noi ar fi îndrăgit plaja?

– Asta nu se putea întâmpla, spuse Stevie încrezătoare.

– De ce nu? insistă Emma.

– Fiindcă suntem fetele mării, spuse Stevie. La fel ca şi mamele noastre, înaintea noastră. Atunci a fost prima oară când au folosit acest nume?

Totuşi, Emma nu putea decât să fie de acord; viaţa însăşi o convinsese – ea şi Stevie petrecuseră împreună fiecare vară a copilăriei lor la Hubbard Point, pe malul Connecticut-ului.. alergând desculţe pe plajă, bălăcindu-se prin mlaştina din spatele casei albastre, plimbându-se pe poteca ce ducea la Little Beach, mergând pe biciclete până la magazinul lui Foley pentru bomboane, întrecându-se până la ponton, urcându-se pe bucăţile de lemn încălzite de soare, ţinându-şi răsuflarea în timp ce priveau în urmă la linia lină a plajei dintre cele două roci, felia de rai de aici de pe pământ căreia îi spuneau „casă".

Noaptea, Hubbard Point era la fel de magic şi noaptea. Calea Lactee strălucea, lăsând în urmă o dâră albă pe cer.. Frunzele de stejar foşneau în briza mării, iar la sfârşitul lui august bufniţele îşi făceau cuibul printre ramuri, chemările lor misterioase străpungând noaptea. Stevie obişnuia să le picteze, păsările de la Point.

Făcea desene cu ele, ce cuprindeau mesaje pentru Emma despre băieţii care le plăceau. Emma încercase să deseneze, dar se dădea bătută de fiecare dată. Arunca hârtia mototolită pe jos spunând că nu-i pasă de artă fiindcă urma să devină faimoasă într-o bună zi, ca model. Stevie o credea. Emma era frumoasă şi obişnuia să flirteze, plăcută de toţi băieţii.

Familia lui Madeleine venea pe plajă. Stevie şi Emma au întâlnit-o pe Maddie la coadă la camionul Good Humor. Emma nu avea destui bani pentru a-şi cumpăra un baton de îngheţată de ciocolată, iar Madeleine îi dăduse diferenţa.

Aceasta era Maddie: spontană, prietenoasă, generoasă şi înnebunită după îngheţată. Stevie şi Emma au adoptat-o imediat.

În serile de sâmbătă, fetele obişnuiau să coboare pe cele câteva trepte de la casa lui Stevie spre Point pentru a vedea filmele de pe plajă. Filmele erau majoritatea vechi, câteodată alb-negru. Câteodată erau amuzante, precum *„Insecta dragostei"* sau *„Pollyanna"*, iar câteodată erau mult prea greu de înţeles – mai mult pentru părinţi, se gândea Stevie – precum *„Poştaşul sună întotdeauna de două ori"*.

Dar pentru fete nu conta prea mult ce rula pe ecran. Ele obişnuiau să-şi sape gaura din nisip, îşi întindeau păturile şi dădeau cu spray pentru ţânţari pe picioarele fiecăreia, mâncau îngheţată şi aşteptau întunericul pentru începerea filmului.

Acele filme erau acolo când verile deveniseră mai complexe, când fetele mării mai crescuseră puţin. Stevie încă îşi amintea de vara când împliniseră cincisprezece ani, iar băieţii intrară foarte serios în peisaj.

Spectacolul din acea seară era unul pentru părinţi, cu adulţi care se sărutau. Stevie stătea cu Creighton Reid, Maddie cu fratele acestuia, Hunter, iar Emma cu James Martell. Păturile lor erau aşezate una lângă cealaltă. Stevie îşi amintea că ea şi Maddie erau prea puţin interesate de ceea ce se întâmpla pe pătura Emmei, fiind preocupate de propria lor experienţă. Lui Stevie îi era teamă ca nu cumva Creighton să vrea să o sărute la fel cum o săruta John Garfield pe Lana Turner, când deodată îl văzu pe James făcând asta Emmei.

Privirea i se întâlni cu a lui Maddie şi aruncă o pietricică spre Emma. Stevie îi făcu semn să meargă până la ponton, iar cele trei prietene se întâlniră acolo cinci minute mai târziu.

– Ce faci? întrebă Stevie.

– Hei, am văzut cum vă ţineaţi de mână, spuse Emma.

– Ne ţineam de mână! Asta nu înseamnă nimic. Tu te-ai dezlănţuit! strigă Maddie. La fel ca fratele meu şi prietena lui – uită-te la ei ce fac. Jack şi prietena sa erau aşezaţi pe o pătură atât de departe de scenă încât nu se putea spune că priveau filmul.

Emma zâmbi, puţin viclean, ca şi cum fusese prinsă cu ceva ce făcuse toată vara.

– Te forţează? Vin acolo şi îi arunc nisip în ochi ca să poţi scăpa, spuse Stevie.

– Să nu cumva să îndrăzneşti!

– Glumeşti – vrei să o facă?

– Hmmm, pierdem filmul, spuse Maddie pragmatică. Cred că mă duc pe pătură acum. Fugi.

– Îţi place? o întrebă Stevie. Se simţi dată la o parte, ca şi cum le pierduse pe cele două prietene din cauza băieţilor. Dorea ca ele să rămână pentru totdeauna fetele mării – un trio de fete care iubeau viaţa şi care se îndrăgeau.

– Nu fi copil, spuse Emma.

Stevie deschise gura să spună ceva, dar se simţi de parcă fusese pălmuită.

Emma o luă pe după umeri şi o privi direct în ochi. Ochii săi verzi erau duri în lumina umbrită şi nerăbdătoare – ca şi cum era mult mai mare decât Stevie. Buclele castanii îi încadrau faţa bronzată, mângâiată de vântul nopţii care sufla apa. Vocile din film se auzeau în surdină, nerăbdătoare. James strigă: „Emma!“ Stevie dorea să o prindă de mână şi să o tragă pe nisip, în apă, pentru a face să depăşească acel moment.

– Îmi pare rău, spuse Emma. Nu eşti un copil.

– Ştiu.

– Poate chiar noi vrem să-i sărutăm, spuse Emma. Fiindcă asta vor face oricum. Fă doar ce vor şi te vei distra mai mult.

– Dar cum rămâne cu ceea ce vrem noi?

– Noi îi vrem pe ei. Corect?

– Nu sunt sigură. Buzele lui Stevie tremurară transformându-se într-un fel de zâmbet, dorind să păstreze copilăria pe care o îndrăgea atât de mult şi pe care simţea c-o pierde.

– Ba da. Dar nu o ştii încă.

– Dar tu cum ştii?

– Fiindcă asta se întâmplă. Şi ne face să ne apreciem şi mai mult. Fetele mării aveau doar cincisprezece ani. Stevie nu ştia ce vroia să spună sau de unde scosese o asemenea idee sau de ce ochii Emmei scânteiau când rostea cuvintele. Câteodată părea că aceasta nu se uită niciodată înapoi. Anul următor avea un alt prieten, iar după aceea Jack, iar viaţa a început de acolo.

Este ceea ce se întâmplă. Stevie auzea cuvintele Emmei în timp ce mergea pe plajă. Valurile îi mângâiau picioarele pe măsură ce soarele se retrăgea. Asta o întrista – sfârşitul zilei. Îşi dorea ca Madeleine să fi rămas, să privească împreună răsăritul lunii.

Deşi nici Emma nu era acolo să mai privească răsăritul lunii, Stevie şi Maddie erau încă acolo. La fel Jack şi Nell. Stevie încă spera că vor putea să-l privească împreună.

Emma ar fi fost cu sufletul acolo.

CAPITOLUL 13

Nopţile cu lună plină erau sărbătorite întotdeauna la Hubbard Point. Familiile se adunau pe plajă sau pe stânci şi stăteau de vorbă cu voce joasă în timp ce aşteptau. Cei care aveau case pe apă dădeau petreceri. Unii pariau pe momentul exact când urma să răsară luna din apă.

Dacă noaptea era neclară, ceaţa de pe mare acoperea apariţia lunii care apoi răsărea într-un fel magic pe cer, de un galben luminos după ce răzbătea din pătura de ceaţă.

Dar în nopţile senine ca aceasta, luna domina cerul – un disc de culoarea cuprului care aluneca dintr-un element în altul. Licărea, devenind apoi din ce în ce mai clară, strălucind albă şi se micşora pe măsură ce se ridica pe cer, lumina ei picurând pe suprafaţa golfului. Oamenii o priveau muţi de admiraţie. Întotdeauna merita să aştepţi răsăritul lunii pline de la Hubbard Point.

Nell plănuise s-o vadă împreună cu tatăl său, dar apoi mama lui Peggy le invitase pe amândouă să vină cu grupul lor la un picnic mai întâi. Nell fusese tare bucuroasă când află că tatăl ei era de acord. La ora şase, înainte să se întunece, plecară pe plajă spre casa lui Peggy. Era o fermă veche, mai mare decât majoritatea caselor de pe plajă, despărţită de mlaştină de restul caselor din Hubbard Point.

– Cine va mai fi acolo? o întrebă tatăl său în timp ce urmau poteca ce traversa mlaştina printre trestiile înalte.

– În primul rând, Peggy. Şi fratele ei Billy şi sora sa Annie şi sora lor vitregă Eliza. Ei sunt adolescenţi. Iar mama lor, care este într-adevăr foarte drăguţă şi tatăl lor vitreg care

construieşte bărci. Şi el este drăguţ. Şi mătuşa lor, Tara, care nu e de fapt mătuşa lor şi logodnicul ei, Joe. El lucrează la F.B.I.

– Uau! spuse tatăl ei.

Nell zâmbi fericită că într-adevăr cunoştea o mulţime de oameni acolo. Ajunseră la vechile scânduri din lemn ce fuseseră aşezate peste pământul ce mustea de apă, iar Nell îl apucă pe tatăl său de mână pentru a traversa. El se gândea că o ajută, dar de fapt ea îl ajuta. Ea şi Peggy veneau zilnic pe aici.

– O să mai fie şi altcineva? o întrebă în timp ce vedeau casa.

– Cum ar fi?

– Nu ştiu. Poate prietena ta Stevie?

– Mi-ai spus că nu am voie s-o văd! spuse Nell întorcându-se. Îşi privi tatăl care părea că îi trece în revistă pe toţi cei din familiile McCabe şi O'Toole care erau adunaţi în jurul mesei de picnic din grădină.

– Nu am vrut să ne interpunem prea mult în viaţa ei. Sunt sigur că ea iese cu prieteni. M-am gândit că ar putea fi şi ea aici pentru a privi răsăritul lunii. Asta e tot.

– Este ca o pustnică. Nu iese niciodată.

– Bun. Hai, calmează-te.

Nell se uită încruntată la el. Erau chiar în faţa gardului de ţăruşi. Peggy îi zări şi le făcu cu mâna. Tatăl lui Nell deschise poarta, iar Nell îl privi fix. Îl iubea atât de mult, dar el le-înţelegea pe toate pe dos. Oare nu ştia cât de special a fost faptul că Stevie îi invitase la cină? Ea nu se întâlnea niciodată cu oameni. Îi invitase fiindcă era legată printr-un fel de magie de ei – prin mama lui Nell şi mătuşa Madeleine.

– Bună, Peggy! spuse Jack trecând de poartă.

– Bună, Nell, bună seara, domnule Kilvert! spuse Peggy, care venise să-i întâmpine.

Nell rămase privind, incapabilă să mai facă vreun pas. Îi privi pe mama lui Peggy şi pe tatăl ei venind să-i întâmpine. Tatăl ei dădu mâna cu aceştia, dar continua să se uite la Nell. Ea simţea aura pe care o avea câteodată – supărare, frustrare că mama ei murise, că mătuşa sa nu mai era cu ei, iar tatăl său care nu pricepea. Îşi imagină un nor mare şi negru deasupra capului.

Dar fiindcă nu dorea să strice seara, se scutură de aceste gânduri. Le zâmbi stângaci lui Peggy şi părinţilor acesteia, ignorându-l pe tatăl ei. Peggy o luă de mână şi o trase spre masă. Nell nu mai simţea că ar fi la o petrecere, dar merse oricum.

* * *

Jack ştia că greşise din nou – îi spusese ceva greşit lui Nell. El credea că ei îi plăcea să fie întrebată despre Stevie. În schimb, Nell se zburli sub ochii lui, arătând de parcă spusese cel mai rău lucru din lume. Mai mult, încercând să fie sincer cu el însuşi, Jack ştia că întrebarea sa nu avea nicio legătură cu sentimentele lui Nell. Vroia să ştie dacă Stevie urma să fie şi ea acolo, printre invitaţi.

Ceidin familia lui Peggy erau nişte oameni minunaţi, foarte primitori. Bay, mama lui Peggy, îl duse pe Jack chiar în mijlocul petrecerii. Bay avea aproape aceeaşi vârstă cu el, roşcată, cu pistrui, exact ca Peggy. Era proaspăt căsătorită cu Dan Connolly, iar amândoi străluceau de bucurie. Jack o întâlni pe Tara O'Toole, cea mai bună prietenă a lui Bay şi pe logodnicul acesteia, Joe Holmes. Copiii veniseră şi ei să îi întâmpine – Annie, Eliza şi Billy. Jack îl recunoscu pe Billy de la accidentul cu scara care avusese loc la casa lui Stevie. Billy părea speriat, dar Jack nu pomeni nimic.

– Îmi pare bine să vă întâlnesc pe toţi, spuse Jack.

– Şi nouă, spuse Tara. Noi o iubim foarte mult pe fiica ta.

– Da, e deosebită, asta e sigur.

– Nell ne-a povestit că ai fost un copil crescut la Hubbard Point, spuse Bay.

– Da. Familia mea închiriase o casă aici când eram adolescent. Dar viaţa mea era acasă, în Hartford şi eu aveam oricum de învăţat pentru diploma de licenţă. Aşa că nu îmi pierdeam vremea prea mult pe plajă.

– Asta explică faptul că nu te ştim de atunci, spuse Tara. Bay şi cu mine suntem de-o viaţă aici.

– Soţia mea era. În final, plecam din Hartford destul de mult pentru a mă întâlni cu ea pe ponton.

– Nell ne-a povestit despre ea. Îmi pare rău, spuse Bay. Ceilalţi încuviinţară, iar Dan adăugă:

– Ştim că este greu.

– Vă mulţumesc. Jack o privi pe Nell, o văzu prinsă în conversaţie cu Peggy.

– Ce vrei să bei? întrebă Bay, conducându-l pe Jack la barul aflat sub copaci. El luă o bere, la fel şi Bay.

– Mulţumesc. Privi grădina, numai trandafiri şi crini. Aveţi aici un loc minunat.

– Mulţumesc. Este un loc minunat pentru a-ţi creşte copiii. Tara locuieşte acolo – arătă spre casa albă care se afla chiar peste mlaştină. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. Îmi pare cu adevărat rău pentru soţia ta... şi eu mi-am pierdut soţul cu câţiva ani în urmă.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Jack.

– Ce face Nell?

Jack privi în jur. Nell făcea ture în jurul curţii alături de

Peggy. Ca de obicei, modul ei de comportament în public era cu totul diferit de cel pe care îl avea acasă, singură.

– Chiar acum pare să se distreze de minune.

– Sigur, în lume...

– Când suntem doar noi doi, este o altă poveste... nu poate dormi, visează urât atunci când apucă să doarmă. Îi citesc, o mângâi pe spate, dar...

– Dar nu-i poţi aduce mama înapoi.

– Sună de parcă ai şti despre ce e vorba.

Bay încuviinţă.

– Când a murit Sean, totul s-a prăbuşit. Unii mai mult decât alţii – inclusiv eu. Am înnebunit puţin cu toţii.

– De durere?

– Şi de tot ce urmează odată cu ea. Probabil ştii despre cele cinci etape...

– Ah, da, spuse el, amintindu-şi de grupul de terapie unde încercase şeful lui să-l convingă să intre. Ceilalţi văduvi şi văduve, adulţi care îşi pierduseră de curând părinţii şi cel mai rău, părinţi care îşi pierduseră copiii. *Negare, supărare, târguială, depresie, acceptare.* Da, le ştiu pe toate.

– Ştiu că pare o banalitate, dar timpul vindecă tot.

– Şi asta va trece, spuse Jack. Asta e expresia mea favorită.

El şi Bay ciocniră sticlele, zâmbindu-şi.

– Bănuiesc că ştii cât de important este să fii sprijinit, spuse ea. Văzând că Jack nu răspunse, zâmbi. Ah, da, tu eşti bărbat.

– Hmm, da?

– Ei, la bine sau la rău, femeile sunt programate să caute ajutor. Instinctul nostru de supravieţuire include şi ştiinţa de a lua receptorul şi de a da un telefon pentru ajutor. Eu asta am făcut cu Tara – nu o să-ţi vină să crezi. Soţul meu, Danny,

era văduv şi din câte îmi dau seama, nu vorbea cu nimeni. Îmi putea oferi un umăr şi a făcut-o... dar când era vorba de proprii săi demoni... s-o lăsăm baltă. Era precum Omul de tinichea când l-am cunoscut – rece şi ruginit. Jack o privi în ochi şi nu putu să nu fie impresionat. Putea vedea cât de mult îl iubea aceasta pe Danny.

– Ai spus cumva – cutia cu ulei?

Bay râse, ştergându-şi ochii.

– Nu, în niciun caz. Asta ar fi însemnat că cere ajutor! Iar eu eram devastată de moartea lui Sean şi nu foarte înţeleaptă despre felul cum trebuia să mă port cu el. Dar până la urmă, am găsit modul de rezolvare. Am trecut reciproc prin...

– Îmi pare bine...

– Ai prieteni? Fraţi?

– O soră.

– Da? Era şi ea cu tine atunci?

– Da. Madeleine Kilvert. Pronunţându-i numele îşi simţi inima grea. Privi în ochii lui Bay, căutând să vadă dacă numele îi spune ceva.

– Nu-mi amintesc pe nimeni cu acest nume.

– Maddie era foarte apropiată de soţia mea, Emma. Şi mai aveau o prietenă, pe Stevie Moore. Dacă numele lui Madeleine era un mister, cel al lui Stevie provocă imediat o reacţie. Jack fu şocat.

– Ah, Stevie. Este extraordinară, spuse Bay. E cu câţiva ani mai tânără decât mine şi Tara, dar o ştim dintotdeauna. Iar apoi, când a crescut şi a început să scrie toate acele cărţi minunate... toţi copiii le îndrăgeau.

– Îi iubesc cărţile, dar îi fac zile fripte, spuse Tara, care li se alăturase.

– Făcând-o vrăjitoare?

– Exact. Aici suntem într-o lume suburbană a fanteziei. Mamele, Bay nu intră la socoteală, au tendința de a fi suspicioase în ceea ce privește femeile care sunt veșnic singure. Cred că toată această poveste cu vrăjitoarea a început de la cineva care nu poate înțelege de ce o femeie minunată precum Stevie nu poate rămâne măritată.

– Nu poate? întrebă Bay, ridicând din sprâncene. Asta sună un pic a judecată, venind mai ales din partea ta.

Tara chicoti.

– Vrea să spună din partea unei alte ușuratice obraznice. Ei, zilele acelea au trecut – Joe va face o femeie cinstită din mine de Crăciun. Oricum, ce am vrut să spun este faptul că cuplurile de pe plajă consideră ciudat că Stevie e divorțată și ține asta pentru ea. Iar copiii rețin acest lucru. Când de fapt adevărul este că ea pur și simplu nu a găsit pe cineva destul de bun pentru ea, care să o facă fericită.

– Merită acest lucru, spuse Jack.

– O cunoști?

– Ei, puțin. Pare grozavă. Dar știu că își respectă intimitatea.

Ambele femei zâmbiră. Era oare imaginația sa sau ele se repeziseră asupra lui precum vulturii asupra unui pește?

– Nu-i place prea mult asta, spuse Tara.

– Bine, oricum, spuse Jack, amintindu-și de ultima vizită, încercând să păstreze o expresie neutră. Nu vroia să intre în amănunte cu Bay și Tara, dar aproape că putea vedea efortul lor de a-i cupla. Serios, spuse el, doar pentru ca ele să nu-și imagineze ceva. Cred că e mai bine să nu discutăm.

– Tu ești bărbatul, spuse Bay, părând indulgentă și drăguță.

– Nu-i așa? întrebă Tara.

Chiar atunci Dan strigă, întrebându-l cum ar vrea hamburgerul. Jack fu bucuros să scape şi să meargă la grătar, lângă bărbaţi. Se-ndreptă într-acolo unde îi găsi pe Joe şi Dan deiscutând despre echipa Red Sox şi intră în vorbă. Panaceul basebalului – un medicament pentru sufletul lui chinuit.

Toată lumea se grăbi să mănânce pentru a se îndrepta spre plajă pentru a prinde răsăritul lunii. Jack se gândi la admirarea răsăritului alături de aceste două cupluri minunate şi copiii lor. Desigur, el o avea pe Nell, darîi va lipsi altcineva.

Bineînţeles, Emma.

Îi va lipsi soţia sa. Îşi spuse asta şi chiar o credea. Îşi interzise orice alte sentimente contrare. Câteodată îşi spunea că nu fusese destul de bun pentru ea. În ultimii ani nu se mai gândise la propria persoană. Voluntariatul la biserică o transformase. Preotul atinsese cea mai adâncă parte a sufletului ei, transformând-o într-o femeie care dorea doar să dea, niciodată să primească. Ce altă femeie din vecinătatea lor şi-ar fi petrecut timpul muncind la Institutul Corecţional Dixon? Timpul petrecut la închisoare arăta ce femeie minunată era, care dorea să ajute oamenii în lupta lor.

Nici nu te gândi, îşi spuse Jack. Uită-te la lună – spune-ţi că-ţi lipseşte soţia ta, mama copilului tău. Aminteşte-ţi cum te-ai îndrăgostit de ea pe plaja asta. Acesta a fost motivul pentru care ai venit la Hubbard Point – ca să-ţi aminteşti! Gândeşte-te la Emma. Cât de mult v-aţi iubit...

Îşi spuse că acele cinci etape ale supărării erau mai mult decât vorbe. Erau lucruri reale. Le privea ca pe paşi dintr-un proiect ingineresc la care trebuia lucrat; în timp, la program şi cu buget redus. Dar nu se întâmpla aşa. Lucrurile nu au decurs aşa. Se prăbuşise sub ele şi deşi încetase să mai creadă

că ar fi posibil să depăşească greutăţile, părea că ieşise de cealaltă parte.

Ştia că da, fiindcă descoperise că se uita spre est, peste mlaştină, dincolo de plajă, spre stâncă. Casele erau atât de departe de aici, dar putea vedea casa lui Stevie deasupra liniei copacilor. Peggy strigă că toată lumea ar trebui să se grăbească – doar nu vroiau să piardă luna plină.

Lunile pline i s-au părut întotdeauna misterioase lui Jack. Era inginer, obişnuit să aibă de a face cu perfecţiunea. Creiona planuri foarte detaliate, precise şi poduri, clădiri, conducte de petrol erau construite conform specificaţiilor sale exacte. Îi plăcea şi aştepta rezultatele. Ştia că regulile fizicii erau de neschimbat şi îi plăceau aşa cum erau.

În timp ce Dan şi Bay aşezau farfurii cu hamburgeri, salată de cartofi şi salată de varză, Jack se gândea că cinele intrau în categoria de rezultate. Făceai de mâncare, invitai oameni, îi hrăneai. Mergea.

Luna şi cele cinci etape ale durerii intrau în altă categorie total diferită: Părintele Kearsage le-ar fi spus „mistere luminoase". Aceasta a fost fraza părintelui pentru ceea ce se întâmplase Emmei. Deşi Jack fusese orbit de furie la vremea respectivă, cuvintele îi rămăseseră în memorie. Îndată ce descoperi că părintele nu le inventase, ci le-a citat din scrierile unui călugăr din Kentucky, lui Jack chiar i-au plăcut. Pentru el, „misterele lumii" includeau valurile oceanului, zidurile unei închisori, eliberarea spirituală, minciunile şi adevărul, îndrăgostirea de cineva, mutarea în Scoţia.

Stevie era acolo, cumva. Picturile ei, felul în carea arăta în acea robă albă, pasărea neagră pe care o hrănea cu insecte din grădina sa, bunătatea pe care i-o arătase lui Nell şi lui, sentimentul pe care-l avea, acele două dimineţi din urmă cu

două săptămâni când o privise înotând, imaginându-şi-o cu apa curată, întunecată care se scurgea de pe corpul ei, avu un gând luminos: nu vreau să mă mut în Scoţia.

Dar cum putea acum să iasă din asta?

Mistere luminoase, se gândi el. Un nume poetic pentru o luptă adevărată. Semnase un contract, îşi făcuse planuri. Dar le putea schimba, ştia că poate. În timp ce lua masa cu fiica sa şi noii lor prieteni, ascultă şi vorbi, râse la glume, chiar intră în procesiunea care mărşăluia prin mlaştină, peste peretele digului, spre plajă.

Se adunară, prieteni şi familie, de-a lungul liniei fluxului. Priviră spre est, spre placidul Point, aşteptând cu încredere. De asta era nevoie, se gândi Jack. Nimic altceva decât credinţă, pentru a depăşi ziua, vara, răsăritul lunii. Credinţă că a luat decizia corectă în legătură cu Scoţia. Neîncrezător, o privi pe Nell.

„Misterele vieţii". Nell se cuibări lângă el pe nisip, iar el o luă în braţe. Fiica sa era în topul misterelor luminoase, chiar acolo, lângă luna plină.

Şi Stevie Moore.

CAPITOLUL 14

Castelul era incredibil în cel mai banal moment al timpurilor: într-o dimineaţă senină de aprilie sau într-o după amiază plictisitoare şi cenuşie de noiembrie. Însă în nopţile de lucrări celeste, atunci când luna de vară era pregătită să apară, iar anticipaţia creştea, castelul era încântător.

Stevie conduse maşina pe deal. Noaptea era caldă, mirosind a caprifoi şi pin. Îşi parcă maşina şi se-ndreptă spre cabana mătuşii sale, dar se întoarse atunci când se auzi strigată dinspre castel. Mătuşa sa era în turn, făcându-i cu mâna. Stevie apucă o lanternă din torpedou şi porni într-acolo.

Castelul trecea prin momente grele, dar măreţia sa era vădită. Grinzi din lemn de stejar, ferestre cu armături grele din plumb, podele din piatră. Stevie obişnuia să vină aici când era mică, când mătuşa Aida s-a măritat cu Van. Îşi amintea cât era de fericită că se putea juca într-un castel adevărat. La fel simţea şi în seara aceasta şi îşi dorea s-o fi putut aduce şi pe Nell să vadă.

Scările turnului se răsuceau în spirală; pasajul din piatră era apăsător de întunecat şi umed, iar liliecii zburau speriaţi când ea trecu pe acolo. Când ajunse sus, păşi pe o balustradă sculptată pentru a o întâlni pe mătuşa sa. Aerul proaspăt era foarte plăcut, iar privelişte spre vârfurile copacilor până la izvoarele râului şi golful erau magnifice.

– Unde e Henry? întrebă ea.

– A plecat la Newport, sperând s-o vadă pe Doreen, răspunse mătuşa Aida.

– Nu a sunat mai întâi?

– Cred că a renunţat la asta. Plănuia să se prezinte la uşa ei şi să vadă ce se va întâmpla.

– Ce curajos din partea lui.

– Cu toată acţiunea de care a avut parte pe mare şi în lupte, cred că niciodată nu i-a fost atât de teamă ca acum, la gândul că o va pierde pe Doreen. Ce e mai rău, se blamează pe sine şi el ştie asta.

Stevie încuviinţă. Cunoştea sentimentul. Apăsată de propriile nevoi şi temeri, fusese arhitectul multor nefericiri din viaţa sa – pentru ea şi alţii. Mai devreme se simţise sfâşiată. Pe de o parte, vroia să stea la Point, sperând că poate îi va întâlni întâmplător pe Nell şi tatăl său. Pe de alta, îi era teamă să nu înrăutăţească lucrurile.

Priviră spre est, în direcţia de unde răsărea luna. Soarele apusese acum total, iar pădurea învia în sunetele nopţii: greieri, animale care vânau pe sub tufişuri, păpălude care strigau dinspre cuiburile din mlaştini.

Mătuşa Aida îşi schimbase hainele de lucru cu nişte pijamale mandarin din mătase neagră, dar încă mirosea a terebentină şi vopsea de ulei. Stevie adora acel miros, ce-o liniştea.

– Dar tu? o întrebă mătuşa Aida după câteva momente. De ce eşti cu mine aici în loc să fii cu prietenii tăi?

– Prieteni?

Mătuşa sa îi aruncă un zâmbet calm care îi dădu de înţeles lui Stevie că aceasta ştia că devenise obtuză în mod deliberat.

– Bărbatul cu fetiţa sa. Cum îi chema?

– Jack şi Nell.

– Ah, da. Şi sora sa?

– Madeleine. Am văzut-o. După ultima noastră vizită, am invitat-o să meargă pe plajă.

– E cel mai bun lucru pe care-l puteai face.

– Eh, aş fi vrut să fi fost, dar mă îndoiesc. A venit şi am petrecut minunat. Până când i-am spus că Jack şi Nell erau peste drum, atunci s-a supărat şi a plecat în grabă.

– Era şocată, asta e tot. Se va mai gândi şi se va întoarce. O să vezi.

Stevie şi-o imaginã pe Maddie plecând din Hubbard Point fără a se uita înapoi şi se gândi că mătuşa sa greşea de data asta.

– În mai puţin de trei săptămâni am reuşit să zăpăcesc o întreagă familie, spuse Stevie. Ar trebui să rămân o singuratică.

– Mă îndoiesc că Nell simte asta.

– Nell?

Aida încuviinţă.

– Ea este cea care a dat startul la acest joc.

– Venind la mine acasă, spuse Stevie.

– Şi spunându-şi punctul de vedere, dându-vă de înţeles ţie şi tatălui ei că are nevoie de mătuşa sa. Femeia mai în vârstă zâmbi. Pun mare bază pe dragostea unei fete pentru mătuşa sa şi invers.

– Şi eu, spuse Stevie mângâind-o pe mână, întrebându-se ce să facă cu Nell şi familia ei.

Acum se aplecară în faţă, cu coatele pe parapetul de piatră, privind spre est. Un vânticel proaspăt tulbură frunzele, răcorindu-le feţele. Dealul se înclina uşor spre golf. Oraşul era ascuns între copaci. Stevie o auzi pe mătuşa sa oftând şi se întoarse spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Eh, un alt investitor m-a contactat săptămâna aceasta. Vrea să construiască un hotel şi un centru spa aici, şi condominiumuri, urmând să transforme castelul într-un centru de conferinţe.

– Sper că i-ai spus să se arunce în râu.

Mătuşa sa ezită, iar Stevie o văzu muşcându-şi buza.

– Nu, nu încă.

– Dar o vei face, nu?

– Impozitele sunt atât de mari acum, iar evaluatorul va trimite pe cineva să reevalueze locul. Am auzit că impozitele Augustei Renwick s-au dublat într-un an. Nu-mi permit să ţin castelul aşa... mi-e teamă că copiii se vor furişa aici şi vor cădea printre ruine.

Stevie era uimită. Pentru prima oară mătuşa sa părea să ia în consideraţie serios oferta unui investitor. O bufniţă se auzi ţipând din adâncul pădurii. Îi auziră fâlfâitul aripilor şi o văzură trecând pe deasupra capului.

– Dacă îi laşi să facă astea aici, unde se vor duce bufniţele?

Mătuşa sa încercă să zâmbească.

– Asta sună a Stevie Moore, câştigătoarea premiului Caldecott. *Unde se vor duce bufniţele?*

– Vorbesc serios. Nu poţi face construcţii pe un deal. Mătuşă Aida?

– Era un joc de cuvinte, spuse mătuşa sa după o scurtă pauză. Fiindcă nu-mi pot permite să refuz.

– Dar trebuie să existe un mod de a aduna bani. Poate dacă ai deschide castelul pentru public una, două zile pe săptămână?

Aida zâmbi trist.

– De ce ar veni? Ca să vadă nebunia romantică, dar total inutilă, a dragului meu soţ?

– De când ai început să crezi că orice este romantic este inutil? o îmbrăţişă Stevie. Eşti ultima dintre marii romantici. Din cauza asta ai păstrat acest pământ cât de mult ai putut.

Henry şi cu mine ştim că ţi-ar fi mult mai uşor să mergi să stai în Florida în fiecare an, dar nu poţi părăsi locul... fiindcă îţi aminteşte de unchiul Van.

– Da, îmi aminteşte, şopti mătuşa sa, ştergându-şi lacrimile. Îl simt lângă mine acum. Dacă fantoma lui este pe undeva, înseamnă că e aici.

Pe Stevie o durea sufletul; se gândi că va ajunge la vârsta mătuşii sale, să iubeşti atât de mult încât să sacrifici totul pentru a fi lângă spiritul soţului tău.

– Nu trebuie să te simţi niciodată singură, spuse ea.

– Nu mă simt.

Stevie încuviinţă, apoi îşi fixă privirea asupra copacilor.

– O să-ţi găseşti pe cineva, spuse mătuşa sa. Şi nu te vei mai simţi singură.

Stevie dădu din cap.

– Am avut parte de şansele mele.

– *„Zâmbetul unei nopţi de vară"*, răspunse mătuşa sa.

Stevie o privi curioasă.

– Era un film de Ingmar Bergman care l-a inspirat pe Sondheim să compună *„Mica serenadă de seară"*.

– *„Să vină clovnii"* era în acel musical *„Povestea vieţii mele"*.

Mătuşa ei râse.

– Este vorba despre slăbiciunile omeneşti şi paşii greşiţi în dragoste. Ceea ce ne înspăimântă le creează. Aşa ştim că suntem vii. Tu eşti departe de a fi singură.

– Am greşit mai mult şi mai rău decât majoritatea oamenilor.

Mătuşa sa dădu din cap, oprindu-se din râs.

– Ai dorit dragoste trupească şi sufletească. Ai crezut în ea, ai avut nevoie de ea, atât de mult încât ai încercat de trei

ori... în piesă, marea ducesă spune că într-o noapte de vară luna zâmbeşte de trei ori... ei bine, în seara asta te rog să te gândeşti că sunt marea ducesă.

– Da, dar am avut cele trei şanse.

– Nu, draga mea. Nu mă refer la asta.Gândeşte-te profund în seara asta că timpul şi experienţa se măsoară altfel în timpul verii, mai ales în timpul nopţilor cu lună plină.

În acel moment, luna apăru din mare, departe, spre est. Se ridică uşor, un disc uriaş, portocaliu, care plana deasupra orizontului, ca şi cum ar fi împrăştiat aur peste apă.

– Primul zâmbet, vezi? întrebă Mătuşa Aida, în timp ce luna strălucea uriaşă şi strălucitoare, rânjind precum o pisică Cheshire.

Ce uimitor era faptul că Stevie putea!

În timp ce priveau în tăcere, luna se ridica încet, devenind din ce în ce mai mică şi mai palidă până când deveni de un alb pur, strălucind sus pe cer. Fata apăru în cratere, iar Stevie râse puternic.

– Ce este?

– Mi-am adus aminte. Când eram mici, prietenele mele Emma şi Madeleine şi cu mine obişnuiam să-i spunem „fata din lună". O vezi cum râde?

– Al doilea zâmbet, răspunse mătuşa sa.

Stevie însăşi radia. Îşi aminti de vârsta aceea, cincisprezece ani, împreună cu prietenele sale, fericite şi zăpăcite, pretinzând că luna este a lor.

– Şi când o să vedem cel de-al treilea zâmbet? Din moment ce eşti marea ducesă în noaptea asta, ar trebui să ştii!

– Vei vedea atunci când vei avea curajul să baţi la uşa potrivită, îi răspunse mătuşa sa.

Stevie o privi, pregătită să o tachineze, dar văzu că mă-

tuşa Aida era serioasă. O privi pe Stevie cu ochi gravi. Lui Stevie i se strânse stomacul. Mătuşa sa se confrunta cu probleme serioase: vânzarea domeniului, a pădurilor sale, habitatul păsărilor. O bufniţă ţipă din pădure, iar alta îi răspunse din apropiere.

Uitându-se în sus, Stevie văzu silueta unei bufniţe aşezată pe vârful turnului. Capul ei era feroce în noapte, cu ochii şi ciocul strălucind galbeni. Stevie simţi un fior pe şira spinării în timp ce aceasta îşi luă zborul spre copaci.

Acum, privind luna, văzu că arunca o plasă peste ape. Razele lunii străluceau şi dansau pe valuri. Stevie îşi imaginä că îi uneşte pe toţi cei pe care-i iubea. O văzu pe mătuşa Aida cum priveşte luna şi ştia că aceasta se gândea la unchiul Van.

I se strânse inima. *Să bateţi la uşa potrivită...* se gândi la Nell stând afară, pe scări, cu genunchii juliţi. Se gândi la ea însăşi, lăsând invitaţia în uşa de la intrarea casei lui Jack. Şi îşi aminti de Madeleine cum urca dealul cu cele două sticle de şampanie. Luna îi aducea amintirile şi deodată ştiu...

Ştiu ce avea de făcut, unde trebuia să meargă, să bată la uşă.

Nell era atât de obosită încât abia îşi putea ţine ochii deschişi. Luna ieşise din apă, ridicându-se pe cer în timp ce toată lumea privea. Îi plăcea că stătea lângă tatăl său, simţindu-i căldura în timp ce noaptea răcorise aerul. Apoi, mai târziu, Peggy o trase în picioare pentru a „dansa în lumina lunii", cu Annie şi Eliza. Valurile asigurau muzica, iar fetele dansară în picioarele goale în nisip până ce părinţii lor spuseră cu toţii că era timpul să se îndrepte spre casă.

Familiile plecară împreună până la dig. Zidul era cu adevărat gros, făcut din stânci uriaşe, pentru a ţine departe valurile

mării. Peggy şi familia sa îşi luară rămas bun şi se-ndreptară spre mlaştină cu lanternele aprinse.

Nell şi tatăl său merseră prin parcarea pavată cu nisip, din spatele radei de bărci. Nell auzi bărcile mişcându-se în legănatul valurilor în noapte. Mergând mai departe, ea căscă şi se-mpiedică, căzând, iar tatăl său o prinse şi o ajută să meargă drept.

– A fost distractiv, spuse ea.

– Da, aşa e.

Nell era obosită de la aerul proaspăt şi agitaţia generală în timp ce priviseră luna cea mare care ieşise din apă. Îi plăcuse să fie cu atâţia oameni adunaţi cu toţii pe nisip.

– Era ca şi cum aveam o familie numeroasă, spuse ea, ţinându-şi tatăl de mână.

Acesta nu răspunse. Ea simţi pietrişul sub picioare, încă fierbinte de la soarele de peste zi.

– Mi-a plăcut. Îmi place când suntem doar noi, tu şi cu mine, spuse ea. Dar îmi place când sunt şi alţii.

– Ei, în general suntem doar noi doi, spuse el. Vom părăsi în curând plaja, peste câteva săptămâni. Dar îi vei putea scrie lui Peggy.

– De la Boston? întrebă ea nesigură dacă se vor întoarce în Massachusetts sau acasă, în Georgia.

– Nu din Boston, spuse el cu voce ciudată– ezitant,crezu ea. Ceea ce era neobişnuit pentru el.

– Mergem la Atlanta?

– Nell, ştii să dansezi dansul din Highland?

– Ce anume?

– Este un dans din Scoţia.

– Scoţian? Ca acela cu cimpoaie?

– Da.

– Ahh, spuse Nell tremurând. Mătuşa Madeleine mi-a povestit că a fost în Scoţia când era mică şi că a auzit cimpoaie peste tot. I-au plăcut, dar mie nu cred că-mi plac.

– De ce?

– Fiindcă urăsc cimpoaiele. Din cauza celui care cânta la biserică pentru mama... refuză să pronunţe cuvântul înmormântare. Îşi aminti de un bărbat pe care-l întâlnise mama sa la Dixon, la închisoarea unde făcea muncă de voluntariat, un gardian sau un poliţist sau ceva de genul ăsta care ştia să cânte şi care stătea lângă altar şi cânta *„Uimitoarea graţie"*.

– Ei, Scoţia are mult mai multe decât cimpoaie.

– Adevărat, dar dacă aş auzi măcar unul, mi-ar strica ziua. Sunt îngrozitoare. Le urăsc. Nu-mi mai vorbi despre ele, te rog. Fiindcă voi avea coşmaruri...

– Dar, Nell...

– Sssstttt...! strigă Nell, acoperindu-şi urechile.

Tatăl ei nu mai scoase niciun cuvânt. Nell întinse mâna după mâna lui, scâncind din nou. Era foarte obosită, dar vroia să se asigure că nu se supăra foarte tare încărcându-şi mintea cu muzică de înmormântare şi despre închisori chiar înainte de culcare. Pentru a depăşi momentul, ea fredonă *„Lămâiul"* şi încercă să decidă din care carte să-i citească în acea noapte.

Să fie *„Bufniţa Nopţii"* sau *„Vara Lebedelor"*? Sau poate *„Piratul"*? Când ajunseră la cabană, tatăl ei deschise uşa din spate şi intrară înăuntru. Nell se schimbă imediat în pijama. Ştia că trebuie să se spele pe faţă, picioare şi pe dinţi, dar vroia să se bage imediat în pat pentru a auzi povestea.

Deja se decisese ce carte vroia – *„Vara Lebedelor"* – şi abia îşi pusese periuţa de dinţi înapoi în pahar când auzi un ciocănit la uşă. I se strânse stomacul.

Un ciocănit la uşă, în special după lăsarea întunericului,

nu era un lucru bun. Îşi aminti de ofiţerii de poliţie care veniseră la ei acasă în noaptea aceea pentru a-i anunţa despre accidentul mamei sale – ea devenise atât de confuză şi se gândise că erau gardienii de la închisoare, care-i avertizau că acel încarcerat îngrozitor care o căuta pe mama sa evadase cumva. Şi îşi aminti de momentele când auzise tap, tap, tap, după ce credeau că adormise, când Francesca venea la uşa lor cu câteva documente în mână pe care „tatăl ei trebuia să le citească în acea seară". Sau ce? A căzut Podul Londrei?

Auzind zgomotul uşor de la uşă, Nell ştiu că este Francesca.

– Pleacă, spuse ea cu capul în pernă.

După câteva momente mai auzi un alt ciocănit – tatăl ei care bătea la uşa sa.

– Nell? întrebă el.

– Tati, răspunse obosită şi cu lacrimi în ochi. Spune-i, te rog, Francescăi să plece şi mai spune-i că nu mergem la Boston. Vino aici pe urmă, fiindcă vreau să aud povestea lui Stevie!

– Francesca nu e aici. Iar în seara asta eşti cea mai norocoasă. Vei auzi o poveste chiar de la Stevie.

Auzind, Nell se ridică şi văzu lumina care cădea de la lampa de pe hol şi o zări pe Stevie zâmbindu-i, aşezându-se pe pat lângă ea, fără nicio carte în mână.

CAPITOLUL 15

Nell se dădu la o parte în pat, pentru a-i face loc lui Stevie. Jack stătea în uşă ca şi cum nu ştia ce să facă – să rămână sau să plece. Stevie îi zâmbi, aşteptând. Era înalt, iar umerii lui puternici blocau toată lumina din hol. Stevie era foarte emoţionată, dorindu-şi mai mult ca orice ca el să se aşeze lângă ea pe pat.

– Tată, stai jos... hai vino să asculţi povestea lui Stevie, spuse Nell.

– Ah, cred că ea a venit să ţi-o povestească ţie. Eu mă duc dincolo...

– Este pentru amândoi, spuse Stevie.

El se-ndreptă spre ea, apoi se opri – ca şi cum se gândise mai bine dacă să se aşeze pe pat lângă ea. În schimb, îşi trase un scaun cu spătar drept din cealaltă cameră. Veioza de pe noptieră avea pe postament o timonă şi arunca o lumină caldă, portocalie, pe mâinile lui Stevie şi pe blocul de desen.

– Aceasta este o poveste despre Lovecraft Hill, spuse ea. „Un castel magic din piatră se află în mijlocul câmpurilor şi pădurilor, aşezat în faţa gurilor de vărsare ale unui râu maiestuos, chiar acolo unde se varsă în mare. Pe zidurile castelului creşte iedera şi viţa-de-vie..." În timp ce vorbea, desena, dându-i schiţele lui Nell.

– Şi acolo locuieşte o prinţesă? întrebă Nell.

– Nu, răspunse Stevie. Castelul şi împrejurimile lui aparţin naturii, dar este supravegheat şi îngrijit de o bătrână înţeleaptă.

– O mătuşă, şopti Nell. Stevie desenă chipul unei femei

care arăta ca un amestec între mătuşa Aida a lui Stevie şi Madeleine. Stevie o auzi pe Nell trăgând adânc aer în piept şi se uită să vadă reacţia lui Jack. Ochii lui străluceau în timp ce o privea pe Stevie, neuitându-se nicio secundă la desenul ei.

– „Castelul este vechi şi dărăpănat, spuse Stevie în continuare, abia putându-se abţine să nu se uite la el. Vânturile puternice mişcă pietrele din care e construit turnul. Scările aproape că stau să se prăbuşească. Liliecii trăiesc între căpriorii din lemn, iar viţa-de-vie stă răsucită în jurul conductelor de scurgere din cupru." Uşor, uşor creă imaginea castelului în ruină.

– „Suprafeţe întregi de pini cresc pe dealuri şi abundă în păsări de tot felul şi animale. Cinteze, sturzi, privighetori şi prihori stau în crengile pinilor, făcându-şi cuiburile din rămurele şi ace de brad. Îşi depun ouălele, îşi cresc puii. Tot acolo trăiesc căprioare, ratoni şi iepuri. Pădurea deasă le este adăpost şi sursă de hrană. Animalele supravieţuiesc în habitatul lor astfel încât nu sunt nevoite să pătrundă în al nostru..."

Stevie creionă câteva desene ce reprezentau cerbi fugind pe drumul aglomerat de lângă ţărm, mâncând florile din tufişurile din jurul unei case; ratonii care zburdau peste capacul unui coş de gunoi, iar iepurii săreau peste un strat de salată. Nell chicoti.

– „Peste drum de castel sunt pădurile de stejari bătrâni. Acestea sunt cele mai vechi păduri din Connecticut. Sunt dese şi înalte. În cea mai adâncă parte a pădurii sunt nişte copaci denumiţi *„pădurea roşie de la răsărit"*, care sunt acolo din vremuri când acest pământ era încă neexplorat. Aici trăiesc bufniţele. Ele ţipă în noapte şi doar cei mai curajoşi îndrăznesc să intre în pădure, să le răspundă la chemare."

– Dar ce spun ele? şopti Nell, iar Stevie îi răspunse cu strigătul pe care o învăţase mătuşa Aida atunci când era de vârsta lui Nell.

– Whooo – whoooo...

Nell încercă şi îi reuşi de prima dată. Stevie făcu un desen cu trei oameni care stăteau în pădurea densă: Stevie, mătuşa sa cea înţeleaptă şi Nell. Nell radia.

Stevie continua să vorbească, inventând pe loc povestea, creionând repede desene. Nu mai făcuse asta până atunci – să scrie o poveste pentru un copil adevărat din prezent. Era incredibil – nu numai fiindcă Jack era lângă ea, aplecându-se în faţă, părând a fi la fel de interesat ca şi Nell. Genunchii li se atingeau, iar Stevie simţi un fior prin tot corpul.

Nell deveni somnoroasă, ochii i se închideau.

– Să mă opresc? întrebă Stevie.

– Nu, răspunseră amândoi într-un glas.

– Castelul aparţine naturii, dar şi alţii îl vor. Oameni cu buldozere vor să vină şi să taie copacii. Ei vor ca această privelişte minunată să fie a lor şi să o vândă pentru aur. Vor să transforme lăcaşurile căprioarelor în case, iar castelul cel sălbatic să-l transforme într-o sală de conferinţe.

– Dar mătuşa cea înţeleaptă...? murmură Nell, străduindu-se să-şi ţină ochii deschişi.

– Da, mătuşa cea înţeleaptă va proteja dealurile, spuse Stevie în timp ce desena.

– Ştiam eu că aşa va face, şopti Nell.

– Cum de ştii asta? întrebă Jack.

– Fiindcă ea este bună. Este la fel ca mătuşa Madeleine, spuse Nell. Şi ca mătuşa Aida a lui Stevie. Nu-i aşa, Stevie?

– Chiar aşa.

– „Când răsare soarele, bufniţa se duce să se culce, iar

celelalte creaturi ies din cuiburile şi vizuinile lor. Cintezele cântă prin tufişuri, iar iepurii sar prin iarba udă. Păsările colibri vin spre florile roşii care cresc pe viţa-de-vie ce stă încolăcită pe zidurile castelului. Ele se hrănesc cu nectar, aripile lor bat atât de repede încât nici nu le poţi vedea mişcându-se. Zilele de vară trec, transformându-se în nopţi. Luna începe să se transforme într-o semilună subţire, crescând apoi din ce în ce mai mare pe toată durata lunii, până ce se întregeşte şi se ridică, exact ca în noaptea asta, din apa mării."

Când termină de desenat ultimul desen ce reprezenta o lună plină ce strălucea deasupra castelului şi a dealurilor, Nell adormise deja. Stevie lăsă din mână caietul de desen la capul patului şi îl urmă pe Jack în camera de zi. Apropierea de el o făcea să tremure. Simţi şoaptele aerului pe pielea sa; nu îl putea privi.

– Nu s-a mai întâmplat asta niciodată, spuse el întorcându-se spre Stevie. A adormit imediat. De obicei, e nevoie de trei-patru cărţi şi mângâieri pe spate şi asigurări că nu se ascunde nimeni în debara. Cum ai reuşit?

– Dar nu am făcut nimic. Este doar luna plină. Chiar are puteri magice... îi face chiar şi pe cei mai trişti copii să doarmă.

– Nu, povestea ta a fost minunată. A alinat-o... sunetul vocii tale.

– M-am gândit la ea – la amândoi. Atât de mult! De când... ai reuşit să o duci din nou la doctorul Galford?

– Da, am fost. Mi-a făcut bine că am vorbit cu tine despre asta, m-a ajutat.

– Îmi pare aşa de bine!

– Cât despre povestea ta... chiar există un asemenea loc? Cum i-ai spus... Lovecraft Hill?

– Da, există.

– Unde este?

– La câţiva kilometri de aici. Acolo locuieşte mătuşa mea.

Jack făcu ochii cât cepele. Îşi dădu părul pe spate, privind-o pe Stevie şi aşteptând să mai spună ceva. Ea era fermecată de el. Figura feţei sale, felul în care părul lung îi cădea în ochi. Văzând că ea nu mai spune nimic,o întrebă:

– Este o poveste adevărată?

Stevie încuviinţă, trezită din reveria sa. Luna plină avea o putere magică asupra ei – acesta era motivul. Fata din lună juca jocuri cu inima sa. Îl privi pe Jack drept în ochii săi verzi şi se întrebă dacă mai simţise aşa ceva vreodată...

– Trăieşte într-un castel?

– Nu, s-a mutat cu ani în urmă. Gândul la mătuşa Aida, la situaţia reală o făcu să iasă din magia momentului. Întreţinerea era prea scumpă. Acum trăieşte într-o căsuţă de pe proprietate. Dar iubeşte castelul şi merge adesea înăuntru. Spune că acolo locuieşte fantoma soţului ei. Şi ea pictează şi pot jura că are nevoie de castel pentru inspiraţie. Vine din Florida Keys prin mai sau iunie şi pictează toată vara. Ştie fiecare specie de păsări, fiecare strigăt al bufniţelor... nu suport să mă gândesc că s-ar putea întâmpla ceva cu acel loc.

– Buldozerele sunt reale?

– Mai reale ca niciodată, spuse Stevie cu inima grea. Investitorii i-au oferit o sumă foarte mare de bani pentru proprietate, dar i-a refuzat întotdeauna. În vara asta... este îngrijorată în legătură cu taxele, iar castelul stă să cadă. Îi este frică că cineva va intra acolo şi se va răni. A mai venit un alt investitor...

– Iar ea a luat oferta în considerare?

– Se pare că da. Deşi îi va frânge inima. Chiar aşa se va întâmpla.

– Dar de ce nu donează pământul unei fundații? Sau să-și deschidă propria sa tutelă?

Stevie nu se gândise niciodată la acest lucru și putea fi sigură că nici mătușa Aida. Ele erau artiste în toată ființa lor, fără a pune preț sau fără a se îngrijora de felul în care funcționează lumea imobiliară sau financiară.

– Ar putea face asta?

– Bineînțeles. Am lucrat la un proiect pe insula Mount Desert, din Maine, unde proprietarii și-au donat pământul parcului național. A trebuit să merg acolo și să reconstruiesc câteva poduri de piatră de peste drum și să concep altele în conformitate cu arhitectura originală.

– Dar e minunat. Cred... am putea găsi pe cineva care să facă asta pentru castel.

– Mi-ar face plăcere să arunc o privire asupra locului.

– Vorbești serios? Mulțumesc. Stevie avu o subită viziune asupra lui Jack renovând castelul, deschizând un centru al naturii pentru toți cei din Black Hall care doreau să se bucure de el.

– Mătușa Aida și cu mine am putea preda lecții de pictură, spuse ea cu voce tare.

– Ce?

– Ah, gândurile mele au luat-o razna. Dar mi-am imaginat cum s-ar putea transforma castelul într-un centru al naturii... cu expoziții despre păsări, copaci, animale... mi-am imaginat-o pe mătușa mea și pe mine cum am preda la câteva clase de copii... despre cu ar fi să „simți ce este" și să folosim natura ca sursă de inspirație... să dai înapoi, știi?

– Sună minunat. Deci, chiar ai o mătușă înțeleaptă? spuse Jack și se mai apropie un pas de ea.

– Da. Își simți obrajii în flăcări în timp ce îl privea. Ea

nu mai putea ţine în ea ce ar fi vrut să spună, trebuia să o facă, îi păsa prea mult. Şi Nell are una.

El clipi, uitându-se în altă parte.

– Am urmat sugestia ta şi am căutat-o pe Madeleine.

– Mă întrebam, spuse el cu o expresie mai dură pe faţă, dacă ai făcut asta. El închise ochii, iar Stevie se gândi că nu mai avea mult până să nu se izoleze dar că ar face mai bine dacă s-ar confrunta cu ceva ce ţinea în adâncul sufletului ei.

– Jack, ai venit aici fiindcă tu ai propriul tău trecut aici. Chiar dacă ai plecat din Atlanta fiindcă îţi era prea greu şi îţi amintea de Emma, ai venit aici, într-un loc pe care nu-l puteai scoate din trecutul tău de câte ori te întorceai cu spatele.

– Asta aşa e, ai dreptate...

– Familia ta şi-a petrecut aici verile. Tu şi Maddie. Din cauza asta ai venit aici. Fiindcă nu poţi suporta distanţa dintre tine şi sora ta.

Jack nu spuse nimic. Era atât de tăcut, încât Stevie putea auzi doar greierii cântând şi vântul suflând prin copacii de afară.

– Ce face? o întrebă el după ceva timp.

– Este... tristă, spuse Stevie uşor.

– Din cauza mea?

– Din cauza vieţii. Fiindcă a pierdut-o pe Emma, pe tine, pe Nell. I-a fost greu să fie aici, ştiind că voi sunteţi puţin mai încolo. S-a supărat pe mine fiindcă am păcălit-o şi a plecat. Stevie îl privi în ochi. Arăta atât de tulburat şi cumva închis în el, de ceva care mergea în mod crucial mai departe decât această conversaţie. Probabil că acum eşti supărat pe mine şi tu.

– Stevie, ce ai vrea să fac?

– Să o ierţi.

– Nu înţelegi – chiar nu înţelegi. Nu e vorba doar de iertare.

– Atunci despre ce e vorba? De ce nu vorbeşti cu ea? Cuvintele lui şi privirea sa îi frânseră inima. El suferea îngrozitor şi asta o făcu să plângă. Nu poţi să faci asta pentru Nell? Pentru Maddie... şi mai ales pentru tine, Jack?

Se gândi că mersese prea departe. Îl forţa – iar el avea dreptate, nu ştia toată povestea. Se întinse şi îl atinse pe obraz. Vroia să-şi ceară iertare şi, mai ales, să şteargă toată această agonie. El o prinse de mână, iar atingerea a fost atât de electrizantă încât ea scoase un sunet.

Jack o luă în braţe şi o sărută. Îi putea simţi trupul tare, gura fierbinte. Ea rămase pe vârfuri, simţindu-i braţele cum o strâng, trăgând-o mai aproape şi mai aproape. Rămase cu capul dat pe spate şi simţi inima bătându-i nebuneşte, sângele îi fierbea în vine.

El o conduse spre canapea. Se aşezară amândoi, ţinându-se de mână. Jack se întinse şi îi îndepărtă şuviţele de pe ochi. Ea simţi cum i se clatină pământul de sub picioare. Nu o mai atinsese nimeni de mult.

Încercă să-şi controleze respiraţia. Avea fluturi în stomac şi putea simţi un val de timiditate cum pune stăpânire pe ea. Se uită în ochii lui, ţinându-i privirea. Era atât de directă şi plină de dorinţă încât simţi că se înmoaie, transformându-se cu toată fiinţa în ceva lichid, fierbinte. Gândurile îi treceau nebuneşte prin cap: Stevie, nu o face. *Nu lăsa lucrurile să meargă mai departe.* Aproape că-l auzi pe Henry tachinând-o, numind-o Lulu, Luococius... noul personaj din *„Odiseea"*, aceea al cărei cântec îi ademenea pe bărbaţi să-şi sfărâme corăbiile de stânci. El i-ar spune lui Stevie să-l atenţioneze pe Jack să-şi astupe urechile şi să vâslească mai departe. Nu au fost

de ajuns trei căsătorii? Mintea îi spunea un lucru,inima ei o împingea către altul. Ea îşi spunea: Pentru Dumnezeu, nu e vorba de căsătorie, doar stăm aici şi ne ţinem de mână, sunt doar câteva săruturi...

Dar acele câteva săruturi... fuseseră atât de dulci. Stevie îşi dădu capul pe spate, simţi cum Jack îi sărută buzele, gâtul. Începu să tremure şi îşi dorea ca el să nu se mai oprească. Dar în acelaşi timp să se oprească. Gândurile sale o luară din nou razna, amestecate; îşi dorise întotdeauna atât de mult, nu ştiuse să se abţină, era o gaură fără fund pentru afecţiune. Se trase puţin, încercând să-şi protejeze sufletul.

– Îmi pare rău,spuse el. Nu ar fi trebuit să fac asta.

– Nu, mie îmi pare rău. Eu nu ar fi trebuit s-o fac.

Scuzele îi aduseră cu picioarele pe pământ. Stevie îşi aplecă capul. Ce făcea oare?

– Ce crezi că se întâmplă cu noi? o întrebă el, ţinând-o în continuare în braţe.

– Cred, începu ea, dar se opri, fiindcă dintr-o dată tot ce putea vedea era o imagine a lor la răsăritul soarelui, singuri pe o plajă pustie, întâlnindu-se pentru a se săruta pe malul mării. Aceasta era încununarea viselor sale din această vară.

Ochii lor se întâlniră. Jack aştepta răspunsul ei. Ea dorea să-l avertizeze, să-i spună că nu era bună pentru el. Fantezia era ceva, aceasta era cu totul altceva. Ea făcuse mari greşeli în viaţă şi nu dorea ca cineva să fie rănit, gândindu-se la Nell, care dormea în camera cealaltă şi îşi aminti cum a fost să-şi piardă mama. Pierderea crease un abis de dor şi Stevie îl simţea chiar şi acum.

De fapt, privindu-l pe Jack adânc în ochi, ea simţi cu totul altceva. Deşi se trăsese deoparte, el încă mai ţinea un

braţ pe după umerii ei. Atingerea lui era sălbatic de romantică şi cumva erotică, atingerea degetelor sale pe pielea goală a braţului ei. Îi fu greu să stea liniştită.

– Ar trebui să plec.

– Spui asta, dar nu cred că vrei să o faci.

– De ce?

– Fiindcă ştiu ce simt... şi cred că şi tu simţi la fel.

El se aplecă, îi atinse buzele cu ale sale, descoperi sărutul. Braţele lui Stevie îi înconjurară gâtul din nou. El mirosea a sare, transpiraţie acrişoară. Îşi dorea să înoate cu el. Corpul ei tânjea după asta şi atunci se lipi cu pieptul de al lui, simţind o nebunie fără cuvinte, îndată ce gândurile se opriră, locul fiindu-le luat de senzaţii.

Nell se răsuci, făcând un mic zgomot.

Asta o făcu să se oprească. Stevie se ridică în picioare. Clătinându-se, nesigură pe picioarele ei, dădu un pas înapoi. Jack se întinse după ea, încercând să o tragă înapoi. Dar Stevie nu vroia ca Nell să se trezească şi să-şi găsească noua prietenă sărutându-se cu tatăl ei.

– Trebuie să plec, şopti ea.

– Nu, Stevie... vreau să-ţi vorbesc.

– Nu în seara asta. Se simţi ameţită. Bine ? Chiar trebuie să plec.

– Când am putea vizita castelul?

– Mâine? Poimâine ? Oricând ai timp.

– Cu cât mai repede cu atât mai bine. Vom pleca peste trei săptămâni.

– Trei săptămâni?

– Acesta este unul din lucrurile despre care vroiam să-ţi vorbesc. Se ridică în picioare, păşi şi o atinse pe braţ.

Ea dădu din cap. Îşi simţi faţa fierbinte, iar ameţeala şi

mai puternică. Ştia că trebuie să plece imediat de acolo atunci sau nu va mai putea pleca niciodată. Îşi trase braţul şi îi zâmbi.

– Voi lucra în Scoţia, spuse el, iar ea simţi cum îi dispare zâmbetul de pe faţă.

– Când?

– Peste trei săptămâni.

Stevie se gândi la Nell, că va pleca atât de departe. Se gândi la Madeleine care îşi va pierde şansa de împăcare. Şi se gândi la Jack, la cât de puţin timp va avea la dispoziţie pentru a-şi pune la punct sentimentele pe care le avea pentru el în aceste trei săptămâni atât de scurte. Inima i se făcu mică în piept, iar ea îşi îndreptă umerii.

– La ce te gândeşti?

– Îmi pare rău că trebuie să pleci! Cu atâtea care mai sunt de făcut...

– Castelul mătuşii tale?

Stevie zâmbi trist.

– Asta crezi? îl întrebă ea.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare, fără să răspundă. Apoi dădu din cap.

– E cel mai uşor, spuse el într-un sfârşit.

– Uau, spuse ea, gândindu-se la zidurile acoperite de iederă, la viţa-de-vie care se strecura printre găurile din zid, la pietrele care începeau să cadă, la potecile acoperite de buruieni... avea dreptate, munca fizică era mult mai uşoară decât cea emoţională. Aş vrea... aş vrea...

– Ce-ţi doreşti, Stevie?

– Aş vrea ca Nell s-o poată avea pe mătuşa ei în viaţa sa, aşa cum o am eu pe a mea.

El privi în altă parte, îşi drese glasul, ignorând cuvintele ei.

– Am face bine să vizităm cât mai repede castelul. Mâine, pe la prânz?

– La prânz e foarte bine.

– Sunt curios, spuse el după câteva momente, atingând-o uşor pe faţă.

– Ce anume? spuse ea, simţindu-şi pielea ca de găină.

– Asta e tot ce poţi spune auzind că vom pleca în Scoţia?

– E singurul lucru pe care sunt pregătită să-l spun cu voce tare, zise ea cu voce joasă. Apoi se întoarse şi ieşi pe uşă, în lumina strălucitoare a nopţii.

Jack o privi cum pleacă. Îşi spuse să se abţină, să nu se ducă după ea. Inima îi bătea tare, iar el se simţea straniu. Stevie plecase, dar în urma ei rămăsese un fel de aură sau spirit. Camera se învârtea în jurul lui. Jack nu putea înţelege, nu mai simţise niciodată aşa ceva. Se simţi plin de energie, ca şi cum ar fi putut să alerge patruzeci de kilometri. Se întinse, încercând să se elibereze de ea.

Vroia ca totul să fi fost altfel, îşi dorea să poată da timpul înapoi. Ştia că Stevie avea dreptate în legătură cu Nell. Dar ea nu ştia întreaga poveste. Era mai mult decât se gândea ea.

Şi totuşi, simţea energia aceea stranie pe care i-o insuflase conversaţia lor şi se trezi că pune mâna pe telefon. Formă numărul de la informaţii şi ceru un număr de telefon.

Îi tremurau mâinile. În timp ce forma ţinea receptorul la ureche.

Telefonul sună şi sună iar. Îşi privi ceasul: poate nu erau acasă.

Apoi răspunse o femeie, iar el îi auzi vocea.

– Alo? spuse sora lui.

Jack nu vorbi. Aşteptă, dorind să spună ceva care ar fi

făcut ca totul să fie bine, să şteargă toată durerea şi suspiciunea. Nu vroia să rămână aşa ceva între ei.

– Alo, se auzi din nou vocea surorii sale.

Lui Jack îi reveni în cap ultima lor întâlnire, adevărul dezvăluit de Madeleine, furia cu care a luptat împotriva poveştii ei. Dacă ar fi vorbit acum cu ea ar fi însemnat să lase versiunea ei despre evenimente să pătrundă din nou în viaţa lui, iar el ştia că nu-i putea face asta lui Nell.

– Cine este? întrebă Madeleine.

Jack ar fi vrut să-i spună, dar nu a putut. Aşa că aşeză telefonul la loc în furcă.

CAPITOLUL 16

Stevie îi luă pe la prânz, după ce Nell fusese de dimineaţă la centrul de recreere şi se-ndreptară pe sub bârnele de cale ferată spre Shore Road. Nell, entuziasmată, stătea lângă ea, se tot foia pe scaunul din spate, arătând spre panourile de lângă şosea şi vorbind încontinuu. Entuziamul lui Jack îl depăşea pe al fiicei sale. Pentru prima oară, Nell dormise toată noaptea în timp ce el stătuse treaz privind tavanul, încercând să-şi dea seama ce se întâmplă.

Se opriră la „Paradisul Îngheţatei" ca să ia masa, iar Stevie comandă un rulou cu homar în plus pentru mătuşa sa. Îşi duseră tăvile la măsuţele de picnic din spatele barăcilor albe ce dădeau spre mlaştină. Pescăruşii se învârteau de jur împrejur, aşteptând ca cineva să scape vreo bucăţică de mâncare.

Lumina orbitoare a soarelui transforma pâraiele şi golfurile în oglinzi. Îi luminau părul lui Stevie de culoarea ebonitei, tăiat astfel încât îi dezvăluia linia gâtului atât de graţioasă pe care Jack îşi amintea că o sărutase cu o seară înainte. Ar fi vrut să se aplece, să dea la o parte şuviţele ce-i intrau în ochii de culoarea violetelor, să-i atingă obrajii ca de porţelan. Se abţinu, iar asta nu era deloc uşor. Mai ales când ea se uita direct în ochii lui cu o privire care arăta că şi ea se confruntă cu aceleaşi greutăţi.

După ce terminară de mâncat, se urcară din nou în maşina lui Stevie şi plecară mai departe pe drumul principal. Apoi, cotiră spre un câmp care îi duse exact sub linia trenului şi apoi spre un drum secundar ce dădea spre un deal abrupt. Curând pavajul făcu loc unei poteci cu pietriş, iar maşina

începu să se zdruncine. Nell sări şi începu să strige – toate coşmarurile sale erau legate de ce îşi imaginase în legătură cu ultima călătorie a mamei sale pe acel drum nenorocit de ţară, astfel că Jack se întoarse spre bancheta din spate pentru a o ţine de mână, asigurând-o că totul este bine.

– Aproape am ajuns, spuse Stevie, uitându-se în oglinda retrovizoare. Observă că Nell era albă ca varul, strângându-l pe tatăl său de mână. Uite, Nell, vezi? Acolo este poarta.

Încetini şi claxonă. Un bărbat şi o femeie roşcată ieşiră pe uşă pentru a le face cu mâna. Bărbatul radia şi ridică mâna stângă a femeii, arătând spre ea în timp ce maşina trecea.

– Cine este? Mătuşa Aida? întrebă Nell.

– Nu, spuse Stevie zâmbind. Nici mie nu-mi vine să cred, dar aceia sunt Henry, fiul vitreg al mătuşii Aida, şi Doreen, prietena sa.

Deodată în faţa lor apăru castelul, iar Nell scoase un sunet de uimire. Chiar şi Jack rămase perplex – era spectaculos şi ciudat, complet neaşteptat în zona provincială a statului Connecticut – ca şi cum ar fi fost localizat undeva în Alpi, în Pădurea Neagră, având grandoarea unei poveşti a fanteziei unui baron pe jumătate nebun.

– Uitaţi-l! spuse Stevie, mândră, în timp ce se dădeau jos din maşină. Şi uitaţi-o pe mătuşa mea.

O femeie înaltă, elegantă, îmbrăcată într-o salopetă de lucru pentru pictat şi blugi roşi în genunchi, papuci din catifea şi o bentiţă din lamé aurie, ieşi din căsuţa mică aflată în spatele castelului. Avea o frunte înaltă, inteligentă, iar ochii de culoarea viorelelor erau machiaţi cu creion şi fard albastru. Deşi era mult mai înaltă decât Stevie, asemănarea era izbitoare. Era în ochii ei, atitudinea sa şi frumuseţea ei.

– Ea este mătuşa mea, Aida Von Lichen, spuse Stevie.

– Tu trebuie să fii Jack, spuse aceasta. Iar tu eşti Nell. Vă rog, spuneţi-mi Aida. Nu vreţi să mă însoţiţi la masă?

– Ne-am oprit la Paradis şi am mâncat deja, spuse Stevie, întinzându-i punga cafenie.

– Stevie ţi-a adus rulou cu homar, spuse Nell.

– Da, ea e cea mai drăguţă nepoată pe care o poate avea o mătuşă, spuse Mătuşa Aida. O să-l pun la frigider pentru mai târziu.

– Mătuşă Aida – ce era lucrul acela strălucitor de pe degetul lui Doreen? întrebă Stevie când femeia mai vârstnică ieşi pe uşă.

– E un adevărat miracol – asta a fost! Henry a cerut-o în căsătorie, iar ea a acceptat. S-au logodit, spuse Aida într-un fel prefăcut, dar plin de afecţiune, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Ea vorbea exact cu aceeaşi tonalitate pe care Jack ar fi aşteptat-o de la o femeie care poseda un castel, dar fusese luat prin surprindere de emoţia şi dragostea sa.

– L-am văzut cum îmi arăta degetul ei, spuse Stevie.

– Da, i-am dat inelul meu de logodnă lui Henry pentru a i-l dărui.

– Ah, mătuşă Aida, spuse Stevie, luând-o în braţe. Jack urmări acel moment privat dintre mătuşă şi nepoată; îşi aminti cum îi povestise Stevie despre fantoma unchiului ei care bântuia castelul şi realiză că acest inel era preţios dincolo de valoarea sa din această viaţă.

Aida se spijini de Stevie, apoi o împinse. Machiajul i se stricase. Stevie o şterse pe obraz. Jack simţi un fior, gândindu-se la relaţia lor de-o viaţă, gândindu-se la Maddie şi la Nell. Aida spuse că se simţea bine, apoi chicoti uşor.

– Jack, Nell, probabil vă spuneţi că sunt o bătrână nebună. Lăsaţi-mă să vă explic... Henry este fiul meu vitreg, abia s-a

retras din marină. Îl ador, dincolo de orice raţiune, ca şi cum ar fi fiul meu. Este un ofiţer deosebit de bun şi un gentleman dar, din păcate, nu a fost prea pregătit în dragoste. A avut o poveste de dragoste cu această femeie minunată – Doreen şi apoi a lăsat-o să plece...

– Cum? întrebă Nell.

– Ei bine, plecând pe mare. Asta fac marinarii. Staţionează într-un port, stau cât stau, apoi pleacă din nou. Henry spera ca Doreen să fie întotdeauna acolo, aşteptându-l. Iar ea l-a aşteptat... până ce s-a retras din marină. Iar el se aştepta să vină drept în Newport şi să fie primit înapoi. Nu avea de gând să se însoare, ascultaţi-mă pe mine. Vroia doar să vină şi să plece după cum poftea.

Jack asculta. Cuvintele Aidei îl loveau într-un mod neaşteptat. Deodată îşi imagină paşaportul şi biletele de avion şi broşurile despre camerele de închiriat din Inverness, cimpoaiele şi pledurile scoţiene. Bineînţeles că fugea. De durerea trecutului, dar şi de ce începuse să simtă pentru Stevie. Era exact ca Henry.

– Ea i-a dat papucii, continuă Aida. Iar eu am fost întrutotul de acord. Ştiţi, de fapt mariajul nu este nici începutul, nici sfârşitul lumii. Este departe de a fi un panaceu. Dar odată ce ştii... iar eu cred că Henry simţea asta pentru Doreen de foarte mult timp... ţi-o datorezi ţie însuţi şi iubitei tale să o legalizezi.

– Este faptul că ştii când şi când să nu laşi o persoană să plece, spuse Stevie pe o voce scăzută, iar când Jack se uită la ea putu vedea ochii ei frumoşi care aveau acum o privire pierdută şi tragică.

– Lulu! strigă Henry, urcând dealul ţinându-se de mână cu Doreen. S-au îmbrăţişat şi s-au felicitat, iar Stevie admiră inelul, apoi îi prezentă pe Jack şi pe Nell.

– Faimoasa Nell, spuse Henry.

– Sunt faimoasă? întrebă ea radioasă.

– Absolut. Stevie te iubeşte foarte mult. Pe tine şi pe tatăl tău. Privirea lui o întâlni pe a lui Jack, iar acesta zări o luminiţă acolo– o provocare, ca şi cum se aruncase o mănuşă.

– Ţi-a povestit despre mine? întrebă încântată Nell.

– Oh, Doamne, spuse Aida. Dar a vorbit numai despre tine. Ne-a povestit cât ai fost de curajoasă când ai urcat dealul spre casa ei şi când ai trecut de semnul acela oribil pe care-l are la poartă...

– ***VĂ ROG SĂ PLECAŢI!*** chicoti Nell.

– Bineînţeles! spuse Henry. Acela este un semn care trebuie să dispară într-un coş de gunoi.

Jack o privi pe fiica sa interacţionând cu aceşti oameni pe care nu-i mai văzuse până atunci – era atât de deschisă şi fericită, însetată de afecţiunea lor. Totul era datorită lui Stevie. Într-un fel, Nell o adoptase ca şi cum ar fi fost familia ei – ca o mătuşă, fosta prietenă a mamei sale. Simţi un nod în gât. Uitase cum era să ai o familie numeroasă. Proprii săi părinţi, mătuşi şi unchi muriseră de mult, îi mai rămăsese doar Madeleine.

Henry şi Doreen aveau de rezolvat diverse probleme – trebuiau să-l vadă pe preotul bisericii Sf. Maria din Newport pentru a stabili data cununiei. Aida porni spre castel, conducând-o pe Stevie împreună cu musafirii ei. Stevie şi Nell se ţineau de mână, iar Jack era chiar în spatele lor, când deodată îl auziră pe Henry strigând.

– Hei, Stevie!

Ea se întoarse.

– Luococius nu mai există.

– De ce spui asta?

– Fiindcă „*Odiseea*" nu mai are nevoie de un alt personaj. Şi fiindcă Stevie ştie ce face.Sunt sigur de asta. Mergi înainte, indiferent de situaţie, bine?

Stevie rămase pironită. Ceva din atitudinea ei îl făcu pe Jack să-şi dorească să o ia în braţe – părea că ar avea nevoie de susţinere. Apoi faţa îi fu învăluită de un zâmbet larg, iar ea dădu din cap şi îi făcu cu mâna vărului său vitreg care îi răspunse la salut. Jack nu ştia ce însemnau acestea, dar ştia un singur lucru – Stevie şi Henry erau o familie, oricât de fragilă ar fi fost legătura dintre ei: le păsa de ce se întâmpla în viaţa lor, în ceea ce privea paşii fiecăruia în viaţă. Se gândi la Maddie şi se simţi şi mai gol ca înainte.

Se apropiară de poarta castelului. O adiere de aer mucegăit şi rece îi întâmpină. Inima lui Jack bătu cu putere în timp ce cu privirea pătrunse în întuneric. Ca inginer era excitat de surprizele locului. Nell se scutură, pătrunsă de un fior, îl prinse de mână pe el şi pe Stevie. Intrară cu toţii, pulsul lui Jack accelerându-se la mii de kilometri pe oră.

Iar el nu putea decât să gândească că *Trebuie să scape de plecarea în Scoţia.*

Nell îi ţinea de mână pe Stevie şi pe tatăl ei, încântată de castel. Observă tot felul de lucruri magice. Zidurile erau construite din lemn întunecat de stejar, sculptat cu capete şi chipuri. Podeaua era formată din pătrate de ardezie pe care erau inscripţionate diverse cuvinte. Mătuşa Aida le arătă plăcile, spunând că acestea conţineau numele unor teatre unde soţul ei obişnuise să joace în piese.

– Şi-a făcut intrarea la Compania Regală de Teatru. Imediat după aceea a fost menţionat alături de Gielgud. A jucat la Covent Garden, iar recenziile sale despre Iago au fost stră-

lucitoare. Vorbesc despre personaje importante – acela era teritoriul lui Olivier. El a jucat în rolul prinţului Hal. Apoi... viaţa a devenit mai interesantă decât teatrul. A fost un iubitor al vieţii la cel mai înalt grad, Van al meu. Pe măsură ce a îmbătrânit, s-a oprit la Falstaff. Îl prindea atât de bine, dragul de el.

Nell nu înţelegea chiar toate cuvintele, dar putea spune din vocea mătuşei Aida că îl iubise foarte mult pe Van. Iar din felul în care Stevie se apleca să o îmbrăţişeze ştia că ceva legat de vizita asta o afecta foarte mult pe mătuşa ei.

O luară spre scări, paşii răsunându-le pe pardoseala rece. Au intrat într-un hol mare, plin de pânze de păienjeni atârnând dintr-un candelabru negru uriaş şi o masă uriaşă acoperită de mucegai. Nell se lipi de tatăl său şi de Stevie. Tatăl ei vorbea cu vocea aceea care o folosea când discuta probleme de serviciu.

Era aceea pe care o auzise la telefon şi când îl vizitase la birou. Un mod de a recunoaşte că nu o plăcea pe Francesca cu adevărat era faptul că o folosea când vorbea cu aceasta. Nu renunţa la ea când aceasta era prin preajmă.

Tatăl ei nu o folosise niciodată când vorbea cu Nell. O folosise doar o dată cu mama ei, chiar înainte ca aceasta să plece. Dar nu a folosit-o cu Stevie. Nici măcar atunci când Nell se supărase atât de tare în legătură cu mătuşa Madeleine, acasă la Stevie. Folosise atunci vocea aceea de tată supărat pe care o avea de obicei doar cu familia – de exemplu cu mătuşa Madeleine.

Acum spunea ceva despre donarea pământului şi a castelului, un cadou direct, pentru a se feri de taxe... o grămadă de lucruri pe care Nell nu le înţelegea. Dar putea spune privindu-le pe Stevie şi mătuşa ei că acestea erau interesate,

chiar fericite. Tatăl ei scoase un carnet şi o ruletă de măsurat şi începu să măsoare. Măsură grosimea pereţilor, înălţimea tavanului.

Mătuşa Aida începu să-i arate lucruri precum lemnul uscat şi găurile făcute de termite, iar tatăl ei îşi scoase briceagul şi îl înfipse uşor în podea. Spuse ceva despre o inspecţie pentru siguranţă, dar că nu vedea nicio insectă sau ouă. Mătuşa Aida păru uşurată.

Intrară pe o uşă mică din perete şi se regăsiră într-o casă a scărilor circulară. Lui Nell asta îi inspira o închisoare. Singura sursă de lumină venea dinspre o mică fereastră ce avea un geam colorat, iar mătuşa Aida scoase din buzunar o lanternă pentru a lumina drumul. Lui Nell îi era teamă că va trebui să dea drumul mâinii tatălui său, dar stătea chiar între ei în timp ce urcau, aşa că ştiu că totul va fi bine.

Stevie spunea ceva despre un „centru al naturii", iar mătuşa Aida spuse: „O sută şaizecişi patru de acri ar fi un minunat refugiu al vieţii în sălbăticie", iar tatăl lui Nell spuse: „Acest castel este incredibil şi ar trebui păstrat aşa cum este", iar mătuşa Aida chiar scoase un mic strigăt şi spuse: „Mulţumesc fiindcă ai văzut lucrurile aşa. Investitorii vor toţi să înfrumuseţeze locul cu centre de presă şi centre spa."

După ce urcară patru etaje înalte până în vârf era ca şi cum păşeai într-o grădină însorită. Turnul avea în faţă întreaga vale, chiar până la marea argintie. Muşchi şi buruieni creşteau printre crăpăturile din pietre. Seminţele de flori sălbatice au fost probabil aduse de vânt de peste tot, întrucât florile creşteau din mortar, legănându-se în adierea vântului de vară.

Nell clipi în lumina puternică a soarelui, privind la vârfurile copacilor. Păsările zburau din creangă în creangă. Se gândi la povestea lui Stevie despre buştenii din pin şi bă-

trânii stejari, despre iepuri şi căprioare, despre păsările care cântau şi bufniţe. Simţi binecuvântarea misterioasă care păşise direct din poveste în viaţa reală. Aproape credea că un cal alb sau un unicorn va ieşi din pădure chiar în faţa ei.

Pădurea se întindea imensă în faţa ei. Tatăl ei vorbea calm, dar excitat, despre cum ar trebui apărată pădurea şi castelul. Mătuşa Aida punea întrebări lungi de câte un minut: ce ar trebui să facă ea, cu cine ar trebui să vorbească, ce acte ar trebui să semneze?

Stevie se îndepărtă de grupul adulţilor pentru a i se alătura lui Nell. Priviră împreună la pădurea groasă de pini, la stejarii înalţi şi bătrâni. Priviră peisajul plin de flori roşii care creşteau printre pietrele castelului, urmând drumul până la parapetul de deasupra. În timp ce priveau, două păsărele colibri de culoarea smaraldului se înălţară în aer, sorbind nectarul din mugurii tubulari.

– Cum au zburat până aici? şopti Nell. Privindu-le, nu mai mari ca nişte albine dragon, o făcu să se simtă ciudat. Suspină uşor, gândindu-se cât de greu era pentru micile creaturi, prin câte trebuiau să treacă pentru a ajunge la nectarul roşu.

– Ele înconjoară pământul, spuse Stevie. Sunt puternice şi hotărâte.

– Sunt atât de mici. Vântul sufla puternic şi îi fu frică că le va izbi de zidurile castelului. Dar dacă vântul le va ucide?

– Nu la va omorî, spuse Stevie, apucând-o de mână. Aripile lor sunt puternice şi ele rezistă în faţa vântului puternic.

– Dar cum se face că au gâtul roşu? întrebă Nell, privind perechea zburând de colo-dincolo, observând aripile irideşcente, de culoare verde, cum se scutură, ciocurile lungi ajungând la flori.

– Acela este masculul. Sunt păsări colibri cu gâtul rubi-

niu.Natura i-a dat masculului un penaj mai strălucitor, dar eu cred că femela este la fel de frumoasă, poate chiar mai mult. Este subtilă şi misterioasă.

– Dar cum a făcut natura acest lucru?

– Pentru ca ea să fie atrasă de el. Astfel ea va fi protejată de atacatori.Ochii lui Nell se umplură de lacrimi. Nu ştia ce înseamnă atacatori. Oare era un drum de ţară aspru şi plin de bolovani? Oare era o mişcare greşită făcută de o mătuşă iubitoare care a pierdut drumul în întuneric? Oare erau monştrii care apăreau noaptea, în orice noapte, pentru a-i aminti unei fetiţe că mama ei murise?

– Ce s-a întâmplat, Nell? o întrebă Stevie cu voce calmă, dar ochi trişti.

– Mi-e dor de ele, şopti Nell.

Stevie o luă în braţe şi o ţinu fără a-i da drumul, iar Nell o simţi cum se gândeşte la fetele mării, la mama şi mătuşa ei şi o auzi cum şopteşte:

– Da, şi mie!

În noaptea aceea, după ce Nell se duse să se culce, Jack luă telefonul şi formă un număr devenit deja aproape familiar. Inima îi bătea nebuneşte, dar nu chiar atât de rău ca prima oară când sunase. De data asta era pregătit – de data asta va vorbi, o va întreba ce fac, ea şi Chris. Îi va spune că auzise că o vizitase pe Stevie. Îi va spune că lui Nell îi era dor de ea.

Ea răspunse după al treilea apel.

– Alo?

Jack închise ochii.

Inima sa îşi reveni. Ăsta nu era un maraton, era un urcuş pe un deal, prea abrupt pentru el. Dacă vorbea cu ea, va trebui într-adevăr să-i povestească şarada şi tot ce se întâm-

plase, despre greutatea care-i apăsa sufletul în ultimul an. Va trebui să recunoască că el crezuse ceea ce îi spusese ea despre Kearsage. Iar Nell ar putea afla adevărul... mâinile îi transpiraseră atât de tare încât îi căzu telefonul din mână.

– Îmi pare atât de bine că ai sunat, spuse ea cu o voce tremurândă.

Oare cum îşi dăduse seama? Sau putea să vadă apelantul? Chiar dacă avea un telefon care arăta identitatea celui care suna, cum putuse oare să-şi dea seama că acesta era numărul de la cabana închiriată?

– Mi-e atât de dor de voi, spuse ea cu vocea plină de lacrimi. Aş vrea să pot da timpul înapoi, să fac lucrurile altfel... mi-e dor de fratele meu.

Jack avea gâtul prea uscat pentru a putea vorbi. O auzi cum plânge uşor şi nu dori să înrăutăţească lucrurile şi mai mult. Închise încet, fără a mai spune un cuvânt.

CAPITOLUL 17

Madeleine ştia că fusese Jack. Avea un telefon care arăta identitatea celui care apela, iar numărul era din Hubbard Point, Connecticut. Verifică dacă nu cumva era a lui Stevie, aşa ştiu că era el. Stătea în biroul casei sale, ştergându-şi ochii, înfrigurată, deşi vântul cald de vară intra prin fereastra deschisă.

Chris băgă capul în cameră. Ea privi ochii lui albaştri şi părul blond care încărunţise şi se forţă să zâmbească, dând din cap că totul era în regulă. O verifica mai des ca de obicei să vadă cum se simţea de când fusese la Stevie în vizită. De fapt, atenţia sa îi amintea de felul în care se purtase în lunile ce veniseră imediat după accident, când ea se simţise atât de rău.

– Cine era? o întrebă el.

– Număr greşit.

– Mi s-a părut că te aud vorbind...

Cel puţin nu a spus „plângând". Madeleine zâmbi şi spuse: „Am fost doar politicoasă".

Chris o crezu şi se duse înapoi că privească meciul de baseball de la televizor. Madeleine fu cuprinsă de un fior. Ura să-şi mintă soţul. Dar ştia că dacă i-ar fi povestit că sunase fratele ei, se va înfuria şi îl va suna înapoi să se ia de el. O parte din Madeleine ar fi vrut să facă acelaşi lucru.

Nu-i venea să creadă că el încă nu putea, nu vroia să-i vorbească. Ea îşi luase responsabilitatea pentru faptul că fusese la volan atunci, pentru că i-o răpise pe Emma. Dar pentru restul... Jack nu fusese capabil să accepte adevărul. Made-

leine îşi aminti cum, prin ceaţa provocată de demerol, în prima zi la spital, când venise şi îl găsise la capul patului ei, îi spusese doar lui şi numai lui ce se întâmplase cu adevărat. Se prăbuşise, ţipând ca un nebun, dând cu pumnul în perete.

Asistenta intrase, îl scosese pe Jack afară, iar Madeleine adormise, un somn adânc, neliniştit. Chris rămăsese cu ea zi şi noapte, doctorii veneau şi plecau. Îi spuseseră că trebuie să consulte un psihiatru. Apăruse poliţia, dar Chris îi convinsese să revină când Madeleine era mai bine.

Nu-şi amintea prea multe despre accident. Psihiatrul îi spusese că suferă de o reacţie traumatică. Cuvintele o atinseseră, o aduseseră şi mai aproape de traumă. Ţipetele, accidentul, sângele.

Îşi amintea alte lucruri, din zilele şi orele dinaintea accidentului. Îşi amintea cum o luase pe Emma de acasă la începutul călătoriei; îşi amintea gardul alb şi piersicul din curtea din faţă. Putea simţi mâna lui Nell în a ei, o putea auzi pe nepoata sa sporovăind veselă despre şcoală şi despre povestea pe care o scria despre un poneI numit Stars. Îşi amintea cum îl sărutase pe Jack la plecare, mulţumindu-i că o lăsase pe Emma să plece cu ea în weekend.

Iar weekendul... dimineţi leneşe în faţa cafelei şi a sucului de portocale proaspăt, plimbări pe plajă, descoperirea celui mai bun loc pentru aşezarea păturii şi a scaunelor pe nisipul fierbinte, având în faţă ore de vorbă. Madeleine îşi amintea cum o privise pe Emma în acea primă zi, zâmbindu-i şi spunându-i: „Ah, plaja unde am fost împreună".

– Am făcut un drum lung din Hubbard Point, spusese Emma.

– Aici am venit prima oară împreună. Îmi amintesc de ziua în care v-am întâlnit întâia oară pe tine şi pe Stevie

Moore. Cum credeam că vom fi împreună întotdeauna... îţi aminteşti cât de nedespărţite eram?

Emma nu păruse interesată să-şi amintească, dar Madeleine nu se putea opri.

– Îţi aminteşti cum tatăl ei îi dăruise acea maşină micuţă... englezească parcă era, nu? Un Hillman. Da, aşa este. Era atât de frumoasă, perfectă pentru plajă. Iar ea lăsa capota jos şi ne plimba la „Paradisul Îngheţatei"?

– Eram îngrămădite toate pe scaunul din faţă doar în bikini, spuse Emma neputându-se abţine să nu zâmbească. Cum mâncam îngheţată în timp ce ne plimbam... şi toţi băieţii care ne claxonau. Îţi aduci aminte cum Jimmy Peterson era aproape să iasă de pe drum?

Începură să râdă, amintindu-şi de acele călătorii în Hillman-ul de culoare verde, puterile magice pe care le aveau la şaptesprezece ani. Madeleine o privi pe Emma, amintindu-şi cum cumpărase *„Vara Lebedelor"* pentru Nell. Cât de negativ reacţionase Emma la munca lui Stevie...

– Stevie era atât de timidă cu băieţii la început, spuse Madeleine. Cred că era atât de ferită, locuind doar cu tatăl ei.

– Profesorul, spuse Emma. Îmi amintesc de accentul lui englezesc... eram chiar îndrăgostită de el.

– Şi eu.

– Stevie a fost atât de norocoasă, spuse Emma cu o duritate surprinzătoare în glas. Şi-a descoperit cariera aşa că nu a trebuit să-şi găsească un bărbat pe care să se bazeze. A depăşit timiditatea măritându-se şi divorţând de oricine a avut chef.

– Emma...

– Îmi pare rău, Maddie. Nu vrei să auzi toate astea. Dar

din cauza asta am venit acum cu tine. Trebuie să stăm de vorbă...

Îşi întoarseră feţele spre soare, deschizându-se în căldură, chiar dacă Maddie simţi o înfrigurare în ceea ce spunea Emma. Ştia despre nefericirea cumnatei sale, dar nu realizase cât era de adâncă. Ştia că se îndepărtase de Jack, dar nu avusese habar că exista altcineva. Chiar deloc.

Plaja, insula, cabana, lungile conversaţii – toate erau imprimate pentru totdeauna în memoria lui Madeleine. Îşi aminti cum se simţise complet şocată – nu, acele cuvinte nu erau prea dramatice – de ceea ce îi spusese Emma. Cum le putea ţine secrete? De propriul său frate? Pe măsură ce treceau orele, soarele le săruta pielea, iar valurile se aruncau uşor în poalele nisipurilor albe ale insulei. Madeleine tot asculta. Iar pielea începea să i se facă ca de găină pe ea...

Era cea mai bună prietenă a Emmei. Dar era totodată şi sora lui Jack. În final, a fost acea declaraţie care a făcut-o pe Emma să iasă din maşină. Când Madeleine vorbi într-un târziu, îi spuse Emmei că ea nu mai putea ţine secretul, că oricât de mult ar fi iubit-o pe Emma şi cât ar fi înţeles alegerea ei, purtarea ei, era în final sora lui Jack.

Şi mătuşa lui Nell.

Menţionarea numelui lui Nell o făcu pe Emma să o pleznească peste faţă pe Madeleine. La sfârşitul weekendului, erau pe drumul spre casă. Între ele se clădise o tensiune; Madeleine a trebuit să se reţină nu o dată pentru a nu fi ipocrită. Probabil Emma a simţit supărarea crescândă şi dezaprobarea lui Madeleine, dezgustul pentru ceea ce auzise. Şi îngrijorarea ei faţă de cum ar fi fost afectat Jack şi în special Nell.

– Ar trebui să te gândeşti la fiica ta, spuse încet Madeleine

într-un târziu, în timp ce conduceau prin zona de provincie a Georgiei, la est de Atlanta – pentru ca Emma să-i poată arăta de unde venea Richard Kearsage.

– Cum îndrăzneşti să spui asta? Numai la ea mă gândesc!

– Nu pare a fi aşa!

– Crezi că-ţi pasă de ea mai mult decât mine? Este fiica mea! strigă Emma cu mâna dreaptă fluturând prin aer – lovind obrazul lui Madeleine în timp ce aceasta conducea, şocând-o mai mult decât îşi putea aminti până în acea clipă – era şocată.

Astfel, când Jack stătea la căpătâiul patului lui Madeleine iar ea, plângând, îi povestise tot adevărul, ea se aşteptase ca el să-i mulţumească. Să vadă că ea fusese de partea lui şi a lui Nell, cu riscul de a o fi supărat pe Emma, de a-i pierde prietenia.

Dar el nu văzuse lucrurile aşa. Spre uimirea lui Madeleine, el părea s-o blameze pe ea pentru ce făcuse Emma. Sau poate fusese şocul şi ruşinea că sora lui ştia. Era înfuriat de durerea pierderii soţiei sale. Dacă ar fi crezut ceea ce îi spunea Madeleine, fusese forţat să vadă lucrurile în cu totul alt mod.

Stând în casa sa din Providence, Madeleine privea fix telefonul, dorindu-şi să mai sune încă o dată. Auzise de înstrăinări în alte familii. Păruseră întotdeauna atât de mărunte, de inutile. Ea personal crezuse întotdeauna că aceste duşmănii pe viaţă între membrii unei familii erau îngrozitor de lipsite de sens sau egoiste. Ea presupusese că întotdeauna era vorba despre bani sau cel puţin aproape întotdeauna – moşteniri sau casa familiei. Fraţii probabil nu fuseseră prea apropiaţi de la bun început. Probabil ei pur şi simplu se despărţeau fără a simţi vreo pierdere prea mare, continuându-si mai departe viaţa.

Cât de puţin habar avea.

Cel mai mare şoc cu care a trebuit să se confrunte a fost faptul că era nevoie doar de o singură persoană pentru a provoca acea înstrăinare. Doar o persoană care să hotărască să închidă uşa, să nu mai vorbească, o singură persoană care să decidă că viaţa era mai uşoară fără cealaltă. Cealaltă persoană nu avea nimic de spus. Sau cel puţin, nici o ocazie de a mai spune...

Minutele treceau, iar Madeleine trebuia să accepte faptul că telefonul nu avea să mai sune în seara aceea. Se uită pe fereastră şi văzu luna aceea mare, aproape plină, cum strălucea pe cer. Ochii i se umplură de lacrimi, gândindu-se cât era probabil de frumoasă oglindindu-se în apele golfului la Hubbard Point.

Se gândi la privelişte din casa lui Stevie; ştia cumva că vechea ei prietenă era în spatele acelor telefoane ale lui Jack. Nu era sigură cum sau de ce, nu-şi putea imagina ce ar fi putut Stevie să spună, dar simţea cumva că prietena sa din copilărie mişcase inima lui Jack, punând o vorbă bună pentru ea.

Privind în sus la lună, îşi imagină cum lumina acesteia contura o cărare pe tot drumul de la Providence spre Hubbard Point. Iar fata din lună... Maddie îi văzu faţa şi se rugă să se poată împăca cu fratele ei... Nell. Stevie.

Un răcnet de bucurie se auzi din cealaltă cameră – probabil echipa Red Sox înscrisese, se gândi ea în timp ce Chris o strigă să vină să vadă reluarea golului. Îşi şterse ochii şi mai aruncă o ultimă privire spre lună. Strălucea albă pe cerul de un albastru întunecat; părea a fi ceva care putea fi pictat de Stevie.

Dacă Stevie putea picta ceva şi le putea face să fie din nou împreună... se gândi ea cu un nod în gât, ar fi atât de

simplu. Gâtul îi ardea, dar în loc să se ducă în bucătărie după puţin vin, continuă să soarbă din Coca-Cola dietetică. A patra zi fără niciun strop de băutură... se gândi la cuvintele pe care le folosise Stevie pentru a-l descrie pe primul ei soţ: *pierdut într-o sticlă*. Îi rămăseseră în cap.

În timp ce îi striga lui Chris că se va duce acolo imediat, se uită prin agenda sa. După ce găsi numărul, îl formă.

Răspunse robotul, aşa că lăsă un mesaj.

– „Stevie, sunt Madeleine. Am vrut doar să-ţi mulţumesc. Asta e tot..., doar mulţumesc. Transmite-le dragostea mea, bine? Ştii la cine mă refer. Vorbim în curând."

După ce închise telefonul, se simţi mai bine. Plecă să se aşeze pe braţul fotoliului unde stătea soţul ei şi să mulţumească pentru ceea ce avea sub acoperişul ei.

Mesajul lui Madeleine însemnă atât de mult pentru Stevie, dându-i cumva permisiunea să-şi deschidă inima şi mai mult. Simţi apropierea prietenei sale, făcând-o să meargă mai departe. A doua zi se trezi dis-de-dimineaţă, făcu cafeaua şi o duse în termos la casa unde stătea Jack. Nell încă dormea.

Păsările erau ocupate, cântând în copaci. Ea şi Jack stăteau afară, unul lângă celălalt, pe o băncuţă pentru picnic. El se aplecă şi îi turnă cafeaua. Senzaţia îi dădu fiori.

– A fost tare drăguţ din partea ta că te-ai gândit.

– Eu doar am..., începu ea. Nu mă pot opri să nu mă gândesc – pleci atât de curând.

– Ştiu. Nu vreau să grăbesc acest lucru gândindu-mă la el. Dar ai dreptate.

– Ce vei face în legătură cu cineva care să o consulte pe Nell acolo? Ar putea doctorul Galford să-ţi recomande un alt doctor?

– Se interesează. Dar ce este curios e faptul că în ultima vreme ea doarme foarte bine.

– De când a fost la doctorul Galford?

– Cred că de când a petrecut mai mult timp cu tine.

Stevie se aplecă şi îşi lipi faţa de gâtul lui. Nu-i venea să creadă că el spusese asta. Vroia să creadă că este adevărat.

– Te-ar deranja dacă o voi lua pe Nell cu mine să înoate mâine dimineaţă devreme? Trebuie să termin o pictură astăzi şi mă întâlnesc cu mătuşa mea diseară.

– Sunt sigur că i-ar plăcea acest lucru, spuse Jack, atingând dosul palmei lui Stevie, în ciuda faptului că soarele era sus pe cer, iar Nell ar fi putut să se trezească foarte bine, să se uite pe fereastră...

Stevie o aşteptă a doua zi de dimineaţă pe Nell la linia fluxului, înainte ca ora de la clubul de recreere să înceapă. Avea toată plaja la dispoziţia ei – restul celor din Hubbard Point abia se trezeau. Aerul era atât de proaspăt şi curat, cerul strălucea, fără niciun strop de nor. Apa golfului era albastru sticlă, iar singurele sunete erau cele scoase de pescăruşii care ţipau şi se învârteau şi cel de la o singură barcă de pescuit care ieşea pe mare.

Nell apăru alergând, îmbrăcată în costumul de baie roşu, sărind de pe ponton cu un prosop fluturând precum mantia unei Supergirl. Făcu o săritură largă şi ateriză cu un icnet în nisip, la picioarele lui Stevie.

– Mi-a spus tata că vrei să ne întâlnim! Nu te-am mai văzut până acum pe plajă.

– Ziua îmi fac foarte rar apariţia. Nu le spune şi celorlalţi copii, îmi vei strica reputaţia de vrăjitoare.

Nell râse.

– Îmi place costumul tău de baie, spuse ea.

– Mulţumesc, spuse Stevie zâmbind. Costumul ei era unul de culoare neagră, întreg, simplu. Şi mie îmi place al tău.

Fluxul începuse, iar ele se plimbară în picioarele goale peste iarba de mare rămasă în urma fluxului puternic din noaptea trecută. Picioarele lor lăsau urme uşoare pe nisipul tare, departe de atingerea valurilor. Razele soarelui le încălzeau capetele şi umerii, dar era încă prea devreme pentru căldura toridă de peste zi. Culeseră scoici şi sticlă de mare, ţinându-le în palme precum nişte comori.

– Spune-mi cum a început povestea cu fetele mării, spuse Nell.

– Ei, a început chiar aici. Mama ta şi cu mine. Când eram mici, chiar mai mici decât tine.

– Cum v-aţi cunoscut?

– Mamele noastre erau prietene...

– Ca Bay şi Tara?

– Da, chiar aşa. Mamele noastre îndrăgeau vara şi plaja şi atunci când au născut amândouă în acelaşi timp abia aşteptau să ne facă cunoştinţă.

Nell zâmbi, părând bucuroasă că aude acest lucru.

– Şi ce făceaţi împreună?

– Când eram cu adevărat mici, pe la un an sau doi, mamele noastre săpau gropi în nisip chiar aici pe unde ne plimbăm noi. Construiau mici ziduri de nisip pentru a ne apăra de valurile înalte şi lăsau găurile să se umple cu apă, făcându-ne propriile noastre piscine.

– A făcut asta şi cu mine, spuse Nell visătoare. Îmi amintesc cum mă ţinea în valuri.

– Cred că te-a iubit foarte mult, spuse Stevie.

– Da, m-a iubit. În timp ce se plimbau, Stevie simţi atin-

gerea valurilor şi fluxului, iar inima sa simţi legătură nesfârşită de a se fi plimbat pe aici cu mama acestei fetiţe.

Când ajunseră la capătul plajei îşi aruncară prosoapele şi alergară în apă. Stevie se scufundă şi înotă pe sub apă câţiva metri. Privind într-o parte, o văzu pe Nell înotând alături de ea, cu bule de apă ţâşnind dintr-un zâmbet larg.

Ieşiră la suprafaţă pentru o gură de aer, râzând şi răsuflând cu greutate.

– Cât de departe poţi înota? o întrebă Nell.

– Până în Franţa!

– Serios – cât de departe? Până la ponton? Sau până la stânca cea mare?

– La stânca cea mare, spuse Stevie.

– Atunci, hai să mergem.

– E prea mult pentru tine, spuse Stevie. Mai bine aşteptăm să te ia cu el tatăl tău.

– Dar are în încredere în mine. Haide, am făcut-o cu Peggy şi mama ei. Hai să ne luăm la întrecere.

Porniră, pe după stâncă, în diagonală faţă de plajă. Stevie fu atentă să înoate încet, dar fu uimită ce bine înota Nell. Aceasta avea un stil calm, o mişcare constantă, o bătaie graţioasă încât abia se vedea că iese la suprafaţă. Plaja era cufundată în tăcere, dar revenea la viaţă, cu câţiva oameni care stăteau pe margine, privind în zare. Stevie îndrăgea aceste momente ale dimineţii, când avea locul doar pentru ea. Dar era chiar mai bine dacă o împărţea cu Nell.

Înotară câţiva metri, până la stânca cea mare, rotundă ca un spate de balenă, puţin mai ridicată în faţă, atenuată spre spate. Ieşind la suprafaţă, călcară peste iarba de mare şi scoici pentru a se odihni pe suprafaţa încălzită de soare. Colonii de midii negre-albăstrui străluceau în soare.

Aşezându-se, Stevie şi Nell priviră bancurile de crapi de apă dulce trecând în grabă, urmăriţi de o vedetă rapidă de sturzi. Păsările veneau, pescăruşi şi chire cu coada în formă de furculiţă se învârteau şi ţipau deasupra capetelor lor, scufundându-se ca nişte bombe asupra bancului de peşti.

Nell striga entuziasmată. Lui Stevie îi plăcea faptul că fetiţa nu era speriată, că acea curiozitate a ei nu o lăsa să se sperie din cauza păsărilor sau a sturzilor. Priviră peştii cum înotau în zigzag, aruncând străluciri argintii, scufundându-se apoi şi dispărând.

– Ce grozavă a fost asta! spuse Nell.

– Lupta pentru supravieţuire se manifestă în totalitate!

– Ce înseamnă asta?

– Ei, crapii sunt mâncaţi de către sturzi, care sunt mâncaţi de către chirele albastre mai mari...

– Care sunt înghiţite de către pescăruşi la fel de mari ca şi această stâncă, cu pescăruşii care-i urmăresc pe toţi!

Stevie râse, gândindu-se la o carte pe care ar putea să o scrie despre asta.

– Eşti o mare figură, Nell Kilvert, spuse ea. S-ar putea să trebuiască să te ţin pe lângă mine ca să îmi mai dai idei la fel de bune ca şi asta. Dacă te-aş avea prin preajmă nu aş rămâne fără inspiraţie.

– Serios? întrebă ea, radiind de bucurie.

– Serios.

Rămaseră aşa câteva minute până ce li se uscară costumele de baie. Stevie privi picioarele lui Nell. Avea aceeaşi formă ca ale Emmei – subţiri, cu o arcadă frumoasă. Ridicându-şi privirea spre faţa ei, văzu ochii lui Jack, nasul lui drept, pometii înalţi ai obrajilor. Această remarcă o ameţi puţin. Ce uimitor era, să ai un copil care are picioarele tale şi arată exact precum bărbatul pe care îl iubeai.

Se gândi la mesajul lui Madeleine, la faptul că aceasta o rugase pe Stevie să le „transmită" dragostea ei. Nu vroia s-o tulbure pe Nell, stârnindu-i emoţii în legătură cu mătuşa sa. Aşa că, stând acolo, pe stâncă, privi insistent picioarele lui Nell, având în privire toată dragostea lui Madeleine, sperând că Nell ar putea simţi cumva acest lucru.

– Eşti pregătită să mai intrăm odată? întrebă Nell.

– Dacă şi tu eşti.

Nell încuviinţă. Ea îşi ascunse ochii de soare şi o privi direct pe Stevie.

– Nu aş mai pleca niciodată.

– E atât de bine la soare, nu-i aşa?

Nell se scutură şi spuse: Aha. Probabil se gândea că Stevie nu prinsese ideea, deşi nu era aşa.

Stevie ştia că Nell vorbea despre Hubbard Point, în general despre această vară. Nu ar fi vrut să mai părăsească niciodată plaja... Stevie îşi amintea că se simţea atât de bine.

Intrară uşor în apă, pe sub un recif inundat şi începură să înoate spre mal. Golful strălucea în faţă, ca şi cum era acoperit de diamante şi argint. Când ajunseră la mal, Stevie privi pe plajă, pe unde merseseră ele.

Văzu urmele lor, două câte două, rămase încă în nisip. Dar fluxul se apropia şi primele valuri mătăsoase începură să le şteargă.

Nisipul era tare şi neted, dar în locurile unde valurile îi atingeau suprafaţa apăreau mici găuri, pline de bule de aer spumoase. Nell îngenunche privindu-le.

– Ce sunt astea?

– Scoici de râu.

– Putem să le scoatem afară?

– Nu aici. Nisipul este prea dur, iar oamenii vor veni în curând să-şi aşeze păturile în orice moment. Dar ştiu eu un loc...

– Ne duci acolo? Pe mine şi pe tata?

– Aş putea să fac asta, spuse Stevie încetişor. Dacă va dori.

– Da, cu siguranţă.

– Foarte bine. Ce ai zice mai târziu în după masa asta? Cred că nu va fi nicio problemă cu refluxul. Dacă tatăl tău nu are nimic altceva de făcut... iar dacă nu, poate mergem noi două.

– Va fi liber, spuse Nell sigură pe ea. El te place.

– Da? întrebă Stevie, înroşindu-se.

Nell încuviinţă şi îi zâmbi şmechereşte.

Se îmbrăţişară, iar apoi Nell fugi să se întâlnească cu Peggy pentru ora de la Centrul de Recreere. Stevie porni înapoi pe plajă. În timp ce se plimba de-a lungul liniei fluxului, privi continuu la ce mai rămăsese din urmele paşilor ei şi ai lui Nell pe nisip. Valurile le acopereau din ce în ce mai mult. Fiecare zi mai adăuga o pierdere, se gândi Stevie. Dar acum nu conta nimic – fiindcă în această după amiază mergeau cu toţii la cules de scoici.

CAPITOLUL 18

Porniră în continuare pe drum arătând precum aventurierii într-o expediţie, ducând cu ele grebla pentru scoici şi o găleată găurită pe părţi şi pe fund; Stevie rulase un tub interior negru desumflat, iar Nell dansa în faţa ei, încântată de toată această poveste. Stevie le spusese să se încalţe cu pantofi sport vechi şi aşa făcuseră, dar Jack remarcă faptul că ai ei erau cei mai ponosiţi.

– Când ai spus pantofi vechi chiar nu glumeai, spuse el uitându-se la picioarele ei. Ea purta o pereche de pantofi roşii Converse, cu partea de sus ruptă până la margini. Talpa de cauciuc era separată de restul pantofului şi scârţâia în timp ce călca pe ei.

– Fii atent, nu-mi jigni pantofii mei pentru scoici, spuse ea. Am pierdut o grămadă de ani ca să-i rup.

– Nu ai fi zis asta.

– Deci, spune-mi ce ai găsit la castel.

Jack îşi petrecuse toată dimineaţa cercetând fiecare bucăţică a clădirii – măsurând, testând, supraveghind.

– E într-o stare cam proastă. Şi mă bucur că mătuşa ta ţi-a vorbit atunci când a făcut-o. Doar câteva ierni şi cred că tavanele şi podelele ar fi fost imposibil de reparat. Aşa cum e acum...

– Se mai poate repara?

– Cu muncă mai multă. Nu va fi prea ieftin, Stevie. Mătuşa ta lucra când am ajuns, iar apoi au apărut Henry cu Doreen, aşa că nu am avut ocazia să vorbesc cu ea despre planurile ei. Are bani pentru asta?

– Unchiului Van i-a plăcut viaţa. Atât de mult încât cred

că i-a lăsat mai mult facturi decât fonduri. Totuşi ea este incredibil de respectată ca artist şi se descurcă destul de bine.

– Ar fi nevoie de vreo câteva vânzări pentru a câştiga destul ca să înceapă reparaţiile la castel. Eu fac tot ce pot, pot veni cu nişte idei, dar fundaţia pe care o va înfiinţa va avea nevoie să angajeze un arhitect şi un constructor, pe cineva care este specializat în lucrul în piatră, pentru a face totul.

– Tată, dar tu eşti specializat în lucrul în piatră. Poduri, poduri, poduri construite din piatră, spuse Nell venind în spate.

– Da, Nell, dar...

– El vrea s-o facă, spuse Nell. Chiar vrea. Nu ar merge acolo în vacanţă dacă nu ar vrea. Şi ar trebui să vezi podurile din piatră pe care le-a construit în Maine. Şi cel din California de Sud, pe insula unde trăiesc poneii sălbatici.

– A făcut deja destul pentru noi, spuse Stevie. Iar mătuşa mea îi este recunoscătoare.

Jack zâmbi, bucuros că ea era atât de mulţumită. Ştia cam ce făcea Nell, îl încolţea ca să rămână aici pentru a lucra la proiectul castelului. Era foarte tentant. Fusese incitat de această imensă provocare, de ideea restaurării unui asemenea loc magic. Dar se abţinu să mai spună ceva; Nell era deja împotriva plecării. După ce adusese vorba despre Scoţia noaptea trecută, ea îşi astupase urechile ca să nu mai audă nimic. În ceea ce o privea, ei nu aveau să plece niciodată din Hubbard Point. Iar în această după amiază, Jack era fericit să pretindă că aşa va fi.

Merseră spre est, de-a lungul drumului umbrit, cu curbe ce duceau spre o plajă aproape ascunsă din apropierea şinelor de tren. Jack îşi amintea vag că ar fi venit vreodată aici în

adolescență – era departe de plaja principală, un loc bun pentru a face focul, a bea bere și a asculta trenurile cum trec.

Stevie alesese cel mai bun moment al fluxului: apele se retrăseseră complet. Mlaștinile mareei străluceau precum mahonul lucios în lumina târzie a zilei. Stevie porni în căutare, Nell alergă ca să o prindă din urmă, iar Jack le urma. Tenișii lor clămpăneau pe nisipul ud.

Jack se simțea foarte bine mergând în urma lor. Nu-și putea lua ochii de la Stevie. Părul ei tuns drept dezvăluia linia gâtului. Era îmbrăcată cu blugi tăiați și un tricou plin de vopsea pe care era imprimat TALKING HEADS. Mânecile erau tăiate scurt, dezvăluindu-i umerii care erau puternici și delicați în același timp.

Mlaștina făcea loc vadului de nisip. Intrară în apă, ceea ce le îngreună mersul. Stevie așează acum tubul jos, lăsându-l să plutească. Îl legă cu o sfoară și o lăsă pe Nell să-l tragă.

Jack își petrecuse dimineața cu mătușa lui Stevie. Ea îi povestise despre copilăria lui Stevie, cum își pierduse mama când era foarte mică.

– Erau apropiate?

– Da, foarte. Stevie a fost aproape distrusă de acest lucru. Ea practic... și-a smuls părul din cap. Fratele meu Johnny intrase în camera ei și găsise fire multe de păr pe pernă, în pumnii ei; a trebuit să i le adune. În acea noapte nu a mai putut distinge culorile. A fost o reacție bizară, traumatică... ea a fost întotdeauna o artistă, de mică și a fost ca și cum psihicul ei luase hotărârea că viața ei se terminase și îi luase posibilitatea de a mai distinge culorile.

– Cât timp a durat asta? întrebă Jack șocat.

– Șase luni. Johnny a dus-o la neurologi care erau complet neputincioși. Nu mai văzuseră așa ceva până atunci. I-au re-

comandat terapie, chiar spitalizare. Johnny îi găsise un doctor bun, dar a ţinut-o acasă, bineînţeles. Susan a fost o magiciană... a ajutat-o pe Stevie să-şi revină. Un amestec de artă şi terapie prin discuţii...

Jack îşi aminti ce îi spusese despre întâlnirile ei cu Susan; sfaturile ei l-au ajutat să se simtă mai bine în ceea ce-l privea pe doctorul Galford.

– Cu ajutorul lui Susan, Johnny a cumpărat câteva picturi şi a încurajat-o pe Stevie să picteze cu degetele. Ea a făcut-o... fără a putea distinge culorile. Toate picturile ei erau cu păsări. Ea i-a spus... mătuşa Aida se opri... că ar fi vrut să-i crească aripi încât să poată zbura în cer să-şi vadă mama.

Imaginea lui Stevie împreună cu Nell îi provocă lui Jack un fel de disperare de moment – faptul că viaţa se putea schimba într-un minut. Dar văzându-le cum înaintau cu greu prin apă şi glumind, îl făcu să se simtă fericit – gândindu-se că fiica sa găsise pe cineva pe care să placă atât de mult şi să ştie că, dintre toţi oamenii, Stevie ştia exact prin ce trecea Nell. Jack se decisese după moartea Emmei să facă tot ce trebuia să facă pentru Nell. Dorea ca ea să-şi iubească mama, la fel cum Stevie o iubise pe a sa. Dar protejarea amintirii sale era plătită cu un preţ mare. Se gândi la sora sa şi dădu înapoi.

– De ce scrie pe tricoul tău „Talking Heads“? o întrebă Nell, cu vocea purtată de apă.

– Este o trupă care a urmat cursurile la şcoala mea.

– Îi cunoşteai?

– Nu, erau mult mai mari decât mine. Dar îmi place muzica lor.

– Ce şcoală era?

– RISD. Şcoala de desen Rhode Island.

– Cum se face că muzicienii şi pictorii au urmat aceeaşi şcoală?

Stevie râse.

– Arta nu înseamnă doar un singur lucru. E un lucru mult mai cuprinzător. Este vorba despre ceea ce exprimi din sufletul tău.

– Cine ar vrea să ştie ce este în sufletul meu? întrebă Nell chicotind emoţionată.

– Toată lumea.

– Nu înţeleg.

– O vei face într-o zi, spuse Stevie atingând-o pe cap şi văzându-le, lui Jack i se umplu sufletul de bucurie. Sunt sigură că acolo e ascuns un artist.

Nell râse din nou. Terenul nisipos deveni dintr-o dată noroios şi atunci se opriră. Stevie introduse găleata în tubul interior şi le dădu lui Jack şi lui Nell doi cleşti pentru scoici. Aveau dinţi lungi, răsuciţi din fier şi mânere din lemn, vechi, alunecoase din cauza apei sărate care se uscase.

– Bine... trebuie doar să tragi de dinţii aceia prin noroi până ce simţi ceva... apoi ridici şi arunci în găleată.

– Cum se simte?

– E greu să-ţi explic, spuse Stevie. Dar vei şti când se va întâmpla.

– Ce vei folosi? întrebă Jack, fiindcă nu mai exista o a treia furcă.

Stevie radia bucuroasă şi ridică un tenis roşu mustind de apă.

-Ah, picioarele mele!

Se apucară de treabă. Jack scormonea noroiul, simţind satisfacţie şi incitare. Era ceva legat de nesiguranţă, neştiind niciodată care găleţică avea în ea comoara preţioasă. Se gândi

cât de mult s-a schimbat, cât de mult a devenit preocupat de obţinerea rezultatelor şi cât era de implicat în muncă. Când desena linii şi unghiuri, planuri şi planşe, podurile erau practic construite. Era conectat la ecuaţii pe care le putea rezolva, formule pe care putea conta. Gravita spre concluzii demult uitate.

Asta reprezenta pentru el Scoţia. Să părăsească Structural, să-şi ia fiica, să plece cât putea de departe de adevăr, o viaţă normală, fericită. Dar în mintea lui rămăsese imprimată plăcerea de a face ceva fără a avea vreun motiv anume, iar în felul ăsta inima lui tresărea auzind-o pe Stevie vorbind cu Nell despre artă.

– Am prins una, ţipă Nell.

Jack şi Stevie se aplecară şi o priviră cum scoate afară grebla. Noroiul cenuşiu se scurgea în apă în timp ce Nell aruncă tot conţinutul în găleata suspendată în tubul interior. Apa curse prin găuri, împrăştiind noroiul şi lăsând la iveală o mare, minunată scoică cireşie.

– Uau, bună treabă! spuse Jack.

– Asta e o scoică foarte mare, spuse Stevie, ridicând-o şi admirând-o în lumină.

– Ce facem cu ea? întrebă Nell.

– Ei, dacă vom prinde mai multe, putem lua cina, spuse Jack. Poate Stevie ne va însoţi.

– Mulţumesc, spuse Stevie cu faţa la fel de strălucitoare ca a lui Nell.

Continuară până ce soarele începu să apună. Probabil găsiseră un loc bun fiindcă dintr-o dată începură să prindă multe scoici. Stevie le simţea cu picioarele, apoi le ridica la suprafaţă şi le prindea. Afară era o lumină clară, cenuşie, punctată de purpuriu şi auriu. Se aşternea peste apă, creând

o strălucire argintie, lovind stâncile insulei în partea de sud-est, spre North and South Brother, transformând colţurile stâncilor de granit într-un portocaliu ars.

Începu fluxul, iar apele se întoarseră. Jack simţi suprafaţa apei ridicându-se de la genunchi până la mijloc. Stevie era în apă până la mijloc, iar Nell până la piept. Amândouă începură să râdă şi se scufundară în acelaşi timp. Ieşind la suprafaţă, cu părul ud şi apa scurgându-li-se de pe umeri, cămaşa neagră a lui Stevie era lipită de corp. Ea îl privi cu ochii luminaţi de distracţia pe care o aveau, iar el se forţă să zâmbească. Era frumoasă şi radioasă, iar Nell o iubea şi era mult prea departe de o concluzie uitată... atunci întoarse capul şi se uită în altă parte.

Merseră acasă la Stevie. Fiindcă tatăl ei era atât de înalt, hainele sale nu se udaseră. Aşa că se duse în bucătărie pentru a spăla scoicile în timp ce Nell şi Stevie făcură un duş la duşul de afară. Lui Nell îi plăcu foarte mult – să stea afară în aerul rece, mirosind caprifoiul şi dafinul în timp ce apa fierbinte se scurgea peste ea.

Se şterseră cu prosoapele şi alergară în picioarele goale pe deal, spre bucătărie.

– Tati, nu te uita, râse Nell, iar tatăl său se prefăcu că-şi ascunde ochii.

Ea şi Stevie merseră sus fiindcă hainele lui Nell erau complet ude, iar Stevie căută prin sertarele sale ceva ce ar fi putut să poarte.

– Cum ar fi astea? întrebă ea ridicând o pereche de pantaloni şi un tricou.

– Sigur, spuse Nell. Le puse pe ea. Îi plăcea felul în care se simţea cămaşa, moale, mirosind a Stevie. Stevie găsi un

ac mare de siguranţă cu care prinse betelia pantalonilor, pentru a-i împiedica să nu cadă. Soarele apusese acum, iar pasărea dormea în colivie. Nell se duse la ea şi o privi în timp ce Stevie se îmbrăca. Cioara părea atât de singură, cu capul ascuns între aripi. Vederea ei o făcu pe Nell să sufere. Se întreba unde îi erau părinţii. Jos, muncirăcu toţii pentru a pregăti cina. Stevie îi arătă lui Nell unde erau lucrurile pentru masă. Ea folosea şervete din pânză care păreau foarte, foarte speciale, iar Tilly stătea pe masă, privind-o pe Nell cum aşează tacâmurile la locul lor. În bucătărie, tatăl ei toca usturoiul şi hasmaţuchiul. Acesta făcu o glumă despre cum îl făcea ceapa să plângă, dar Nell şi Stevie puteau vedea că el de fapt râdea. Acest lucru o făcu pe Nell să se simtă atât de fericită.

– Pastele sunt la fiert, avem hasmaţuchi şi usturoi care se coc în ulei de măsline, spuse tatăl ei. Ce mai avem nevoie pentru sos?

– Ierburi proaspete, spuse Stevie, luându-i pe amândoi de mână. Îi trase afară, spre mica grădină de lângă casă, unde Tilly se juca, ascunzându-se după copaci.

– Grădinile cu ierburi de la Hubbard Point sunt magice, spuse ea. Aproape fiecare casă are câte o grădină.

– Dar nu la fel de magică ca a ta. Tatăl lui Nell râse. Noi ştim cu toţii ce spun copiii despre tine.

– Tată! spuse Nell şocată că el ar putea vorbi despre zvonul despre vrăjitoare.

– Ah, Nell... este un dram de adevăr în ceea ce spun copiii, spuse Stevie stând între ierburile aromate până la genunchi. Eu cred în magie.

– Serios? întrebă Nell, păşind şi ea pentru a sta lângă Stevie. Aroma de rozmarin, cimbru, mentă şi hasmaţuchi aproape că o ameţeau.

– Da. Eu cred că dacă îţi doreşti ceva cu adevărat, atunci acel lucru se va întâmpla.

– Aşa cum trebuie? o întrebă tatăl lui Nell.

– Da, spuse Stevie, arătând spre ierburile care trebuiau culese.

– Ei, fă tot ce poţi pentru a se întâmpla. Apoi renunţă la controlul asupra rezultatelor.

Nell se aplecă; era întunecat şi nu putea vedea ce culege. Puteau fi şoareci sau păienjeni sau şerpi pe acolo. Dar avea încredere în Stevie. Iar ierburile miroaseau atât de frumos, iar noaptea era minunată. Ea culese mâini întregi de pătrunjel şi mărar.

– Unde trebuie să renunţi la control? întrebă Jack.

Stevie nu-i răspunse şi nici Nell. Ea îşi închise ochii. Îşi aminti de Georgia, fiind atât de tristă la fiecare lucru, iar acum îşi dorea, îşi dorea din tot sufletul ca ea şi tatăl său să fie fericiţi. În acel weekend acesta îi spusese că urmau să se mute la Boston, să încerce ceva nou. Iar acel pas îi făcuse să vină la Hubbard Point în acea vară, unde o cunoscuse pe Peggy... şi pe Stevie. Cu ochii încă închişi îşi dorea ca timpul petrecut împreună să nu se mai sfârşească.

Chiar atunci auziră muzică dată tare, dinspre plajă. Nell se sperie – suna atât de ciudat, ca nişte voci ce veneau din cer.

– Ce e asta?

– Cinematograful de pe plajă, spuse tatăl ei şi Stevie în acelaşi timp.

– Putem merge şi noi? spuse ea, uitându-se când la unul, când la celălalt.

– Cina este aproape gata, spuse tatăl ei.

– Am putea mânca repede... spuse Stevie.

– Haide s-o facem repede, spuse Jack.

Intrară înăuntru; Stevie aruncă ierburile în oala de cupru. A durat doar câteva minute pentru ca scoicile să se deschidă. Tatăl ei făcuse nişte paste cu unt, care erau foarte bune fiindcă Nell nu vroia să mănânce scoicile pe care abia le prinsese. Dar Jack şi Stevie le mâncară şi spuseră că erau cele mai bune pe care le mâncaseră.

Când au terminat de mâncat, Stevie şi tatăl ei spălară farfuriile, Nell începu să danseze, iar Tilly o privea din locul de pe pervaz unde se ascundea. Nell se simţea de parcă era acasă şi îşi dorea ca să se poată întoarce iar şi iar aici. Dorinţa o făcu să se oprească din dansat.

Se gândi la ceea ce spusese Stevie în grădina de ierburi. Că îţi doreşti şi faci totul... iar lucrurile se vor întâmpla.

Nell îşi dorea ca ziua să nu se mai sfârşească, iar acum urmau să meargă pe plajă să vadă un film împreună. Asta o făcea să se simtă curioasă şi puternică. Nu mai avusese în ce să creadă de atâta vreme. Era ca şi cum scormonise prin noroi, pentru a găsi scoica perfectă. Sau cum ar fi fost în întuneric, băgând mâna într-o grădină pe care nu o puteai distinge şi scoţând ierburi pentru cină.

Poate Stevie chiar era o vrăjitoare până la urmă...

Lui Stevie nu-i venea să creadă că face asta. Deşi casa sa dădea spre plajă, iar sunetul ce venea de la filmele ce rulau acolo, pe stâncă, în fiecare joi seară pe timp de vară, ea nu fusese pe plajă, la film de când era adolescentă. Ea şi Nell îşi mai puseră câte un tricou, iar lui Jack îi dădu un pulover vechi de-al tatălui său. Desenele animate abia se terminaseră când trecură podul.

Nell fugi pe plajă pentru a căuta un loc bun pentru a-şi

pune păturile. Proiectorul era aşezat pe ponton, orientat spre un ecran cumva sfâşiat, ce atârna ca un stindard rupt de vânt. Lumea de acolo era alcătuită dintr-o combinaţie de familii cu copii mici, adolescente care ieşiseră seara şi cupluri de adolescenţi care profitau de întuneric având un motiv bun pentru a se întinde împreună pe pătură.

Peggy era acolo cu Bay, Dan, Tara şi Annie... Billy bântuia pe ponton împreună cu prietenii lui. Toată lumea păru că o remarcă pe Nell imediat şi o strigară, spunându-le că-şi vor muta păturile pentru a le face loc. Stevie se îndreptă printre oameni spre locul acela, conştientă că oamenii o priveau. Nell o ţinea mândră de mână, în timp ce Jack aşeză pătura.

– Bună seara tuturor, spuse Stevie.

– Bună, Stevie, bună, Jack.

– Mulţumim că ne-aţi făcut loc, spuse el. Noaptea era atât de întunecată, dar lumina proiectorului lumina feţele tuturor.

– Dar ne face plăcere, spuse Bay, strâmbându-se, încât Stevie se întrebă la ce se gândea oare. Tara părea a radia cu aceeaşi intensitate. Peggy îi aruncă o privire lungă, precaută. Stevie încercă să o liniştească cu un zâmbet.

– Unde e Joe? întrebă Jack.

– Ah, caută un loc mai bun pentru omenire, spuse Tara, şi m-a lăsat aici singură pentru a vedea filmele.

– Fii atentă, eşti femeie măritată, o avertiză Bay.

– Da, ştiu. Dragostea a luat totul din această lume crudă, spuse Tara. Fii atentă, Stevie – odată ce spui „da", vei fi stigmatizată drept *Femeia roşie de la Golf*.

– Port foarte bine această denumire, spuse Stevie râzând.

Chiar atunci începu filmul. Era exact cum îşi amintea

Stevie din adolescenţă – vechiul proiector care scârţâia, trimiţând lumini prin bobina filmului, sunetul acestuia împletindu-se cu al valurilor, iar filmul era distorsionat de valurile de pe ecranul bătut de vânt. Cu alte cuvinte, era imposibil de urmărit filmul. Râse, bucuroasă că se întorsese.

Jack şi Nell săpaseră o groapă, îndepărtând nisipul într-o moviliţă şi întinseseră pătura. Toţi trei se aşezară pe pătură, cu Jack la mijloc, astfel încât Nell să poată sta lângă Peggy. Rula *„Golful Tigrului"*, iar Stevie era sigură că îl mai văzuse cu Emma şi Madeleine – probabil era acea copie veche...

– Eu nu mă gândesc la tine în felul ăsta, spuse Jack întorcându-se spre Stevie, cu o voce prea joasă pentru a putea fi auzit.

– În ce fel?

– O femeie stigmatizată. Sunt sigur că Tara te tachina.

Stevie îl privi surprinsă, apoi de-a dreptul uimită că îi lua apărarea.

– Mulţumesc. Dar într-un fel sunt. Fără intenţie.

– Nu... el o luă de mână. Mâinile lor erau ascunse de pătură, iar degetele sale i le învăluiră pe ale ei. Stevie fu pătrunsă de un tremur pe şira spinării. Nu-i vedea nimeni, iar secretul părea atât sigur cât şi încântător.

– Nu eşti, spuse el.

– Mulţumesc, spuse ea din nou. Briza mării îi flutură părul. El se întinse şi îi dădu părul la o parte, iar ea închise ochii. Abia îşi putea ţine respiraţia şi se forţă să se concentreze la ecran. Filmul se vedea ca prin ceaţă, arătând-o pe Hayley Mills ascunzându-se după scări. Nell şi Peggy erau prea speriate pentru a se putea uita, aşa că cerură bani de îngheţată şi plecară spre camionul Good Humour.

– Am mai văzut asta, spuse el întorcându-se spre ea. Îi

dădu drumul la mână şi o luă după umeri. Ea se simţea ca la şaisprezece ani... nu, mai excitată decât îşi amintea că ar fi fost la acea vârstă, alături de un băiat la film. Inima îi bătea nebuneşte în timp ce îi simţea respiraţia pe obraz.

– Şi eu.

– Şi chiar dacă nu l-aş fi văzut, prefer să vorbesc cu tine.

Ea încuviinţă. Şi eu, murmură ea, zâmbind. El o atinse uşor pe obraz cu buzele. Priviră filmul câteva minute după care brusc, acesta se întrerupse. Toată lumea începu să murmure, iar cineva începu să strige spunând că se va repara în câteva momente.

Oamenii îi înconjurau, dar Stevie nu-şi putea aminti decât că îl săruta pe Jack. Braţul lui se strânse în jurul ei, iar şoldurile se lipiră. Dacă ar fi fost mai tineri, dacă Nell nu ar fi fost acolo, ar merge sub ponton...

Ideea o făcu să râdă, iar el o privi.

– La ce te gândeşti?

– Doar că odată stigmatizată...

– Jur, nu văd asta, spuse el încăpăţânat.

Stevie dădu din cap.

– Nu am crescut gândindu-mă la asta. Ah, îmi doresc să mă mărit de trei ori înainte de a avea patruzeci de ani. Nu am vrut... am făcut tot posibilul... mă îndrăgostesc uşor...

– Da? o întrebă el zâmbind larg.

Ea încercă să zâmbească.

– Nu sună cum ar trebui. Ce vreau să spun este că... simt atât de multe pentru cei pe care îi iubesc. Nu pot să fiu altfel şi am crescut crezând în căsătorie, ştii?

El dădu din cap.

– Mătuşa ta mi-a povestit că părinţii tăi au avut o căsnicie minunată.

– Da, aşa este. Îi era greu să vorbească despre asta într-un fel neaşteptat. Deodată se simţi stingheră, cu Jack ţinând-o în braţe. Trecutul lor îi veni în minte şi deodată se ridică în mod involuntar. Aveau lumea lor. Nimeni altcineva... ca tine şi Emma.

De ce oare s-a uitat în altă parte? Nu era asta povestea? Marea iubire pe care o simţea pentru Emma? Motivul pentru care plecase de acasă, din Atlanta? Nu acesta era motivul pentru care nu-i mai vorbea lui Madeleine, fiindcă aceasta spusese ceva despre soţia lui?

– Nu a fost aşa.

– Cum?

– Căsnicia mea. Nu a fost grozavă, spuse el încet. Am crezut că este. Chiar am crezut. Emma părea atât de fericită. Ea a rămas acasă cu Nell, apoi a început să muncească pentru biserica Sf.Francis Xavier, la un program de voluntariat – aveau grijă de case, adăposturi pentru cei săraci, închisoare. Emma le citea celor din închisoare. Sora mea este cea care...

Stevie aşteptă. Faţa lui păru schimonosită de durere.

– Ea este cea care mi-a spus. Simţisem eu că ceva nu era în regulă, dar eram prea preocupat pentru a-mi da seama despre ce era vorba. Maddie mi-a spus după ce a murit Emma.

– Ah, Jack.

– Aş vrea să-ţi spun, dar nu ştiu dacă pot. A fost extraordinar faptul că te-am cunoscut, că văd cât de mult te place Nell. Şi să-mi dau seama că vrei să faci ce e mai bine pentru ea. Am senzaţia că-ţi pot spune totul...

– Poţi.

El dădu din cap hotărât.

– Nu şi asta. Vreau s-o fac, dar de dragul lui Nell... este prea mică. A iubit-o atât de mult pe mama sa şi vreau ca asta să rămână aşa.

– Bineînţeles, vrei să păstrezi intactă memoria Emmei, spuse Stevie strângându-l de mână. Înţeleg asta, dar, Jack, trebuie să spui cuiva, te-a măcinat destul şi-a distrus o mare parte din viaţă.

– Ce vrei să spui?

– Madeleine. Te-a ţinut departe de sora ta.

El privi spre ecran ca şi cum ar fi vrut să înceapă filmul, să nu mai vorbească. În acelaşi timp, el o strânse tare de mână, iar ea îi răspunse.

– Ce ţi-a spus?

Filmul începu iar, rula tremurând, sunetul luptându-se cu vântul de est. Era mirosul mării, Stevie simţise întotdeauna vântul din nord-est înainte ca acesta să înceapă să sufle. Simţi briza pe faţă, mirosi sarea.

– Maddie mi-a spus că Emma vroia să ne părăsească, spuse Jack cu o voce spartă; sau poate era din cauza filmului. Stevie se uită în ochii lui întunecaţi şi îl strânse şi mai tare de mână.

– Să vă părăsească? şopti Stevie, dar Jack nu-i răspunse.

– Avea o altă viaţă, secretă, spuse Jack fără a-i răspunde cu adevărat. O adevărată viaţă secretă despre care eu nu ştiam nimic.

– Dar... începu Stevie.

– Nu vreau ca Nell să afle vreodată. Îmi doresc ca eu să nu fi aflat vreodată, ca Madeleine să nu-mi fi spus vreodată.

– Dar nu putea să te mintă...

– Aş vrea să o fi făcut, spuse el cu disperare. Din cauza asta m-am hotărât s-o duc pe Nell în Scoţia. Vroiam s-o duc cât mai departe de aici... dar acum...

Stevie aşteptă, ţinându-şi răsuflarea.

Jack nu mai spuse nimic, iar lui Stevie i se strânse inima.

El se aplecă spre ea, buzele lui atingându-i-le pe ale sale. Vântul de pe mare bătu şi mai tare, acoperind de tot sunetul filmului.

Nell se întoarse. Ea alergă spre pătură cu Peggy, aşezându-se lângă tatăl ei. Jack strânse mâna lui Stevie, apoi se întoarse spre Nell.

Datoria zilnică de tată îl copleşea. Stevie îl simţi cum îşi retrage mâna din a ei apoi se întinse pentru a o şterge pe Nell de îngheţată. Nell era impresionată de film, de ciudata prietenie dintre Hayley Mills şi marinar. Îl privi cu gura căscată.

Filmul continuă, iar când se termină, jumătate dintre copii dormeau. Nell era adormită, dar în picioare. Toată lumea îşi strânse păturile, iar Bay şi Tara o strigară pe Stevie şi o invitară să treacă pe la ele cât de curând. Ea le mulţumi şi le spuse că o va face.

Nell plecă înainte cu Peggy, făcând planuri despre cum aveau să se întâlnească a doua zi. Stevie profită de ocazie şi îl luă pe Jack de mână. Îşi dorea atât de mult să-i dea puterea de care avea nevoie pentru a face faţă la cele ce urmau.

– Nu aş vrea să-ţi spun ce îmi doresc, spuse ea.

– Dar vreau să o faci.

– Rămâi aici, şopti ea. Nu pleca în Scoţia. Rămâi.

El o atinse pe obraz, dar nu părea să aibă încredere în propria voce. Stevie îşi luă rămas bun. Nell alergă să o îmbrăţişeze. Apoi îi privi cum se îndepărtau prin parcarea acoperită de nisip, spre casa închiriată, cu acel mare secret de familie licărind între ei.

CAPITOLUL 19

Madeleine încercă să nu se mai uite la telefon, aşteptând să sune.

Telefoanele mute ale fratelui său îi dăduseră mai multe speranţe decât orice se întâmplase într-un an întreg. Speranţă, nici măcar nu realizase că asta fusese – o mică strălucire de sentimente pozitive, de încredere, gândul că poate data viitoare urma să vorbească, că poate ar putea începe să lămurească ce se întâmplase între ei.

Dar apoi telefoanele se opriseră, iar Madeleine se scufundase într-un întuneric de care nu avea habar că există. Abia avea energie să se dea jos din pat dimineaţa. Trebuia să se forţeze să facă chiar şi cele mai mici lucruri. Vederea unei femei ce avea părul de culoarea părului Emmei o făcea să izbucnească în lacrimi. În timp ce se ducea acasă într-o după-amiază, auzi la radioul din maşină un cântec care-i aminti de Jack şi fu nevoită să tragă pe dreapta, începând să plângă.

Chris era îngrijorat şi vroia ca ea să primească ajutor.

Deşi consultase un terapeut după accident, ea nu simţise că ar fi ajutat-o. Vorbind despre ceea ce se întâmplase părea că agită şi mai mult sentimente teribile; în loc să le dea afară, emoţiile păreau prinse în trupul şi mintea ei, sub pielea ei. Felul doctorului de a trata lucrurile a fost să-i introducă un tratament cu Denexor, care-i blocase total sentimentele şi o făcu să se simtă îndepărtată de ea însăşi. Aşa că aruncă medicamentele şi încetă să mai vadă doctorul.

Într-o seară, Chris îi dădu un articol scris de un psiholog din Providence, care preda la Browning. Numele ei era Dr. Su-

sanna Mallory şi era specializată în tratamentul traumelor. Titlul articolului era *„Trezirea morţilor"* şi începea cu prezentarea cazurilor victimelor accidentelor, despre trupurile lor care se refăceau, fără ca viaţa lor să fie în regulă. „În viaţă, dar hibernând", era una dintre declaraţiile unei victime.

Chris lăsase articolul pe biroul lui Madeleine, cu un bileţel: acest doctor pare să vadă lucrurile altfel, crezi că ea ar înţelege? Afecţiunea şi atenţia sa erau înduioşătoare, aproape o făcu pe Madeleine să cedeze. Ea nu prea avea multă încredere în „tratamente" pentru ce i se întâmplase ei – cum ar putea un doctor să trateze relaţia ei cu Jack? Dar se hotărî să citească povestea, mai mult pentru Chris decât pentru ea însăşi.

Chris era precum omul – spital, îi dăruia dragoste, o îngrijea, copleşind-o cu o aproape nesfârşită răbdare. Nu părea să-i pese că ea începuse să bea prea mult, sau că plângea în somn sau că nu făcea treabă. Doar când a încetat să-şi dorească să iasă din casă se hotărî să acţioneze, doar când văzu cât de mult suferea.

– Ţie îţi place să ieşi, spuse el. Ştiu că-ţi place. Dar nu mai vrei să mâncăm în oraş. Nu mai vrei să te plimbi la Newport sau Little Compton... nu mai vrei nici măcar să mergi la plajă.

– Nu, nu e adevărat, spuse ea, încercând să-l contrazică. Sunt doar obosită. Sau: „Mă doare capul". Sau expresia ei favorită, încercând să glumească: „Sunt la menopauză. Am nişte străfulgerări fierbinţi şi mi se-nmoaie picioarele. Aceştia sunt anii calciului", îi spunea cu un zâmbet strâmb... pur şi simplu nu mai sunt eu...

El continuă aşa cât putu de mult – lăsând-o să se lupte în felul ei, înţelegând că ea avea nevoie să se agaţe de orice

punct de control avea, dar la un moment trebui să tragă linia. Abia după o lună sau două, după ce ea vizitase Hubbard Point şi după două săptămâni după ce Jack încetase să mai sune.

Momentele zilei treceau, iar ea nu-şi putea aminti ce făcea. Se simţea prinsă, paralizată emoţional. Noaptea, cuprinsă de spaimă, trăia iar şi iar accidentul. O auzea pe Emma ţipând şi se trezi că-şi imaginează, aproape tot timpul, cum ar fi să meargă pe podul Newport şi să se arunce în apă.

Chris o determină în sfârşit să o caute pe doctoriţa Mallory.

Cabinetul doctoriţei se afla într-o clădire din cărămidă, din Fox Point, aflată la capătul străzii Benefit din Providence, ce avea fotografii în alb şi negru cu munţi şi copaci goi pe pereţi. Aceasta avea în jur de cincizeci de ani, era înaltă şi subţire, cu un păr minunat, ochi miloşi şi o mare capacitate de a asculta.

Madeleine vorbea. Ea era un administrator şi ştia valoarea ajungerii la o decizie. Fără lacrimi sau vreo emoţie aparentă, ea îi spuse doctoriţei de ce se afla acolo: se simţea îngheţată, îi era greu să facă anumite lucruri. Suferea fiindcă cumnata sa murise într-un accident de maşină. Madeleine se afla la volan. Deşi chiar ea fusese rănită, rănile sale erau departe de a-i periclita viaţa. O lovitură şi umărul ei fusese rănit.

Ce fel de terapie era bună pentru ea? Doctoriţa vroia să ştie.

Madeleine îi spuse ce fel de operaţii şi terapie ocupaţională făcuse.

Doctoriţa o privi câteva momente; Madeleine ştia că aceasta aştepta ceva. Ochii ei erau buni şi calmi şi chiar dacă nu vorbea, întrebarea sa nespusă îi provocă dureri de gât lui Madeleine, ca şi cum se îneca cu lacrimi.

– Terapie ocupațională... operații, spuse doctorița. Probabil rana a fost serioasă.

Madeleine se întreba ce îi povestise Chris – că brațul lui Madeleine fusese rănit. Ea înghiți povestea – vorbise despre asta cu celălalt doctor, iar asta o înnebunise de durere. Fiindcă altfel cum ar fi putut să se plângă despre ce îi provocase accidentul – când o omorâse pe Emma?

Soțul ei se purtase minunat în toată această perioadă, îi spuse ea doctorului. Totuși ea și fratele ei... s-au îndepărtat unul de celălalt.

Apoi începu să povestească toată situația, încercând să fie lipsită de pasiune, pentru a ajunge la esențial și pentru a arăta că era capabilă, în control și complet sănătoasă. Unde se născuse, cine erau părinții ei, fratele ei... o familie fericită, apropiată. Îi spuse despre starea sa de sănătate – în general bună. Fără prea multe exerciții – nu mai juca tenis, care odată îi plăcea la nebunie.

– Erați apropiați, tu și fratele tău?

Madeleine încuviință.

– El era cu patru ani mai mare decât mine. Mă conducea întotdeauna la școală. Mă lăsa să merg și eu cu el și prietenii săi, la Goodwin Park. Pe vremea aceea, terenul de tenis nu era luminat, dar ei obișnuiau să joace până ce se întuneca, chiar și mult după aceea. Jucam după sunet, ascultând mingea. Obișnuia să mă ia cu el în oraș, câteodată luam autobuzul pe gratis, stând pe burduful din spate. Zâmbi pentru a-i arăta doctoriței că nu-i fusese frică. Povestind aceste lucruri îi reveni în memorie – senzația pe care i-o lăsa atingerea brațului fratelui ei, care-i spunea: Nu ți se va întâmpla nimic, Maddie. Nu voi lăsa să ți se-ntâmple nimic.

Maddie nici măcar nu răspunsese – nu-i trecuse niciodată

prin cap că i se va întâmpla ceva rău avându-l pe Jack în preajmă. În timp ce-i povestea doctoriței, își aduse aminte cât de mult îșI iubea fratele și cât de multă încredere avea în el, încât acest lucru o făcu să zâmbească.

– Oare de ce îți spun toate astea? întrebă ea. Nu prea au legătură cu motivul pentru care sunt acum aici.

Doctorița zâmbi.

– Familia noastră își petrecea vacanțele pe plaja denumită Hubbard Point. Nu aveam prea mulți bani, dar tatăl nostru făcea întotdeauna economie și vroia să ne dea întotdeauna tot ce era mai bun. Pe vremea aceea eram adolescenți, dar totuși Jack mă lăsa să stau pe lângă el. Asta înainte de a-mi face propriile mele prietene – una dintre ele a fost Emma, iar cealaltă Stevie... făcu o pauză și o privi pe doctoriță. Dar înainte de toate astea, m-a luat sub aripa lui. Nu cunoșteam pe nimeni acolo.

– Dar vă aveați unul pe celălalt.

Ea încuviință.

– Mergea cu mașina la Hartford de câte ori putea – o avea acolo pe prietena sa. Dar jucam tenis împreună sau mă lua cu el la pescuit. Obișnuiam să ne întrecem până la ponton. Într-o zi ne-am plimbat cu bicicletele peste tot – am explorat drumurile și am descoperit acel turn vechi de apă, ce se afla lângă vechile șine de tren. Am urcat pe scară, pentru a-l impresiona... Madeleine închise ochii, amintindu-și. El a strigat la mine să cobor, dar am vrut să-i arăt că puteam s-o fac.

Doctorița asculta atentă.

– Era o scară veche, șubredă. Confecționată dintr-un fel de metal de argint –dar foarte subțire și ruginită. Am ajuns până sus și am făcut greșeala să mă uit în jos.

– Erai foarte sus?

Madeleine încuviință.

– La aproape nouă metri. Am înţepenit. Trupul ei deveni rigid, iar degetele i se încleştară involuntar ca şi cum strângea acum bara scării. Nu mă puteam mişca, nu puteam mişca niciun muşchi. Mă ţineam strâns de scară, sigură că voi cădea şi voi muri. Eram paralizată.

– Şi fratele tău?

Madeleine înghiţi. Ochii i se umplură de lacrimi.

– A urcat pe scară pentru a ajunge la mine.

Doctoriţa rămase tăcută, privind-o. Madeleine lăsă amintirile să curgă – căldura zilei, felul în care se clătina scara în timp ce Jack urca, spaima pe care o simţea.

– Ţine-te bine, Maddie. Totul e în regulă, nu te uita în jos. Te-am prins. Era chiar sub mine şi l-am simţit cum mă apucă de gleznă. I-am spus să-mi dea drumul, nu vroiam să-l trag după mine dacă aş fi căzut.

– Şi a făcut-o? Ţi-a dat drumul?

Madeleine dădu din cap, lăsând lacrimile să curgă în voie.

– Nu, nu a făcut-o. Mi-a spus că nu aveam să cad – că sunt puternică, tot ce trebuia să fac era să mişc câte o mână. A rămas alături de mine, mi-a vorbit tot timpul şi... nu mi-a dat drumul la gleznă. Ştii la ce mă gândeam?

– La ce ?

– Că dacă aş fi căzut, el era pregătit să nu-mi dea drumul şi să nu mă lase să cad.

– Se pare că aşa a fost, spuse doctoriţa cu blândeţe.

Doctoriţa stătea în scaunul ei, din micul cabinet, în timp ce Maddie suspina uşor. Ea se întinse după un şervetel din cutia aflată pe masa de lângă ea. Glezna stângă a lui Maddie începu să tremure, ca şi cum încă mai simţea degetele lui în jurul gleznei.

– Am crescut gândindu-mă că îmi salva viaţa dacă putea, plânse ea.

Ochii doctoriţei arătau bunătate, erau plini de tristeţe – ca şi cum simţea şi ea durerea lui Maddie odată cu ea.

– Te-a adus jos în bună regulă atunci când erai paralizată pe scară.

Madeleine încuviinţă, plângând.

Doctoriţa tăcu, iar gândurile lui Madeleine se mişcau încet, amestecate ca un ghem de fire. Ţinu un şerveţel la nas, încercând să se oprească din plâns. Când se opri, o văzu pe doctoriţa Mallory privind-o.

– Ai spus la începutul şedinţei că te simţeai îngheţată. Asta sună cumva, paralizată.

– Exact cum mă simţeam pe scară, spuse Madeleine, cu glezna care începuse să o doară.

– Şi de data asta fratele tău...

– Nu mai e aici să mă salveze, spuse dintr-o dată Madeleine. Nici măcar nu mai vrea.

Doctoriţa Mallory rămase tăcută, lăsând cuvintele lui Madeleine să rezoneze. Maddie îşi presă şerveţelul pe ochi, încercând să-şi oprească lacrimile. El crede că i-am omorât soţia, şopti ea. Şi asta s-a întâmplat.

Oribilele cuvinte îi răsunară în urechi, dar expresia de pe faţa doctoriţei nu se schimbă.

– Nu am vrut! ţipă Maddie.

– Ştiu.

– De ce nu vrea să mă ierte? Cum pot trăi sau de ce aş face-o dacă într-adevăr mă urăşte atât de mult? El crede că i-am omorât soţia, pe mama lui Nell. Madeleine îşi întoarse capul, încercând să respire. Poţi să mă ajuţi, se rugă ea, ca fratele meu să mă ierte?

Doctoriţa tăcu o clipă, apoi se aplecă înainte, încât genunchii aproape i se lipiră de ai lui Madeleine.

– Nu-ţi pot promite acest lucru, spuse ea cu ochii căprui strălucind de compasiune. Dar te pot ajuta să te ierţi pe tine însăţi.

Cuvintele erau prea grele pentru Madeleine aşa că ea pur şi simplu închise ochii şi începu să plângă.

CAPITOLUL 20

În următoarele trei dimineţi, în timp ce Nell era la Centrul de Recreere, Jack se duse la Lovecraft Hill. Îl contactă pe Jim Mangan, un inginer de la biroul din Boston, rugându-l să se întâlnească cu el. Se plimbară pe proprietate înarmaţi cu o hartă a zonei; Jim era un expert licenţiat, aşa că începu să traseze linii şi marcă hotarele.

În timp ce se plimbau, Jack se gândi la Stevie. „Nu pleca în Scoţia. Rămâi", spusese ea. Felul lui tipic de a rezolva problemele legate de durere era să fugă cât de repede putea. Trebuia doar să se gândească la sora lui pentru a-şi da seama că este adevărat.

Dar Stevie spusese *Rămâi*, iar el se gândea să rămână.

În adâncul pădurii găsiră urme făcute de cerbi sau alte animale. Descoperiră peşteri ascunse de bucăţi de stâncă, pâraie, un heleşteu şi copaci uriaşi roşii miraculoşi. Jack îşi făcea însemnări pe măsură ce înaintau. Se gândea că pârâul cel mare avea nevoie de un pod şi se gândea că ar fi fost mai bine dacă ar fi aşezat nişte pietre uriaşe naturale pe care să se poată trece.

– Mulţumesc fiindcă ai venit, îi spuse lui Jim.

– Nicio problemă, spuse Jim. Chiar m-ai scos din încurcătura aceea cu proiectul râului Piscataqua. Îmi pare rău, am auzit că vei pleca. Francesca este furioasă că ai trecut peste ea pentru a ajunge la Ivan Romanov.

– El a dat anunţ pentru această poziţie. Eu doar mi-am depus cererea.

– Iadul nu ascunde furii şi tot restul.

– Îmi pare rău că a interpretat-o aşa, spuse Jack, simţindu-se precum un ticălos. Discuta cu Jim despre Francesca – acesta, băiat bun cum era, încerca să facă curat prin murdăriile biroului şi o punea pe ea pe primul loc. Nu avea intenţia asta.

– Aşa cum spune fratele meu întotdeauna: „Bărbaţii sunt aşa de ticăloşi", spuse Jim.

– Sper că nu e adevărat. Am o fiică.

– Da, aşa e. Cu siguranţă reuşim să încurcăm lucrurile în cele mai rele momente. Nevastă-mea ar fi bucuroasă să-ţi povestească. Ea trăieşte într-o casă de vis, cea pe care am proiectat-o şi construit-o eu, iar eu dorm pe canapeaua fratelui meu.

– Ce ai făcut? Paşii lor răsunară tare în timp ce călcau pe frunzele căzute.

– M-am îndrăgostit pe internet. Janice a descoperit parola mea şi mi-a citit mesajele.

– Asta nu e bine.

– Care parte?

– Totul, spuse Jack. Internetul e periculos.

Mintea i se întoarse la zilele petrecute la Atlanta, cu puţin timp înainte de accidentul Emmei. Nu ştia atunci, dar privind înapoi, îşi dădu seama că se simţea neliniştit – nu era doar ea. Căsătoria fusese precum înotul. Câteodată era lin şi răcoros şi energic, altădată era precum nişte lovituri de apă rece care-l făceau să-şi dorească să iasă din apă.

În timpul acelor lovituri reci, începuse să scrie unei femei din biroul de la Cleveland. Oare simţise ce se întâmpla cu Emma? Ea se implicase atât de mult cu acţiunile caritabile din cadrul bisericii şi cu voluntariatul la închisoare! Asta îşi spunea acum – pentru a-şi scuza purtarea sa secretă.

Mesajele de pe internet începuseră complet inocent –

inițial era vorba despre proiectul unui pod suspendat în Cincinatti în care erau implicați amândoi. Femeia era deșteaptă și caldă. Jack se simțea rece și neapreciat. Mailurile de serviciu au dus la o conexiune mai personală. Își amintea de diminețile când se scula înainte de răsăritul soarelui, doar să vadă dacă aceasta i-a trimis ceva în timpul nopții.

– S-a întâmplat ceva între voi? îl întrebă el pe Jim, în timp ce păşea peste un pasaj îngust. Cu prietena de pe internet?

– Da. De asta am fost dat afară. O meritam.

Jack cel puțin nu jucase nimic. Se gândi la acele săptămâni, când era înstrăinat de propriul său mariaj, când fusese sedus de intimitatea on-line cu o femeie pe care abia o cunoştea. Îl mira că-şi amintea; de la moartea Emmei depusese mult efort pentru a-şi idealiza mariajul. Telefoanele date lui Madeleine, vocea ei era ca şi cum deschisese cutia Pandorei care conținea lucruri de care nu vroia să-şi amintească. Ea nu fusese decât mesagerul, se gândi Jack. Trădarea fusese a Emmei.

– Internetul este lucrarea diavolului, spuse Jim, păşind peste o piatră îngustă. Asta şi mintea bărbatului. Crucile pe care trebuie să le port – dar acum că sunt separat, iar tu nu mai eşti implicat, poate o s-o invit pe Francesca la cină.

Jack nu răspunse. Dorea să o protejeze pe Francesca de Jim, dar se gândi că va fi capabilă să-şi poarte singură de grijă. Continuă să meargă cu Jim prin pădure, gândindu-se la ce îi trecea prin cap. Îi reveneau alte amintiri despre căsătoria sa. Îşi aminti cât de rar mai făcea dragoste cu Emma. De ce să se gândească la asta acum? La ce bun?

El şi Jim măsurară hotarul cel mai vestic. În timp ce Jim privea prin telescop, Jack căută prin frunzişul de pe jos, cău-

tând piatra de granit marcată cu X. Uitându-se după semnul îngropat, el îşi dezgropă propriile sentimente. Nu uitase nimic cu adevărat, dar îşi purifică adevăratul motiv pentru care Emma plecase cu Madeleine în acea vacanţă.

Deşi fusese ziua lui Madeleine, aceea nu era decât ocazia pentru călătoria Emmei – nu motivul real. Îşi aminti cearta pe care o avusese cu Emma cu o săptămână înainte ca aceasta să se decidă să plece. Îşi petrecea din ce în ce mai mult timp la serviciu. Ea se ocupa de aranjarea noii lor case, dar acum hotărâse că proiectul era prea costisitor şi materialist – munca sa la Dixon dovedea acest lucru.

– Cei din închisoare nu au nimic, spunea ea. Au doar timp să se privească în sinea lor, să găsească resursele interioare. Atât de mulţi au crescut în sărăcie şi abuzuri.

– Şi atunci s-au hotărât să înceapă să fure de la alţii? o întrebase Jack.

– Nu mă înţelegi.

– Înţeleg că unii dintre ei sunt acolo pentru viol şi crimă.

– Nu mă susţii niciodată, spusese ea. În ceea ce cred. Încerc să ajut oameni.

– Te sprijin, Emma, expresia de pe faţa sa lăsând nespuse adevăratele sentimente.

– Nu, nu o faci, spuse ea dând violent din cap. M-ai ajutat doar atunci când m-am înscris voluntară în locuri frumoase – spitalul de copii sau în casele de sănătate.

– Atunci sunt îngrijorat în legătură cu asta, bine? explodă el. Nu ştiu cu cine te întâlneşti acolo, dacă te pot urmări acasă. Ce e cu acela care a făcut rost de numărul tău de telefon? Dacă cineva descoperea unde stai sau dacă află despre Nell? Nu-i vreau în apropierea noastră.

– Ei, ţipă ea la rândul ei. Ei. Ca şi cum ar fi atât de diferiţi.

Sunt fiinţe omeneşti care au făcut ceva rău. Îl ajut pe părintele Richard să-i înveţe să citească, fac lucruri importante, poate pentru prima oară în viaţa mea.

– Cred că a o creşte pe Nell este un lucru important de făcut.

– Eşti atât de ipocrit, Jack.

– Auzi, mă voi supăra dacă un condamnat te caută acasă, spuse el trăgându-şi răsuflarea. Îmi pare rău dacă pare că îţi subestimez munca. Nu e aşa. Ştiu că eşti bună la ceea ce faci. Dar trebuie să fie o închisoare? Înainte ca părintele Richard să vină în parohia asta...

– Ştiu ce vrei să spui. Dar programul de voluntariat este atât de static. Simt că suntem doar trimişi în diverse locuri... pentru a ne ţine ocupaţi.

– Să le citeşti copiilor din secţia de oncologie însemna a te ţine ocupat? Jack nu o spuse cu voce tare. O ţinu în el, explodându-i pieptul, gândindu-se cât de fascinată devenise Emma de poveştile teribile pe care le auzise de la prizonieri, cât de groaznice fuseseră vieţile lor, cât de rău fuseseră trataţi.

Doar cu şase luni în urmă decisese că vrea să schimbe plăcile de gresie din baie. Cele vechi, care nu aveau mai mult de doi ani vechime – erau mexicane, cu model floral. Apoi a vrut marmură. Acum se gândise că nici nu se punea problema de gresie. Era pătrunsă de ceea ce se întâmpla – era pentru prima oară când Jack o vedea aşa – pasionată de munca pe care o făcea.

Jack îşi dăduse acordul la orice dorea ea. Dar în sinea sa, ştia că ea se folosea de munca la închisoare pentru a-l evita. Chiar se întreba dacă nu cumva se îndrăgostise de vreun condamnat – de cel care venise la ei acasă. De câte ori vroia să-i vorbească sau să iasă în oraş, ea era ocupată cu planurile

ei de citire a lecţiilor, sau să vorbească cu ceilalţi voluntari despre cum vor influenţa ei lucrurile la închisoarea Dixon.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el.

– Nu au o bibliotecă. Nu una adevărată, doar câteva cărţi donate de familiile membrilor.

– Nu mă interesează de ce nu merge bine la biblioteca de la Centrul Educaţional Dixon. Vreau să ştiu ce se întâmplă cu noi.

– Ştii mai bine ca mine. Eşti veşnic la serviciu. Iar când nu eşti, eşti pe calculator. Sau te uiţi la televizor.

Avea dreptate, cu excepţia faptului că dacă ar fi crezut ce îi spusese Madeleine, atunci ea minţea. Totuşi, cum ar fi putut Jack să-i spună că făcuse acele lucruri fiindcă ea fusese atât de ostilă, sau mai rău, indiferentă. Se simţiseră atât de bine la începutul căsătoriei lor. Ea obişnuia să-l însoţească în fiecare călătorie de-a lui de afaceri. Se distrau din orice. Apoi s-a născut Nell.

Jack nu se se gândise niciodată că ar fi putut iubi pe cineva mai mult ca pe Emma. Dar apoi Nell a apărut în peisaj. A apărut, a preluat întreg controlul. În loc să fie gelos pe timpul pe care-l petrecea Emma cu copilul, Jack era gelos că ea petrecea mai mult timp decât el cu fetiţa.

Nell însă a schimbat totul. Jack a devenit un alt om. Ea a făcut ca soarele să fie mai strălucitor, oceanul mai adânc, culorile mai puternice, luna mai albă, piersicile mai dulci. L-a făcut pe Jack să se scoale la două dimineaţa, să-i placă să fie scuipat, să meargă obosit la serviciu şi să numere minutele până la întoarcerea acasă, l-a făcut să îndrăgească pictatul cu degetele şi să înlocuiască operele de artă de la birou cu desenele ei, să meargă la fiecare spectacol de la grădiniţă, să agaţe o cunună făcută dintr-un cerc cu urmele verzi ale amprentelor ei.

L-a făcut să meargă pe role şi să se dea în roată şi să vizioneze ultimele filme ale lui Disney, să mănânce îngheţată de la chioşc, să viziteze livada de piersici şi să îndrăgească vizitele cu părinţi la biserică. Jack a mers chiar şi la biserică fiindcă Nell cânta în corul copiilor.

Şi cu cât se apropia mai mult de fiica sa, parcă cu atât se îndepărta mai mult de soţia lui. Nu o iubea mai puţin, doar a observat că relaţia lor se schimbase. Încă stăteau de vorbă, dar nu mai râdeau tot atât de mult. Părea că sunt atât de multe de făcut, atâtea sarcini. Amândoi iubeau să petreacă nopţile acasă cu Nell, aşa că nu mai angajară o bonă; poate că dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi pierdut unul de celălalt.

Jack muncea mult – era ambiţios şi vroia să reuşească. Vroia să asigure familiei tot ce era mai bun, să aibă bani suficienţi pentru ca Nell să poată merge la orice colegiu ar fi vrut. Emma stătea acasă, dar începuse să vorbească despre absolvirea şcolii – să-şi obţină o diplomă în muncă socială.

Emma nu fusese niciodată atât de implicată în munca la biserică. Ea şi Jack obişnuiau să glumească, spunând că ei sunt catolici în sânge – simţeau asta în trupul lor, în oasele lor chiar dacă nu erau atât de devotaţi. Jack nu mergea la slujbă în fiecare duminică, dar Emma făcea tot posibilul ca el să meargă la biserica Sf. Francis Xavier la toate sărbătorile importante. Nell a avut prima comuniune şi a început să studieze catehismul în după amiezele de miercuri.

Pe măsură ce trecea timpul, Jack a început să observe că Emma îşi dorea ceva mai mult. Casa lor cea mare nu o mai mulţumea – chiar se simţea jenată din cauza asta. Începuse să participe tot mai multe duminici la biserica lor, dormea noaptea acasă, dar îşi petrecea sâmbetele şi duminicile la reuniuni spirituale. Cercul ei de prietene s-a schimbat de la

cele care veneau la club la cele ce frecventau biserica. Chiar şi visele păreau că i se schimbaseră. Tot ce crezuse Jack că-şi dorea ea, acum se întorceau împotriva lui.

Ea părea fascinată de Părintele Richard şi de ideea serviciului public. Ajunsese la limite – să-i ajute pe cei care duceau o viaţă grea, pe cei condamnaţi la închisoare. Jack nu şi-a dat seama de profunzimea ei, de marea ei resursă de compasiune. Îşi categorisi soţia. Crezuse că este o femeie pe care o face fericită faianţa mexicană, o casă într-o zonă respectabilă, care se mulţumeşte stând acasă alături de copil. Restul nu-l observase.

Cu timpul, când începu să observe, ea era complet implicată în munca de voluntariat. Nu era vorba de faptul că nu mai aveau timp liber deloc, dar se părea că-şi petreceau acest timp în orice alt mod decât împreună.

Jack se gândi la acea ultimă excursie, când Emma a plecat cu Madeleine. Ştia că sora lui vroia să fie de ajutor – ea şi Chris îi vizitaseră de Crăciun, iar ea fusese alarmată de răceala Emmei. Telefonul sunase în timpul cinei – până după moartea ei Jack nu a ştiut cine sunase. Dar Emma a fost cea care a răspuns, în timp ce el era ocupat cu tăiatul curcanului, iar ea nu s-a întors până ce ajunseseră la felul doi. Jack îşi aminti cât de roşii îi erau ochii şi cum Nell scăpase furculiţa şi o întrebase: De ce plângi, mami?

Emma răspunsese vag, că îi intrase o geană în ochi...

Aşa că atunci când Madeleine a sunat, peste vreo lună, s-o convingă pe Emma să plece într-o excursie a fetelor de ziua ei în iunie, Jack a fost de acord întrutotul. Ştia că Madeleine ar fi putut să afle ce o deranja pe Emma. Ar fi vrut s-o întrebe chiar el pe Madeleine ce ştia, dar se abţinuse.

Nici măcar Emma nu era sigură dacă trebuia să plece. Îi

plăcea Insula Sf.Simon şi îi era dor de plajă – unul din motivele pentru care nu-i plăcea în Atlanta era faptul că era atât de departe de coasta Atlanticului. Dar ezita să o părăsească pe Nell. Nu pe Jack – pe Nell. El continua să insiste, încurajând-o să plece, să se distreze.

În mod egoist, el se gândea că nisipul fierbinte şi apa albastră ar fi relaxat-o; poate asta i-ar fi adus-o înapoi pe vechea Emma. Poate l-ar fi mângâiat din nou, s-ar fi purtat cum şi-ar fi dorit el; poate ar fi încetat să se prefacă că doarme de câte ori o atingea. În timpul acelor luni dinaintea Crăciunului începuse corespondenţa cu Laurie în Cleveland; se simţea atât de singur în propria casă, dar începuse să se urască pentru faptul că abia aştepta să găsească mesajul: „Aţi primit un mail".

Apoi, cu o săptămână înaintea excursiei, el şi Emma avuseseră cea mai mare ceartă din viaţa lor – despre timpul pe care-l petrecea aceasta la închisoarea Dixon. De-a lungul relaţiei lor, trecuseră de la dragoste şi parteneriat la un fel de şaradă plină de ură; niciunul nu era fericit, niciunul nu părea că ar fi vrut să se schimbe.

Jack urmărea linia împreună cu Jim, descoperind şi mai multe marcaje şi semne. Nu se mai gândise de mult aşa. Păsările zburau pe sus, deranjate de activitatea din tufişuri. Jim îi spunea marcajele, iar Jack le nota într-un carnet. Umbra şi lumina cădeau peste luminişuri şi pădure. Mintea lui Jack era la vechile amintiri.

Încă nu se putea gândi la accident fără durere. Dar era capabil să-şi amintească ce se întâmplase după accident, când Emma era în spital, când pierduseră speranţa că-şi va reveni, când îngenunchease la capul patului ei rugându-se ca ea să trăiască. Îl rugase pe Dumnezeu s-o facă bine. Iar când Dumnezeu

nu i-a răspuns rugăminţilor, Jack s-a rugat ca Emma să-l urmărească, să-l iubească aşa cum o făcuse la început.

Poate din cauza asta îi plăcuse de Aida de la prima întâlnire. Fiindcă femeia dorea să păstreze acest loc unde ea şi soţul ei se iubiseră atât de mult. Lui Jack i se strângea inima în piept. Îl auzi pe Jim strigând un alt număr şi el îl notă. Simţea că se sufocă.

Fiindcă ştia că va face orice pentru a o ajuta pe această femeie să-şi păstreze pământul şi castelul pe care soţul ei îl iubise atât de mult. Şi fiindcă părea că vrea să fugă cât putea de departe de orice loc unde trăise împreună cu Emma, de minunea care îi acaparase viaţa.

Scoţia era departe. Iar Jack obosise de această fugă.

Îşi făcuse planul, îşi aranjase cu permisul de muncă, îşi dăduse cuvântul că va începe munca într-o lună. Problema era că nu mai dorea să plece. În fiecare noapte visa că va rămâne pe loc, visa că se plimbă pe plajă, stropit de valurile calde, că merge să vizioneze filme vechi şi aproape neinteligibile, că se ţine de mână cu o femeie bună, curioasă, deschisă, frumoasă. Cu o femeie care cu siguranţă câştigase inima îndurerată a fetiţei sale.

Rămâi, îi spusese Stevie.

Romanov se baza pe el. Iar Francesca şi cei de la Structural se simţiseră trădaţi de plecarea lui şi pobabil s-ar fi bucurat dacă planurile lui eşuau.

Pedeapsa venea din locuri neaşteptate. Această dilemă era probabil pedeapsa lui, fiindcă iubise atât de mult întâia oară. Dacă Emma nu ar fi fost atât de nefericită cu el, nu ar fi ales acea cale. Se gândea la ce îi spusese Madeleine. Aflată sub medicaţie, isteria ei se dezlănţuise.

Ca atunci când Madeleine conducea maşina pe acel drum

prost de ţară, Emma, într-un acces de furie, o pălmuise, iar ea pierduse controlul maşinii. Atunci Jack refuzase să asculte. Trebuia să păstreze amintirea Emmei în siguranţă, nu mai vroia să asculte nimic. Se forţa atunci pentru că era necesar, de dragul lui Nell.

Dar cumva, acum, când ieşi din pădure şi o văzu pe mătuşa Aida venind spre el cu atâta bunătate şi înţelepciune în ochii ei violeţi, Jack se gândi la Madeleine, mătuşa lui Nell şi simţi o durere în adâncul sufletului care-i spunea că poate, în tot acest timp, blamase pe cine nu trebuia.

– Bună, Jack, spuse Aida îmbrăţişându-l. Mulţumesc pentru că faci toate astea... eşti în vacanţă... nu aveam niciun drept să te iau de la plajă de lângă Nell...

– Nu e nicio problemă, Aida. Este un loc minunat... voi face tot posibilul să-l salvez.

– Voi încărca echipamentul în maşină, spuse Jim. Am bilete la meciul celor de la Red Sox din seara asta şi trebuie să mă grăbesc. Ai grijă, Jack. Mi-a făcut plăcere, Aida.

– Şi mie, Jim, mulţumesc foarte mult, spuse Aida, dând mâna cu el. Jack , pot să-ţi ofer nişte ceai?

– Sigur, mulţumesc, spuse el, urmând-o în căsuţa cea mică.

Semăna cu studioul unui artist, cu un mic pat împins lângă perete în spatele şevaletului şi al mesei. Ea plecă în curte pentru a umple ceainicul cu apă din fântână pe care-l aşeză apoi pe o sobă îngustă. Se aşezară apoi pe nişte scaune cu spătarul drept, la o masă veche din stejar, vărgată din cauza uleiurilor de pictură. Mâinile ei erau elegante şi îndemânatice, cu buricele degetelor şi unghiile pline de vopsea, exact ca ale lui Stevie.

– Ai o fată pe cinste, spuse ea privindu-l pe Jack ca şi cum îl măsura.

– Mulţumesc, ştiu.

– Ştie ce vrea. Încă nu-mi vine să cred că a plecat s-o caute pe Stevie şi a şi găsit-o. Şi a fost suficient de curajoasă pentru a-i bate la uşă.

– În ziua aceea şi-a julit destul de rău genunchii. A venit acasă cu julituri acoperite de plasturi. Stevie o bandajase. Dar ce m-a şocat a fost faptul că şi-a dorit atât de mult acest lucru, încât să-şi continue drumul şi după ce căzuse.

– Ce crezi că vroia? întrebă Aida. Ceainicul începu să fluiere, iar ea turnă apa în căni.

Jack nu răspunse. Întrebarea rămase în aer, apoi se pierdu. Vizita asta era ca un vis – totul părea atât de viu şi plin de înţelesuri – sau fără niciun înţeles. El văzu fotografiile în alb şi negru de pe perete care-o reprezentau pe Aida tânără – înaltă, subţire,teatrală. Îmbrăcată în costume, rochii, chiar nud...

– Van m-a pozat. Era atât de talentat. Un mare actor, dar ar fi putut fi totodată şi fotograf. Acesta era el...

Jack îi urmă privirea spre o serie de fotografii ale unui bărbat solid cu nasul şi bărbia agresive şi ochii negri intenşi. Costumat precum Iago în unele sau Falstaff în altele, părea a fi în pielea lui în ambele roluri – intens, expresiv, mai mare decât viaţa. Jack recunoscu asemănarea cu Henry şi îşi putu imagina că acest bărbat fusese tatăl unui ofiţer de marină.

– Tatăl lui Henry, spuse Jack.

– Da, se adorau, dar le-a fost foarte greu să o arate. Sunt sigură că fiecare bătălie în care a luptat Henry a fost pentru tatăl său.

– Se însoară?

– Da. După atâta timp. Mariajul părinţilor săi a fost destul de dificil – mama sa a fost rănită şi l-a lăsat întotdeauna să

ştie asta. Acesta a fost prerogativul ei, dar l-a rănit foarte mult. Nu a avut niciodată încredere în el că ar putea iubi fără a-l face pe celălalt să sufere.

Jack închise ochii, gândindu-se cât de dureros şi greşit se întâmplaseră lucrurile.

– Este atât de... ochii Aidei se înceţoşară. Este atât de diferit de Stevie în sensul ăsta – şi totuşi la fel ca ea.

– Ce vrei să spui?

– Aşa cum ţi-am zis, părinţii lui Stevie au avut un mariaj idilic. O raritate. Fratele meu era un poet, calm, blând şi introvertit. Cumnata mea era artistă şi istoric de artă... au fost, ca să folosesc acea binecunoscută expresie, „suflete-pereche". Ei sunt modelul lui Stevie. Ea a crezut atât de mult în dragoste şi îşi doreşte să aibă ce au avut părinţii ei.

– Poate aşa ceva nu există, spuse Jack surprins de amărăciunea din inima sa.

– Oh, ba există.

– Din cauza ta şi a lui Van?

Ea încuviinţă.

– Nu fusese primul mariaj pentru niciunul dintre noi. Greşeli se fac întotdeauna, iar oamenii sunt răniţi. Acesta este lucrul tragic – vieţile sunt afectate. Dar dragostea este acolo – este reală. O găseşti sau te găseşte... asta e tot ce trebuie.

– Acesta este motivul pentru care vrei să păstrezi acest loc, nu-i aşa? Fiindcă l-ai iubit aici pe Van?

Aida încuviinţă.

– L-am iubit şi îl iubesc. Nu voi putea să-ţi mulţumesc niciodată pentru ce faci pentru mine. L-am căutat pe avocatul meu şi acesta va înfiinţa un fond pentru teren. Am o expoziţie importantă programată pentru octombrie şi vreau să folosesc

toate procedurile pentru a înființa trustul. Se va numi „Centrul de arte și al naturii Van Lichen". Cei de la Black Hall vor fi încântați. Van era un mare suporter al artelor și a avut multe întâlniri aici cu impresioniștii din Connecticut.

– Dar totuși tu nu pictezi în acest stil, nu-i așa ? o întrebă Jack, stânjenit de faptul că nu știa suficient despre artă pentru a face diferența.

– Te rog, spuse ea. Dragul meu, sunt îndrăgostită de nou. Deși au trecut câteva decade de când expresionismul abstract era considerat nou... oricum...

– Mulțumesc, Aida. Îți voi trimite notițele mele cât de repede pot. Înainte de apleca în Scoția.

– Stevie mi-a spus că te vei muta acolo... sunt tristă din cauza asta.

– Ah, dar voi rămâne implicat în proiectul tău, chiar și de acolo. Avocatul tău mă va putea suna pentru a discuta planurile sau să mai comentăm despre alte idei.

– Jack, nu din cauza asta sunt tristă. Nu are nicio legătură cu castelul meu sau cu terenul.

– Atunci cu ce?

Aida tăcu. Își sorbi ceaiul, privindu-l pe Jack peste cana sa, cu ochii pătrunzători, rimelați. El simți că ea îi putea citi chiar în suflet.

– Nu te cunosc prea bine, spuse ea și totuși simt că te cunosc. Stevie mi-a povestit câte ceva... este un sentiment pe care-l am. Pur și simplu că...

– Ce anume? Spune-mi...

– Cred că nepoatei mele îi va părea foarte rău dacă vei pleca. Tu și Nell... și știu că și lui Nell îi va părea rău.

Jack vroia să-i spună că ea nu avea habar de nimic. Își drese glasul.

– E vorba despre contractul pe care l-am semnat.

– Cel mai grozav lucru despre contracte este faptul că întotdeauna există o cale de ieşire. Te-ar putea costa mai mulţi bani, dar te va salva în lucrurile care într-adevăr contează.

– Care ar fi acelea?

– Haide, domnule Kilvert, spuse Aida cu ochii săi solemni licărind. Nu ai fi aici, plimbându-te pe aceste terenuri şi salvându-mi castelul dacă nu ai şti exact ce reprezintă.

Jack îşi bău ceaiul şi se gândi la castelul cel magic şi la mătuşa cea înţeleaptă. Nu-i răspunse Aidei la întrebare fiindcă nu vroia să se audă spunând ceea ce ştia deja, ştia prea bine.

CAPITOLUL 21

Madeleine stătea în maşină, parcată în faţa pieţei Emerson, chiar în faţa gării care ducea spre Hubbard Point. Era nervoasă, dar hotărâtă. În timp ce stătea acolo, trecură două trenuri: unul spre New York, altul spre Boston. Când erau mici, ea şi fratele ei obişnuiau să numere garniturile de tren.

După o vreme ea observă venind obiectul urmăririi sale: maşina lui Jack veni în jos pe Shore Road şi se îndreptă pe sub pod spre Hubbard Point. Madeleine o zărise cu două zile în urmă. Ea condusese din Providence, trecu de cabanele din jurul terenurilor de tenis unde îi spusese Stevie că locuia el, sperând să dea peste fratele său. Dar când îl văzuse urcându-se împreună cu Nell în maşină, îşi pierdu curajul şi plecă spre casă.

Astăzi se întorsese, mai curajoasă ca niciodată. Oare Nell era cu el? Madeleine îşi întoarse capul pentru a vedea – nu, locul de lângă şofer era gol.

Inima îi bătea foarte tare, de parcă alergase la maraton. Era sigură că faţa îi era roşie ca racul, iar buzele atât de uscate şi mâinile erau lipicioase pe volan.

Nu spusese nimănui despre planul său – nici lui Chris, nici doctoriţei Mallory, nici lui Stevie. Terapia sa mergea bine, începuse să se simtă mai bine după doar câteva şedinţe. Vedea lucrurile mai clar – dacă Jack i-ar acorda o şansă ar putea vorbi cu el. Ar putea sta cu el, faţă în faţă, s-ar putea baza pe vechea lor dragoste pentru a ajunge acolo, dar această nevoie trebuia să fie reciprocă pentru a-i putea vorbi. Special nu-i spusese lui Stevie că venea, deşi ştia că vechea sa prie-

tenă ar fi sprijinit dorinţa ei de a pune lucrurile la punct, ea trebuia să facă asta singură.

În timp ce trase maşina repede în spatele maşinii lui Jack, aproape că dădu peste el. Fu nevoită să se calmeze, nu se aştepta să fie atât de nervoasă. Să stea de vorbă în cabinetul doctoriţei era altceva. Acolo era în siguranţă, departe de realitatea confruntării. Însă aici, pe plajă se putea întâmpla orice.

Văzu că Jack o zărise în oglinda retrovizoare.

Ochii li se întâlniră.

Ce urma să se întâmple? Madeleine ambreie maşina şi se îndreptă pe drumul de acces, dincolo de căsuţa de pe plajă, chiar în spatele fratelui ei.

Jack nu se putea mişca. Parcă maşina pe drumul nisipos şi privi în oglindă, chiar în ochii surorii sale. Planurile castelului erau aşezate pe scaunul de lângă el. Se gândise la cuvintele pline de înţelepciune ale Aidei şi la Stevie, care-i spusese să rămână. Plănuise să meargă direct la Stevie şi să-i spună că-l va suna pe Ivan Romanov de dimineaţă – contract sau nu, avea să renunţe la planurile cu Scoţia. Schimbarea de plan era urmarea faptului că trebuia să lămurească lucrurile cu sora sa.

Dar când o văzu, avu un şoc. Deschise încet uşa maşinii. Madeleine ieşise deja afară. Ea se retrase puţin, împreunându-şi mâinile.

– Jack. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce-i murmura numele. Nu pleca.

– Nu plec, Maddie, spuse el încet.

Se uită la ea. Nu o mai văzuse de mai mult de un an şi-i văzu cicatricile ce ieşeau de sub rochie: roşu închis de la gât până la umăr. Se-ngrăşase, iar faţa îi era umflată. Avea părul

pieptănat, prins cu piepteni de păr din sidef, se dăduse cu ruj. Cumva grija ei îl impresionă. Arăta atât de vulnerabilă încât crezu că nu poate suporta să o privească.

– Ce-ai mai făcut?

– Mi-e bine, din ce în ce mai bine, spuse ea curajoasă. Ştiu că arăt groaznic– e din cauza steroizilor pe care a trebuit să-i iau după operaţie, din cauza asta m-am îngrăşat. Urăsc că trebuie să mă vezi aşa grasă.

– Maddie, dar nu eşti...

– Te rog, nu spune asta, spuse ea dând din cap ca şi cum nu mai putea suporta minciuna între ei. Jack îşi simţea inima în gât. Făcu un pas înainte, dorind să o îmbrăţişeze. Dar ea dădu şi mai tare din cap, oprindu-l, prinzându-şi capul în mîini.

– Am încercat să te sun, spuse el.

– Ştiu, suspină ea. Ştiam că tu eşti. De ce nu ai spus nimic?

– Nu eram sigur că ştiu ce să spun, Maddie. Totul pare atât de complicat. Ce ţi-a spus Emma şi ce a făcut... iar apoi accidentul...

– Am ucis-o, spuse Madeleine. Nu i-aş fi făcut niciodată rău, dar m-a pălmuit şi am pierdut controlul volanului...

Lui Jack i se strânse stomacul. Îşi iubea sora, nu era nicio îndoială în privinţa asta. Dar nu suporta să audă amănunte despre accident. Ceea ce îi mărturisise Emma, ce violentă fusese cu Madeleine – asta era prea mult pentru el, chiar şi după un an.

Ea se opri, îngheţată de privirea dură de pe faţa lui.

– Vreau doar să-ţi explic totul,spuse ea.

– Hai să nu începem acum.

– E singurul mod, spuse ea. Pentru a te face să înţelegi că nu am vrut să distrug nimic.

– Opreşte-te, Maddie, spuse el cu sufletul sfâşiat. Pe gât i se prelingeau stropi de transpiraţie şi îi era rău... vroia să se comporte rezonabil. Vara asta îl ajutase cumva să repare rănile – o întâlnise pe Stevie, îşi petrecuse timpul cu ea, Nell era mai bine. Faptul că stătuse de vorbă cu Aida, văzând-o cu propria sa nepoată. Amintiri despre Emma şi Maddie, amintiri frumoase – toate fuseseră acolo la Hubbard Point.

– Dar trebuie să mă asculţi Jack. Trebuie!

– Nu pot, strigă el.

Tăcerea era asurzitoare. Toată activitatea fericită de la Hubbard Point părea să se fi oprit – tenisul şi baschetbalul nu se mai auzeau, radiourile păreau închise, oamenii încetaseră să mai vorbească. Nimeni nu mai ţipa pe acolo. Vocea lui Jack îi răsună în urechi. Madeleine stătea în faţa lui, palidă şi paralizată.

– Îmi pare rău, spuse el.

– Plec, spuse ea cu vocea tremurândă.

– Nu, Maddie, spuse el cu mâinile tremurându-i. Se duse spre ea, dar ea se urcase deja în maşină. Vroia să-şi prindă centura, dar nu reuşi. Vroia să ajungă la ea. Dar nu îndrăznea s-o atingă. Părea atât de fragilă...

– Jack, te iubesc...

– Madeleine. Ochii li se întâlniră, iar el simţi cum îi curg lacrimi pe obraz. Nu reuşea să spună nimic. O iubea prea mult chiar pentru a spune acest lucru. Câteodată, când se gândea la accident, era atât de supărat pe ea încât îi venea s-o scuture. Altădată, toată această furie era îndreptată către Emma – fiindcă aproape îi omorâse sora. Dacă Emma nu ar fi avut o criză, Madeleine nu ar fi condus pe acel drum.

– Ce este? întrebă ea.

– Nu pleca.

– Nu trebuia să vin.

Ochii ei îi sfâşiau sufletul.

– Maddie. Ar fi vrut ca totul să fie altfel, aşa cum fusese odată, când a o iubi pe sora sa era cel mai simplu lucru din lume, cel mai normal.

– Trebuie să plec acum, spuse Maddie.

– Nu pleca.

– Spune-i lui Nell că o iubesc foarte mult.

Geamul de la maşină era deschis, ea ţinea mâna pe volan.. Jack îşi dădu seama că nici măcar nu o îmbrăţişase. Se aplecă spre geam, iar degetele lui le atinseră pe ale ei. Ea dădu din cap şi suspină.

– Nu ştii cât de mult te iubeşte – habar nu ai, Maddie. Dar ea nu se putea opri... plecă.

Jack rămase în drum. Ce se întâmplase? Cât de rău făcuse? Cel mai nebunesc lucru, nimic nu avea niciun sens. Nu era logic – totul se întâmpla prea repede. La un an după accident, faptul că o văzuse pe sora îl făcea să se simtă de parcă se întâmplase cu o zi în urmă. Maddie nu o ucisese pe Emma. Dar ucisese ideea lui despre ea.

Emma murise, dar ea fusese pregătită să plece. Văzând-o pe Madeleine îşi răscolise toate amintirile. Avea nevoie să se gândească la toate astea, să se împace cu ideea, să găsească teren solid unde putea să se gândească, să se concentreze la faptul că era tată şi mamă pentru fetiţa sa. Trebuia să facă ce era mai bine pentru Nell. El o lăsase în grija mamei sale în totalitate şi uite ce era să se întâmple. Acum nu mai putea greşi. Nell era prea fragilă şi avea nevoie prea mult de el.

Totul se întâmplă dintr-un motiv – asta îi spuseseră măicuţele la şcoală. Era o explicaţie general valabilă pentru cele mai rele lucruri – pentru copiii care pierdeau câte un examen,

pentru cei ai căror părinţi mureau. Ce era mai ciudat – acele cuvinte îi reveneau acum, în timp ce stătea în drum. Venirea lui Madeleine îi arătase un lucru–o iubea la fel de mult ca întotdeauna. Dar nu era încă pregătit să se descurce cu tot ce implica asta – adevărul despre Emma, despre ce minciună devenise viaţa lor.

Iar instinctul fusese corect tot timpul – să plece cât mai departe şi cât mai repede posibil.

Nell şi Peggy terminară de înotat apoi fugiră pentru a se urca pe bicicleta pentru două persoane. Deveniseră deja experte la asta, iar azi era rândul lui Nell să stea la cârmă. Imediat porni spre Point.

– Ştiu unde mergem, strigă Peggy din spate.

– Nu, nu ştii.

– Inimă de piatră, casă albastră...

– Casa ei nu mai este albastră... şi nu ţi-a plăcut să vezi filmul cu ea? A fost distractiv.

– Ştiu...

Din vreme ce Peggy nu protesta cu adevărat, Nell doar se strâmbă şi se-ndreptă spre terenul de tenis, după colţ, spre drumul umbrit spre Point. Când ajunseră la Stevie, aşezară bicicleta de peretele casei ei. Nell o luă pe Peggy de mână pentru a-i face curaj. Începură scările, trecând de semn.

– Nu ştii să citeşti? întrebă Peggy.

– Nu se referă la mine, spuse Nell simţindu-se sigură pe ea.

Când ajunseră la uşa din spate, Nell bătu tare, scuturându-şi nisipul de pe picioarele goale. Peggy făcu la fel. Erau îmbrăcate în costumele de baie umede. Mai mult, valurile fuseseră mai înalte ca de obicei, trecând de mijloc aşa că aveau nisip în costume. Nell se gândi că ar fi trebuit să se schimbe şi reflectă la acest lucru când Stevie deschise uşa.

– Ce surpriză! spuse ea. Hai, intraţi!

– Hmmm, dar costumele noastre sunt ude, spuse Nell. Şi cam pline de nisip. Îmi pare rău.

– Îmi pare rău... spuse Stevie. Se presupune că fetele mării au costume de baie ude, pline de nisip. Îmi pare bine că ai venit. Bună, Peggy.

– Bună, spuse Peggy cu cea mai mică voce cu care o auzise vreodată Nell folosind.

– Mi-a plăcut că te-am văzut la film în seara aceea. Ce fac mama ta şi Tara? Joe a ajuns acasă?

– Sunt bine şi da, Joe s-a întors, spuse Peggy. Nell o văzu cum se uită împrejur. Probabil se uita după pălăria neagră a lui Stevie, după pelerină şi mătură. Tilly stătea într-un colţ, aruncându-le priviri împietrite. Nell chicoti, se aplecă şi întinse mâna. Pentru prima oară, Tilly veni să se mângâie de ea.

– Mă recunoaşte! spuse Nell. Ea m-a ajutat să aşez masa în seara aceea!

– Da, pot spune că se bucură că eşti aici. Ia ghiceşte ce vroiam să fac?

– Să schiţezi o pictură pentru cartea ta? întrebă Nell. Apoi, fiindcă se simţea atât de fericită şi în elementul ei se întoarse spre Peggy şi spuse: Ea a scris o carte numai pentru mine şi tatăl meu. Despre un castel magic pe care l-am vizitat. Tatăl meu este acum acolo s-o ajute pe mătuşa Aida să salveze dealul de buldozerele rele.

– Ah, este acum aici? întrebă Stevie părând cumva amuzată.

Nell încuviinţă. A fost acolo în fiecare zi. Mi-a arătat desenele pe care le-a făcut pentru a opri distrugerea castelului. Astăzi vroia să meargă să se uite la pădure, să planifice podurile şi trecătorile.

– Super, spuse Peggy.

Stevie zâmbi, dar Nell se gândi că era puţin îngrijorată. Acest lucru o făcu pe Nell să se simtă ciudat, ca şi cum spusese un lucru greşit. Aşa că o atinse pe Stevie pe umăr şi o întrebă: Ce vroiai să faci?

– Să-l învăţ pe Ebby să zboare. Hai sus.

– Ebby? întrebă Peggy în timp ce mergeau prin casă.

– Pasărea pe care mi-a adus-o fratele tău. Este un pui de cioară căruia i-am spus Ebby.

Nell o văzu pe Peggy uitându-se prin cameră, la vechea mobilă confortabilă, la pernele cu material învechit, la covoarele tocite, la coşurile pline cu scoici şi pietre, la picturile de pe pereţi. Casa era atât de plină de culoare şi prietenoasă, era departe de a fi domeniul unei vrăjitoare. Nell râse fiindcă Peggy era atât de surprinsă.

Sus în camera lui Stevie, pasărea zbura deja! Ea lăsase uşa coliviei deschisă iar el stătea pe stinghie, croncănind. În timp ce Nell privea, aceasta zbură pe bara de sus, pe partea superioară a şevaletului mătuşii Aida. Apoi zbură sus pe un raft.

– Aici pictezi? întrebă Peggy cu ochii mari.

– Da, aşa e.

– Super, spuse Peggy.

– Uită-te la asta, spuse Stevie, conducând fetele la fereastra aflată într-o parte. Dădea spre terasă, unde creşteau florile roşii. Când Nell se uită jos, văzu câteva păsări colibri şi îşi aminti de acea clipă petrecută la mătuşa Aida împreună cu Stevie. Amintirea o făcu să se simtă şi mai aproape de Stevie şi se aplecă spre ea. Dar azi Stevie nu-i arăta păsările.

– Vezi? Nell se uită la cedrul care creştea în spatele terasei din piatră albastră. Câteva ciori stăteau ascunse între crengi.

– Ce fac oare acolo? întrebă Peggy. Făcu un pas înapoi în cameră, ca şi cum vederea păsărilor o sperie.

– Cred că o aşteaptă pe Ebby, spuse Stevie.

– Sunt familia ei, spuse Nell într-un suflet.

– Cred că ai dreptate, Nell, spuse Stevie. Cioara este simbolul naţional american pentru creaţie, putere spirituală şi loialitate.

– De unde ştii asta?

– Ei, eu studiez păsările. Pentru cărţile pe care le scriu.

Peggy o strânse pe Nell de braţ şi murmură: Poate e vrăjitoare.

Nell dădu din cap hotărâtă. Ea şi Peggy se aşezară într-o parte în timp ce Stevie deschise fereastra, dând la o parte jaluzelele. Înăuntru pătrunse o briză, mişcând perdelele. Ciorile nici măcar nu se clintiră la mişcare, îşi păstrară locurile pe crengi, aşteptând.

În timp ce fetele îşi ţinură respiraţia, Ebby zbură de pe raft şi începu să se învârtă prin cameră. Crescuse mult de când îl adusese Billy la Stevie – nu mai era un pui pufos, ci o mică cioară. Nell o apucă pe Stevie de mână fără ca să se gândească.

Ebby se opri pe pervazul ferestrei. Ciorile aşezate pe crengile cedrului începură să croncănească. Nell simţi pielea ca de găină pe braţe. Dintr-un oarecare motiv se gândi la propria familie: la tatăl ei, la mătuşa Madeleine, unchiul Chris care o aşteptau.

– Te aşteaptă, şopti Stevie.

Ebby îşi luă zborul într-o bătaie de aripi negre. Se clătină uşor, căzând spre etajul întâi dar apoi îşi reveni şi se ridică mai sus, mai sus spre cele mai de sus ramuri ale cedrului. Rudele sale îl zăriră şi se ridicară toate dintr-o dată – un nor negru strălucitor de aripi, purtându-l pe Ebby acasă.

Nell îşi dădu seama că dăduse drumul mâinii lui Stevie, se aplecă peste pervazul ferestrei pentru a-l privi cum se-n-

depărtează. Văzu ciorile zburând spre plajă, între copacii din spatele mlaştinii de lângă casa lui Peggy acolo unde îl găsise Billy prima oară.

– Acum este cu familia sa, spuse Nell.

– Abia aştept să-i spun lui Billy, spuse Peggy cu ochi strălucitori.

Nell o privi pe Stevie. Părul ei era negru precum penele ciorilor. Ar fi vrut să îl atingă, să vadă dacă era moale precum penele strălucitoare. Aproape că-şi imagina că Stevie făcea parte din familia sa, mătuşa ei cioară. Sau mamă. Ideea o făcu pe Nell să plângă, în acelaşi timp.

– Când voi pleca, mă vei aştepta? întrebă ea.

– Întotdeauna, spuse Stevie. Poţi zbura înapoi aici întotdeauna.

Nell îşi plecă capul, ascunzând un mic zâmbet. Dar de unde se va întoarce zburând? Vara era lungă şi minunată, fără a se întrevedea sfârşitul ei. Nell nu vroia să se gândească la asta. Aproape că nu mai conta, din moment ce se întorcea la Hubbard Point.

– Eşti încântată de faptul că mergi în Scoţia, o întrebă Stevie.

Nell dădu din cap. Oare îi spusese tatăl ei despre călătoria pe care urmau s-o facă acolo?

– Nu chiar, răspunse ea.

– Serios? Nu eşti încântată că vei locui acolo?

– Să locuiesc în Scoţia? Tata a spus ceva în legătură cu asta, dar cred că era vorba despre o vizită.

– Nell – e atât de departe! Nu te poţi muta acolo, spuse Peggy.

Stevie se înroşi la faţă. Trase o gură de aer, arătându-i lui Nell că spusese cel mai rău lucru posibil. Nell se auzi

scoţând un sunet. Nu putea fi posibil. Scoţia era peste ocean. Cum se putea oare întoarce aici, la Stevie? Şi cum o putea găsi mătuşa sa – într-o ţară străină. Se muta în Scoţia?

Jack era încă într-o stare de şoc când Nell se întoarse acasă. Rămăsese în drum pentru ridicol de mult timp, sperând că Maddie se va întoarce. La un moment dat o vecină trecu pe acolo.

– S-a întâmplat ceva? întrebă aceasta văzându-l că priveşte în gol.

– Nu, nimic.

Merse în curte şi se aşeză pe banca pentru picnic. Stătuse acolo împreună cu Stevie în dimineaţa când ea îi adusese cafeaua. Trecu o oră şi apoi încă una. Nu se mişcă de acolo. Vederea surorii sale care plângea îl mişcase până în adâncul sufletului.

– Scoţia? strigă Nell, apărând după colţ, aducându-l cu picioarele pe pământ. Mergem să locuim în Scoţia?

– Cine ţi-a spus asta? întrebă el simţind un gol în stomac.

– Nu-ţi spun fiindcă te vei supăra pe ea. Tată, eu nu merg să locuiesc în Scoţia, plânse ea. Cineva care plimba un câine se opri să se uite.

– Hai înăuntru, spuse Jack, sărind de pe bancă şi îndreptându-se să deschidă uşa. Nell intră, nisipul din costumul de baie curgând pe pardoseala de linoleum la fiecare pas.

– Nici măcar nu aveai de gând să mă întrebi şi pe mine?

– Ba da, iubito, vroiam să-ţi spun. Încerc doar să fac ce e mai bine pentru noi, se bâlbâi Jack. Era încă şocat de vizita lui Madeleine, confuz în toate privinţele.

– Nu vreau, spuse Nell. Vreau să stau aici.

Jack se gândise la aceleaşi lucruri de dimineaţă – părea să

se fi întâmplat cu zece ani în urmă. Totul era atât de frumos la castel, iar cuvintele lui Stevie: Rămâi, păruseră a fi chiar provocarea sau promisiunea pe care vroia s-o accepte. Dar acum...

– Dar ce nu e în regulă cu Atlanta, tată? Sau cu Boston?

– Credeam că nu-ţi place la Boston.

– Nu-mi plăcea Francesca. Asta e tot, să ştii!

– Nu păreai a fi fericită acolo.

– Tată, îmi plăceau bărcile lebădă. Îmi plăcea Roata Libertăţii.

Pe Jack începu să-l doară capul. Ce aveau de-a face hotarele cu locul unde dorea o familie să stabilească? În plus, oare chiar îi plăcuseră bărcile lebădă? Îşi aminti că păruse supărată atunci când o dusese să le vadă. Sau când a dus-o la biserica Old North şi când parcă trăsese de statuia lui Paul Revere pe scări. Deodată avusese o relaţie despre cum ar fi urmat să fie, s-o ducă la Loch Ness sau la castelul Inverness. La ce se gândise oare?

– Cea mai bună chestie este faptul că Bostonul nu este departe de Hubbard Point. Aşa că, te rog tati... du-te înapoi la serviciu la Structural şi va fi bine.

– Nu pot, Nell, iar acest adevăr îl izbi. Mi-am dat demisia de acolo. Iar noul meu şef, din Scoţia, aşteaptă să încep acolo.

– Nu, plânse ea.

– Nell!

– Te rog, tati, nu face asta. Vreau să stăm aici. Îmi place aici.

– Şi mie, spuse el. Dar chiar şi când vorbea, ştia: câteodată dragostea nu era de ajuns. Dacă ar fi fost, ar fi putut să rezolve lucrurile cu Emma. Dacă ar fi fost, atunci el şi Madeleine ar fi fost în stare să facă totul posibil pentru a îndrepta lucrurile între ei. Câteodată dragostea era o forţă

care te conducea – dar în direcţii diferite. Iar în acel moment, oricât de greu ar fi fost, era sigur că plecarea în Scoţia era singurul lucru bun. Va fi ceva nou, proaspăt – vor avea timp să se pună pe picioare, amândoi, el şi Nell.

Trebuie să plec acum, spusese Madeleine.

Ei bine, şi el. Era un idiot să se gândească că ar fi putut să se oprească acum.

– Iubito, spuse el întinzându-se spre ea.

– Îmi faci rău, strigă ea, trăgându-se de păr. Nu-ţi dai seama? Îmi faci rău, tată. Mai întâi nu m-ai mai lăsat s-o văd pe mătuşa Madeleine, acum mă iei de lângă Stevie. Şi de lângă Peggy. Nu vreau să merg în Scoţia! Nu vreau, nu...

Suspinând, o luă la goană sus pe scări. De sus se auzea plânsetul ei, ca şi cum i se rupsese inima, iar Jack rămase jos, într-un scaun, la rândul lui cu inima sfâşiată.

În acea noapte, Stevie nu reuşi să adoarmă. Stătea în pat, ascultând valurile care se spărgeau, pătrunzând peste tot. Pe mare se stârnea o furtună iar vântul creştea în intensitate din ce în ce mai mult. Luna dispărea, dar era încă pe jumătate plină, filtrată de norii înalţi, lumina sa strălucind prin fereastră toată noaptea. Renunţă să încerce să doarmă, ieşi din pat, îşi puse costumul de baie şi plecă spre plajă.

Cerul era albastru închis, strălucind în lumina lunii. Nori uşori apăreau, estompând lumina. Stevie se plimbă până la capătul plajei, simţind nisipul tare sub tălpi. Valurile veneau şi plecau, sărutându-i gleznele. Avusese o viaţă plină de dragoste şi fericire acolo, gândindu-se la toate verile petrecute aici cu Emma... şi Madeleine.

Fetele mării astăzi, fetele mării mâine, fetele mării până la sfârşitul timpului...

Unde greşise? Şi de ce oare trebuia să aibă sentimentul că le-a dezamăgit pe amândouă – cele mai bune prietene ale sale? Încercase s-o aducă înapoi pe Madeleine la familia Emmei şi a încercat s-o facă pe Nell să se simtă bine acolo. Îşi simţea inima grea – ar fi trebuit să rămână o pustnică. Întunericul era atât de adânc şi apăsător în timp ce se plimba. Auzea valurile, văzu spuma albă,argintie în lumina lunii. O briză sărată şi umedă venea dinspre est, atingându-i obrajii.

Când ajunse la piciorul podului, îşi scoase cămaşa şi rămase în costumul de baie... simţea nevoia să înoate, să simtă apa sărată cum o susţine – vroia doar să fie ţinută în braţe, chiar şi de mare. Fluxul începuse, îndepărtând apa. Nu mai făcuse baie goală din acea dimineaţă când Jack stătuse s-o privească de pe ponton. Amintindu-şi acest lucru, se întoarse să se uite – el era acolo.

Stevie îngheţă, apoi porni pe plajă. El veni în întâmpinarea ei.

– Bună, spuse ea.

– Bună.

– Dintre toate plajele de lângă toate oceanele, trebuia să dai aici peste mine, spuse ea. Rămaseră unul lângă celălalt, cu degetele de la picioare atingându-li-se. Ea se uită spre el, încercând să-i vadă ochii. Părul lui îi cădea peste faţă, umbrită de lumina lunii.

– Îmi pare rău că i-am spus lui Nell despre Scoţia. Am crezut că ştie.

– Am încercat să-i spun acum câtva timp. Dar este atât de încăpăţânată privind anumite lucruri pe care nu vrea să le audă. Aşa că nu-ţi face probleme. Oricum trebuia să afle.

– Este bine?

El încuviinţă.

– Da, într-un final. I-a trebuit jumătate de noapte, dar până la urmă a adormit plângând. Eu... eu simţeam că mă sufoc între pereţii aceia. Aveam nevoie să mă plimb. Vrei să înoţi?

– Da.

– Şi eu. Hai să mergem.

Îşi lăsă cămaşa lângă a ei şi intrară în apă cu primul val. Aerul nopţii era răcoros, iar apa era caldă. Stevie înotă puternic şi repede spre ponton. Simţi că fluxul începe să revină – constatându-i rezistenţa în timp ce se apropia. Luna se zărea jos pe cer, aruncând o dâră aurie pe apele întunecate. Îl auzi pe Jack înotând lângă ea, zărind pentru o secundă spatele lui.

O dureau plămânii, dar exerciţiul îi făcea bine. Avea senzaţia că şi el încearcă să se obosească. Muşchii i se întinseră în timp ce mări ritmul, încercând să intre în ritmul lui.Jack o urmă până la ponton. Ieşiră din apă, râzând. Ea îşi scutură părul şi se aşeză lângă el.

– Nu ţi-a spus mama ta să nu înoţi după lăsarea întunericului? o întrebă el.

– Acesta e un lucru pe care nu mi l-a spus. Ea avea o afinitate deosebită pentru plajă şi ştia că înotatul în timpul nopţii, în special alături de un prieten şi o lună ce apare după furtună este unul dintre cele mai frumoase lucruri.

– Dar nu ştiai că vei avea în seara asta un prieten lângă tine. O ştiai?

– Nu. Dar nici tu. Tu ştiai?

-- M-am gândit că ai putea fi aici.

– Altă dată obişnuiam să înot la răsăritul soarelui. Nu ştiu cât este ceasul acum...

– Probabil în jur de patru şi jumătate. Am simţit-o oricum. Nu pot să-ţi explic acum. Poate din cauza faptului că trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce ?

– Maddie a venit să mă vadă.

– Jack! spuse ea încântată.

– A fost minunat că am putut s-o văd, spuse el, dar privirea îi era îndurerată.

Totuşi inima îi ajunsese în gât văzându-l dând din cap.

– Ce este, Jack?

– Nell şi cu mine plecăm.

Se întoarse uşor spre el, cu emoţii în stomac.

– Acum când a realizat ce se va întâmpla, cu cât stăm mai mult, cu atât va fi mai greu. Ea... te iubeşte la nebunie. Şi acest loc. Cred că am greşit ceva... foarte mult, dar nu mai pot schimba nimic.

– Dar faptul că ai văzut-o pe Maddie – ai spus că a fost bine.

– Este prea greu, Stevie. Este prea mult – pentru amândoi. A plecat dezamăgită – nici ea nu a putut suporta. Este un gol prea mare în familia noastră pentru a fi umplut de cineva.

– Dar nu trebuie să se întâmple totul deodată.

– Am vrut să rămân. Chiar am vrut. Habar nu ai cât de mult. Când ai spus în noaptea aceea, după ce văzusem filmul pe plajă... rămâi. De atunci îţi tot aud vocea. Şi m-am gândit, chiar m-am gândit ce ar fi dacă aş face-o? Am încercat, am vrut să se întâmple.

– De ce nu poţi?

– Am semnat un contract. Am schimbat biletele de avion. Vom pleca din Hubbard Point mâine, iar în Scoţia săptămâna următoare.

– Nu se poate.

– Aş vrea să nu pot, dar trebuie s-o fac.

Ea se gândi la Madeleine, cât de neterminat era totul.

Trebuia să existe un mod de a repara lucrurile, ca totul să fie bine înainte ca Jack să plece, dacă tot trebuia să plece.

– Maddie te iubeşte. Şi ştiu că şi tu o iubeşti.

– Dar nu e nicio îndoială. Nu pot vorbi despre asta acum. Nu cred că voi putea vreodată. Este mai uşor să o faci când nu eşti atât de aproape... de oameni care au cunoscut-o pe Emma.

– Dar gândeşte-te la Nell, şopti ea în vântul răcoros. O iei de lângă oameni care o iubesc cu adevărat.

– Stevie, pentru Nell fac asta. Sunt tatăl ei – trebuie să am grijă de ea aşa cum pot mai bine. Ştii cât de mult îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel?

Ea încuviinţă dar el nu-i dădu nicio şansă să răspundă. O luă în braţe şi o sărută cu o intensitate violentă. Buzele sale erau fierbinţi iar pielea lui sărată se simţea udă lângă a ei. S-au sărutat cu pasiune în timp ce gândurile lui Stevie o luaseră la goană, în timp ce ea încerca să-şi stăpânească lacrimile. Rămaseră îmbrăţişaţi mult timp, trupurile lor ţinându-le de cald în frigul nopţii, până ce Stevie se dădu bătută şi începu să plângă – oricum era udă de la apa sărată. Ţinându-se strâns în braţe, simţiră pontonul mişcându-se sub ei pe valuri.

Stevie îi ţinu braţele, dorind atingerea lui, mângâiată de mişcarea mării. De ce trebuia să plece? întrebarea o lovi iar ea se crispă din nou. Dar el continua s-o ţină în braţe. Vântul începu să bată şi mai tare, înecând cuvintele pe care el încerca să le rostească. Erau pe un vas, departe de pământ ea îşi spuse că erau departe de toate problemele. Luna plină aruncase o vrajă atunci când o văzuse ridicându-se dinspre turnul castelului, i-a adus aici pentru a fi împreună, pe acest ponton al golfului.

Vântul se înteţi, răcindu-le pielea în timp ce îşi scoaseră

costumele de baie. Corpul lui Jack strălucea în lumină aurie, braţele şi umerii puternici, şoldurile puternice o acapărară. Şi Stevie avea o constituţie puternică, obişnuită cu munca din atelier. Nu mai putea să-l aştepte, se întinse şi-l sărută pe gât, simţind gustul sărat în timp ce o pătrunse. Valurile biciuite de vânt se mişcau sub ei, iar el se lăsă de sus, iar ea nu mai putu să se desprindă.

Inima îi bătea cu repeziciune, dar înăuntru era străfulgerată. Jack îi şoptea ceva în ureche, dar ea abia dacă mai auzea ceva. Îl strânse de spate, ţinându-se strâns de el cu tot ce avea ea. Ochii li se întâlniră iar adevărul era acolo. Aveau amândoi motive pentru a nu-l rosti cu voce tare dar în noaptea luminată de lună, când bătea vânul iar fluxul se reîntorcea, nimic nu mai era valabil.

– M-am îndrăgostit de tine, şopti ea cu o voce prea joasă pentru ca el s-o poată auzi.

– Şi eu m-am îndrăgostit de tine.

Îl simţi în vânt şi în reflux şi ştiu că-l va simţi cu fiecare mişcare pe care o va face şi îl simţea chiar acolo, înăuntrul ei, în braţele lui care o strângeau, doar o strângeau.

Cândva, în timp ce făceau dragoste, luna dispăru. Erau singuri în întuneric, pe un ponton ancorat la cincizeci de yarzi depărtare de plajă. Sunetul valurilor lovindu-se de stânci şi ponton, o muzică misterioasă ce se auzea din adâncuri. Stevie se gândi la Henry care o numea Luococious, sirena cu cântecul ei misterios, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi aminti cum îi spunea: „Doar barca ta naufragiază întotdeauna".

Jack o privi, dar era prea întuneric pentru a-i vedea lacrimile. Îl ţinu înăuntrul ei cât putu de mult. Se gândi la toate greşelile pe care le făcuse în dragoste, toată viaţa şi ştiu că asta nu era una din ele.

Adormiră îmbrăţişaţi. Când se treziră, cerul se lumina dispre răsărit – iar soarele se pregătea să răsară. Stevie îl privi pe Jack, genele lungi, negre care-i atingeau obrajii, cu ochii care se mişcau sub pleoape, plini de vise. Oare o va visa după ce pleca?

Îl sărută pe buze pentru a-l trezi.

– A răsărit soarele, spuse ea.

El privi morocănos spre răsărit ca şi cum ar fi vrut să izgonească soarele înapoi sub orizont. Sau poate se gândea la Scoţia.

– Mai bine te-ai duce acasă, la Nell.

– Da, ştiu.

Îşi puseră costumele de baie şi se îmbrăţişară. Jack îi luă mâna privind-o în timp ce se pregătea să se arunce în apă. Ea dădu din cap.

– Pleacă tu. Eu rămân aici.

– Bate vântul, iar valurile sunt din ce în ce mai mari. Te rog, Stevie.

– Nu. Am nevoie de puţin timp... voi fi bine.

Îi ţinu mâinile pentru ceva vreme. Ea privi expresia de pe faţa lui, îngrijorarea de pe frunte. Dacă s-ar fi întâlnit mai demult, sau mai târziu sau în alt mod... dacă nu ar fi avut un trecut. Valurile se spărgeau, iar Stevie se gândea. Dacă... dacă...

– Nu vreau să te las...

– Te rog. Avea un nod în gât, iar de data asta nu mai avea întunericul de partea ei pentru ca el să nu-i vadă lacrimile.

– Stevie?

– Te rog, spuse ea din nou. El dădu din cap. O mai sărută o dată şi se aruncă în apă. Îl privi înotând pe drumul spre mal, îndepărtându-se din ce în ce mai mult. Lacrimile îi curgeau din ce în ce mai tare pe obraji, iar atunci îl zări cum

iese din apă şi îşi ia cămaşa. El se întoarse şi îşi ridică mâna cu un ultim rămas bun, apoi se îndepărtă, înapoi la fiica sa, spre viitorul lor de pe o altă stâncă, la un ocean distanţă.

Stevie se aşează pe ponton, privindu-l cum pleacă.

CAPITOLUL 22

Lui Nell nu-i venea să creadă că se întâmplă cu adevărat. Bagajele erau făcute, iar tatăl ei dădea cu mătura prin bucătărie, cutiile de apă minerală şi apă erau strânse la uşă, pregătite pentru a fi aruncate la coş, iar agenta de la firma de imobiliare stătea acolo spunând: „Ah, sper că veţi reveni la anul".

– Vă voi anunţa, spuse tatăl ei, ţinând mătura în mână.

– Dar aţi plătit până la sfârşitul lunii, spuse agenta. Era bronzată şi drăguţă, îmbrăcată într-o rochie înflorată, roz. Îmi pare rău că nu vă pot returna banii, dar nu mai am alţi chiriaşi până la sfârşitul verii.

– Nu e nicio problemă, răspunse tatăl ei, continuând să măture. Îi dăduse acesteia cele mai bune indicii posibile, dar ea nu le vedea.

– A fost ceva în neregulă cu casa? Nu v-aţi simţit bine la Hubbard Point?

– Ne-a plăcut mult acest loc, spuse Nell dintr-un colţ, cu braţele încrucişate peste piept, îmbrăcată în rochiţa galbenă de vară, cum nu mai fusese de mult, de când veniseră aici.

– Atunci?

– O schimbare de planuri, spuse tatăl ei. Apoi, ca şi când realiză cât fusese de nepoliticos, se aplecă şi spuse: probleme de serviciu.

– E o minciună! strigă Nell.

– Nell...

– E nedrept! Eu vreau să rămân. Tu poţi pleca în Scoţia, dar eu rămân aici. Doar am plătit pentru asta.

Tatăl ei aruncă un zâmbet palid agentei imobiliare care se uita pe jumătate speriată, jumătate dornică să afle detaliile certurilor dintre tată şi fiica sa.

– Nu cred că doamna Crosby ar spune că este o idee bună.

– Nu, draga mea, probabil că nu şi, în plus, nu vrei să pleci cu tatăl tău în Scoţia?

– La fel de mult pe cât îmi doresc să-mi scoată ochii nişte pescăruşi, spuse Nell pe nerăsuflate.

– Dar este atât de frumos în Scoţia, spuse doamna într-un fel din care Nell îşi dădu seama că o spune pentru a-i face plăcere tatălui ei. Toate acele plante, locuri şi castele... şi pledurile din stofă de tweed. Şi scotch... râse ea, pentru tatăl tău...

– Tată, spuse Nell ignorând-o pe proasta doamnă Crosby şi felul ei de a flirta. Noi avem aici un castel. Eu nu plec. Eu rămân cu Stevie.

– Nell...

– Mă primeşte. Ea mă iubeşte. Aş putea s-o ajut cu pictatul. I-aş putea spune ce le place copiilor să citească. Mi-a spus că am inspirat-o mult pentru povestea pe care o scria despre păsările colibri... am putea face o mulţime de alte lucruri.

– Nu o s-o deranjăm pe Stevie cu asta.

– Stevie Moore? întrebă doamna Crosby, ridicând o sprânceană într-un fel curios.

– Este prietena noastră, spuse Nell.

Doamna Crosby rămase fără cuvinte pentru câteva clipe. Tatăl lui Nell continuă să mătură. Iar Nell ştia că trebuie să profite de acest moment pentru a scăpa sau urma să înceapă să plângă.

– Tată, eu plec să-mi iau la revedere.

– Plecăm la ora două. Vreau să fim pe drum la ora două fix. Ai înţeles, Nell?

Ea îşi şterse nasul şi dădu din cap – era tatăl ei, dar şi dacă trebuia să facă ce i s-a spus, nu trebuia să-i şi placă. Apoi fugi afară. Îşi aruncă pantofii prin curte, savurând plăcerea pietrei fierbinţi sub tălpile goale.

Vântul sărat îi sufla prin părul castaniu, intrându-i în ochii verzi. Ca şi cum era în onoarea stării ei sufleteşti, era o zi închisă, cu cer ameninţat de ploaie. O furtună se abătea peste mare, conducând valurile uriaşe spre plajă. Se opri pe marginea plajei, îşi scutură braţele şi se lăsă în voia vântului de est.

Acesta o susţinea. Sufla cu atâta putere, indiferent cât de mult se împotrivea, o împingea înapoi. Ea înghiţi vântul, gustând marea. Se uită în sus şi în jos pe plajă, încercând să memoreze fiecare centimetru. De pe plajă dispăruseră umbrelele şi cearşafurile de plajă. Doar câţiva rătăciţi mai stăteau în scaunele de plajă, încercând să citească în timp ce paginile cărţilor fluturau sălbatic. Câţiva copii făceau surf pe valuri – Nell îi recunoscu pe Billy McCabe şi prietenii acestuia, la fel pe Eliza şi Annie. Cercetă grupul, uitându-se după Peggy, apoi îşi dădu seama că aceasta o aşteaptă acasă.

Nell părăsi plaja, îndreptându-se spre poteca din mlaştină. La doar câţiva metri depărtare de plajă, vântul încetă să se mai simtă atât de tare. Acolo era un loc protejat, liniştit şi mai călduros. Răscoli cu picioarele goale noroiul din mlaştină. Era vremea fluxului, stânca acoperindu-se de ape. Intră în apa întunecată, zări crabii albaştri agăţându-se de nisip. Ghearele lor aruncau străluciri de un albastru azuriu în lumina slabă, în timp ce dansau şi se mişcau prin apa ce se scurgea.

Când ajunse la marginea podului, se gândi la tatăl ei. El

construia poduri. O ducea în Scoţia pentru a putea construi şi acolo poduri. Toată lumea va fi plină de podurile tatălui său, dar dacă nu le putea folosi pentru el însuşi – pentru a trece peste ele ca să ajungă la oamenii pe care-i iubea – atunci la ce bun?

Nell se legănă pe pilonii din lemn argintiu, pas cu pas, gândindu-se la oamenii pe care dorea să-i vadă de cealaltă parte: Stevie, Peggy, mătuşa sa. Tatăl ei va construi un zid peste Oceanul Atlantic dacă ar putea, pentru a fugi de toată lumea.

Alergând, se îndreptă spre casa lui Peggy şi bătu la uşă. Mama lui Peggy şi Tara aşteptau înăuntru, amândouă arătând foarte triste. Peggy stătea pe un scaun şi nici măcar nu se întoarse pentru a o întâmpina pe prietena sa. Cele două femei o îmbrăţişară pe Nell, ea îşi dorea să se poată ascunde acolo, pentru a nu mai pleca niciodată.

– Ne vei lipsi foarte mult, spuse mama lui Peggy.

– Aş vrea să te putem răpi, să te ţinem cu noi. Dar probabil logodnicul meu ar putea avea probleme cu şefii lui de la F.B.I.

– Nu voi aduce acuzaţii, spuse Nell plină de speranţă.

Femeile izbucniră în râs şi o sărutară pe creştet. Apoi ea se întoarse spre Peggy, ai cărei ochi erau roşii. Nell o privi şi simţi o mare greutate în stomac. Niciuna nu putea vorbi. Nell făcu un semn spre uşă, iar Peggy se ridică şi o urmă. O scurtă privire spre ceasul din bucătărie şi Nell văzu că era ora unu şi un sfert. Mai erau patruzecişicinci de minute până la ora fatală.

Fetele se urcară pe bicicleta de două persoane, cu Peggy la cârmă. Ea se îndreptă spre drumul ce ducea la mlaştină,apoi în jos spre capătul zidului. Vântul nervos le biciuia părul în

ochi şi gură, dar lui Nell nu-i păsa. Era cald şi puternic, un sistem tropical ce venea dinspre insulele de barieră din Georgia, pe care le iubea atât de mult; putea jura că mirosea a mangrove, mosc spaniol şi ponei sălbatici.

Pedalară în continuare şi fără a-i spune ceva, Peggy se îndreptă spre Point. La momentul fluxului, parcarea se umplea de apă din bazinul bărcilor şi o parte din mlaştină aşa că se udară de apă sărată, speriind boiştenii în timp de trecură pe acolo. Pe deal, în spatele terenului de tenis şi apoi spre Point.

Când ajunseră acasă la Stevie, Peggy opri bicicleta.

– De unde ştiai unde vreau să merg?

– Sunt prietena ta cea mai bună.

Nell încuviinţă, greutatea din stomac devenind şi mai apăsătoare. Se îndreptară spre deal şi când ajunseră la semn – nu mai era acolo! Nell zări o mică gaură în pământ, acolo unde fusese bătut stâlpul de susţinere... Poate îl furaseră nişte copii. Se grăbi sus pe deal, pentru a bate la uşă, dar Stevie era acolo, aşteptând – aşa cum o făcuse şi în prima zi când venise Nell la ea.

– A dispărut semnul!

Stevie încuviinţă.

– Ştiu. L-am scos.

– L-ai scos? Cum aşa?

Stevie zâmbi. Ochii erau serioşi, pe sub bretonul negru, dar zâmbetul era cald, iar Nell îl simţi imprimat în inima sa.

– Ar dura cam mult să explic, spuse Stevie şi aş prefera să-mi petrec timpul ăsta vorbind cu tine.

– Unde este Tilly? întrebă Nell, uitându-se împrejur. Dar apoi se uită în jos şi văzu pisica chiar lângă Stevie, lipită de piciorul ei – ca şi cum ştia că azi Stevie avea nevoie de protecţie.

– Haideţi în casă, spuse Stevie şi intrară toate înăuntru. De acolo se putea vedea plaja cu valurile uriaşe stârnite de furtună. Erau mai mult valurile oceanului, nu valurile calme ale micului golf din Long Island pe care le ştia Nell. Ca şi cum vremea îi ştia starea şi răspundea corespunzător.

Nell şi Peggy se aşezară în canapeaua din cameră, iar Stevie şi Tilly se cuibăriră în balansoar. Stevie pregătise biscuiţi cu zahăr care erau aşezaţi pe un platou din porţelan cu flori, pe masă, dar niciuna dintre ele nu dori să mănânce.

– Tara spunea că ar trebui s-o răpim pe Nell şi eu cred că ar fi o idee bună, spuse Peggy, abia înghiţându-şi lacrimile.

– M-am cam gândit şi eu la acelaşi lucru, spuse Stevie cu ochii tot calzi şi serioşi. Dar ştiu...

Nell clipi uşor, agăţându-se de cuvintele lui Stevie.

– Ştiu că tatăl ei cunoaşte ce este mai bine pentru ea. Iar el are un plan bun... şi...

– Şi ce? întrebă Nell, fiindcă nu credea deloc prima parte.

– Şi îi vom scrie o grămadă de scrisori, nu-i aşa, Peggy?

Peggy încuviinţă, părul ei roşcat intrându-i în ochii plini de lacrimi.

– Mama mi-a cumpărat deja nişte timbre pentru scrisorile trimise peste ocean. Sunt mai scumpe decât celelalte. Dar mi-a spus că-mi va cumpăra oricâte am nevoie.

– Ah, îmi amintesc că... începu Stevie, apoi îşi muşcă buza. Încercă să şteargă tot ce vroia să spună îndreptându-şi atenţia spre Tilly care stătea pe braţul scaunului, lângă ea. Tilly, o să-i scrii şi tu lui Nell?

– Ce-ţi aminteşti? o întrebă Nell. Se aplecă şi Stevie probabil că văzuse că ea vroia să audă.

– Îmi amintesc că eram la fel când mama şi mătuşa ta plecau la sfârşitul verii. Nu suportam să stăm despărţite. Ne

luam rămas bun la nesfârşit. Ne spuneam la revedere şi uitam un lucru pe care vroiam să-l spunem, iar părinţii noştri trebuiau să ne ducă la casa celeilalte ca să putem să ne spunem ce doream.

– Cam ce anume uitaţi?

– Lucruri cum ar fi: „Vă amintiţi cum am fost la Rocky Neck la picnic?". Sau: „Nu uitaţi cum i-am convins pe toţi copiii de pe plajă că omul care vinde îngheţată cumpăra crabi şi cum toată vara era coadă cu copiii care încercau să-i vândă crabi, iar el nu ştia de ce!".

– Ar fi trebuit să încercăm şi noi asta! spuse Peggy râzând.

– Mama şi mătuşa mea făceau asta?

Stevie încuviinţă.

– Toate trei – în acea primă vară când ne-am cunoscut, când eram încă destul de mici pentru a face aşa ceva. Verile următoare, lucrurile despre care vorbeam erau mai mult despre băieţi.

– Ah, cum ar fi sărutatul la filme, nu? întrebă Peggy.

– Da, cam aşa ceva.

– Cam nasol.

Stevie zâmbi puţin tristă, ca şi cum ştia lucrurile care o făceau pe Nell să tremure – cum vântul era mai rece, lucru neadevărat de altfel. Privi pe fereastră şi observă ciorile din copacii aflaţi pe dealul unde era casa.

– Aceştia sunt?

– Familia lui Ebby. Probabil el crede că eu sunt mătuşa lui sau aşa ceva. Vezi? Uite-l...

Nell îşi lipi faţa de fereastră. Cu siguranţă, afară era era o mică cioară – mai mică decât celelalte, dar la fel de strălucitoare şi mândră. Se gândi cât era de importantă familia,

atât de importantă încât chiar şi puiul de cioară îi era loial mătuşii adoptive.

– Este un lucru pe care aş vrea să vi-l spun.

Nell se întoarse spre ea.

– Amândurora – continuă Stevie, este cât de mult îmi doresc să fi păstrat legătura cu... cele mai bune prietene ale mele.

– Cu mama şi mătuşa mea?

Stevie încuviinţă.

– Însemnam atât de mult una pentru cealaltă. Şi jurasem că nu ne vom despărţi. Dar viaţa devine atât de agitată şi înainte să-ţi dai seama, uiţi cine ai fost, uiţi de acele zile de vară petrecute cu cele mai bune prietene – şi nu mai le scrii.

– Niciodată, jură Peggy plină de pasiune. Mama şi Tara nu au încetat niciodată...

– Au fost deştepte şi sunt atât de norocoase.

Nell era tăcută, strângându-şi pumnii. Ştia ce înseamnă să te opreşti. Să iubeşti pe cineva atât de mult încât să-ţi petreci fiecare Crăciun şi Ziua Recunoştinţei împreună, să vorbeşti în fiecare duminică la telefon, să-ţi aminteşti zilele de naştere şi apoi să te opreşti.

– Dacă simt ăsta pentru prietenele mele, le spuse ea cu voce joasă, nu-mi pot imagina ce aş simţi pentru o soră. Cum ar putea cineva să nu-i mai vorbească surorii sale?

– Eu nu voi înceta niciodată să vorbesc cu Annie, spuse Peggy.

Stevie rămase privind-o pe Nell cu ochi gravi. Nell ştia că ea cunoştea adevărul despre mătuşa Madeleine. Îşi aminti de scena de sus, cu săptămâni în urmă, când tatăl ei a dus-o afară plângând. Acum se simţea la fel, dar îşi reţinu lacrimile.

– Nici eu nu am surori, spune Stevie, dar am întrebat-o pe mătuşa Aida cum este să ai.

– Şi ce a zis?

–A spus că ea înţelege fiindcă fraţii şi surorile pot ajunge să fie atât de apropiaţi unul de celălalt încât durerea este cu atât mai mare. Astfel, atunci când apare, e posibil să nu mai existe o altă cale de scăpare decât să te ascunzi.

– Dar mă face şi pe mine să mă ascund de ea, spuse Nell, simţindu-şi lacrimile curgând. S-a ascuns de ea şi acum se ascunde de tine. Nu vreau să plec în Scoţia.

– Ştiu, iubito. Îşi desfăcu braţele, iar lui Nell nici măcar nu-i mai păsă că era şi Peggy de faţă să vadă cum se poartă ea ca un copilaş – se lipi de Stevie şi începu să plângă. Plânse atât de mult încât simţi că nu mai are nimic înăuntru. Simţi mustăţile lui Tilly atingând-o pe faţă şi simţi răsuflarea caldă a lui Stevie pe părul său. Ar fi stat acolo pentru totdeauna.

În sfârşit, Stevie îşi trase braţul şi apucă portofoliul de desene – asta îi reaminti lui Nell de cel al tatălui ei, care-şi ducea în el desenele inginereşti. Dar acesta era unul din piele roşie, micuţ, de mărimea unuia ce putea fi purtat de Nell.

– Asta e pentru tine, spuse Stevie întinzându-i-l.

Nell îşi şterse lacrimile, desfăcu panglicile groase de culoare roşie care-l ţineau legat. Se deschise, iar înăuntru erau pagini volante care arătau precum paginile din vreuna dintre cărţile lui Stevie care o făcuseră să depăşească nopţile lungi de vară în care nu putea dormi.

– Ce e asta? întrebă Peggy.

– Se cheamă *„Nectarul roşu"*, şopti Nell. Cartea lui Stevie despre păsările colibri, nu-i aşa?

– Aşa este. Acestea sunt primele ciorne. Am vrut să ţi le dau ţie.

Nell văzu desenele frumoase, luminoase ale perechii de păsărele făcute la Hubbard Point, cu plaja ce se întindea pe

fundal şi golful albastru şi pontonul pentru înot... iar pe altă pagină, o altă pereche, care se hrănea din florile roşii ce creşteau pe pereţii scorojiţi ai castelului mătuşii Aida.

Pe nerăsuflate, întoarse paginile, observând cum păsărelele zboară prin lume, migrând peste ocean. Apoi întorcându-se la Black Hall... remarcă cum păsările zburau deasupra capului a două fete ce pedalau pe o bicicletă pentru doi – una cu părul castaniu, alta roşcată.

– Eu şi Peggy, strigă Nell, iar Peggy suspină adânc.

Apoi erau desene ale castelului, perechea întorcându-se din migraţie şi regăsind-o pe mătuşa Aida pictând un alt tablou despre mare şi plajă... viţa care creştea printre pietrele cenuşii, cu flori de un roşu strălucitor... cu tatăl lui Nell stând în vârful turnului, cu telescopul în braţe.

– Suntem cu toţii aici! spuse Nell. Cu excepţia ta... tu unde eşti, Stevie?

– Ah... eu vă privesc, pictez ceea ce văd.

– Uite, Nell, spuse Peggy, luând o pagină fără desene căzută pe jos: este o dedicaţie aici!

Nell citi cu voce tare: „Pentru Nell, care are sufletul unei păsări colibri."

Strânse cartea la piept fără a mai scoate o vorbă. „Sufletul unei păsări colibri"... acele păsărele care zburau atât de sus şi atât de departe... vroia să mulţumească, vroia s-o întrebe pe Stevie de ce o alesese pe ea pentru a dedica această carte. Avea un milion de întrebări, dar toate se amestecau între ele. Deodată Tilly auzi un zgomot, fiindcă sări de pe scaun şi se ascunse sub canapea.

Se auzi o bătaie la uşă. Iar când Nell privi ceasul lui Stevie, văzu că era trecut de două. Cu mâna lui Stevie pe umăr, intrară împreună în bucătărie.

La uşa era tatăl lui Nell.

– Cum de ai ştiut că sunt aici?

– Fiindcă ştiam că îţi iei la revedere.

– Vrei să intri? întrebă Stevie prin uşa cu plasă. Nell văzu că lui Stevie i se întunecă privirea, ceea ce îi aminti de vântul de afară – sărat, cald, nervos. Dar tatăl ei dădu din cap.

– Ar trebui să plecăm.

– Urăşte să-şi ia rămas bun, explică Nell.

– Am observat asta, spuse Stevie uşor.

Erau îmbrăţişări pe care Nell nu avea să le uite niciodată. O ţinu pe Peggy în braţe de parcă dansau. Peggy continuă, spunând că-şi vor scrie zilnic iar Nell răspunse că aşa va face. Apoi Stevie. Nell îşi deschise braţele, iar Stevie se aplecă spre ea. Continuă aşa, dorindu-şi să nu se termine niciodată. Simţea un nod în gât, ştiind că-l va avea acolo pentru totdeauna. Avea obrajii roşii din cauza plânsului, la fel şi Stevie.

– Mulţumesc pentru carte.

– Cu plăcere. Eu îţi mulţumesc pentru tot. Tot ce mi-ai inspirat.

– Eu?

– Mai mult decât poţi realiza.

– Dacă vei vorbi cu mătuşa Madeleine, spune-i despre carte, bine? Vreau să ştie.

– Aşa voi face, promit.

– Spune-i la revedere şi mătuşii Aida.

– Cu siguranţă că o voi face.

– Nu vreau să plec, spuse ea agăţându-se de mâna lui Stevie. Se gândea că dacă se agaţă tare, poate cumva Stevie va avea cum să o reţină... să nu-i mai lase să plece...

Stevie se lăsă în jos până ce ajunse la acelaşi nivel cu Nell. Ochii lui Stevie erau violeţi, calmi, adânci, plini de atâta dragoste şi bunătate, încât Nell simţi un fior trecându-i din cap până în picioare, la gândul că o va părăsi.

– Nell... trebuie să pleci.

– Nu, şopti ea. Oare Stevie nu putea măcar să se prefacă că o reţine, să-i poată arăta tatălui ei că nu vroia să plece?

– Este o misiune, şopti Stevie.

– Ce?

– O misiune... ai o treabă importantă de făcut. Pentru fetele mării.

– Pentru fetele mării... ce fel de misiune? întrebă Nell, simţind cum i se ridică părul ca şi cum o briză ar fi trecut prin bucătărie.

– Ei bine, va trebui să verifici plajele din Scoţia. Să vezi cum arată.

– Ştiu deja că nu sunt nici pe jumătate la fel de bune precum cele din Hubbard Point.

– Bine, înţeleg de ce gândeşti aşa – dar ar putea fi. Ar putea fi chiar mai bune.

– Ştiu că nu sunt, şopti Nell înfocată.

– Poate nu despre a fi „mai bune" este vorba. Poate le vei putea cerceta şi îmi vei raporta ce ai văzut când te întorci.

– Cum ar fi?

– Vezi tu, despre diferitele tipuri de scoici pe care le vei găsi acolo. Şi dacă nisipul este alb sau roz... dacă este fin sau are scoici... dacă iarba de mare este la fel ca aici... Nell închise ochii, imaginându-şi iarba de primăvară cafenie din bazinele stâncoase din Hubbard, cârceii lungi de iarbă care stăteau îngrămădiţi de-a lungul plajei după trecerea refluxului după furtună, ierburile delicate de culoare verde, la care erau

prinşi peri microscopici. Se simţi topită de durere, doar gândindu-se la faptul că părăsea iarba din Hubbard Point.

– Cum arată sticla de mare ? adăugă Peggy. Dacă plajele au trotuare, filme, locuri minunate cu crabi, nu-i aşa, Stevie?

– Corect. Acelea sunt exact lucrurile pe care trebuie să le ştim.

– Dar de ce? se auzi Nell întrebând, deschizând ochii.

– Fiindcă poate o vom vizita în Scoţia, nu-i aşa, Stevie? întrebă Peggy cu lacrimi în ochi.

Nell văzu privirea din ochii lui Stevie în timp ce aceasta se uită la tatăl lui Nell. Nell ştia prea bine codul părinţilor – adulţii nu vroiau ca fiii lor să-şi facă iluzii sau să facă promisiuni pe care nu le pot ţine.

– Ei bine, spuse Stevie, nu ştiu încă ce să spun. Dar nu despre asta e vorba acum. Vrem doar să ştim despre felul cum se simte nisipul sub picioarele goale... şi ce gust are apa atunci când înoţi... şi cum arată apusul de soare reflectat în apele golfului... şi cât de tare strălucesc stelele peste apa mării – fiindcă suntem fetele mării. Asta-i tot. Acesta e singurul motiv.

– Este un motiv foarte bun, şopti Peggy.

– Trebuie să pleci acum, spuse Stevie, strângând şi mai tare mâna lui Nell. Nell văzu cum îi curgeau lacrimile lui Stevie şi deodată ştiu că Stevie inventase toată acea poveste cu fetele mării pentru a o face să se simtă mai bine. Sentimentele ei o sufocau pe dinăuntru. Nu ştia cum va trăi cu asta.

Tatăl ei rămăsese în faţa uşii. Ea se gândi că o aştepta pe ea, cum îşi lua rămas bun, dar când se întoarse îl văzu cum o priveşte pe Stevie. Privirea de pe faţa tatălui ei era intensă şi misterioasă, trimiţându-i un fior rapid – nu-şi dădu seama de ce. Nu-l mai văzuse privind aşa niciodată pe cineva, poate

nici măcar pe mama sa. Sau poate era prea mică ca să-şi dea seama. Sau prea fericită şi în siguranţă. Dar văzând-o cum o privea pe Stevie era ca o vrajă, care umpluse camera în mod sălbatic. Acei ochi erau ca nişte săgeţi luminoase care-i spuneau lui Nell că el nu vroia să plece.

– Am observat că ai dat semnul jos, spuse tatăl ei, cu acea privire încă şi mai dură.

– Da.

– Ce te-a făcut să faci asta?

Ea nu răspunse. Nell o prinse pe Peggy de mână. Păşiră deoparte, lângă aragaz, ţinându-se încontinuu şi dorind să nu-i dea drumul niciodată.

– Îmi doresc, îmi doresc, şopti Nell. Îmi doresc ca Stevie să ne poată aduce înapoi, pe mine şi pe tatăl meu, de oriunde trebuie să meargă.

– Eu îmi doresc, spuse Peggy cu ochii închişi strâns.

– Şi eu, spuse Nell simţind magia verii şi păsările colibri şi fetele mării transformându-se în nisip auriu, chiar în inima sa.

Atunci uşa se deschise, iar Nell simţi cum tatăl ei o atinge pe cap. Stevie o împingea pe uşă, cu portofoliul în mână. Nell o auzi pe Peggy plângând uşor şi pe tatăl ei şoptind: Haide,Nell.

Apoi auzi ceva rapid şi încet – doi oameni care se sărutau deasupra capului ei. Iar mai apoi pe tatăl spunând din nou, uşor:

– Hai, Nell.

Apoi nimeni nu mai spuse nimic, nici măcar „la revedere".

Iar Nell şi tatăl ei plecară în Scoţia.

PARTEA A III-A

CAPITOLUL 23

Stevie încercă să picteze. Încercă să grădinărească. Niciuna dintre aceste activităţi nu părea posibil de făcut. Era mijlocul lui august, momentul ei favorit din an, dar ea abia dacă observă. Nu se mai scula înainte de răsăritul soarelui. Stătea cât putea de mult în pat, trăgându-şi pătura peste cap pentru a împiedica lumina să intre, pentru a dormi mai mult, pentru a face ca timpul să treacă, ca să nu mai pară nesfârşit. În mod paradoxal, se simţea foarte obosită fiindcă, deşi nu dormea foarte adânc, nu simţea niciodată că era trează în totalitate.

– Se numeşte depresie, iubito, îi spuse mătuşa Aida la telefon într-o zi când Stevie o sunase pentru a se scuza că uitase de o întâlnire cu avocatul său, la care mătuşa ei dorise să asiste şi ea, întâlnire unde aveau să discute despre înfiinţarea unui consiliu de administraţie al fundaţiei.

– Serios? o întrebă Stevie. Nu am mai fost deprimată până acum. Nu sunt genul.

– După cum te manifeşti, aşa este. Ceea ce îmi descrii sunt simptomele clasice. La fel m-am simţit după ce a murit Van.

– Dar nu am nimic.

– Draga mea, tu eşti o artistă şi un artist irlandez din acest punct de vedere. Există o anume durere care apare în acea zonă, iar în momentul când bagi şi iubire în asta, uită de ea!

– Iubire?

– Hai să nu ne amăgim, te rog. Am trecut prin atât de multe împreună, fetiţo. Jack şi Nell. Au plecat, iar tu suferi.

– Mă gândesc la toată viaţa mea, la toate greşelile pe care le-am făcut, spuse Stevie cu ochii în lacrimi. Acest lucru m-a adus aici. Henry obişnuia să spună că sunt o sirenă numită Lulu, care face să naufragieze vasele bărbaţilor, care-l face pe al meu să naufragieze. Mătuşă Aida, chiar mi-am dorit ca acest vas să plutească, spuse ea abia reţinându-şi un sughiţ.

– Ştiu, Stevie.

Stevie închise ochii. Soarele strălucea pe suprafaţa golfului, acoperind plaja de o lumină albă, pură. Nu putea privi apa mării.

– Suferi de ce ar denumi Sfântul John al Crucii „o noapte întunecată a sufletului". Urmează calea. Încearcă să lupţi cu sentimentele şi vei şti că ţi s-a arătat ceva ce nu ai mai văzut până acum. Ai încredere că dimineaţa va veni.

Stevie se clătină în timp ce valuri de disperare treceau peste ea. O noapte întunecată, într-o zi atât de frumoasă de vară. Îşi iubea prea mult mătuşa pentru a se certa pentru orice spunea aceasta. Dar nu-i venea să creadă că sentimentul va trece. Culorile verii păreau să se estompeze, să se facă cenuşii, aşa cum fuseseră atunci când nu mai distingea culorile, după moartea mamei sale. Simţea că în sfârşit, după multe drumuri iluzorii, îşi găsise dragostea fără sfârşit, fericirea chiar la uşa ei... iar acum şi asta dispăruse pentru totdeauna.

Mătuşa Aida spuse o binecuvântare în galeză, apoi Stevie închise telefonul şi se întinse. Tilly stătea pe pat lângă ea, întinsă pe piciorul ei drept. Stevie o mângâie încet. Avea pisica de atâta timp – şi într-adevăr Tilly fusese cu ea tot timpul. Stevie se gândea la ce îi spusese mătuşa sa – să se lupte cu sentimentele. Privi prin cameră la şevaletul său şi la hârtia goală. Ştia că ar trebui să lucreze, dar nu putea. O durea prea tare inima.

Primise şase cărţi poştale de la Nell – una cu castelul Inverness pe care aceasta scrisese: „Castelul este frumos, dar nici pe jumătate atât de magic ca al mătuşii Aida", iar una de la Loch Ness. Celelalte erau de la Orckney Islands, unde lucra tatăl ei, iar mesajele lui Nell erau în general despre nisip, iarba de mare şi scoici.

Săptămâna trecută primise o scrisoare de la Jack.

„Cumva... ne aranjăm. Cum merg treburile cu Aida şi înfiinţarea fundaţiei? M-am apucat de lucru imediat – desenez poduri pentru a conecta rafinăriile la celelalte posturi din Orckney, majoritatea ocupate de oameni implicaţi în prelucrarea petrolului din Marea Nordului. Nell mi-a spus cum se simte în legătură cu tăierea unei poze dintr-un ziar despre raţele care au fost omorâte de o deversare de petrol – în oraşul care va beneficia de primul meu pod. Bietele păsări erau acoperite de petrol, iar Nell a desenat un balon peste capetele lor cu cuvintele: Stevie, în următoarea ta carte să scrii despre cum ucide petrolul raţele. La nouă ani este deja activistă. Ştiu că îi lipseşti."

Mai întâi se concentră asupra fotografiei pe care o găsise în scrisoare. Văzuse prea multe fotografii de acest fel – păsări infestate de petrolul deversat, incapabile să zboare sau să fugă, câteodată ţinute în apă până când se înecau. Când era copil aceste fotografii o întristau, acum o făceau furioasă.

De-a lungul perioadelor dificile din viaţa ei folosise munca ei pentru a depăşi momentele dure. Fiecare divorţ fusese dureros, iar ea supravieţuise scriind o altă carte şi îndrăgostindu-se din nou. Chiar şi despărţirile fuseseră încărcate de un fel de energie crudă – care o îndreptase spre şevalet. Atunci nu căzuse în depresie – de ce ar face-o acum?

Afară, lumina strălucitoare ce venea dinspre Golful Hubbard părea să explodeze. Lucea pe apa şi pe nisipul alb. Flo-

rile din grădină absorbeau lumina, o dădeau înapoi. Lumina de la Hubbard Point era incredibilă – în special dinspre casa lui Stevie pe deal. Părinţii ei aleseseră această locaţie ştiind că fiica lor va deveni o artistă.

De-a lungul tuturor verilor petrecute aici, lumina sălbatică o inspirase să meargă mai departe, dar astăzi ea fugea de lumină, cu spatele la fereastră. Întunericul dinăuntru o copleşea încât nu mai putea lupta cu el – nici măcar lumina strălucitoare a soarelui nu mai pătrundea.

Când sună telefonul, aproape că nu dori să răspundă. Cine putea fi cu care să vrea să vorbească? Tilly stătea acolo, inertă şi neinteresată. Stevie ascultă sunetul – de cinci ori, şase, apoi se întinse şi ridică receptorul.

– Alo?

Putea să jure că auzise întreg Oceanul Atlantic trecând prin fir, anunţând o convorbire de la distanţă... o pauză, apoi o voce exuberantă:

– Stevie! Eu sunt!

– Nell, spuse Stevie, ridicându-se în picioare.

– Ai primit vederile mele?

– Da, mi-au plăcut foarte mult.

– Am fost în cercetarea plajei... cu fiecare ocazie pe care am avut-o l-am făcut pe tata să mă ducă să mai văd câte una. Sunt o mulţime pe aici.

– Ei, Scoţia are o mulţime de coaste de-a lungul mării.

– Ţi-a plăcut ce am scris, despre scoicile acelea ciudate şi despre iarba ţiparilor?

– Da, un raport excelent, domnişoară Kilvert.

Nell chicoti, iar sunetul era atât de dulce şi familiar, Stevie îl putea simţi în sufletul ei, în oase, în inima sa.

– Se presupune că insula Harris are nisip roz şi palmieri

– vom merge acolo cât de curând. Nu pentru afaceri, ci pentru un weekend distractiv, spuse Nell, părând atât de încântată încât lui Stevie i se opri inima. Haide, revino-ţi de dragul ei, îşi spuse ea.

– Tata a muncit până la epuizare, continuă Nell. Nu face altceva decât să stea la masa de lucru. Trebuie să-i amintesc eu să mănânce. E un coşmar.

Stevie zâmbi auzind expresia şi o întrebă:

– Dar tu ce faci? Ai fost la şcoală? Ţi-ai cunoscut profesoara?

– Nu, tata a trebuit să călătorească tot timpul, aşa că mi-a găsit un profesor particular. Este drăguţă. Domnişoara Robertson. I-am arătat cartea ta.

– Da?

– A văzut dedicaţia şi a spus că probabil suntem prietene foarte bune.

– Da, suntem. Poate îi vei povesti despre adevăratele păsări colibri...

– Aşa o să fac. Mi-e dor de tine.

– Şi mie.

Tăcură o clipă. Stevie se întrebă dacă Jack era lângă ea.

– Aş vrea să fiu înapoi la Hubbard Point.

– Plaja va fi întotdeauna aici, Nell. Oricând vii înapoi, spuse Stevie, stăpânindu-şi lacrimile.

– Ştiu.

– Continuă cu rapoartele fetei mărilor. Sunt nemaipomenite.

– Da. Chiar sunt de ajutor?

– Cu siguranţă, o asigură Stevie. Un alt minut de tăcere se aşternu, iar apoi Nell îşi luă la revedere şi închise.

Stevie rămase aşezată pe pernă, ţinând strâns receptorul.

Tonul îi răsuna în urechi. Dacă ar fi închis ochii, aproape că o putea vedea pe Nell: cu ochii ei verzi, cu părul castaniu, scurt şi zâmbetul larg. Aproape îl putea vedea pe Jack cum urca dealul în spatele ei venind s-o viziteze. Aproape că le putea auzi vocile...

Dar era doar tonul. Cel mai ciudat lucru despre o convorbire, la fel ca acela care o făcea să simtă singurătatea şi mai puternic. Se gândi la cuvintele mătuşii sale: suportă sentimentele cât de mult poţi. Părea aproape imposibil.

Tilly zăcea fără a se mişca, pierdută într-un vis. Închizând ochii, Stevie încercă să reţină sunetul vocii lui Nell pe care o auzise mai devreme şi sunetul vocii lui Jack pe care o auzise cu câteva săptămâni în urmă. Dar vocile dispăruseră...

Jack era prins în vârtejul mutării într-o altă ţară, la felul în care Nell se acomodase şi începerea unei noi slujbe. Relocarea departamentului la IR – firma de tehnologia informaţiei era denumită după cel care o înfiinţase, Ivan Romanov – le găsise o casă chiar la periferia oraşului Inverness, în umbra Ţinutului de Vest. Era o veche clădire a parohiei, construită din piatră de râu, ce data din 1600.

Prima impresie a lui Nell era imprimată în amintirea sa – ea fusese foarte obosită după zbor, îi era foame fiindcă nu-i plăcuse mâncarea din avion, nervoasă fiindcă pusese ceasul să sune exact la ora trei în fiecare zi – momentul când îşi lua la revedere de la Stevie şi Peggy, iar acesta suna.

Se urcaseră în taxiul de la aeroport şi rămaseră în faţa clădirii impozante, cenuşii. Deşi de influenţă georgiană, elegantă ca design, ceva părea să îi dea un aer instituţional.

– Ce este asta? întrebă Nell încet.

– Casa noastră.

La uşă au fost întâmpinaţi de doamna Dancy Diarmud, legătura lor de la departamentul IR. Avea aproape treizeci şi

cinci de ani, foarte drăguță, elegantă într-un costum din lână roșu cireșiu. Deșteaptă și prietenoasă, aceasta îi întâmpină călduros.

– Bine ați venit în Scoția, spuse ea, strângându-le mâna. Domnule Kilvert.

– Jack. Iar ea este Nell.

Dancy zâmbi și îi conduse la primul etaj – o sufragerie, o cameră de zi, salon, capelă, bucătărie, cămară și ceea ce denumea ea – camera pentru aranjarea florilor – soția vicarului pregătea adesea acolo aranjamentele pentru funeralii. Nell îi aruncă lui Jack o privire tristă. Deși numeroase, camerele erau mici, tavanele joase. Existau scări în partea din față care se curbau dintr-un hol îngust și scări în partea din spate care urcau, verticale, în ceea ce Dancy numea debaraua scărilor, ce dădea spre bucătărie.

Le făcu turul casei – prin dormitoarele în număr de șase. Jack se gândi că exista o asemănare a caselor închiriate. Indiferent cât erau de luxoase canapelele sau picturile, le lipsea sufletul, ca și cum nu erau menite să se trăiască prea mult în ele. Erau ca acele piese de mobilier pentru o noapte. Se gândi la casa lui Stevie, în care totul vibra, copleșit de prezența ei în fiecare colțișor și simți că îl doare sufletul.

Jack se acomodă cu serviciul. Departamentul de tehnologie îi planificase o serie de petreceri de după amiază, pentru a-l prezenta celorlalți ingineri și clienți – șefi ai companiilor de exploatare a petrolului ce aveau sediul la Londra, Moscova și Houston.

Programul de producție era foarte aglomerat – trebuia să inspecteze insulele Orckney, pentru a vedea locurile unde se vor construi podurile sale – niște punți de piatră care le plăceau locuitorilor din zonă, dar care erau suficient de rudi-

mentare pentru traficul rafinăriilor efectuat pe feriboturi. Din fericire, nu ducea lipsă de plaje pentru Nell.

Lanţul de şaptezeci de insule se întindea la nordul celui mai nordic punct al părţii continentale a Scoţiei. După un zbor scurt aterizară la Ladapool, doar una dintre cele şaptesprezece insule locuite. Peisajul era sălbatic şi mistic, numai mare şi cer, cu situri ale străvechilor caverne şi stânci care-i aduceau aminte de excursia făcută în Scoţia împreună cu familia sa, de felul în care fusese Madeleine intrigată de puterea şi magia pietrelor străvechi.

Din nefericire, chiar în imediata apropiere de unele dintre cele mai spectaculoase golfuri se găseau rafinăriile Brooks Oil, tancurile care aşteptau la descărcare-ancorate în dană, vase de aprovizionare şi parcări pline de cisterne de petrol. Jack nu putea să nu se gândească la fotografia pe care o tăiase Nell din ziar... şi la cartea pe care ar fi vrut s-o scrie Stevie despre păsările afectate de deversările de petrol.

Nell îl însoţea în călătorii. În timp ce Jack mergea pe drum, vorbind cu ceilalţi ingineri, viziona planurile obiectivelor, ea îşi făcea temele de şcoală cu domnişoara Robertson. În timpul liber se grăbea spre drumul ce ducea spre plajă – o stradă lungă pavată cu pietriş de-a lungul unui golf cu ape liniştite. Forma acestuia îi aducea aminte lui Jack de Hubbard Point – un golf vegheat de jumătatea de lună, îmbrăţişat de ţinuturile înalte. Aproape că-şi putea închipui unde ar fi trebuit să fie pontonul, unde făcuse dragoste cu Stevie.

Se forţă să se concentreze asupra celorlalţi ingineri în timp ce Nell culegea scoici. Când aceasta termină, veni să stea lângă el, cu o privire gravă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă, când îşi luă o pauză.

– Nimic.

– Pari supărată.

– Mă gândeam. Încercam să memorez tot ce este legat de plajă. Ca să pot face raportul către fetele mării.

– Ah, da. Jack căută în buzunar şi scoase un carnet şi un stilou şi i le dădu. Nu vroia să-i spună cât era de preţios stiloul – fusese un cadou de absolvire din partea surorii sale.

– Pentru ce sunt astea?

– Ca să-ţi iei notiţe. Ca să nu uiţi ceva despre care ai vrea să povesteşti fetelor mării.

Ea îşi manifestă mulţumirile dând din cap. Apoi, când ceilalţi ingineri reluară discuţiile despre poduri, ea se îndreptă spre plajă.

– Deci, spuse Victor Buchanan, un inginer cu state vechi la IR. Era înalt, roşu în obraji şi păr grizonat. Jack ştia că acesta era unul dintre oamenii din conducerea lui Ivan Romanov – el îşi dăduse acordul pentru angajarea lui Jack. Îţi aduci întotdeauna fiica cu tine?

– Da.

– O baby-sitter ar fi foarte bună pentru ea.

– Avem o profesoară particulară. Şi vreau ca Nell să mă însoţească.

Victor şi ceilalţi izbucniră în râs – Leo Derr, un englez tânăr şi elegant şi April Maguire, o americancă deşteaptă, angajaţi de la STRUCTURAL şi MIT, la fel ca Jack. El lucrase cu ea de multe ori – ea fusese cea care îi aranjase interviurile direct cu Ivan Romanov. Hohotele de râs păreau naturale, aşa că Jack zâmbi.

– Nu mă încurcă, le spuse Jack celorlalţi, în timp ce stăteau pe drum la Ladapol.

– Ne gândeam doar la viaţa ta socială, spuse April.

– Ea este viaţa mea socială, răspunse Jack zâmbind.

– Ei bine, ne distrăm de minune, spuse Victor. În seara asta mergem la *Golden Peat* – este un loc unde se poate degusta scotch-ul produs în distileriile de pe aici. Adulţi singuri... nu e locul pentru prichindei.

Jack se încruntă, încercând să nu pară dezamăgit. Adevărul e că-şi dorea ca timpul său liber să-l petreacă cât mai mult cu Nell. Ea era puţin cam nervoasă de când ajunseseră în Scoţia. Îi reveniseră coşmarurile – doctorul Galford îi recomandase pe cineva în Inverness şi ştia că va trebui să-l sune. Acum ea nu mai plângea după Emma, ci după Stevie, Peggy şi Madeleine. Oare cum reuşise să facă ca ce era rău să devină şi mai rău?

– Îţi vei dori să găseşti pe cineva care să aibă grijă de ea înainte să treacă luna, spuse April încet, când ceilalţi se apucară din nou să studieze planurile. Jack se întrebă ce era cu strălucirea din ochii ei.

– De ce?

– Fiindcă vom avea un nou membru în echipă.

Jack auzise zvonurile că Ivan însuşi plănuia să supravegheze proiectul. Compania OIL BROOKS era unul dintre cei mai mari clienţi, iar acesta vroia să se asigure că podul era construit în timp şi sub bugetul alocat.

– Ivan?

April făcu cu mâna,râzând.

– Nu. Dacă era vorba de Ivan, am fi fost atât de ocupaţi încât nici măcar nu am mai fi mers la Golden Peat. Nu, altcineva. Forţe angajate– aşa cum ai fost şi tu... vom subcontracta o parte din această slujbă la vechea ta firmă.

– Structural? întrebă Jack, inima bătându-i foarte tare.

April încuviinţă, zâmbind mai tare, ca şi cum auzise zvonurile din firmă. Exact. Francesca va veni aici.

Cum ceilalţi se întorseseră la treabă, el o privi pe Nell care cerceta plaja. Cu palma deschisă, aceasta strângea scoici. Din când în când le băga în buzunare şi se aşeza să ia notiţe, atentă şi concentrată.

Fiica lui luase în serios sarcina trasată de Stevie. Aproape că şi-o putea imagina pe Madeleine la aceeaşi vârstă, umblând pe coastele Scoţiei, adunând impresii pentru a le împărtăşi prietenelor sale. Jack îşi aminti cum stătea la un birou din hotel, aplecată asupra cărţilor poştale pe care aceasta le scria cu fervoare.

Cumva se simţea invidios – îşi dădu seama că nu avusese prieteni pentru care să simtă o asemenea pasiune, care să-şi întrerupă vacanţa pentru a sta şi scrie vederi. Şi totuşi Maddie o făcuse... iar acum şi Nell, un ecou imprudent al mătuşii sale. Cel mai amuzant era faptul că amândouă scriseseră aceleiaşi femei: Stevie.

O privi fix pe Nell, aplecată asupra carneţelului, scriind furioasă. Oare scria despre plaja cea stâncoasă, despre norii de culoare cenuşie, despre răcoarea din aerul sărat şi vântul care bătea direct dinspre mare? Acum erau pe partea vestică a istmului care făcea legătura dintre două părţi ale îngustei insule, la jumătatea drumului spre arhipelag. Spre est putea zări Marea Nordului. Dar dacă privea spre vest, putea vedea Atlanticul – calea directă spre America de Nord.

Hubbard Point era undeva pe acolo, se gândi Jack. Dacă Stevie s-ar plimba pe plajă, aproape că s-ar putea vedea unul pe celălalt. Aproape.

Dacă nu i-ar despărţi trei mii de mile de ocean.

Se uită din nou la Nell, întrebându-se ce scria. Oare Stevie împărtăşea gândurile lui Nell cu cealaltă fată loială a mării?

Oare Stevie îi trimitea lui Maddie vederile lui Nell?

„Dar ce faci aici?“ se întrebă el, nu pentru prima oară, nici pentru a suta oară de când ajunsese în Scoţia. Faptul că o cunoscuse pe Stevie îi făcuse ceva: l-a oprit din drumul său, l-a desprins de ciclul pe care-l inventase, de fugă şi ură faţă de sora sa, de tragedia lor.

De adevăr.

Vântul îi sufla în ochi, făcându-l să lăcrimeze. Se întoarse la colegii săi, înapoi la aparent simpla sarcină a construcţiei podului cu patru benzi care urma să înlocuiască vechea potecă ce se inunda la un flux mai puternic.

CAPITOLUL 24

Nell îşi termină temele, apoi se aşează pe un trunchi de copac. Tatăl ei şi ceilalţi ingineri încercau să vadă cum se putea construi un pod bun pentru locuitorii insulei şi suficient de practic pentru compania petrolieră pentru a asigura traficul cisternelor spre şi dinspre rafinărie. Nell ştia că tatăl ei nu considera că ea acorda prea multă atenţie muncii lui, dar ea chiar o făcea. Îi păsa de podurile pe care le construia el. Îi păsa de cel mai mic lucru pe care-l făcea acesta.

Carneţelul ei se umplea de tot felul de lucruri. Scrise despre apa rece, despre buştenii argintii, despre melcii de mare şi despre micuţele scoici. Îşi scoase pantofii pentru a simţi temperatura apei şi notă: rece. Când păsările zburară pe deasupra, ea îşi feri ochii de soare şi le urmări zborul. Apoi încercă să schiţeze.

Această plajă, la fel ca multe altele pe care ea şi tatăl ei le vizitaseră pe insule, era acoperită cu pietre netede de mari şi pietricele. Unele erau de culoare neagră şi păreau aspre precum nişte nuci. Prima oară când culese una, se umplu de grăsime pe mâini. Când încercă să se cureţe, degetele deveniră şi mai unsuroase.

Tatăl ei stătea cu domnul Buchanan şi doamna Maguire. Când Nell alergă să-i arate, domnul Buchanan se strâmbă şi îşi dădu ochii peste cap. „Partea proastă a acestui proiect", spuse acesta oferindu-i batista sa lui Nell. Nell nu ştia ce să creadă, mai ales când doamna Maguire îi spusese să-şi ia batista cea curată din in şi scoase un şerveţel de hârtie în schimb. Ea îi spuse tatălui lui Nell: Va trebui să-ţi faci stoc dacă ea are de gând să umble pe plajă.

Tatăl lui Nell luă şerveţelul, îl rupse şi şterse degetele lui Nell. Ochii li se întâlniră, iar tatăl ei îi zâmbi, arătându-i că e de partea ei.

– Ce este? întrebă Nell.

– Petrol, răspunse domnul Buchanan. Brooks are măsuri foarte sofisticate pentru curăţenie, dar câteodată unele lucruri mai scapă.

– Petrol? La fel ca acela care a omorât păsările? întrebă Nell, uitându-se spre tatăl său. El încuviinţă, dar cu o privire care-i spunea că ar fi mai bine să renunţe la subiect. Ceilalţi adulţi spuneau ceva despre oamenii de ştiinţă care spălau păsările cu o soluţie specială pentru a putea zbura în siguranţă, dar Nell nu-şi putea închipui decât trupurile lor înnegrite, moarte, din acea fotografie din ziar, ştiind că adulţii spuneau o poveste pentru ca toată lumea să se simtă bine.

Nell se simţi şi mai rău. Oare cum se puteau gândi că acel săpun special făcea ca totul să fie bine? Degetele ei încă mai miroseau a gaz. Ochii ei încercau să se gândească cum ar fi să ai un asemenea strat de ulei pe pene.

Plecă de pe plajă aruncând o privire peste umăr.. Peste golf se aşternuse lumina soarelui rece şi clară. Era dificil să te plimbi pe plaja stâncoasă, dar ea îşi găsi drumul uşor, privind în jos după scoici. Un stol de pescăruşi se învârtea pe acolo, ciugulind ceva adus de ape. În timp ce Nell se apropie, păsările îşi luară zborul – răsunându-i în urechi croncănitul lor lugubru.

Nell remarcă că orice erau acele lucruri cu care se hrăniseră erau moarte, zăcând inerte pe stânci. Când se apropie, văzu că era o raţă, lipicioasă, plină de petrol, cu măruntaiele proaspăt ciugulite de pescăruşi. Ridică ochii şi zări alte raţe cu aceleaşi semne care înotau pe apa golfului. Familia de

rațe, se gândi ea amintindu-și de Ebby și de celelalte ciori care se adunaseră în curtea lui Stevie. Fără să mai stea pe gânduri, ea sări în picioare și începu să dea din mâini, pentru a goni rațele.

– Plecați de aici! strigă ea. Plecați... zburați!

Vroia ca ele să fie sănătoase, să nu se afunde în petrolul care ucisese rața ce zăcea la picioarele ei. În timp ce le urmări dansând pe suprafața apei, încercând să-și ia zborul, cu picioarele murdărite bătând valurile, își imagină cum o ridică cu ele în aer, ducând-o departe spre siguranță, dragoste, spre Hubbard Point. Cu siguranță tatăl ei ar fi urmat-o dacă ea ar fi plecat... el va înțelege cât de mult avea nevoie să meargă acasă, în America, înapoi la viața ei reală.

– Voi fi ca tine, plânse ea în fața raței moarte, simțind că se înecă, ca și cum ar fi înghițit o minge de catran, ca și cum avea penele lipite de o substanță care vroia s-o omoare. Se simțea aproape la fel cum se simțise în Georgia, imediat după moartea mamei sale, ca și cum viața era ireală, ca și cum nu mai aparținea acestei lumi vii.

Așa se simțise până când ajunsese la Hubbard Point, până la Stevie. Ciudat era că știa că și tatăl ei simțise la fel... nu ar fi vrut că tatăl ei să afle acest lucru, dar de când plecaseră din Hubbard Point îi reveniseră coșmarurile.

De data asta, nu erau cu mama sa care era moartă, erau despre tatăl ei. El renunțase la toate lucrurile pe care le iubea – țara sa, sora sa, amintirile sale. Iar în visele lui Nell, chiar și la Stevie. Când au zburat spre Scoția, tatăl ei a lăsat în urmă ceva care îl făcuse să pară viu din nou...

Privi spre plajă – tatăl ei era încă acolo, cu ceilalți, urmărind-o.

El nu-și putea imagina, uitându-se la ea, că pe dinăuntru

se simţea precum acea pasăre înnegrită de petrol. Chiar în clipa aceea, atenţia îi fu atrasă de altceva prins în ghemul de iarbă de mare. O plasă de pescuit acoperită tot de un strat din acelaşi petrol. O încurcătură de alge marine, o mică colonie de midii desprinse de pe nişte pietre încă mai stăteau unite de capetele lor mătăsoase. Şi o sticlă...

Nell se aplecă după ea. Era din plastic, odată plină cu apă minerală. Deşi mare parte din etichetă se rupsese, ea recunoscu marca. Era americană... poate că plutise peste ocean, purtată de curenţii marini...

Deodată, Nell avu o idee. Desfăcu dopul, îşi şterse mâinile de blugi, se aplecă după carneţel şi scoase capacul stiloului tatălui său. Pescăruşii se învârteau pe deasupra capului ei. Ignorându-i, Nell începu să scrie:

„Stevie, avem nevoie de tine. Eu şi tatăl meu. Avem nevoie de tine..."

Rupse foaia din carnet, o rulă şi o introduse pe gâtul îngust al sticlei. De fapt nu credea că sticla ar fi putut ajunge la Hubbard Point, sau nici măcar prea departe de acest golf. Nu-şi putea imagina că existau miracole care ar fi făcut ca mesajul ei să ajungă din Scoţia la Stevie.

Dar se gândi la acele ultime minute petrecute alături de Peggy, când îşi puseseră dorinţele, cu tot ce implica asta... un mesaj într-o sticlă era doar o dorinţă... o dorinţă venită din senin, sau din inima unei fetiţe, scrisă pe hârtie şi trimisă pe mare. E doar o dorinţă, îşi spuse ea. Asta era tot: o dorinţă!

Doar o dorinţă... care dacă se îndeplinea, atunci ea şi tatăl său se vor întoarce la Hubbard Point, tatăl ei va lucra la restaurarea castelului mătuşii Aida, Stevie ar fi prezentă în viaţa lor, iar Stevie ar face totul ca şi mătuşa Madeleine să fie...

– E doar o dorinţă! şopti cu voce tare.

Chiar şi aşa, inima îi bătea tare, într-un fel care-i spunea că dorinţa putea deveni o speranţă, ceea ce era un pas mai aproape de realitate. Stevie, care nu era deloc vrăjitoare, ar înţelege, şi la fel Tilly. Nell se ridică, păşi şi cu un mic strigăt aruncă sticla de plastic în aer. Soarele strălucitor o orbi, aşa că nu putu să vadă unde aterizase.

Ah, uite-o acolo... Mijindu-şi ochii, văzu sticla plutind pe acolo pe unde înotaseră păsările. Oare se îndrepta spre America sau înapoi spre plajă? Nell o privi ceva vreme, simţindu-şi inima în gât. Părea să se îndepărteze... o privi cum se legăna pe valuri.

Pescăruşii începură să ţipe şi mai tare, încercând s-o facă să plece de lângă raţa moartă. Hotărâtă, descoperi un loc deasupra liniei fluxului şi săpă cât putu de adânc o groapă în nisipul pietros. Apoi se întoarse şi apucă pasărea moartă. Aşezându-i corpul inert în groapă, ea simţi o apăsare teribilă în piept. Îşi frecă încet mâinile pline de unsoare cu nisip, încercând să se cureţe. În timp ce înmormânta pasărea, se gândea cum mor lucrurile frumoase. Mama sa, spiritul tatălui ei, propria inimă.

Toate acestea muriseră, iar Nell nu putea face nimic.

Doar să trimită un mesaj într-o sticlă şi să-şi dorească, să-şi dorească şi să o roage pe Stevie s-o ajute.

Dorinţele lui Nell zburară precum nişte săgeţi.

Stevie se trezi brusc din vis. În acel vis, camera era luminată atât de tare încât abia putea vedea. Prin ceaţă, se auzea cântând o pasăre neagră într-o cuşcă. Cumva, misterele din vise au semnificaţii ciudate, de claritatea cristalului, iar Stevie ştia cum să deschidă uşa coliviei. Când o deschise, pasărea zbură afară. Se aşeză pe pervaz, iar Stevie o auzi vorbind, ca

un papagal. Spunea: Dacă mă laşi să plec, s-ar putea să nu mă mai vezi niciodată. Dar asta depinde de tine... fiindcă şi tu ai aripi. Tu mă poţi găsi şi te poţi lupta pentru mine. Apoi zburâ departe...

Stevie deschise ochii. Nu analiză visul, nu se pricepea la aşa ceva. Dar acesta îi transmisese un sentiment atât de puternic în suflet, de care nu-i venea să se despartă. Pasărea neagră, colivia, faptul că zburase... putea părea opresiv, fără speranţă, în schimb, visul o făcu pe Stevie să iasă din pat şi să meargă să înoate.

Soarele era deasupra copacilor, dar era o zi răcoroasă de septembrie. Se scufundă şi înotă până la ponton. În timp ce se odihnea, aşeză mâna pe suprafaţă, acolo unde stătuse împreună cu Jack. Amintirea îi reveni. Închise ochii şi aproape că putu să-i simtă braţele în jurul ei. Când era mai tânără, asta era tot ce şi-ar fi dorit: să aibă pe cineva care să o ţină în braţe şi să nu o mai lase să plece, să fie parte din ea ca şi propria-i răsuflare.

Cu siguranţă, asemenea iubiri erau imposibile, nu puteau dura. Îşi dovedise asta de trei ori. Ca şi cum o Stevie atemporală pusese stăpânire pe inima ei de adult, cerând o apropiere pe care o cunoscuse cu adevărat vreodată doar cu părinţii săi.

Dar acum era un om adult. Se îndrăgostise din nou şi de ce şi-ar spune că nu contează? Conta. Căzuse în disperare fiindcă plecaseră, iar ea s-a simţit neputincioasă, nu putuse decât să-i lase să plece. Trăia încă visul care o măcina pe dinăuntru.

Se întoarse spre plajă, urcă dealul, îşi făcu un duş la duşul din grădină şi simţi un foc care o măcina. Aroma trandafirilor de vară târzie învăluia aerul. Se şterse, apoi intră cu

picioarele goale în casă. Umplu castronelul lui Tilly, nici măcar nu se opri să-şi facă cafea şi se duse direct în atelier.

Intrând în cameră, era ca şi cum intrase din nou în visul său: camera strălucea în lumina razelor soarelui. Lumina de la Hubbard Point... nediminuată, luminoasă, radiantă, strălucitoare, scânteietoare, o învăluia sub aripa ei, aproape orbind-o în timp ce se apropia de şevalet.

Stevie aruncase toate vederile de la Nell într-un sertar al noptierei. Acum le scoase afară şi le aranjă pe peretele de lângă şevalet. Erau vederi de la Castelul din Inverness, Loch Ness, o pasăre acvatică nordică din Insulele Orckney, una cu munţii joşi care încadrau un golf, un pui de focă pe o stâncă din Ladapool şi un stol de gâşte pe fondul unui apus dintr-un golf din Ţinuturile Înalte de Vest, apoi fotografia din scrisoarea lui Jack, cu suprafaţa de apă distrusă de deversarea de petrol.

Stând în picioare lângă şevalet, începu să se îmbrace. Îşi puse o pereche de blugi şi tricoul de la Trinity College pe care Jack îl purtase în seara când fuseseră pe plajă la film. Tilly stătea aşezată pe aşternuturile răvăşite din pat, adulmecând soarele şi privindu-şi stăpâna. În timp ce privea colecţia de vederi, în acea lumină pătrunzătoare, Stevie avu revelaţia unei noi cărţi şi mult mai mult.

Casa era scăldată în lumină. Deodată se văzu pe ea însăşi – într-o călătorie a vieţii sale, un traseu ce fusese câteodată anevoios, în căutarea iubirii care ar fi putut s-o întregească... în tot acel timp. Abia în această dimineaţă realiză în sfârşit că acea călătorie o adusese spre lumina care o simţea acum în interiorul ei. Unde ea era întreagă – avea casa ei, picturile sale, poveştile şi visele ei. Îi lăsase pe Jack şi Nell să plece fiindcă trebuiau s-o facă. Dar şi ea avea aripi.

Se gândi la visul său şi ştiu că merita să lupte pentru el, să zboare după el. Amestecând vopselele, privi fotografia trimisă de Jack, aceea cu păsările moarte şi cele înecate de petrol. Cuvintele lui Nell străluceau deasupra. Deja Stevie ştia şi titlul: *„Ziua când marea a devenit neagră"*.

Se gândi la pasărea neagră din visul ei, văzu păsările înecate în petrol din fotografia de ziar. Se gândi la toate păsările pe care le putea picta: martini cu trei degete, cufundaci negri arctici, alte păsări nordice, petreli de furtună, raţe Mallard, lişiţe, raţe sălbatice, vânători de stridii, ploieri mari, pietroşei, lupi de mare, gâşte de mare, bodârlăi cu fierăstrău, cufundaci mari de nord.

Dar fiindcă Nell o rugase ca noua carte să fie despre raţe, Stevie se decise la raţe. Pentru a verifică arealul, se uită într-un ghid – da, aceştia trăiau în ţinuturile înalte din Scoţia. Apoi, dintr-o trăsătură de pensulă, Stevie desenă o pereche de păsări de apă. Povestea se desfăşura deja în mintea sa. Acţiunea va avea loc în Scoţia, pe o insulă mică la jumătatea drumului spre arhipelagul Orckney. Deja îşi imagina lumina clară a nordului, aurora boreală, marea neagră ce reflecta lumina. Văzu raţele – penajul lor de un verde iridescent. Iar acolo, pe plajă, va fi o fată...

Pentru moment asta era tot ce-şi putea imagina. Povestea se va desfăşura din penelul ei şi vederile lui Nell. Îşi înmuie pensula şi se apucă de lucru.

CAPITOLUL 25

Munca lui Madeleine cu doctorul Mallory era fervență, iluminatoare, obositoare. Aceasta avea patruzeci și patru de ani și simțea că abia acum începuse să se cunoască pe sine. Fusese copleșită de oroarea emoțională a accidentului, retrăind aceleași coșmaruri iar și iar. Întâlnirea cu Jack rupsese ceva înlăuntrul ei, dându-i o mare putere și speranță, o dorință de a se face bine mai repede.

În mod delicat, doctorul Mallory îi spusese lui Maddie că suferă de o depresie post-traumatică. Era un paradox – era complet apăsată de amintirile și senzațiile accidentului, uitând tot. Ambele stări erau reale pentru ea.

– Nu-mi simt corpul, spuse Maddie în șoaptă într-o zi, admițând că trecuseră luni de când nu mai făcuse dragoste cu Chris.

– Povestește-mi despre asta, spuse doctorița.

– Pur și simplu nu sunt acolo. Sunt zile când singurul lucru pe care-l simt este cicatricea mea, o durere îngrozitoare. Ca și cum există doar acea parte din mine. Îmi iubesc soțul, dar nu-l pot lăsa să se apropie de mine. Ar fi vrut să poată descrie amorțeala și teama pe care o simțea.

Lipsise atât de mult de la serviciu încât șeful ei îi sugerase să-și ia un concediu sau altfel urma să-și piardă de tot slujba. Așa că își luase concediu.

După câteva discuții în care Madeleine descoperise că îi era imposibil să-și acceseze amintirile și, în orice caz, prea dureros să descrie accidentul. Doctorul Mallory îi sugerase să încerce mișcarea ochilor și reprocesare. Era un tratament simplu, lui Madeleine nu-i venea să creadă că ar putea avea efect.

Dar ştia cât de mult i se schimbase viaţa după accident. Devenise mai retrasă, ca o recluzată. Chris avea răbdare, dar ştia că el o dorea înapoi pe vechea Madeleine, la fel şi ea. Lui Maddie îi era dor de ea însăşi.

Stătea pe o canapea în cabinetul doctoriţei, iar aceasta stătea în faţa ei, pe scaun. Lumina era scăzută... doctoriţa o ţinea de mână, cu două degete întinse, spunându-i lui Maddie să se concentreze. Apoi doctoriţa începea să-şi mişte mâna rapid, înainte şi înapoi, în timp ce Madeleine privea la degetele ei.

Cumva acea mişcare a ochilor îi provoca somn. Doctorul îi spunea să respire regulat, să fie atentă la senzaţiile corpului său. Aproape instantaneu, Maddie simţi durerea din umăr, usturimi pe o parte a capului, o senzaţie de foc în piept şi ca şi cum i s-ar fi scurs nisip pe piept. Sentimentele deveneau din ce în ce mai puternice, se disipau, lăsând-o pe Maddie stoarsă şi apoi dintr-o dată vie.

Când părăsi cabinetul pentru prima oară, se simţi mult mai vie şi alertă ca niciodată. A doua oară, simţi aceleaşi dureri şi împunsături, apoi şedinţa se termină cu suspine – şi amintindu-şi cum o ţinea pe Emma cu un braţ în timp ce celălalt atârna de o frânghie.

Doctoriţa Mallory îi spuse că trauma ei era stocată în celulele ei şi în cele mai ascunse părţi ale creierului, foarte adânc, peste puterea de înţelegere şi gândire, în cele mai primitive părţi.

Acea metodă dezlega acele locuri, dându-i posibilitatea lui Maddie să-şi descopere amintirile..., făcând acest lucru, începu să vadă altfel lucrurile. Aşa cum spunea doctoriţa Mallory în articolele sale, oamenii, ca şi animalele, aveau instincte bine dezvoltate de luptă sau însufleţire. Celulele lor sunt programate

să reacţioneze – să fugă, să lupte sau să îngheţe atunci când sunt confruntate cu ameninţări ale vieţii sau siguranţei.

Când acele răspunsuri erau blocate – Madeleine fiind incapabilă să oprească propriul accident sau să salveze viaţa Emmei – acele reacţii rămâseseră prinse în sistemul ei nervos. În tot acest timp fusese prinsă fizic, paralizată într-o stare de pregătire fizică pentru luptă sau fugă de la accidentul care avusese loc cu un an în urmă – nemaifiind capabilă să-şi ia viaţa în mâini.

Şedinţele scoaseră la suprafaţă amintiri şocante – despre sânge, durere, ţipetele Emmei. Acestea au eliberat o furie adâncă – din cauza personalului ambulanţei, fiindcă nu fuseseră capabili să o scoată afară pe Emma atâta vreme, în timp ce sângele îi curgea şi faţă de Emma, că i-a mărturisit secretul ei şi apoi a lăsat-o pe ea să se descurce cu asta.

– Îmi asum responsabilitatea pentru ce a făcut ea, spuse Madeleine. M-a lăsat pe mine să-i spun fratelui meu şi acum el mă blamează pe mine, ca şi cum eu aş fi făcut-o, nu Emma.

– Şi cum te face asta să te simţi? o întrebă doctoriţa Mallory, aşa cum făcea adesea.

– Furioasă, fiindcă mă blamează pe mine... şi fiindcă mă ţine departe de Nell – a trecut mai mult de un an fără ca să o văd! S-au mutat. Ea a crescut, e cu un an înainte la şcoală, a fost ziua ei, a trecut o vacanţă fără să o văd... îi place muzica despre care eu habar nu am... cărţi despre care nu ştiu nimic... are prietene pe care nu le-am întâlnit niciodată...

– Niciodată?

– Am fost să-l văd... pe el. Şi nici măcar nu am putut vorbi unul cu celălalt.

– Ei bine, spuse doctoriţa cu ochii luminoşi, ca şi cum

ştia ceva extraordinar de frumos. A fost un început. Şi este ceva la care mai poţi lucra.

– Nimic din toate astea nu au fost din vina mea.

– Nu, aşa este.

– Nu vreau s-o blamez pe Emma...

– Poate nici nu trebuie s-o faci... spuse doctoriţa Mallory cu blândeţe. Poate tocmai asta era ideea – să înţelegi – doar atât. În loc să dai vina pe cineva.

– Dar fratele meu...

– Nu poţi schimba felul în care simte el... dar poţi schimba felul în care reacţionezi tu la ceea ce spune el sau face. Tu ai această putere, Madeleine. Emoţiile lui nu trebuie să guverneze răspunsurile tale.

– Dar nu este adevărat că trebuie să fie o persoană în familie care se înstrăinează?

Doctoriţa ridică capul şi după un moment păru că zâmbeşte.

– Pe de altă parte, e nevoie doar de o persoană pentru a pune capăt înstrăinării. Iar tu ai început deja să faci asta.

Declaraţia a fost atât de adevărată, şi simplă, şi pură, încât tot ce putu Madeleine să facă fu să o accepte şi zâmbi şi ea.

Noua carte a lui Stevie era scrisă dintr-o stare de pasiune intensă. Povestea despre raţele care trăiau într-un mediu vechi ameninţat de poluare cu petrol se scria de la sine, pur şi simplu de la sine – avea toată pasiunea şi emoţiile necesare. Avusese câteva starturi greşite– oare trebuia să fie o deversare catastrofică, precum *Exxon Valdez*, sau doar o distrugere înceată a mediului de viaţă sălbatic din cauza unor serii de accidente mai mici şi mai puţin mediatizate? Vorbind cu editorul său, se decise la cea din urmă. Cititorii ei, întotdeauna tineri, iu-

beau natura şi răspundeau întotdeauna la felul în care făcea ea faţă dificultăţilor realităţii, actul echilibrului între fiinţe umane şi fragilele ecosisteme.

Aşa că pictă câteva pagini ce descriau golfuri şi iazuri, raţele, o fată care cerceta plaja, o rafinărie de petrol în depărtare. O desenă pe Nell alături de raţe, dar când ajunse la fundal, simţi că rămâne fără inspiraţie. Peisajul arăta exact ca Hubbard Point. Locuitorii heleşteurilor erau crabii, ţiparii, stelele de mare şi midiile din Hubbard Point.

La mijlocul lui septembrie îi scrise lui Nell o scrisoare: „Acum chiar am nevoie de acele rapoarte ale fetei mărilor. Am luat în serios sugestia ta şi am început să scriu o carte numită *„Ziua în care marea s-a întunecat"*, inspirată de pozele pe care i le-ai dat tatălui tău. Notele tale au fost minunate, dar am nevoie de ele mai mult ca niciodată... exact cam ce varietăţi de scoici, păsări şi iarbă de mare există acolo?"

La o săptămână după ce expediase scrisoarea, se duse la mătuşa Aida pentru a vedea în ce stadiu este lucrul. Mătuşa sa muncea pe rupte, încercând să termine pânza denumită *„Seria Plajelor"* pentru expoziţia din octombrie. Când avea un ţel, Aida era formidabilă. Un constructor estimase că lucrările la castel atingeau costul de opt sute de mii de dolari, iar Aida se gândi că dacă ar fi vândut fiecare pânză, ar fi putut să doneze aproape jumătate din sumă.

– Nu m-am gândit niciodată că ai putea picta pentru bani, spuse Stevie, zâmbind în timp ce-şi privea mătuşa. Afară, terenul castelului era plin de camioane şi dubiţe ale electricienilor şi un excavator. Zgomotul făcut de utilaje umplea aerul. Aida se strâmbă.

– Uită-te la mine. Dacă de asta e nevoie pentru a ţine în viaţă visul lui Van, atunci asta voi face.

– Serios?

– Da, mai mult decât niciodată – trebuie să fac ca acest loc să fie un centru al naturii în amintirea lui. Vreau ca acest loc să fie vizitat de copii, care să cunoască frumuseţile coastelor din Connecticut, pe care le iubea atât de mult Van. Mi-e atât de teamă că nu voi putea plăti pentru toate astea.

– Dar ce spune avocatul?

– A înfiinţat fundaţia – aşa că vom putea strânge bani. Dar nu am nici cea mai vagă idee cum să fac acest lucru – eu nu ştiu decât să pictez. El spune că am nevoie de cineva care înţelege activitatea organizaţiilor nonprofit, care poate aborda oameni foarte bogaţi pentru donaţii.

– Genul de lucruri pe care un artist urăşte să le facă.

Aida încuviinţă, concentrându-se asupra pânzei. Aceasta avea dimensiunea de cinzeci şi patru pe cinzeci şi patru de inci, cu dungi largi,orizontale de culoare care sugerau marea, nisipul, cerul. Astfel, era absolut familiar. Dar în timp ce privea, Stevie văzu că mătuşa sa făcea ceva diferit – amestecând o bandă de culoare translucidă peste alta, practic ea amesteca culorile pe pânză, nu pe şevalet.

– Ce faci? o întrebă, privind cum aşternea galben peste albastru – raze de soare peste apă– ce avea ca rezultat un verde misterios.

– Las culorile să se amestece în ochii privitorului în loc să o fac pe şevalet.

– Ai mai făcut-o vreodată?

– Niciodată, spuse ea cu ochii îngustându-i-se de intensitate. E primul. Un adevărat şoc pentru mine inovaţia este atât de încântătoare, încât sunt uimită.

– Atunci de ce? Cum... acum? Tocmai când...

– Vreau să vând? Să pictez pentru bani? râse Aida. Draga

mea, dintre toţi oamenii tu ar trebui să ştii că nu există aşa ceva. Motivaţia este un dar, oricare ar fi acela. Dacă îţi hrăneşte talentul, atunci asta să fie. În cazul meu, motivaţia este dragostea pentru Van. În cazul tău, este dragostea pentru...

Stevie rămase tăcută, privind compoziţia simplă a mătuşii sale, fâşiile de culoare luminoasă, subţire, ascultând zgomotul făcut de gaterele de afară.

– Ştiu ce scrisoare i-ai trimis lui Nell.

– Ce scrisoare?

– Cea în care o întrebai despre speciile de păsări de pe coastele Scoţiei. Pentru noua ta carte. Jack mi-a spus că Nell este foarte încântată.

Stevie asculta cu inima bătându-i nebuneşte, la gândul că Jack şi Aida vorbiseră din nou.

– Ştii de ce ai plasat acţiunea în Scoţia, nu?

Stevie ştia, dar nu putu da niciun răspuns.

– Fiindcă trebuie să pleci acolo. Ştiai că trebuie să călătoreşti acolo, să-ţi cauţi material. La fel cum ai plecat pe gheţurile arctice, pentru a explora pinguinii imperiali.

– Am plecat în Antarctica cu Linus. Călătoriile mele de cercetare au fost un catalog de eşecuri maritale.

– Fetiţă dragă, de ce trebuie să te pedepseşti atât de tare?

– Iubirea este dură. Gândul de a zbura spre Scoţia, de a-i împlini speranţele lui Nell despre ceva iar apoi lucrurile să nu meargă bine cu Jack, era ceva prea devastator pentru a fi contemplat.

– Nu, spuse Aida calm, încă pictând. Iubirea nu este dură. Este cel mai simplu lucru de pe pământ. E vorba de îndoieli şi teamă şi aşteptări care fac lucrurile să fie complicate. Uită-te la Henry şi Doreen.

– Ştiu. Stevie primise invitaţia lor la nuntă – ceremonia

urma să aibă loc în următoarea sâmbătă la Newport, unde se întâlniseră, unde Henry urmase şcoala de ofiţeri şi unde aveau să locuiască.

– Henry a aşternut atâta teamă asupra situaţiei încât aproape a pierdut-o. Îţi aminteşti acele săptămâni când locuia aici, în camera de oaspeţi, am purtat nişte discuţii foarte lungi. Aproape mi-a frânt inima să-mi văd fiul vitreg, marele comandant de marină de cincizeci de ani, stând la masă cu lacrimile curgându-i pe obraz... realizând că putea să o piardă pe Doreen, doar pentru că i-a fost atât de teamă.

– Nu mă gândesc niciodată la Henry ca la un fricos, spuse Stevie imaginându-şi-l în uniformă.

– Nu, nimeni nu ar face-o. Dar aşa a fost.

Stevie asculta, gândindu-se cât de frică îi era ei – era mult mai laşă decât ar fi fost vreodată Henry. Ea îi spunea autoapărare, dar era acelaşi lucru. Sau îşi spunea că se gândea la ei – la Jack şi la Nell. Că făcuse atâtea greşeli încât nu dorea să le impună viaţa ei dată peste cap.

– Dragostea nu este dură, spuse Stevie repetând cuvintele mătuşii Aida.

– Nu, nu este. Are grijă de toate, dacă laşi să se întâmple acest lucru. Vom vedea dovada sâmbătă, cu Henry şi Doreen la biserica Sf. Maria. Dacă tu crezi în acest fel de dragoste, aceasta poate muta din loc cerul şi pământul.

– Exact cum faci tu cu castelul unchiului Van, spuse Stevie, iar zgomotul buldozerelor care mutau pământul şi oamenii care reconstruiau turnul răbufnea în cabană.

– Da. Iubirea, spuse mătuşa Aida. Şi cu ajutorul lui Dumnezeu, sprijinul unui foarte bun strângător de fonduri.

CAPITOLUL 26

Cei din echipa Ladapool erau adunaţi cu toţii, încercând să bată previziunile şi să aducă proiectul în mâinile constructorilor cât mai repede posibil. Închiriaseră camere la hanul Highlands, unul dintre hotelurile de afaceri care ajunseseră să servească afacerilor cu petrol.

Jack şi Nell aveau un apartament la etajul patru, care avea vedere spre şantier. Jack ştia că sufletul lui avea probleme serioase – o ştia datorită faptului că se putea uita pe fereastră, să privească golfurile strălucitoare, insulele de stâncă, munţii din depărtare şi să le denumească „şantier". Nell îşi făcea acolo temele de şcoală, domnişoara Robertson venea de câteva ori pe săptămână.

În timpul liber, Nell se uita peste ghidurile cumpărate de tatăl său, identificând scoici, pene, crustacee, coji de ouă, cu numele din cărţi. Îi scria lui Stevie imediat ce identifica ceva nou – care se întâmpla în fiecare zi.

Pe birou stăteau două invitaţii care sosiseră cu poşta – amândouă din partea Aidei. Una era pentru deschiderea unei expoziţii a tablourilor sale – o vedere lucioasă ce reprezenta una dintre lucrările sale meditative, translucide, *„Seria Plajelor"*. Cealaltă era o invitaţie la nunta fiului său vitreg, Henry, care avea loc la Newport, Rhode Island, în acea sâmbătă.

– Tată, vreau să merg, spuse ea într-o dimineaţă după micul dejun. Ea stătea la birou, lângă fereastră, desenând o raţă pe care o văzuse.

– Să mergi unde?

– La nuntă.

– Nell, dar ne-au trimis invitaţia doar din politeţe.

– Nu, nu e adevărat. Ei vor să mergem!

– Nell, dar abia dacă-l cunoaştem pe Henry! Am impresia că va fi o nuntă restrânsă, de familie, iar Aida ne-a trimis invitaţia doar ca să ne informeze.

– Mătuşa Aida nu ar face aşa ceva. Să trimită invitaţii şi să spere ca oamenii să nu vină. Dacă ar fi fost doar aşa, am fi trimis un cadou.

– Nu asta am vrut să spun, iubito, doar că noi suntem aici în Scoţia, la trei mii de mile distanţă.

– Dar putem să luăm avionul, nu?

– Nell, ea nu are pretenţii să zburăm până acasă doar pentru nuntă.

– Tu ai spus-o, tată, spuse Nell, sărind de pe masă... Tu ai spus acasă.

– Am vrut să...

– Statele Unite înseamnă acasă – nu aici. Îmi lipseşte atât de mult. Mi-e dor de Peggy, de plajă, de mătuşa Aida şi Tilly şi tată, mi-e dor de Stevie!

– Ştiu...

– Iar acum va fi aici şi Francesca. Chiar în acest hotel, locuind chiar peste drum.

– Nu trebuie s-o vedem prea mult.

– Ba da. La serviciu. Ea este atât de intrusivă.

– Shhh, Nell, spuse Jack repede, dorind s-o calmeze înainte ca ea să pornească un atac. Ajunse la ea, pentru a o îmbrăţişa, dar ea se trase înapoi. Luând invitaţia de pe masă, o ţinu la piept.

– Suntem invitaţi. Vreau să mergem.

– E prea departe. Ştii la ce presiuni sunt supus pentru a termina acest proiect. Poate când se va termina, am putea

discuta despre o vizită acasă. De Ziua Recunoştinţei sau Crăciun. Sau poate la expoziţia mătuşii Aida din octombrie...

– Asta e altceva, spuse Nell cu voce tremurândă. Acolo poate merge oricine. Dar nunta lui Henry e ceva special. Aşa cum ai spus, doar familia este invitată. Eu vreau o familie, tată!

– Dar mă ai pe mine, iubito.

– Dar mai vreau şi alţi oameni. Tu, nu? Aveam atât de multe. Te aveam pe tine şi pe mama, pe mătuşa Maddie şi unchiul Chris... o aveam pe Stevie... acum nu mai e nimeni...

– Nell... spuse el, întinzându-se spre ea, dar ea fugi spre fereastră, îşi lipi capul de fereastră şi începu să suspine. Jack ajunse în spatele ei, cu mâinile tremurând. Ea părea a fi atât de rănită, încât nu putea nici măcar s-o atingă pe umeri.

– Eu nu plec nicăieri.

– Dar s-ar putea s-o faci, plânse ea. Tu pleci când lucrurile încep să meargă bine. Aveam un loc unde locuiam la Hubbard Point şi am fi putut sta mai mult... obişnuiam să mergem la cules de scoici şi la filme pe plajă cu Stevie... eram fericiţi...

– Ştiu, răspunse el, uimit de adevărul din vorbele ei.

– Am o mătuşă care mă iubeşte, te iubeşte, iar tu nici măcar nu-i vorbeşti. Ce s-ar fi întâmplat dacă îţi făceam eu toate astea? Dacă eu aş fi înnebunit atât de tare încât nu-ţi mai vorbeam niciodată?

– Nell, dar tu eşti fata mea.

– Ea este sora ta! Asta le faci celor care te iubesc cel mai mult – îi părăseşti!

– Nu te-aş părăsi niciodată, deşi...

Nell suspină şi dădu din cap.

– Asta spui acum. Dar dacă aş face acel lucru rău care te-ar înnebuni încât să mă urăşti ca pe mătuşa Maddie?

– Nu aş putea să te urăsc niciodată. Iar pe ea nu o urăsc

– o iubesc. Cuvintele adevărului îi sunară în timp ce şi-o imagină pe sora sa stând lângă maşină pe şosea la Hubbard Point – la zece paşi distanţă între ei, la fel de greu de atins ca şi cum vroiai să treci un canion.

O privi pe Nell. Ea nu se întoarse spre el, nici măcar când o atinse pe păr.

Telefonul sună.April o auzi prin perete pe Nell plângând.

– Sunt mamă şi ştiu. Filmele de la televizor fac minuni, dacă vrei să-i păcăleşti.

– Cred că am depăşit faza asta, spuse Jack privind-o pe Nell stând lângă fereastră, tremurând cu suspine tăcute, reţinute.

Îi fusese tare greu s-o lase acolo plângând, dar ştiu că nu prea are de ales. El, April, Victor şi ceilalţi membri ai echipei de ingineri se întâlniră pe drum. Unii supravegheau liniile, alţii observau geologii care făceau teste ale rocilor, oceanologii care măsurau nivelul scăzut al fluxului. Jack ajunse până la apă, se aşeză pe o stâncă, îşi adună toate datele şi încercă să-şi revină. Când ajunse în cameră, trebuia să găsească numărul pe care îl primise de la doctorul Galford.

Când l-a văzut, Francesca se îndreptă spre el, pe nisip. Ea înjură, iar Jack se uită spre ea. Aceasta purta cizme negre cu tocuri înalte care se scufundau în nisip. Privindu-l, îi aruncă un zâmbet slab. Era prima lor întâlnire faţă în faţă de când ajunsese acolo.

– Eram tentată să-ţi spun Benedict, ca în Arnold, protectorul tău.

– Ei bine, ştii cum e când se iveşte o oportunitate, răspunse Jack. Trebuie s-o foloseşti, altfel o pierzi. Cuvintele îi răsunară în urechi, într-un context diferit.

– Ivan te-a vrut aici – asta e cu siguranţă. I-a plăcut ce ai făcut în Maine. Probabil s-a gândit că eşti mult mai familiarizat cu această zonă stâncoasă.

Jack se întunecă, privindu-i cizmele. Locul ei era mai degrabă pe străzile oraşului, plimbându-se pe strada Newburry din Boston cu părul fluturând în vânt şi ochii tuturor aţintiţi asupra ei.

– Bine, bine, spuse râzând. Aş fi fost un adevărat dezastru aici. Dumnezeule, unde poţi găsi aici o cafea bună?

– Cred că va trebui să-ţi placă ceaiul, spuse Jack, gândindu-se la ceaiul pe care-l făcea Stevie şi Aida...

Francesca îşi dădu ochii peste cap. Mai făcu un pas spre Jack şi îl mângâie pe obraz. Ochii li se întâlniră – avea părul lung, blond închis, căzându-i peste faţă, făcând ca expresia feţei sale să fie şi mai seducătoare.

– Ai observat – pe lângă faptul că te-ai mutat peste ocean, că lucrurile s-au schimbat?

– Ce lucruri s-au schimbat?

– Jack, nu mai lucrăm pentru aceeaşi firmă. Nu mai avem aceleaşi... reţineri...

Jack o privi în ochi, machiaţi în mod expert, împreună cu restul feţei. Avea buze pline, subliniate de un ruj subtil. Jack se gândi la Stevie, la faptul că nu şi-o putea imagina cu machiaj şi se întoarse.

– Există alt fel de reţineri.

– Niciuna care să conteze. Am lucrat bine împreună... şi ştim că putem avea mai mult decât atât. Toată lumea de aici vede asta – de ce crezi că April ne-a aşezat în camerele apropiate?

– Poate că April a încercat să fie de folos, se gândi Jack. Dar habar nu avea despre adevărata poveste.

– E romantic aici, spuse Francesca. Odată ce depăşeşti lipsa civilizaţiei. Vreau să spun pe lângă faptul că acest loc este puţin ciudat. Am auzit că se pot vedea luminile Nordului... am putea să ne plimbăm puţin mai târziu, în seara asta.

– Trebuie să am grijă de Nell.

– Sunt sigură că lui Nell i-ar plăcea să se joace pe video. Sau să citească una dintre cărţile scrise de Stevie Moore...

Stomacul lui Jack zvâcni, doar la auzul numelui acesteia.

– De fapt, Nell o ajută pe Stevie să scrie o carte. Despre păsările de aici. Şi despre faptul că sunt ameninţate de deversările de petrol.

– Cred că glumeşti, nu?

– Nu, nu glumesc. Nell e sus, îi scrie o scrisoare.

– Despre poluarea cu petrol?

Jack arătă spre linia fluxului, unde mingi negre de catran uleios trecuseră peste iarba de mare. Francesca privi, apoi întoarse ochii în altă parte.

– Vezi să nu te audă Ivan vorbind aşa, îl avertiză Francesca. Ar privi-o ca pe o subversiune a relaţiei pe care o are cu Brooks. Ecologismul este foarte bun dacă nu interferează cu scopurile sale.

– Există anumite lucruri mai importante decât scopurile, spuse Jack.

Francesca râse.

– Venind de la bărbatul care şi-a părăsit slujba pentru a lucra pentru IR, ştiind că sunt specializaţi în şantiere de construcţie a rafinăriilor din Scoţia – nu este uşor ipocrit?

Pe Jack îl loviră aceste cuvinte – reflectau exact ce spusese Nell. Privi stolurile de păsări care înotau pe apa golfului. Se reflectau în lumina soarelui puternic, cu devierea de lu-

mină a nordului, pictând scena cu lumină. Se gândi că lumina ilumina şi ascundea în acelaşi timp. Cine ştia ce se întâmpla dedesubt?

– Nu ştiu. Poate aşa este.

– Atunci dă-ţi demisia. Vin eu în locul tău.

Jack nu răspunse, doar privea păsările. Se întoarse şi privi hotelul. Soarele lumina ferestrele din faţă, dar în timp ce le număra de jos în sus, o zări pe Nell stând acolo, privindu-l alături de Francesca.

– Uite, spuse aceasta, arătându-i apa golfurilor. Petrolul nu este singurul poluant. Mai există şi alte tipuri de gunoaie. Bucăţi de lemn...

– Se numesc buşteni...

Ea se strâmbă.

– Bine. Deci este un gunoi pictural. Dar ce zici de cutiile de spumă sau acea sticlă de Coca-Cola?

– Probabil provin de la echipa noastră, care stă acolo pe drum, răspunse Jack aplecându-se să le culeagă din iarba de mare. Aruncă gunoiul pe nisip aşezat de pe stânca unde stătea şi o auzi pe Francesca chicotind.

– Uite, în sticlă – este un mesaj!

Jack se uită la sticlă – Francesca avea dreptate. Era o bucată de hârtie rulată şi introdusă în sticlă.

– Trebuie să-l citim, spuse ea.

Jack desfăcu capacul, întoarse sticla şi o bătu de palmă. Hârtia ieşi afară cu uşurinţă. Cu Francesca alături, el începu să citească mesajul.

– Ce spune? Haide, trebuie să-mi spui! Este de la vreun marinar care a naufragiat şi aşteaptă să fie salvat?

Jack nu vorbi, sau nu putea vorbi. Francesca avea pe jumătate dreptate – mesajul era de la cineva care aştepta să

fie salvat. Mâinile îi tremurau în timp ce împăturea mesajul şi îl băgă în buzunarul de la piept. Francesca protesta, cerând să vadă şi ea biletul, dar el abia dacă o auzea.

Era prea ocupat să se uite la fereastra hotelului. Razele soarelui erau apăsătoare, dar prin ele o văzu pe Nell aplecându-se peste fereastră, cu mâinile strâns prinse de pervaz. Nu putea vedea foarte clar, dar ştia că plângea. Ştia acest lucru fiindcă îi citise mesajul şi îi venea chiar şi lui să plângă.

Stevie le primise pe toate – fiecare cuvânt spus de mătuşa sa, imaginea maşinilor de pe dealul Lovecraft, noul şi miraculosul stil de a picta al mătuşii sale şi cuvintele ei despre teamă. Păstra acea conversaţie aproape ca pe ceva preţios în timp ce se decise ce anume vroia să facă mai departe. Lumina de septembrie îmbrăca încăperea, mai strălucitoare decât văzuse ea vreodată. Avea în minte tot felul de idei – atât de multe încât nu putea dormi sau sta liniştită. Câteodată simţea că nu-i va mai vedea niciodată pe Jack sau pe Nell, acest lucru umplând-o de disperare. Atunci se apuca de lucru, învăluită de lumina aurie a plajei, iar inima sa se mai liniştea.

În dimineaţa următoare, Stevie abia se întorsese de la înot când auzi telefonul sunând. Învelită într-un prosop şi tremurând în aerul de toamnă, fugi să răspundă.

– Alo?

– Bună, Stevie, eu sunt.

– Maddie!

– Ce mai faci?

– Eu sunt bine. Tu?

– Din ce în ce mai bine. Mai ales de când am primit mesajul tău cu invitaţia la Rhode Island.

Stevie se abţinuse să nu o sune. Sentimentele ei faţă de

familia Kilvert erau foarte crude. Înţelegea cât de dură trebuie să fi fost întâlnirea dintre Jack şi Maddie, dar nu putu să nu simtă o tristeţe, fiindcă se pare că aceasta fusese motivul care-l făcuse pe Jack să plece în Scoţia. Stevie nu o blama pe Maddie pentru asta, doar că Jack şi Nell îi lipseau foarte mult.

– Este o nuntă în familie săptămâna asta, spuse Stevie. Voi sta la Newport vineri şi sâmbătă seara şi mă gândeam că poate ai putea veni acolo să luăm cina împreună vineri seara sau duminică prânzul.

– Ce zici de vineri – am atâtea să-ţi spun şi cu cât mai repede, cu atât mai bine... dar nu va fi o cină de repetiţie la care trebuie să participi?

– Au tot exersat asta în ultimii cincisprezece ani, spuse Stevie plină de afecţiune pentru Henry. Nu, totul va fi foarte informal. Voi fi complet liberă. Unde vrei să ne întâlnim? Undeva pe plajă?

– Mă gândeam la acelaşi lucru. În Newport nu prea e altceva deosebit, dar pe bulevardul Memorial este un loc micuţ, pe Easton Beach. Se numeşte „Lilly Jane's", chiar pe trotuar. Are acolo cei mai proaspeţi peşti din oraş, iar plăcinta cu lămâie este grozavă.

– Atâta vreme cât putem face o plimbare pe plajă...

– Da, răspunse Maddie.

– Şi dacă auzim şi valurile...

Chiar şi acum, după tot ce se întâmplase, ştia că se puteau baza pe plajă ca lucrurile să meargă mai bine.

– Când o spui aşa, cui îi pasă de mâncare? răspunse Maddie.

– Ştiu, spuse Stevie încet. Cel mai important lucru este să ne vedem. Asta contează.

CAPITOLUL 27

Chiar şi în septembrie, Newport era un oraş aglomerat. Bărcile care se pregăteau să meargă spre sud pentru iarnă erau aliniate în doc sau ancorate în dană, cu steagurile albe strălucind în lumina soarelui. Hotelurile din port erau pline cu oameni care mai doreau să petreacă un weekend, o ultimă sâmbătă seara la o cină sub stelele de vară.

Mătuşa Aida închiriase o serie de camere la Maplehurst Manor, o veche casă victoriană, în josul străzii Dresser. Avea verande largi, elegante, mai multe hornuri şi zece arţari venerabili care făceau umbră în curte, ca omagiu adus căpitanului care făcuse comerţ cu China şi îşi construise aici casa, cândva, în secolul al nouăsprezecelea.

Hanul văruit în culoarea albastră se găsea în capătul străzii CliffWalk, o alee de zece mile spectaculoasă aşezată deasupra mării care înconjura dealurile din Newport şi clădirile. Plaja Easton se forma în partea stângă, iar nisipurile argintii luceau în timp ce valurile acoperite de spuma albă a mării încolăceau plaja. Aşezaţi în balansoare pe veranda principală, Stevie şi Henry ascultau sunetul liniştitor al valurilor, ţinându-şi companie unul celuilalt. Din ce spusese Aida, Henry fusese treaz toată noaptea trecută, simţindu-se rău.

– Te simţi mai bine? întrebă Stevie, privindu-l amuzată, dar îngrijorată.

– Da, Lulu. Mulţumesc de întrebare. Nu ştiu ce m-a apucat.

– Poate din cauza unor prea multe pahare de burbon?

– Ha, ha, foarte amuzant. Petrecerea burlacilor era doar

una cu numele – o grămadă de bărbaţi însuraţi de mult timp, marinari ieşiţi la pensie. Am fost la Clubul Ofiţerilor şi am încercat o reminescenţă a vremurilor de altădată pe care le-am trăit la Phuket şi Hong Kong, dar am sfârşit prin a vorbi despre nepoţi şi emoţia plăţii ratelor. A fost patetic.

– Dar de la ce ţi-a fost rău?

Henry se legăna în balansoar. Privea marea cu ochi duri şi obrajii arşi de soare. Era bărbatul care condusese o fregată în bătălie, care odată înotase în apele pline de rechini din golful Persic pentru a salva un marinar care fusese bătut până la inconştienţă şi căzuse peste bord. Stevie îl iubea ca pe propriul frate.

– Nu spune nimănui despre asta, bine? o rugă Henry.

– Promit.

– Am navigat pe o mie de mări. Ştii asta.

– Ştiu.

– Asta e partea pe care nu o cunoaşte nimeni: de câte ori plecam din port, din indiferent ce doc ne deplasam, prin golfuri, depăşind toate ambarcaţiunile mai mici... totul era bine. Totul era în regulă.

– Comandantul Von Lichen.

– Da. Dar atunci când ajungeam la balize...

– Ce sunt alea?

– În fine, teoretic te informează când părăseşti apele interioare şi intri în ocean deschis. Este locul unde marea devine dură, unde navele încep să se legene foarte tare.

– Înţeleg.

– În fine, am intrat în acea zonă şi m-am simţit îngrozitor, am avut un rău de mare apocaliptic. Asta nu ar trebui să se întâmple. Sunt un om al mării. Vasul este al meu, eu sunt al vântului.

– Ei, se mai întâmplă, spuse Stevie zâmbind.

– Nu, Lulu, nu se întâmplă. Nu mie. Este jenant. Răul de mare nu durează – nu a fost un fenomen de cursă lungă. Apare ca un taifun, îmi trece, iar acel sentiment se duce. Dar chiar şi aşa, există un cod al vasului – ofiţerii nu suferă de rău de mare.Adică, eu sunt comandantul. Echipajul primeşte comenzi de la mine. Mă văd întâlnindu-mă cu Ralph atunci când navigatul se înrăutăţeşte, iar autoritatea mea se duce de râpă. Aşa că m-am asigurat că nu m-a văzut nimeni. De peste douăzeci de ani şi încă nu a aflat nimeni.

– Presupun că acesta a fost un mod bărbătesc de a face faţă lucrurilor. Să fii atât de curajos şi stoic. Ce ai fi făcut dacă te-ar fi văzut vreun docher?

– Ar fi trebuit să-l ucid, spuse Henry fără să zâmbească.

– Şi uite-mă aici, întrebându-te de ce ţi-a fost rău astă noapte. Sunt în pericol?

– Nu, Lulu. Noi nu avem secrete. Uite-ne aici, o pereche de bătrânei – am trecut prin atâtea împreună. Aşa că ştiu că-ţi pot spune – astă-noapte mi-a fost tot atât de rău, exact ca la răul de mare şi nici măcar nu eram pe un vas. Genunchii mi s-au înmuiat, iar stomacul mi s-a întors pe dos. A fost groaznic.

– Ei bine, la ce te aşteptai?

– Poftim?

– Ai atins acea zonă... spuse Stevie cu siguranţa unui veteran. Acea zonă a iubirii. Mâine te însori.

– Împuşcă-mă, spuse Henry. Crezi că despre asta e vorba?

– La naiba, da. Corpul tău ştie că totul se va schimba. Navighezi pe ape înalte.

– Tu ai fost pe acolo. De trei ori.

Stevie se crispă. Era să spună: nu-mi aminti, dar în schimb

se opri să se gândească. Da. Aşa este, fusese acolo. Stând aici pe verandă cu Henry simţi excitaţia, anticiparea şi trepidaţia. În seara aceasta era seara dinaintea nunţii. Stevie închise ochii, amintindu-şi cum la fiecare dintre nunţile sale crezuse din tot sufletul în ceea ce făcea, în voiajul în care urma să plece. Greşise – doar pentru că acestea nu merseseră aşa cum trebuia? Nici acum nu era sigură...

– Ce-mi poţi spune despre asta? o întrebă Henry.

Stevie se aplecă între balansoare. Îl luă de mână şi îl mângâie.

– Că teama ta este reală... şi nu e nefondată.

– La naiba, mulţumesc, Lulu.

Îl strânse şi mai tare de mână.

– Este acolo dintr-un motiv, Henry. Motivul pentru care ţi-a fost rău pariez că este din cauză că instinctele tale ieşeau la suprafaţă, zbătându-se să spună ceva. Înainte să devii un mare comandant de marină acoperit de decoraţii, eşti om, un bărbat, un băieţel. Adânc în sufletul tău, pe sub bravadă, este o dorinţă de autoapărare... probabil că ai simţit valurile din ce în ce mai puternice şi o parte din tine dorea să lupte împotriva eventualităţii de a nu fi înghiţit.

– Îmi spui că mariajul meu mă va înghiţi?

Stevie dădu din cap, gândindu-se înapoi în timp. Ce era amuzant era faptul că amintirile sale erau spălate de sentimentele care le avea pentru Jack şi Nell.

– Într-un fel, aşa este. Te consumă cu dragostea, grija, iubirea.Când începi să simţi mai mult pentru o persoană, începi să-ţi doreşti şi mai multă apropiere. Cel puţin eu aşa am făcut. Deodată te gândeşti la nevoile şi dorinţele celuilalt şi dacă nu eşti atent... poţi uita de ale tale.

– Şi dacă este invers? întrebă Henry. Dacă sunt doar un

mare egoist care vrea doar să se uite la meciuri de fotbal şi uită de aniversări?

– Doreen va avea grijă să nu se întâmple aşa ceva, spuse Stevie zâmbind. Ea ştie ce să facă.

– Sunt îngrijorat din cauza nopţii trecute. Să mi se facă rău atât de tare. Dacă înseamnă că nu sunt potrivit pentru căsnicie – şi aşa cum ai spus – corpul meu ştie asta? Că refuză totul precum un corp care refuză un transplant de inimă? O revoltă fizică enormă?

– Cred că este exact ca prima ta zi pe mare. Răul te loveşte imediat, apoi totul trece. Te panichezi puţin şi apoi îţi aminteşti că eşti în marină, ai sânge de marinar, ai trecut prin uragane şi te-ai întors să-ţi spui povestea. Asta e tot – un moment de teamă, apoi o mare călătorie.

– Aproape că o pierdusem.

Stevie încuviinţă. Îl privi în ochi şi văzu regret, întristare, uşurare.

– Dar nu ai pierdut-o. Când te gândeşti, de fapt ai câştigat-o.

– Vreau asta şi pentru tine, Lulu. Cred că ţi-ai găsit în sfârşit...

Stevie ridică mâna... o durea prea tare să-l audă spunând ceva despre Jack. Ştia că mătuşa Aida le trimisese lui Jack şi Nell o invitaţie, pe lângă rapoartele cu informaţii despre proiectul castelului, înfiinţarea fundaţiei, raportul de constucţie. Bineînţeles, el refuzase – Aida îi spusese dezamăgită acest lucru lui Stevie, iar Stevie sfârşi prin a o alina.

– Aceasta este nunta ta, spuse Stevie mângâindu-l pe Henry pe braţ. Hai să ne concentrăm asupra acestui lucru. Sunt atât de bucuroasă pentru tine.

– Nu aş fi ajuns aici fără tine, spuse el.

– Mă bucur să aud asta, dar cred că ai fi putut. Ar fi avut

grijă Doreen. Acum... mai bine m-aş pregăti pentru cină. Mă întâlnesc cu prietena mea chiar acolo, într-o oră.

Se ridică şi arătă spre pavilionul de pe plajă. Lumea deja începuse să se adune pe terasă.

– Distracţie plăcută. Aida mi-a spus că prietena ta este sora lui...

– Da, dar în primul rând este prietena mea. Una dintre cele mai bune şi mai vechi, spuse Stevie în grabă, pentru a-l face să tacă.

– Şi asta e un fel de dragoste, spuse el, iar Stevie nu putu să nu zâmbească.

– Tu chiar te-ai schimbat. Eşti un comandant renăscut.

– Şi tu te-ai schimbat. Nu mai eşti Luocious.

– Nu ştiu ce să spun despre asta, răspunse ea, uitându-se spre est, la mare, în timp ce îl prinse cu mâna după gât şi îl sărută pe cap. Se uita spre Scoţia; uimindu-se că acolo era un întreg ocean, iar barca ei era eşuată pe stâncile scoţiene, pe o insulă pe care nu o vizitase niciodată.

Pe ţărmurile unde se abătuse inima sa. Stevie îşi ascunse ochii, ca Henry să nu vadă că se umbriseră.

– Indiferent, mergi mai departe, spuse el ţinând-o de mână.

– Da, să trăiţi, comandante.

Lui Madeleine şi Stevie li s-a oferit cea mai bună masă de la „Lilly Jane's", la marginea terasei. Valurile se spărgeau pe plajă la picioarele lor şi o briză uşoară le mângâia feţele cu stropi sărăţi. O chelneriţă le oferi meniurile cu o pagină de coctailuri cu nume precum „Martini Rechinul Alb" şi „Sex pe plaja Easton".

– Îmi pare rău că trebuie s-o dezamăgesc pe Lilly Jane. Dar cred că o să iau apă minerală.

– Şi eu, spuse Madeleine, observând surpriza plăcută din ochii lui Stevie. Ştii, nu mai beau.

– Serios?

– Da. Îmi pierdusem puţin controlul când te-am vizitat la Hubbard Point. De fapt, îl pierdusem de un an.

Chelneriţa le aduse o sticlă mare de apă minerală şi ele închinară una în cinstea celeilalte.

– Este minunat, spuse Stevie zâmbind.

– Este. Trecură în revistă meniul şi comandară amândouă ton la grătar. O formaţie cânta reggae la bar. Maddie se simţea atât de relaxată, plină de un sentiment de bine aici pe plajă, alături de vechea sa prietenă. Vorbiră generalităţi despre vară, jucându-se cu atenţie în jurul a diferite subiecte. Stevie îi povesti despre picturile sale şi despre nunta vărului său vitreg; Madeleine vorbi despre Chris şi despre faptul că acesta începuse să ia lecţii de pian pentru prima oară. Mâncară, ascultând muzica şi valurile. Soarele începuse să apună, radiind auriu şi violet asupra mării. O pereche de femei tinere se aşezară la masa de lângă ele, iar una comandă Sex pe Plajă. Madeleine simţi o împunsătură în suflet, amintindu-şi de Emma.

– Ultima vacanţă pe care am petrecut-o, spuse ea. Emma comandase aşa ceva. Îmi spusese: „Îţi aminteşti când Sex pe plajă era un fel de viaţă şi nu doar o băutură?“

– Asta era tipic Emmei.

–Atunci a râs, spunând că ne-am pierdut virginitatea pe plajă la Hubbard Point în aceeaşi vară, la şaptesprezece ani.

Stevie dădu din cap. Dar eu aveam de fapt aproape optsprezece. Şi s-a întâmplat cu Kevin, primul meu soţ, la colegiu.

– Iar eu aveam douăzeci şi unu, spuse Maddie. O bună

fată catolică – am aşteptat până eram cel puţin logodită. Deşi nu m-am măritat cu el...

– Mă întreb de ce a crezut Emma acest lucru.

– Ei, era ca acea ceremonie a lunii pline – îi plăcea să se gândească că suntem legate pe viaţă... chiar dacă nu şi în realitate, cel puţin într-o legendă a fetelor mării, spuse Madeleine în timp ce chelneriţa veni să le ia farfuriile. Comandară cafea şi câte o cremă de zahăr ars. Muzica se auzi mai tare, iar briza se înteţi.

– Nu e amuzant că noi, tu cu mine şi cu Emma nu am descoperit niciodată în adolescenţă Newport-ul? Nu e chiar atât de departe... dar pe de altă parte, de ce am fi vrut să plecăm din Hubbard Point?

– De asta... începu Stevie, dar se opri imediat.

– Haide... ce vroiai să spui?

– Ei... asta e ceea ce spune Nell. E exact ca mătuşa sa.

– Ţii legătura cu ea?

– De fapt, da, spuse Stevie şi începu să povestească despre noua sa carte, *„Ziua când marea s-a întunecat"* şi despre faptul că Nell o ajuta trimiţându-i multe informaţii despre plajele scoţiene din Insulele Orckney. Fruntea i se încruntă gândindu-se că Madeleine s-ar putea supăra că ea ţinea legătura cu Nell.

– Îmi pare atât de bine. Fără mama sa, ea are nevoie de una dintre noi, spuse Madeleine.

– Are nevoie de tine, spuse Stevie încet.

Madeleine încuviinţă.

– Da, cred că da.

– Jack mi-a povestit câte ceva despre ce s-a întâmplat între voi doi după moartea Emmei.

Madeleine dădu din cap. Respiră adânc, simţind aerul

rece al mării pe piele. Rămase dreaptă în faţa prietenei sale, privind-o în ochi.

– El crede că adevărul despre Emma ar strica totul, spuse Maddie. Vrea să-l ţină secret şi ascuns. Este Cutia Pandorei pentru familia noastră.

Stevie îşi dădu părul din ochi, apoi sorbi puţin din cafea. Madeleine ştiu că ea urma să-i pună întrebarea şi era aproape pregătită.

– Care este adevărul?

– Avea de gând să plece.

Stevie se încruntă, dându-şi părul din ochi.

– El mi-a spus asta, dar nu am prea înţeles – nevoia lui de a pleca şi de a o proteja pe Nell. E trist, dar oamenii mai pleacă – căsniciile se mai şi destramă.

– Nu era vorba doar despre mariajul lui. Emma vroia să părăsească totul. Să-şi lase toată viaţa în urmă. Chiar şi pe Nell.

– Dar nu putea face asta...

– Asta am spus, ce am crezut, spuse Madeleine gândindu-se la acea călătorie, la toate orele petrecute pe plajă, ascultând-o pe Emma care mărturisea adevărul şi sentimentele sale.

– Probabil se referea la ceva temporar – o săptămână, sau chiar o lună – tu mi-ai spus că nu a stat departe de Nell mai mult de o noapte înainte de acea călătorie.

– Nu era ceva temporar.. Inima lui Madeleine începu să bată foarte tare.

– Jack spunea că ea are o viaţă secretă.

Madeleine încuviinţă.

– Avea. El avea dreptate.

– Avea o aventură?

– Nu chiar.

– Cum poţi să nu chiar ai?

– Nu se culcase cu el.

– Nu înţeleg. Cine era?

– Preotul ei.

Stevie rămase perplexă.

– Ştiu, răspunse Madeleine, văzând uimirea din ochii lui Stevie. Părintele Richard Kearsage. Era nou în parohia lor – dedicat în atragerea oamenilor în activitatea comunităţii lor. El i-a deschis ochii Emmei, a determinat interesul ei pentru schimbarea socială. El începuse un progam literar la închisoarea locală, iar Emma pretindea că ajutându-l i se schimbase toată viaţa – şi felul în care privea lumea.

– Dar ce legătură avea asta cu faptul că vroia să-l părăsească pe Jack?

– S-au îndrăgostit unul de celălalt.

Stevie privi marea. Acum soarele era la apus, valurile erau acoperite de argintiu închis în timp ce se aruncau spre plajă.

– Cum putea face un preot aşa ceva unei familii?

– Emma spunea că şi preoţii sunt oameni. Că au şi ei dorinţe ca alţi bărbaţi. Părea că aproape se simte mai vinovată în ce privea faptul că vroia să-şi părăsească biserica pentru a fi cu ea decât se simţea ea vinovată că-şi părăsea familia.

– Cum aşa?

– Era mai mult decât îndrăgostită.

– Nu pricep. Bun, era măritată şi s-a îndrăgostit de altcineva. Asta nu e bine, dar se mai întâmplă. Fratele tău este un om minunat, dar pentru ce motiv nu ar fi rămas cu el? Dar în ceea ce o privea pe Nell?

Întrebările şi vehemenţa lui Stevie îi aduseră aminte lui Madeleine de propriile sale reacţii şi de drumul de întoarcere

spre Atlanta. Mâinile începură să-i tremure, aşa că şi le împreună.

– Asta am spus şi eu. Nu puteam înţelege, nu puteam concepe că vroia s-o părăsească pe Nell. Cu certitudine era pierdută în pasiune pentru el. Mi-a spus că nimeni nu o cunoştea ca el. Că îl iubea, iar el îi accepta toate greşelile, toate rănile, lucrurile pe care ea le ura în sine.

– Hai, lasă-mă. Era preot. Asta era treaba lui. Cum naiba a auzit de „rănile" ei? Probabil după ce s-a dus să-l ajute? Ştii ceva? Şi eu îmi spuneam asta. După ce am pierdut sarcina, mă duceam la biserică şi plângeam. Unul dintre preoţi era foarte bun. Stătea cu mine câte o oră, ascultându-mă. I-am spus cele mai mici detalii – dar nu mi-am imaginat altceva.

Madeleine încuviinţă.

– Ea şi Jack aveau probleme. Ea s-a confesat părintelui Richard, iar acesta a implicat-o în proiectele sale. Ea mi-a povestit că lumea ei căpătase altă formă, că revenise la viaţă. Ochii îi străluceau, iar ea părea că levitează. Dar era o nebunie – părea atât de realistă. Ca şi cum se ruga şi-l avea pe Dumnezeu de partea ei. Ca şi cum ea şi părintele Richard aveau o misiune.

– Şi care era misiunea lor?

– Să culturalizeze zonele sărace – dar nu în Georgia. Nu putea fi lângă Atlanta fiindcă după ce ar fi părăsit ordinul ar fi fost denigrat de comunitate.

– Aşa ar fi trebuit! Fiindcă sedusese o femeie căsătorită, făcând-o să-şi părăsească familia. Eu am fost crescută în rit catolic – noi toţi am fost. Toţi ştiam că există preoţi buni şi preoţi răi. Îmi pare rău, dar tipul ăsta era groaznic.

Madeleine o lăsă pe Stevie să se descarce. Era atât de bine să aibă pe cineva care-i împărtăşea furia. Dacă Emma

ar mai fi trăit, se gândi ea. Stevie şi cu mine am fi vorbit atât de mult, pline de indignare morală, am fi ţinut o şedinţă, am fi răpit-o şi am fi lămurit-o, convingând-o să se întoarcă acasă.

– Jack nu ştia nimic?

– Ştia că ceva nu era în regulă. Emma îmi spusese că de fapt el o încurajase să-l vadă pe părinte. Cred că el se gândise că acesta ar fi ajutat căsniciei lor.

– În schimb, el a abuzat de încrederea lor.

– Da, aşa văd eu lucrurile. Emma i-a luat apărarea, totuşi.

– Normal că da. Aşa aş fi făcut şi eu. A te îndrăgosti e o magie care te aruncă într-o vrajă şi atunci eşti pierdut. Eu ştiu, am făcut mai multe greşeli decât îţi poţi imagina îndrăgostită fiind. Dar nu aveam un copil...

– Asta e partea care mă înebuneşte, spuse Madeleine. Gândindu-mă la Nell... ar fi vrut să-i spună lui Stevie despre acele ultime minute când maşina ieşise de pe drum. Dar în schimb, pentru a câştiga timp, se retrase uşor.

– Stăteam acolo, pe plaja de pe Insula Sf. Simons, aşa cum o făcuserăm de atâtea ori. Iar Emma se uita împrejur, comentând că locul este prea luxos şi costumele noastre de baie prea scumpe. Începuse să vorbească despre faptul că părintele Richard îi deschisese ochii asupra unor lucruri pe ea nu le mai văzuse sau la care nu se mai gândise până atunci. Despre familii care nu aveau bani de ajuns pentru a se descurca. Mame care trebuie să se zbată pentru a-şi hrăni copiii. Despre aglomeraţia din închisori, despre condiţiile inumane cu care erau trataţi cei închişi.

– Acestea sunt probleme serioase.

– Da, ştiu. Şi am fost surprinsă – cel puţin la început, s-o aud vorbind aşa. Adică, Jack nu spusese niciodată că ar fi fost răsfăţată, dar asta gândeam eu – la faptul că ea avea

întotdeauna nevoie de cea mai mare maşină din cartier sau dorea să se înscrie în cele mai exclusiviste cluburi. Ea nu vroia să-i citim lui Nell cărţile tale fiindcă erau prea realiste, arătau lucruri urâte despre viaţă.

– Ştiu.

– Se uita la diamantul care strălucea în soare şi spunea: Oamenii mor în mine de diamante pentru ca femei bogate ca noi să poarte astea. I-am spus: Sunt simboluri ale iubirii – ale lui Jack şi Chris. Iar ea mi-a răspuns: Dacă iubirea este reală, nu are nevoie de diamante ca s-o dovedească. Când a spus asta, am ştiut că se petrece ceva nemaipomenit. Fiindcă cu mult înainte de asta îşi contabiliza cât de frumoasă fusese o zi de naştere sau un Crăciun după bijuteriile pe care i le oferea Jack.

– Sună de parcă avusese loc o transformare.

– Dar nu era...

– Mi-a spus că ea şi părintele Richard nu făceau sex. Doar se sărutau şi se îmbrăţişau, dar nu doreau să meargă mai departe până ce nu urmau să vadă ce aveau să facă mai departe. El îi spusese că avea nevoie de o perioadă de „discernere" când avea să se roage, să întrebe ce să facă mai departe. Se dusese pe dealul unde crescuse, de unul singur pentru... nu ştiu... ea făcuse să sune aşa ca cele patruzeci de zile în deşert... la sfârşitul perioadei s-a întors la ea şi i-a spus că dorea să părăsească haina monahală pentru a fi cu ea.

– Iar tot ce trebuia să facă ea era să-şi părăsească căsnicia.

– Da.

– Şi pe Nell.

– Asta m-a înnebunit, Stevie. Eram pe drumul înapoi dinspre plajă.

– În ziua accidentului?

Madeleine încuviinţă. Ea auzea valurile lovind plaja. Îi era atât de greu să povestească toate aceste lucruri, povestea era atât de teribilă. Dar avea nevoie să iasă din asta, să fie înţeleasă de prietena sa. Stevie o cunoscuse şi iubise pe Emma, cu siguranţă îi adora pe Jack şi Nell.

– Vreau să-ţi spun, zise Madeleine cu voce întretăiată. Fiindcă te iubesc şi am încredere în tine. Şi am nevoie de un aliat.

– Un aliat?

– Care să mă ajute să merg mai departe, să descopăr cum trebuie să procedez cu fratele meu. Şi care să-l ajute să-şi închidă rănile. Suferă atât de mult.

– Da, ştiu, spuse Stevie, aplecându-se s-o ia de mână. O privi în ochii calzi şi blânzi. Madeleine îşi lăsă mâna, simţind presiunea degetelor lui Stevie.

– Ne întorceam la Atlanta. Emma vroia să-mi arate unde crescuse părintele Richard. Era un mic orăşel de provincie, pierdut pe dealurile Georgiei. Foarte sărac... Emma îmi spusese că el o dusese odată acolo, pentru a-i arăta rădăcinile sărăciei. Îi spusese că unii dintre vecinii săi sfârşiseră în închisoare pentru lucruri teribile. Chiar propriul tată fusese închis pentru că falsificase un cec şi murise acolo – înjunghiat de un alt condamnat. Richard spusese că familia sa suferise, iar el vroia să facă ceva pentru a o ajuta.

– Şi din cauza asta s-a făcut preot?

Madeleine încuviinţă.

– Probabil fusese mândria şi bucuria familiei. Primise o bursă la Universitatea Loyola. De acolo, a intrat în preoţie. A terminat şcoala în Georgetown, programul pentru Dreptate şi Pace. Emma spunea că este foarte pasionat în privinţa dreptăţii sociale.

Stevie privea la lumânare şi lumina păru că tremură.

– Ce este?

– Ah, mi-am amintit ceva spus de tatăl meu. Când eram mică... şi mă ascundeam între trestii pentru a urmări pietroşeii care-şi construiau cuiburile. Sau stăteam în nopţile răcoroase pentru a vedea o bufniţă zburând prin pădure... mi-a spus că sunt pasionată de păsări, iar asta însemna că eram pasionată de toate lucrurile. Mi-a spus că aveam un foc pe dinăuntru...

– Care chiar este...

– Mi-a spus că trebuia să învăţ cum să-l folosesc – pentru a-l tempera. Atunci habar nu aveam ce însemna asta. Mi-a spus că studiul literaturii irlandeze îl învăţase că pasiunea poate distruge la fel de mult cum poate şi lumina. Mi-a spus că mă invidia pentru ce aveam eu, dar, că în acelaşi timp, îl îngrijora... făcu o pauză, privind în continuare flacăra ca şi cum îşi privea proprii demoni. Se pare că şi Richard avea acelaşi foc interior.

– Da. Dar eu am omorât-o pe Emma.

– Nu spune asta.

– Ba da, eu am făcut-o. Eu am condus maşina într-un pom.

– Spune-mi, Maddie. Dacă poţi.

Madeleine încuviinţă. Îşi trase sufletul, amintindu-şi toate şedinţele de terapie cu doctorul Mallory, toate valurile de şoc şi teroare care trecuseră prin trupul său, de care în sfârşit scăpase.

– Ea mi-a spus ce muncă importantă avea de făcut, spuse Madeleine. De faptul că ea şi Richard aveau o misiune prea importantă pentru a fi ignorată. A spus că Jack putea avea grijă de Nell. Că atunci când Nell va fi mare, va înţelege. Eram acolo, conducând pe acel drum murdar de ţară, în mij-

locul necunoscutului... trecusem de case cu acoperişuri de tablă şi pereţi din carton... cu maşini stricate şi frigidere vechi aruncate în curţi...

– Aţi trecut de casa unde crescuse Richard în sărăcie, murmură Stevie.

Madeleine încuviinţă.

– Da, conduceam maşina, simţind că totul era atât de ireal – oare cum de nu vedea Emma? Aşa că i-am spus: Te-ai îndrăgostit de un bărbat ale cărui dureri din copilărie încă îl mai macină în fiecare zi. Vroiam ca ea să vadă, să audă ce vroia să-i facă lui Nell, să-i amintesc că a o creşte pe Nell era cel mai important lucru din lume.

– Ea nu putea vedea, spuse Stevie. Era prea pierdută în dragostea ei.

– Da, aşa e. Aşa că i-am spus că dacă o părăsea pe Nell ar fi fost ca şi cum ucidea o parte din ea. Partea pe care o iubea, în care avea încredere şi în care credea... i-am spus că ea şi Richard vroiau să facă ceva minunat pentru a ajuta oamenii, dar asta însemna distrugerea unei fetiţe frumoase, încrezătoare.

Ochii lui Stevie se umplură de lacrimi, la fel ai lui Maddie şi pentru câteva secunde Madeleine se gândi la durerea lui Nell şi la ruptura din familia sa şi cum începuse totul din cauza Emmei şi atunci închise şi mai tare ochii pentru a nu începe să plângă.

– Emma era atât de furioasă din cauza mea. Mi-a spus că ea şi Richard se rugaseră pentru asta, aproape în fiecare zi... că ea nu-şi abandona fiica – doar pleca temporar... iar Nell va înţelege. Că o putea vizita, urma să fie o custodie comună, era sigură că Jack nu avea să-i facă probleme.

– Poate că de fapt nu-l cunoştea pe Jack atât de bine.

– Ştiu. Mă întorsesem spre ea şi i-am spus că îi va face mai multe probleme decât îşi putea vreodată imagina. Şi i-am spus că-l voi ajuta – că voi depune mărturie pentru el la divorţ. I-am spus că era egoistă, renunţând la Nell. Şi că dacă făcea asta va merita să-şi piardă copilul.

– Să renunţe la copilul ei, şopti Stevie cu glas fierbinte, privind la apa întunecată.

– A înnebunit. Cred că s-a gândit că petrecusem acel timp împreună, legate de fiecare fleac – ea interpretase greşit felul meu de a fi liniştit, încercările mele de a fi înţelegătoare, acceptarea mea. Cred că m-a crezut aliata sa.

– Dar nu încercai decât să o asculţi.

– Da. Dar asta se sfârşise – mi-a spus că decisese să le spună lui Jack şi lui Nell în seara aceea. Că urma să se mute a doua zi. I-am spus că-l voi ajuta pe fratele meu să obţină custodie unică şi că voi avea grijă să nu primească niciun ban. Dar ce a fost amuzant – asta a înnebunit-o. Mi-a spus că merita mai mulţi bani după toţi acei ani de mariaj, că avea nevoie pentru a sprijini acţiuni pe care urmau să le întreprindă ea cu Richard.

– Dar e ridicol.

– Ştiu. Eram atât de furioasă, probabil am apăsat pedala. Mergeam atât de repede... ea striga la mine că eu nu eram decât mătuşa lui Nell şi că nu aveam niciun drept să mă bag... vorbea numai despre Nell, dar ştiu că adevărul era că pusesem problema că ea avea să piardă pensia. A spus: Crezi că îţi pasă de ea mai mult decât mine? Este fiica mea. Apoi mi-a tras o palmă atât de tare...

– Ah, Maddie, spuse Stevie, luând-o de mână.

– Peste faţă... m-a cuprins ameţeala. Madeleine închise ochii, simţind şi acum şocul palmei Emmei peste obraz şi

ochi. Următorul lucru pe care mi-l amintesc, ne-am răsturnat – am lovit un copac şi ne-am rostogolit. Braţul meu...

Stevie o strânse de mână. Madeleine simţi senzaţia în umăr, ca şi cum fusese tăiată de un cuţit fierbinte. Tremură, dar se calmă uitându-se în ochii lui Stevie.

– Braţul îmi atârna. Sângele mi se scurgea, mi se tăiase o arteră. Emma era căzută peste mine. Ochii îi erau larg deschişi... încerca să vorbească; iar sângele i se scurgea din gât. Madeleine începu să plângă în timp ce-şi amintea. Am vrut s-o ajut, s-o salvez.

– Nu a fost vina ta, Maddie.

– Ea doar mă privea – vroia atât de mult să trăiască! Puteam vedea panica în ochii ei. Continua să spună: Spune-i că-mi pare rău... şopti Madeleine.

– Să spui cui...?

– Asta nu ştiu, spuse Madeleine. Oare vroia să-i spună lui Jack că îi părea rău pentru ce avea de gând să facă? Sau lui Richard că-i părea rău că era rănită şi că îi ruinase planurile?

– Ah, Maddie...

– Apoi am leşinat. Când m-am trezit, eram la spital. Jack era cu mine... Chris era pe drum. Eram sedată, trecusem prin trei operaţii pentru a mi se salva braţul – nu mă puteam gândi decât la Emma. Vroiam să ştiu dacă era bine. Şi a trebuit să-i spun lui Jack despre criza în care se zbătea ca să o poată opri, s-o facă să vină înapoi. Vroiam ca el să-l oprească pe părintele Richard să vină la spital. Mă gândeam că dacă ar fi ştiut ce îl aşteaptă, poate s-ar fi oprit. Ar fi putut să-şi salveze căsnicia, s-o oprească pe Emma să nu-şi părăsească fiica.

– Trebuia să-i spui.

– Serios? Chiar aşa crezi? Fiindcă în final ce conta?

Emma murise. Puteam să păstrez secretul ei şi îmi salvam familia, murmură Madeleine.

– Maddie, asta te-ar fi dat peste cap total. Nu aveai de unde să ştii că Emma va muri... ai vrut să fii de folos.

– Dar dacă aş fi aşteptat – până ce trecea şocul accidentului. A refuzat să mă creadă. A crezut că inventez totul. Era atât de şocat de durere din cauza Emmei, atât de speriat să nu o piardă. Nu putea s-o vadă în acea postură – pe cale să-l părăsească pe el şi pe Nell.

– Era în stare de şoc.

– Un şoc total care a durat mai mult de un an. Care l-a purtat de la Atlanta la Boston şi apoi în Scoţia. A trebuit să plece din ţară ca să scape de mine!

– Nu de tine. De propria sa durere.

– Dacă aş fi ţinut secret povestea Emmei! Atunci Jack nu ar mai fi fost nevoit să-i facă faţă, să ducă această povară în suflet.

– Dar era adevărul, spuse Stevie. Adevărul său şi al lui Nell, nu doar al Emmei. Maddie, nu-ţi dai seama că ai făcut totul din dragoste? Dragoste pentru fratele tău?

Madeleine îşi aplecă capul, zguduită de plâns. Sunetul propriului său sânge prin cap se amesteca cu zgomotul făcut de valurile ce se izbeau de ţărm. Fluxul avansa, iar valurile erau din ce în ce mai înalte, acoperind nisipul. Formaţia de muzică reggae cânta melodii vesele. Sunetele se uneau în aşa fel încât Madeleine abia îi auzi vocea.

– Pentru fratele ei idiot, spuse el.

Chiar acolo în faţa mesei lor, doar la un pas distanţă, era Jack, având ochii în lacrimi.

– Ai venit, murmură Stevie.

Madeleine sări în picioare şi se aruncă în braţele fratelui

său. Nu-i venea să creadă că fratele ei era acolo. O ţinu în braţe, spunându-i: Îmi pare rău, Maddie, am greşit, nu a fost vina ta. Era vocea pe care o ştia din copilărie, vocea fratelui ei mai mare; inima sa îşi dădu frâu liber, plângând acum uşurată.

– Jack, suspină ea.

– Ah, Maddie. Am plecat cu Nell în Scoţia fiindcă ţie ţi-a plăcut atât de mult acolo. Dar tu nu eşti acolo şi nu mai pot continua viaţa noastră fără tine.

Madeleine îl sărută pe obraz, dar nu putu scoate nicio vorbă. Îi dădu drumul, se aşeză în scaun şi închise ochii pentru o clipă. În acea secundă îl auzi din nou.

– Şi nici fără tine, Stevie. Nu mai putem trăi fără voi.

Când Madeleine ridică privirea, îi văzu pe Stevie şi Jack îmbrăţişaţi, cu braţele unul în jurul celuilalt,cu vântul suflându-le prin păr. Valurile se spărgeau unul câte unul de plajă. Madeleine asculta, simţindu-şi inima bătând mai tare ca valurile, ştiind că fratele ei se întorsese acasă pentru totdeauna.

CAPITOLUL 28

Deşi motelul era plin, mătuşa Aida reuşi să facă loc pentru toată lumea. Fiindcă Madeleine nu putea pleca acasă la Providence în seara în care-şi reîntâlnise fratele, îl sună pe Chris şi îi spuse că rămânea acolo, cerându-i să vină şi el în ziua următoare îmbrăcat pentru nunta lui Henry. Ea şi Nell urmau să stea în cameră cu Stevie – un dormitor de la etaj cu două paturi şi un fotoliu victorian. Henry îi dădu camera sa lui Jack.

– Dar nu vreau să rămâi pe afară, spuse Jack.

– Voi sta cu Doreen. Oricum plănuisem să mă strecor acolo. În niciun caz nu mai vreau să stau fără ea începând din clipa asta.

– Mi se pare o idee foarte bună.

Stevie se uită la el când rosti aceste vorbe şi-l văzu cum o privea insistent. Imaginea o făcu să-i treacă un fior pe spinare. Îi zâmbi, iar atunci când el îi răspunse simţi din nou fiorii de sus până jos. Povestea lui Madeleine îi răsuna încă în urechi, dar surpriza reîntâlnirii cu Jack şi Nell o făcu să treacă acest lucru pe un plan secundar.

Nell dormise în avion, iar acum era odihnită şi gata de plecare. O ţinea pe mătuşa sa de mână. Stevie văzu dragostea de pe feţele lor şi a lui Jack. Aida era mai în spate, zâmbind cu o satisfacţie abia reţinută ca şi cum ştia că iubirea – toate felurile de iubire pluteau în aer şi ea făcuse ceva pentru asta.

– Ai fost surprinsă să ne vezi? întrebă Nell uitându-se la Maddie.

– Nu am fost mai surprinsă în viaţa mea.

Stevie o privi pe Madeleine. Îmbătrânise de când nu o mai văzuse Nell. Trecuse printr-un fel de război – care-i arăta acum ridurile din jurul ochilor, câteva şuviţe de păr alb, nişte kilograme în plus pe şolduri. Dar Stevie se gândi că prietena sa nu fusese niciodată mai frumoasă.

– Dar tu, Stevie?

– Încă nu-mi vine să cred că sunteţi aici.

– Dar cum s-a întâmplat asta? întrebă mătuşa Aida.

– Am pus un mesaj într-o sticlă şi i l-am trimis lui Stevie, spuse Nell râzând. Dar tata l-a găsit.

– E adevărat? întrebă Stevie.

– Da, aşa este, răspunse Jack.

Stevie se întrebă ce conţinea mesajul. Se întreba dacă Nell chiar se gândise că mesajul va traversa Oceanul Atlantic, prin furtuni şi vânt împotriva curentului. Oare Nell chiar a crezut că se va întâmpla aşa ceva? Apoi Stevie se gândi la păsările pe care le picta, curajul lor ce făcea inima să stea în loc – nişte păsărele nu mai mari decât o floare, care migrau de pe un continent pe altul şi atunci se gândi... Da, bineînţeles! Nell chiar se aşteptase ca mesajul să ajungă la destinaţie.

Şi ajunsese. Era chiar aici, în prezenţa lui Nell şi a lui Jack.

– Asta e Nell a mea, spuse Madeleine.

– Ea face lucrurile să se întâmple, cu siguranţă, spuse Jack.

Toată lumea era obosită, iar a doua zi urma să vină foarte repede. Henry le sărută pe Stevie şi pe Aida şi le spuse că se vor vedea a doua zi de dimineaţă. În capătul scărilor, Jack le sărută pe Nell şi pe sora lui. Stevie le văzu pe Madeleine şi pe Nell radiind de bucurie şi îşi spuse că ar trebui să le lase puţin singure.

– Vin şi eu imediat, spuse ea.

– Bine, răspunse Maddie, aruncându-i o privire radioasă.

Când toată lumea se duse sus, Stevie se întoarse spre Jack. Erau singuri în hol – recepţionerul din tura de noapte plecase la ora nouă. Camera era plăcut luminată, cu lampadare de culoarea piersicii, cu pereţii ce aveau stucaturi din alamă şi razele lunii care pătrundeau pe fereastră.

– Hai să mergem afară să ne plimbăm, spuse Jack.

– E o idee bună, răspunse Stevie. Încă se mai gândea la povestea lui Maddie, şocată de prezenţa lui Jack şi a lui Nell. Trebuia să-şi clarifice lucrurile, să-şi facă inima să intre într-un ritm normal.

Se îndreptară spre uşă şi trecură peste pajiştea mare şi verde. Un gard solid se întindea de-a lungul proprietăţii şi pentru a trece spre Cliff Walk fură nevoiţi să deschidă lacătul de la poartă. Golful cu ape mişcătoare argintii strălucea sub lumina lunii.

– De ce ai venit de fapt? îl întrebă Stevie.

– Din cauza mesajului lui Nell.

– Ce scria în el?

– O să-ţi spun. Dar nu chiar acum. O luă în schimb în braţe, o trase puternic la pieptul lui şi o sărută. Era cel mai pasional sărut. Gura sa era fierbinte, o copleşea de pasiune. Îl cuprinse în braţe – simţea nevoia să-i atingă pielea. Îi simţea trupul puternic, dorindu-şi să stea lipită de el toată noaptea.

Se dezlipiră unul de celălalt, continuând în tăcere drumul, lăsând în stânga golful luminat de razele lunii. Era vremea refluxului, iar valurile se izbeau de stâncile de dedesubt. Stevie avu o senzaţie de ameţeală care nu avea nicio legătură cu stâncile de sub ei. Jack o ţinea strâns de mână, dar ea chiar avea senzaţia că va cădea – chiar fu nevoită să-şi tragă răsuflarea.

– Totul e în regulă? întrebă Jack

– Da, nu am nimic. Avea senzaţia că zboară, ca şi cum şi-ar fi întins aripile şi plana deasupra golfului. Studiase întotdeauna păsările – anatomia lor, aripile, felul în care aerul le făcea să planeze iar acum se simţea o pasăre. Nu era ca în celelalte dăţi când se îndrăgostise, când simţise nevoia să se retragă, când ştia că vroia mai mult decât era capabil celălalt să ofere. Zburând înapoi din Scoţia, Jack venise în întâmpinarea ei la jumătatea drumului.

– Zâmbeşti, spuse Jack. Simt asta, chiar dacă e întuneric.

– Mă gândeam la zbor.

– Ce e cu zborul?

– Nu ştii de câte ori mi-a trecut prin cap să merg în Scoţia pentru a face cercetări pentru cartea mea.

– Crezi că Nell nu a plănuit asta?

– A făcut-o?

– Şi crezi că eu nu am ştiut că ea planifica asta atunci când i-am cumpărat caietele de desen pe care să-ţi poată desena?

– Dar despre ce e vorba? Trebuia să afle. Şi de ce scriu acum o carte despre acele locuri?

– Cred că are legătură cu distanţa, spuse el solemn ca şi cum declaraţia era complet profundă în loc de a fi evidentă. Imediat Stevie realiză că era şi profundă şi evidentă.

– Are legătură cu ce s-a întâmplat cu Emma? Maddie mi-a povestit totul.

– Despre accident?

– Ei, mai mult despre ce s-a întâmplat înainte de accident. Despre părintele Kearsage.

– Mi-a fost greu să cred. Ea mergea la el pentru consiliere, cred. Mi-a spus întotdeauna că avea nevoie de o mai bună comunicare – că dorea să mergem la un terapeut. Am

crezut întotdeauna că cei care merg la un consilier marital sunt pe pasul de a divorța.

– A vrut să mergeți împreună la el?

– Inițial, da. Dar am refuzat întotdeauna. Munceam foarte mult – călătoream mult pentru serviciu, construiam poduri în toată zona Northeast.Îmi ziceam: „Cum se mai liniștesc lucrurile, voi fi mai liber. Ea va fi mai fericită". Mă-nțelegi?

Stevie încuviință, gândindu-se la toate acele dăți când stătuse în expectativă, ignorând adevăratele probleme din căsniciile sale până când era prea târziu.

– Dar pe urmă i-a sugerat să intre în programul de voluntariat pe care-l conducea. Ei i-a plăcut foarte mult asta – și deodată a început să spună că are un scop în viață.

– Emma a fost întotdeauna o persoană atât de entuziasmată. Chiar mi-o pot imagina.

– M-a durut. Eram ofensat... adică credeam că avea deja un scop – să fie soția mea și mama lui Nell.

– Dar era..., spuse Stevie încetișor. Dar era și propria sa persoană în același timp. Probabil că asta era partea pe care trebuia s-o scoată la suprafață.

– Ei bine, părintele Richard a făcut asta pentru ea. A implicat-o atât de mult în lumea...

– A făcut acest lucru singură. Nu-și poate asuma el asta pentru ea.

– A încercat totuși...

– Ce vrei să spui? Ai vorbit cu el?

– Nu doar atât. M-am dus după el – aproape că l-am omorât.

Stevie mergea lângă el, așteptând ca el să-și deschidă sufletul.

– A venit la înmormântarea ei. L-am văzut acolo, dar eram încă în stare de șoc și nu eram încă pregătit s-o cred pe

Madeleine, aşa că nu am zis nimic. Nu a oficiat slujba, doar a stat undeva în spate. Mă privea într-un fel ciudat, când am ieşit din biserică. Aş fi vrut să-l dobor la pământ – un preot, chiar acolo în biserică, îmbrăcat în sutana sa.

– De ce nu ai făcut-o? întrebă ea, sărindu-i inima la gândul acelei priviri.

– Din cauza lui Nell.

– Era chiar lângă tine, spuse Stevie, imaginându-se pe ea însăşi copil, plecând de la înmormântarea mamei sale împreună cu tatăl său.

– Da. Aşa că a trebuit să mai aştept. Următoarele săptămâni am fost ocupat cu... Dumnezeule, nici nu-ţi poţi imagina. S-o ajut pe Nell să depăşească momentul. S-o fac să meargă din nou la şcoală, s-o iau de la şcoală, să stau cu ea în timp ce plângea. Toate astea.

– Ştiu...,murmură Stevie.

– Madeleine era în spital, cu operaţiile care trebuiau să i se facă la braţ. Chris stătea la noi, dar imediat ce a putut fi mutată, a dus-o acasă. Auzisem din bârfe că părintele Richard părăsise parohia. Apoi am auzit că părăsise biserica. Eram bucuros. Dacă dispărea, nu mai trebuia să mă confrunt cu nimic în legătură cu Emma...

– Da, dar nu aşa stau lucrurile.

Jack dădu din cap.

– Într-o zi când am venit de la serviciu l-am găsit aşteptând în maşină în faţa casei.

– De ce?

– Mi-a spus că din cauză că o iubise pe Emma. Se simţea vinovat – fiindcă o trimisese în acel weekend cu Madeleine. Ea nu dorise să plece, spunea el. Ea dorise să-mi spună că mă părăseşte, iar apoi urma să se întâlnească cu el.

– Cu ce scop îţi spunea toate astea?

– A continuat apoi cu „misterele luminoase" – vroia să-şi spele conştiinţa şi vroia... s-o vadă pe Nell, vroia s-o cunoască, fiindcă era jumătate din Emma.

– Oh, Dumnezeule.

– Am înnebunit în clipa aceea. I-am spus că este un narcisist patetic. Că nu-i era de ajuns că-mi stricase familia, că o răpise pe Emma de lângă fiica sa, dar acum avea îndrăzneala să apară în faţa casei mele şi să ceară s-o vadă pe Nell... Atunci l-am pocnit. Eram cuprins de o criză de furie – nici măcar nu-mi amintesc ce am făcut. Doar mi-am simţit pumnul în faţa lui, iar următorul lucru, că îl băteam de moarte.

– Chiar şi el trebuia să-şi dea seama ce urma să-l aştepte, spuse Stevie, cu picioarele călcând peste pietrişul de pe alee, valurile spărgându-se jos pe stânci.

– A fost destul de urât. Nu fiindcă era preot, dar fiindcă nu am ştiut că sunt capabil de atâta violenţă. I-am spus să se urce în maşină, să plece şi să nu se mai întoarcă vreodată. Am fost norocos că nu a chemat poliţia. Ziua următoare, mi-am depus transferul la Boston. Asta nu a constituit o problemă – a te muta în cadrul firmei Structural nu era o problemă. Şi din moment ce majoritatea proiectelor mele erau în Noua Anglie, nu a părut deloc ciudat.

– Dar Maddie? spuse Stevie uşor. Dacă Kearsage admitea că ceea ce spunea ea era adevărat, atunci de ce a trebuit s-o ţii la distanţă?

Se plimbară în linişte câteva momente. Casele din partea dreaptă erau din ce în ce mai mari; palate italieneşti din marmură, acoperişurile lor din tablă strălucind sângerii în lumina lunii. Stevie îl simţea pe Jack luptându-se cu întrebarea ei. Îl luă de mână.

– Am ţinut-o la distanţă fiindcă mă iubea atât de mult, spuse el când putu să vorbească. Fiindcă ştia toată povestea şi era întrutotul de partea mea. Nu puteam suporta că era complet împotriva Emmei, de dragul meu. Vroiam să mă ascund de toţi, să alung tot ce putea s-o afecteze pe Nell. Adevărul era prea crud şi nu puteam să risc ca Nell să afle. E prea deşteaptă – doar ştii cât de inteligentă este. Ar fi înţeles imediat resentimentele lui Madeleine pentru Emma. Nu vroiam să ruinez amintirea mamei sale.

– Eu cred că le subestimezi pe amândouă.

Jack nu răspunse. În timp ce se apropiau de Casa de Marmură şi intrară în tunelul aflat sub ceainăria chinezească a doamnei Vander. Înăuntru era întuneric beznă. Trebuiră să meargă încet, ţinându-se de mână.

– Madeleine nu ar fi rănit-o niciodată pe Nell, ea respectă dragostea acesteia pentru mama sa. Şi chiar dacă nu ar fi fost aşa, nimic, nimeni nu ar putea schimba felul în care simte Nell despre mama ei.

– Cum ştii asta?

– Îţi aminteşti cum a dat de mine prima oară? Era în cercetări – o căuta pe femeia care locuia într-o casă albastră. Fiindcă acolo locuia cea mai bună prietenă a mamei sale... de fapt nu mă căuta pe mine...

– Îi lipsea mama sa...

– Exact.

– Poate aşa a început, dar... de fapt a început să te îndrăgească.

– Sentimentul e reciproc.

Ieşiră din tunel, în lumina aproape orbitoare a lunii. În timp ce se plimbau, Stevie se gândea la cum trebuiau oamenii să-şi găsească drumul spre lumină. Oamenii duc atât cât pot

duce şi nu avea niciun rost să-i grăbeşti. Oricât de mult a vrut să-l facă pe Jack să se împace cu sora sa, el a trebuit să-şi găsească singur drumul.

– La ce te gândeşti?

– La faptul că acum mă simt matură. În viaţă se întâmplă lucruri teribile care nu sunt drepte şi pe care nu le cerem. Dar în momentul în care revedem lucrurile, observăm că le-am depăşit.

– Viaţa ne modelează.

– Puţin câte puţin.

– Pe tine cum te-a modelat?

Ea a trebuit să reflecteze. Se opriră să se sprijine de un zid, să privească marea expansiune argintie a oceanului care se întindea tocmai până în Scoţia.

– O femeie care are încredere în ea. Care a ajuns să-şi cunoască inima. Şi care îi iubeşte foarte mult pe oamenii din viaţa ei. Dar tu?

– Un bărbat care a fugit cât a putut de mult de locul unde trebuia să fie cel mai mult. Şi care acum se întoarce acasă.

Stevie îl luă de gât şi îl sărută lung, apăsat. El o ţinu în braţe, astfel ca inimile lor să bată una lângă cealaltă. În misterioasa chimie a dragostei, multe din aceste transformări se întâmplaseră de la distanţă. Teama ei dispăruse. Teama lui se scurgea acum.

„Iubirea schimbă lucrurile", se gândea ea. Nell venise s-o viziteze, iar cele două familii au suferit transformări. Stevie studiase păsările atâta vreme – cele mai mici creaturi – pentru lecţii care meritau învăţate şi pictate, spuse mai departe. De ce nu ar fi un copil, cea mai proaspătă dintre fetele mării, cea mai înţeleaptă dintre toţi?

– Ar trebui să ne întoarcem la hotel? întrebă el.

– Da.

– Henry stă cu Doreen. Eu stau singur în cameră...

– Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru...

– Nu avem toată noaptea, spuse el cu gura fierbinte apropiată de gâtul ei. Nell te va aştepta..

– Mă descurc eu, şopti ea, simţind fiorul trecându-i pe şira spinării din nou. Se plimbară privind marea. Când ajunseră din nou la tunel nu mai părea atât de întuneric ca înainte. Stevie se gândi cât de uşor era totul, atunci când ştiai că te întorceai într-adevăr la lumină. Era mai uşor când cineva te ţinea de mână în întuneric, iar ea ştia că el nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

Şi nici ea.

Era aproape miezul nopţii când ajunseră înapoi la hotel. De afară, Jack observă că la toate ferestrele lumina era stinsă; poate că Nell adormise după toate acele evenimente. Doar în verandă şi pe hol mai era lumină. Se strecurară înăuntru şi urcară scările în tăcere, râzând când auziră scârţâitul acestora sub paşii lor.

Stevie întră în camera ei pentru a vedea ce face Nell. Jack aştepta rezemat de uşa sa, la celălalt capăt al holului. O privi venind spre el. Pe faţă îi jucau umbrele, îndulcindu-i trăsăturile fine, tăietura ascuţită a părului. Veni spre el zâmbind.

– Doarme, şopti ea. Amândouă dorm.

– Foarte bine, spuse Jack deschizând uşa sa. Atunci nu vor observa că nu eşti în cameră.

Îşi puse braţele în jurul ei, ţinând-o aşa câteva momente. Se legănară câteva minute, iar el se gândi cum zburase tot

drumul înapoi din Scoţia pentru această şansă. Razele albe ale lunii pătrundeau prin fereastră, luminând camera. Se trase înapoi pentru a-i vedea faţa.

Îi mângâie şuviţele de păr, dându-le pe spate pentru a o privi în ochi. Erau de culoare violet, misterioşi, dar strălucind cu o căldură care-i înmuia inima. Acest sentiment îl speria. Nu admitea asta cu voce tare, dar inima sa fusese supusă atacurilor în ultimii ani. Îşi distrusese viaţa atât de tare, o aruncase în braţele unui preot. Oare cum putuse Jack s-o iubească atât de mult? Oare cum putuse face asemenea greşeli?

– Totul e în regulă, şopti Stevie.

– Cum de ştii? şopti Jack.

– Ştiu eu. Nu simţi?

– Ba da, simt – asta mă sperie.

Ea râse. O sărută. Era atât de mică – capul ei abia îi ajungea la mijlocul pieptului. Întotdeauna se aşteptase ca ea să se simtă fragilă, dar nu era. Ea se simţea puternică, plină de putere. O sărută pe gură, dorind-o cu totul.

Se duseră în pat, lăsându-se uşor pe el. O desfăcu la cămaşă, sărutându-i claviculele, simţind pulsul acolo, o atinse pe o parte, mângâindu-o pe stomac, văzând cum i se întăresc sfârcurile, apoi începu să le sărute.

Ea gemu, făcându-l să înnebunească de dorinţă. Îi dorea trupul – o dorise încă de când o văzuse atunci în prima dimineaţă, în timp ce se scufunda în valurile mării şi când crezuse că este singură. Poate asta fusese – singurătatea ei îl atrăsese cel mai mult, îl impresionase, îl făcuse să conştientizeze că trebuie să afle, s-o cunoască mai bine, să vadă dacă ea avea răspunsurile la nevoile sale.

Ea se lăsă în jos, îi desfăcu blugii, râse puţin jenată fiindcă nu putea face asta cu o singură mână. El o ajută, avea ochii

deschişi, ai ei la fel, gândindu-se cât de mult îşi dorea acest lucru, cât de sălbatică era dorinţa lui pentru ea. Nu doar pentru trupul ei care era atât de frumos şi atrăgător încât îl ameţea, dar pentru fiecare părticică din ea, pentru cele mai ascunse părţi, pentru ceea ce era în ea care îl făcea să ştie că este singură, în ciuda celorlalte căsnicii ale sale, a celorlalţi bărbaţi, în ciuda Emmei, în ciuda tuturor istoriilor şi dramelor – ei erau acum acolo, singuri împreună, începând de la zero.

Mâna ei era atât de mică, fierbinte acolo unde îl atingea. Îi trase boxerii de pe el, făcându-l să aibă o erecţie mai puternică ca niciodată. El se aplecă în jos, atingând-o cu mâna pe oasele şoldurilor, în timp ce îi trăgea bikinii negri. Ultima oară când făcuseră dragoste fusese pe un ponton. Fuseseră abandonaţi, trebuind să înoate împreună până la mal. Dar iată-i acum aici, pe pământ uscat.

Era excitată. O pătrunse, având şoldurile ei fierbinţi în jurul lui. Inima îi bătea atât de tare, precum apa care ţâşnea printr-un canal. Ea îl prinse de spate, ridicându-şi capul de pe pernă pentru a-l săruta pe buze. Îl ţinea atât de strâns în braţe, nu se mai simţise niciodată atât de apropiat, aşa o apropiere fizică nu-şi putea aminti, dar acum nu se mai gândea, acum era una cu ea, oţel pe oţel, nu mai plecau nicăieri, erau chiar acolo, chiar acolo...

Ea îl strângea atât de tare încât îi simţea pieptul cum i se ridică pe al lui, spatele arcuindu-i se ca o săgeată, împingându-se în el. Terminară amândoi, totul devenind ceva nou. Lumina lunii strălucea, reflectându-se pe apa mării, ochii ei violeţi erau luminoşi pe sub genele lungi.

– Nu vreau să se termine, spuse el, mângâind-o pe părul umed de pe frunte.

– Crezi că am putea chiar dacă am încerca? întrebă ea.

– Ce vrei să spui?

– Se simte mai mult decât vrem noi. Am încercat amândoi cât de mult am putut să respingem asta, să nu o lăsăm să se întâmple.

– Ca şi semnul tău, *„VĂ ROG SĂ PLECAŢI!“*.

– Şi tu ai avut unul, spuse ea. Era mai mare ca al meu. Era un panou – neon. Îl puteam vedea strălucind, tot drumul din Scoţia.

– Mi-am bulversat rău de tot viaţa.

– Şi eu.

– Ţi-am citi toate cărţile. Noapte după noapte îi citeam lui Nell. Sunt minunate. Dar ştii, mă supără. Fiecare dintre ele. Fiindcă chiar şi acele păsări nenorocite sunt mai deştepte decât am fost eu.

– Şi eu. Personajele mele ştiu întotdeauna mai multe decât mine. Chiar şi cele aviane. Ceea ce îmi spune că... de când le-am scris... probabil ştiu mai mult decât cred.

– Da, asta chiar are sens. Şi eu trebuie. Considerând că sunt aici acum – în loc de a fi la mii de mile distanţă.

– Aşa cum ar spune mătuşa Aida, avem mult Louis Vuitton între noi, spuse Stevie.

Jack dădu din cap, neînţelegând ce vroia să spună.

– Bagaj.

– Da. Asta avem.

– Cred că ceea ce contează cu adevărat, spuse ea, atingându-l pe faţă, este că mai avem şi altceva.

– Ce? întrebă el, chiar dorind să ştie, având nevoie să ştie.

– Ei bine, unul pe celălalt... şi pe Nell.

Şi fiindcă asta era atât de adevărat nu mai părea să mai fie şi altceva de spus pentru moment. Aşa că nu mai spuseră nimic.

CAPITOLUL 29

Nunta avea loc la biserica Sf. Maria, de pe strada Spring. Impunătoarea biserică în stil gotic se profila deasupra orăşelului. Florile roşii de viţă creşteau chiar lângă poartă, parcă anunţând bucurie şi speranţă.

John F. Kennedy şi Jacqueline Bouvier se căsătoriseră în acea biserică pe 12 septembrie 1953. Doreen Donnely fusese botezată acolo, avusese acolo prima comuniune şi confirmare, iar părinţii ei înmormântarea.

Henry abia se putea stăpâni.

– O s-o pierd, Lulu, îi spuse el lui Stevie, stând pe scări. Ea şi Nell veniseră dinspre hotel pentru a sta cu Henry în timp ce mătuşa Aida o ajuta pe Doreen să se îmbrace.

– Ştii ce înseamnă să se căsătorească aici? A aşteptat toată viaţa clipa asta. Doreen şi Jackie Kennedy, măritate la aceeaşi biserică. O să mă uit la ea cum va sta acolo, cu voalul şi florile ei şi o să mă comport ca un prost.

Nell chicoti.

– Ce e aşa de amuzant, domnişoară? o întrebă el.

– Doar că arăţi foarte bine în uniforma ta albă şi mi se pare amuzant să te bâlbâi.

– Da, chiar eşti un mire arătos, comandante, spuse Stevie. Se simţea incredibil de uşoară – stând acolo cu Nell, ştiind că Jack era la hotel vorbind cu Madeleine, pregătit s-o întâlnească. Rămăseseră împreună aproape toată noaptea, aşteptând ca soarele să răsară. Făcuseră dragoste din nou, apoi Stevie se strecură înapoi în camera sa, pentru a se preface că adormise pe canapea.

– Ce sunt toate acele panglici pe pieptul tău? întrebă Nell.

– Ah, doar câteva amintiri din marină.

– Este un ofiţer de marină cu multe decoraţii, spuse Stevie, punându-şi mâna pe umărul lui. A navigat în toată lumea, participând la bătălii.

– Acesta e un mod ironic de a spune lucrurile, mormâi Henry, ridicând o sprânceană. Tu ar trebui să vorbeşti.

– Ce este aceea? întrebă Nell, ridicându-se pe vârfuri pentru a o arăta.

Stevie nu ştia, aşa că aştepta ca Henry să spună ceva. El păru că roşeşte – ceva cu care nu era obişnuit la el. După câteva secunde spuse:

– Este *Inima Purpurie*.

– Pentu ce este?

– Pentru cei răniţi în luptă.

Stevie îl privi şocată. Se simţea atât de excitată de acest eveniment încât cuvintele aproape că o loviră.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– S-a întâmplat în Bahrain, în ultimul război. Am fost lovit de un şrapnel.

– Ai fost împuşcat? Eu de ce nu ştiu?

– Nu i-am spus Aidei fiindcă nu am vrut s-o supăr. Era destul de greu şi aşa pentru ea, ştiindu-mă acolo. În plus, nu a fost o rană serioasă.

– De când a fi rănit nu înseamnă serios?

– De când camarazi de ai mei au murit în acelaşi timp.

Stevie tăcu, rămânând pe gânduri. O privi pe Nell, nedorind s-o indispună cu această conversaţie. Dar spre surprinderea ei, privirea acesteia era aţintită asupra lui Henry. Păşi în faţă, apropiindu-se şi mai mult de el.

– Prietenii tăi au murit?

– Da.

– Iar tu ai fost doar rănit, aşa că te-ai gândit că nu contează cu adevărat, nu?

El încuviinţă.

– La fel ca mama şi mătuşa mea, spuse Nell. Mătuşa mea nu a ştiut cum va fi după... moartea mamei mele. Şi nici noi nu am ştiut – tata şi cu mine. Toată lumea suferea, dar ne-am gândit că nu trebuie să suferim – sau chiar să vorbim despre asta. Fiindcă mama...

– Deoarece comparat cu moartea mamei tale nu era acelaşi lucru, spuse Henry.

Nell dădu din cap. Stevie îi privi pe doi dintre oamenii pe care-i iubea cel mai mult pe lumea asta – ofiţerul de marină pensionat şi fetiţa de nouă ani stând pe treptele bisericii.

– Dar aşa este. Dorul de persoane pe care le iubim ne poate face să suferim la fel de mult, spuse Stevie.

Chiar atunci Stevie îl văzu pe Henry desfăcând o capsă a uniformei – îşi dădu seama că acesta desface mica medalie ce reprezenta Inima Purpurie. O scoase şi o prinse de rochia lui Nell.

– Mi-o dai mie? De ce? întrebă Nell.

– Fiindcă o meriţi. Eşti un soldat curajos, Nell Kilvert.

– Aş vrea să mai fi avut una şi pentru tine, spuse Henry, ridicând din sprâncene spre Stevie.

– Mie?

El aprobă.

– Toate acele naufragii de-a lungul anilor, Luocious. Meriţi o Inimă Purpurie fiindcă le-ai supravieţuit.

Ea râse şi deodată începu să plângă uitându-se la coloanele bisericii. Avea dreptate, în atâtea lucruri. Inima sa

o suferise atât de mult, iar ea se retrăsese din faţa lumii. Se baricadase în căsuţa sa iubită, pictând şi scriind poveşti de dragoste despre păsări. Dar apoi apăruse familia Kilvert.

– Adevărul este că nu ai nevoie de una, spuse Henry. Inima ta nu are nimic.

– Ştiu. Cred că ai dreptate.

– Un lucru: fii atentă astăzi. Ştiu că ai mai făcut asta, dar Doreen şi cu mine o să-ţi arătăm cum se face. Lucrurile bune vin la cei care aşteaptă.

– Acum vorbeşti despre mine sau despre tine?

– Despre amândoi, fetiţo. Trebuie să admiţi, am avut parte de o călătorie a naibii de grea. Este timpul să găsim nişte ape liniştite într-un golf sigur.

Jack şi Madeleine îi lăsaseră pe ceilalţi să plece de la hotel cu maşinile.

Biserica era la vreo douăzeci de minute depărtare, după bulevardul Bellevue, spre bulevardul Memorial. Plecară în grabă într-acolo pentru a nu întârzia. Era o zi superbă, senină şi liniştită. Jack îşi amintea de alte zile de septembrie când se plimba cu sora sa – la şcoală, în parcul Goodwin, la terenul de tenis. Amintirea acelor zile era din ce în ce mai clară.

– Ce crezi că înseamnă... începu el odată cu ea...Cum ai zburat până aici...?

Începură să râdă, iar Madeleine spuse:

– Spune tu primul.

– Bine. Ce crezi că înseamnă faptul că tu erai chiar acolo, stând cu Stevie atunci când am ajuns noi?

– Am teoria mea. Dar spune-mi ce crezi tu, spuse Madeleine.

El dădu din cap.

– Nu ştiu. Ştiam doar că trebuie să vă văd pe amândouă.

Nunta lui Henry a fost scuza mea pentru a zbura aici în weekend – Nell nu m-ar fi lăsat să nu o facem. Am ajuns la hotel, iar Aida ne-a spus că Stevie lua cina pe plajă, chiar mai jos de Cliff Walk. Ea mi-a arătat restaurantul, iar eu am venit acolo.

– Iar noi eram chiar acolo.

Jack încuviinţă.

– Amândouă.

– Când te-am văzut, nu m-am putut gândi decât: Doamne, cât mă urăşte, o să plece. Vocea ei se stinse.

– Dar nu te urăsc, Maddie... dimpotrivă...

– Aşa părea. Şi tot anul trecut m-am urât pe mine.

– Dar de ce?

– Eşti fratele meu. Ştiam că făcusem ceva rău fiindcă te întorseseşi împotriva mea. Probabil făcusem ceva foarte grav fiindcă nu mă iertai.

– Nu putea să însemne că am fost un prost şi că am făcut o greşeală enormă?

– Tu eşti fratele meu mai mare, repetă ea, cuvintele atât de simple şi inocente îl pătrunseră pe Jack.

– M-am tot gândit – nu ar fi trebuit să plec cu Emma în acea călătorie, nu ar fi trebuit să-ţi spun ce-mi spusese ea, nu trebuia să ştie nimeni... nu ştiam dacă nu mai vorbeai cu mine fiindcă Emma îmi spusese ce-mi spusese sau fiindcă murise.

– Nu ştiam nici eu.

Dealul deveni mai abrupt. Madeleine părea... blocată. Fusese întotdeauna o fată sensibilă, emoţională, inima sa era foarte mare. Şi îşi iubise întotdeauna fratele mai mare. El simţi acest lucru acum şi încetini ritmul.

– Am vrut doar să ajut, spuse Madeleine. Şi uite ce am făcut...

– Dar chiar m-ai ajutat. Ştiai că Emma era nefericită şi ai vrut doar să-i fii alături, să-i dai ocazia să vorbească.

– Am fost cu ea pe plajă. Fiindcă acolo fusese cea mai fericită. Am crezut că dacă vom sta pe nisip, dacă vom înota, dacă vom merge cu picioarele prin apa sărată... am crezut că marea va spăla durerea sa şi ar fi putut să realizeze cât de mult te iubea.

– Dar asta era sarcina mea.

– Nu o scuzi.

– Nu ştiu, se pare că aşa ar trebui.

– Nu poţi. Fiindcă uiţi de Nell.

Când ajunseră pe vârful dealului, traficul se scurgea în ambele direcţii. O briză uşoară adia peste golf. Trotuarul era apăsat de umbrele copacilor din jur. Jack o privi, remarcă faptul că respiraţia sa era şi mai rapidă. Simţi dragostea ei pentru el, pentru Emma, dar în special pentru Nell. Îşi dorea să fi putut să şteargă tot ce se întâmplase chiar acum.

– Nu o uit.

– Emma vroia să vă părăsească...

– Ştii ceva? Nu ar fi făcut-o.

Madeleine făcu ochii mari.

– Poate aşa ţi-a spus. Fusese prinsă de ceva. Dar Emma nu ar fi părăsit-o niciodată pe Nell, nu pentru totdeauna. Ştiu asta, Maddie. Şi o ştii şi tu.

– Eu am crezut că pe mine m-ai părăsit pentru totdeauna.

Briza călduţă sufla răscolind frunzele deasupra lor. Oficial era încă vară, dar toamna se apropia rapid. Jack abia o auzea din cauza traficului şi a vântului, aşa că se mai apropie puţin de ea şi o prinse de mână.

– Nu aş fi făcut asta niciodată. Eşti sora mea.

Umblară în tăcere spre vârful dealului. Jack se gândi la

toate plimbările pe care le făcuseră împreună. Ca atunci când luase prima notă proastă la un test la şcoală. Şi atunci când căzuse pe terenul de joacă, în faţa tuturor celor din clasa ei. Şi atunci când îşi pierduse pisoiul. În dimineaţa când au mers la biserică, la înmormântarea mamei lor.

– Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Indiferent din ce cauză s-a întâmplat. A fost...

O aşteptă să termine de spus.

– A fost pentru Stevie?

– Stevie a grăbit lucrurile. Dar oricum veneam.

– Stevie chiar o iubeşte pe Nell. Şi eu cred că...

Jack aşteptă, cu inima bătându-i nebuneşte dintr-un motiv necunoscut.

– Da?

– Te iubeşte şi pe tine.

– Asta aşa e. Considerând că este reciproc.

– Atunci ce faci cu Scoţia?

– Încerc să mă gândesc cât de repede mă pot întoarce.

– Te întorci?

El aprobă.

–Mi-am înaintat preavizul la IR. Structural nu mă mai poate angaja – nu există nicio clauză de neconcurenţă în contractul semnat de mine. Aşa că voi avea timp destul şi m-am gândit că aş putea să mă ocup de proiectul Aidei.

– Vai, Jack. Stevie spune că mătuşa ei îţi este veşnic recunoscătoare.

– Există o singură mare problemă – construcţia este costisitoare. Chiar dacă voi face benevol tot, ea tot va trebui să găsească o soluţie pentru ca fundaţia să plătească toate cheltuielile.

Lui Madeleine îi străluciră ochii şi pe faţă i se ivi un zâmbet.

– Ştiu eu un foarte bun strângător de fonduri, spuse Jack. Ea e o magiciană în această privinţă.

– Sunt în pauză de la universitate, spuse ea.

– Deci, eşti disponibilă?

– Depinde cine întreabă. Cu siguranţă da, pentru fratele meu.

– Atunci te întreb.

– În cazul ăsta, da cu certitudine.

Turla bisericii Sf. Maria se ivi în faţa lor. Era întunecată şi graţioasă pe fundalul cerului albastru al Newport-ului. Jack privi cum clădirea se înalţă spre cer. Se gândi la turlă ca la o săgeată care-i arată drumul spre care trebuie să se îndrepte. O văzu ca pe un mesaj din partea Emmei, care-i spunea că o veghează pe Nell, că va fi oricând alături de ea când va avea nevoie. Jack ştia asta, ca şi cum i-ar fi şoptit-o în ureche.

Stând pe trotuarul din faţa bisericii, Stevie şi Nell încercau să-l facă pe Henry să-şi păstreze calmul. Mirosul florilor care emana din viţă şi culturile de petunii de toamnă era o adevărată aromoterapie pentru mire. Când va sosi momentul, acesta va intra înăuntru pentru a sta lângă altar pentru a-şi aştepta mireasa. Apoi maşinile care le aduceau pe Doreen, pe doamna de onoare şi pe domnişoara de onoare sosiră. Mătuşa Aida sosi şi ea câteva minute mai târziu.

Sosise momentul. Muzica de orgă, Bach, răzbătea prin uşile bisericii. Unde erau Jack şi Madeleine? Stevie ştia că Nell va deveni nervoasă. Se tot plimba pe trotuar, uitându-se în direcţia hotelului. Stevie încercă să-i distragă atenţia, discutând despre povestea din *„Ziua când marea s-a întunecat"*. Dar Nell nu se putea concentra.

Stevie ştia că fetiţa se gândea că probabil Jack şi Maddie

se certaseră sau schimbaseră vorbe dure sau dăduseră frâu furiei. Nell arăta din ce în ce mai palidă. Îşi tot frângea mâinile, muşcându-şi buza de jos până ce se înroşise.

– Totul e în regulă, Nell, spuse Stevie cu blândeţe.

– Dar cum poţi ştii?

– Ştiu pur şi simplu. Sunt pregătiţi să facă asta.

– Dar ce te face să fii atât de sigură, întrebă Nell cu asemenea vehemenţă care o opri pe Stevie făcând-o să se mai gândească. Vroia să fie sigură înainte de a răspunde.

Stevie se gândi la propria sa viaţă. Fusese ca o pustnică, având-o companie doar pe Tilly şi munca sa. Îşi vărsase toată dragostea, pasiunea, încântarea şi adoraţia pentru viaţă asupra păsărilor pe care le picta, poveştilor pe care le scria. Semnul din faţa casei fusese acolo de atât de multă vreme încât viţa crescuse la baza sa. Ramurile se urcaseră până în vârf.. Făcuse parte atâta vreme din casa sa ca şi uşa din faţă, ca patul lui Tilly, ca şevaletul.

Apoi într-o zi – ca din senin – Stevie fusese pregătită să-l dea jos. Nu ar fi putut grăbi acest lucru câtuşi de puţin, nici măcar cu o zi, nici măcar cu un minut.

– Ştii ceva despre lalele?

– Sunt nişte flori frumoase, răspunse Nell.

– Da, aşa este. Ele cresc din bulbi.

– Ştiu. Am ajutat-o pe mama să le planteze în grădina noastră.

– Atunci probabil ştii că se plantează toamna. Sapi nişte gropiţe adânci în pământ, pui bulbii înăuntru, apoi presezi pământul deasupra. Ele sunt în pământ, dormitează toată iarna. Zăpada cade, iar pământul este îngheţat, acoperit de frunzele căzute. Toate păsările au migrat spre sud.

– Păsările colibri...

– Păsările colibri sunt acum departe, acolo unde este cald şi soarele străluceşte. Dar acea grădină unde ai plantat bulbii este îngheţată tun. Cerul este cenuşiu şi se pare că zăpada sau ploaia rece nu se va mai opri niciodată.

– Iarna ţine o veşnicie, şopti Nell.

– Dar asta uităm noi, spuse Stevie. Iarna doar pare că va dura o veşnicie. Fiindcă atunci am uitat că am plantat bulbii, într-o bună zi apar primii boboci. Chiar din pământ, acolo unde cu câteva săptămâni pământul fusese îngheţat tun.

Nell încuviinţă, în timp ce o asculta.

–Aşa se întâmplă cu tatăl tău şi cu Madeleine, spuse Stevie.

Dar chiar şi când muzica lui Bach se auzea şi mai tare, iar Doreen şi Henry se pregăteau să intre în biserică, Stevie simţi cum i se strânge stomacul. Dacă greşise? Dacă supărarea lui Jack era atât de adâncă sau durerea lui Madeleine prea profundă?

Chiar atunci Stevie îi văzu venind după colţ, grăbindu-se pe strada Spring. Când ajunseră la capătul scărilor, cuplul intrase în biserică.

Madeleine o sărută pe Nell, îi aruncă un zâmbet strălucitor lui Stevie şi îi puse mâna lui Jack în a ei.

– De la o fată a mării la alta – ai grijă de fratele meu, spuse ea alergând pe scări.

Stevie rămase acolo cu Jack. Nell era cu un pas înaintea lor, dansând fericită. Jack se uita în ochii lui Stevie, ea neputându-şi lua privirea de la el. Cam asta era cu credinţa, se gândi ea. E atât de greu să crezi când bulbii sunt în pământ, când persoana nu a apărut după colţ, când un afiş scris de mână ţine vizitatorii deoparte.

– Haideţi, o să pierdem nunta! strigă Nell.

– Nu am vrea asta!

– Bine, haideţi, spuse şi Jack.

Urcară pe trepte. Stevie simţi briza în spatele ei venind dinspre golful Newport, aruncând puseuri de vânt dinspre Hubbard Point, plaja Sf. Simon şi Insulele Orckney. Totul era conectat. Ea ştia că Emma era chiar acolo cu Nell, aşa cum fusese întotdeauna. Inima sa bătu cu putere. Voi avea grijă de ei şi îi voi iubi, Emma... cuvintele erau clare în timp ce se auzeau bătând clopotele bisericii.

Tot aşa era şi răspunsul Emmei.

– Uite ! strigă Nell.

Chiar acolo, în mijlocul frumoaselor flori roşii, cu fiecare clopoţel cântându-şi propriul cântec, era o pereche de păsări colibri. Acestea intrau şi ieşeau din flori, sorbind nectarul.

Stevie ştia că erau doar păsări – întotdeauna fuseseră doar păsări, în ciuda tuturor calităţilor umane pe care le dăduse ea în cărţile sale. Dar ce însemna oare „doar păsări", doar că inima trebuie să fie alături pentru a zbura mii de mile an după an, pentru a reveni ca să o inspire iar pe Stevie? Pe piatra angelică de la mormântul mamei sale crescuse o floare de viţă atrăgând păsările colibri care-i ţineau companie. Stevie îşi aminti că Emma îi spusese să scrie despre asta.

– Mulţumesc, şopti ea.

– Pentru ce le mulţumeşti? o întrebă Nell.

Stevie se uită la Jack. Acesta zâmbea ca şi cum ştia deja.

– O să-ţi spun după nuntă.

Se luară de mână toţi trei. Nell era între ei, ţinându-i atât de strâns de mână ca şi cum ar fi vrut să-i ţină aşa pentru tot restul vieţii lor. Jack o privi pe Stevie peste capul lui Nell în timp ce trăgea de uşa masivă.

Intrară toţi trei înăuntru.

- SFÂRŞIT -

CARTEA PRIN POŞTĂ

Ofertă valabilă după data de 01.04.2009

Puteţi primi cartea dorită chiar în momentul apariţiei ei, cu o reducere substanţială de preţ, prin comandă, la adresa:

B-dul Libertăţii nr. 4, bl. 117, et. 3, ap. 7, sector 4,
cod 040128, Bucureşti Tel: 317.76.75; 0744531333; fax: 317.76.78;
e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

Cititorii care solicită carte prin poştă devin automat membri ai CLUBULUI CĂRŢII ORIZONTURI, beneficiind de următoarele facilităţi:

1. Editura suportă cheltuielile de expediţie prin poştă a cărţilor comandate. În termen de o săptămînă de la data comenzii, solicitantul va primi prin poştă, la domiciliul său, cărţile dorite (comandă de minim trei exemplare ori trei titluri) cu plata ramburs.

2. Reducerea preţului de vânzare cu: 15% pentru fiecare comandă de minimum trei cărţi, 20% pentru comenzile ce depăşesc cinci cărţi, 30% la comenzile de cel puţin zece cărţi.

3. Livrarea cărţilor cu prioritate.

4. Comanda anticipată pentru cărţile în curs de apariţie.

5. Asigurarea gratuită a materialelor informative: cataloage şi liste de apariţii.

OFERTĂ SPECIALĂ

Trustul Editorial Orizonturi oferă în perioada 15 martie 2009 – 01 iunie 2009 preţuri excepţionale, reduceri de 20%-30 %, la care se adaugă costurile de expediţie în valoare de 12% ce vor fi suportate de către Trustul nostru. Pentru o comandă de minimum 3 cărţi se oferă o reducere de 20%, pentru minimum 5 cărţi o reducere de 25%, iar la peste 10 cărţi o reducere de 30%.

I. SERIA CULTURĂ GENERALĂ

J. F. Pepin	GHID DE CULTURĂ GENERALĂ	24,90
K Braunstein	RĂDĂCINILE CULTURII OCCIDENTALE	18,90
Michael H.Hart	100 DE PERSONALITĂŢI DIN TOATE TIMPURILE CARE AU INFLUENŢAT EVOLUŢIA OMENIRII	24,90

BESTSELLER INTERNAȚIONAL

Scriitoarea Luanne Rice oferă încă o dată măsura uriaşului său talent prin acest ultim roman, plasat în vârful topurilor de carte americane. Tema abordată este una deosebit de generoasă: prietenia şi dragostea pot depăşi barierele generațiilor.

Amintirile copilăriei sunt retrăite de fiecare dintre noi cu mare intensitate. Ele permit întoarcerea în timp la momentele când totul părea posibil şi viața se contura deschisă ca o carte nescrisă încă...

Pe malul mării, acolo unde se fac promisiuni pentru vecie şi totul pare că începe fără a se sfârşi vreodată, trei adolescente, Emma, Stevie şi Madeleine îşi jură prietenie pe viață printr-un legământ sacru. Dar, destinul poate oferi surprinze dintre cele mai neplăcute. Emma moare într-un accident, lăsând în urmă o fetiță, Nelle. În dorința de a afla cât mai multe despre mama sa şi de a simți din nou dragostea maternă, ea se apropie de fosta prietenă a acesteia, Stevie.

Mai devreme sau mai târziu, soarta poate aşeza lucrurile aşa cum am dori. Chiar dacă până atunci, un noian de întâmplări neaşteptate ne va marca existența...

O poveste plină de sensibilitate, tristă şi încurajatoare în acelaşi timp, pentru cei care consideră că speranța moare ultima.

EDITURA ORIZONTURI

LEI 32,90 (29,58 + 2,72 TVA + 0,60 TL)

9 789737 361110